Review by Linh Hy Tần

Phế Hậu Xoay Ngược Kỷ

HỒ SIÊNH

www.facebook.com/ReviewNgonTinh0105

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 1 – TIẾT TỬ: BAN CHẾT

An Yên | Mạc Y Phi

Như đã thông báo, từ giờ nhà mình sẽ edit truyện này. Và mình xin được gửi lời cảm ơn chân thành nhất tới bạn Mạc Y Phi vì đã cho phép bọn mình được reup lại các chương mà team Liệt Hỏa Các edit.

Lụa trắng. Rượu độc. Đoản kiếm.

Đây là lễ vật mà Cố Vân Tiện nhận được sau ngày mồng tám tháng Chạp.

Trong phòng đến cả một cái lò sưởi cũng không có, trên người nàng chỉ có một kiện áo kép cũ. Lạnh đến mức ngay cả cột sống cũng buốt giá. Nhưng không sao, có lạnh nữa cũng không hề gì. Trên đời này việc khó khăn hơn nàng cũng trải qua rồi, còn sợ gì chứ ?

Nàng chỉ đang chờ một câu trả lời.

Cửa bị đẩy ra, bên ngoài tuyết bay tán loạn như sợi bông bị xé bung, giờ phút này ào ào bay vào, thổi mạnh khiến cho tóc mai của Cố Vân Tiện cũng rối bời.

Quay đầu lại, nàng nhìn thấy Lữ Xuyên – ngự tiền tổng quản đi đến bên cạnh mình, ánh mắt y tĩnh lặng: *"Thần đã đem nguyện vọng của nương nương tâu với bệ hạ, nhưng Hoàng thượng cũng không muốn tới đây. Bệ hạ nói, Người và nương nương đã không còn gì để nói."*

Lạnh đến mức như đã chết lặng, ý thức lại quay trở về, *"Ha"* Nàng cười lạnh một tiếng: *"Ta biết, ta cũng biết hắn sẽ nói như vậy. Rõ ràng hắn đã sớm chán ghét ta tới cực điểm, vậy mà ta còn không biết nhục nhã, chạy đi hỏi."*

Vẻ mặt Lữ Xuyên không hề thay đổi: *"Bệ hạ đã trả lời, xin nương nương thực hiện lời hứa. Giờ cũng đến lúc lên đường rồi."*

"Ngươi cũng như vậy, chỉ mong ta chết sao?" Nàng nhìn y, *"Đừng quên dù sao ta cũng từng là chủ mẫu của ngươi, bản cung chính là Hoàng hậu!"*

"Nương nương đã không còn là Hoàng hậu." Lữ Xuyên đáp lại rất đúng mực, *"Ba tháng trước, bệ hạ đã phế bỏ hậu vị của nương nương. Theo lí mà nói ngay cả nương nương thần cũng không thể gọi."*

Thấy nàng có vẻ tức giận, Lữ Xuyên lại nói: *"Thần cũng không quên nương nương từng là chủ mẫu của thần, nếu không đã không đến đây. Thần chỉ tiếc nuối, Thái tử phi điện hạ khoan dung rộng lượng năm xưa nay lại trở thành một độc phụ như vậy."*

“Ta không đấy con tiện nhân đó! Hài tử của nàng ta chết không liên quan gì đến ta!” Âm thanh của nàng gần như gào thét, *“Bệ hạ anh minh như vậy vì sao không tra rõ?”*
“Cho dù không phải nương nương cố ý đẩy ngã Hình Nhu hoa dẫn đến việc nàng ấy sinh non. Nhưng nương nương hãy thành thật với lương tâm mình, mấy năm nay tay nương nương chưa từng chạm qua một mạng người nào sao?” Lữ Xuyên trả lời.
Nghe đến đây, thanh âm của nàng nghẹn lại trong cổ họng.
Thấy Cố Vân Tiện như vậy, Lữ Xuyên thở dài một tiếng: *“Ánh mắt của bệ hạ chỉ nhìn thấy việc Người muốn thấy. Có đôi lúc, chân tướng như thế nào vốn không quan trọng.”*
“Đúng, đúng!” Nàng cười thảm, *“Ta là người bị hắn chán ghét, nữ tử kia hoài thai con hắn. Huống chi còn bị Trinh tiệp dư – người trong lòng hắn ở một bên châm ngòi thổi gió, hắn giết ta cũng là lẽ tự nhiên..”*
Lữ Xuyên nhìn dáng vẻ của nàng, nhớ lại năm ấy Cố Vân Tiện mới vào Đông Cung. Chính là một nữ tử đang độ thanh xuân, bề ngoài xinh đẹp, tính tình cũng tốt. Tất cả mọi người trong cung đều kính trọng. Chính xác là phong quang vô hạn! Thật không ngờ được sau năm năm lại luân lạc tới bước này. Tôn vị bị đoạt đi, bản thân thì bị giam cầm ở trong cung, nay ngay cả tính mệnh cũng không thể bảo đảm.
Tính tình của y phúc hậu, không muốn chủ cũ chết không nhắm mắt, suy nghĩ một chút vẫn mở miệng: *“Thần nhớ kĩ, lúc nương nương đến Đông Cung thần đã rất vui mừng. Từ nhỏ thần hầu hạ bệ hạ, thâm tâm đều mong Người mọi việc suôn sẻ. Khi đó thần đã nghĩ bệ hạ cưới được một vị thê tử hiền lành, nhất định thay Người xử lí hậu trạch. Giúp bệ hạ không phiền lo mới có thể triển khai kế hoạch lớn. Nhưng sau này mới phát giác, thần nghĩ lầm rồi.”*
Cố Vân Tiện nghe đến ngẩn người.
“Nữ tử trong hậu cung này, thần đã thấy rất nhiều. Lòng dạ nham hiểm, bày mưu tính kế, còn thâm độc tàn nhẫn hơn cả nam tử. Nương nương, bản tính của nương nương vốn tốt nhưng sau này cũng thay đổi rồi. Đến cả người bên cạnh nương nương cũng không phân biệt được, cả ngày chỉ lo nghĩ đến chuyện tranh sủng, chèn ép thị thiếp, thậm chí.. hãm hại mạng người!”
Hít một hơi thật sâu, Lữ Xuyên nhìn vẻ mặt đờ đẫn của nàng, lại nói tiếp: *“Hôm nay thần nói những lời này không phải là trách cứ nương nương, chỉ là muốn nương nương nghĩ cho rõ ràng. Mấy năm nay, rốt cuộc nương nương còn nhớ rõ mình của trước kia là người như thế nào không? Những việc nương nương đã làm, người bị phụ lòng*

nhất không phải là Hoàng thượng mà là chính nương nương! Thần mong muốn ít nhất ở thời khắc cuối cùng, thần có thể nhìn thấy thái tử phi điện hạ mà thần tôn kính năm nào."
Mỗi câu hắn nói đều giáng mạnh vào lòng nàng giống như tra tấn.
Cố Vân Tiện nhớ tới ngày đó ở Trường Nhạc cung, đêm trước ngày xuất giá, Thái hậu kéo tay nàng ôn nhu dặn dò: *"Ai gia biết con là một đứa trẻ ngoan, sau này giao Thái tử cho con. Tính tình nó cổ quái, trong đầu luôn có những ý tưởng lung tung. Con nhất định phải chăm sóc nó thật tốt."* Nàng e thẹn đỏ bừng cả mặt, tay nắm lấy vạt áo, dùng thanh âm nhỏ như muỗi kêu trả lời một cách kiên định: *"A Vân nhất định không phụ sự nhờ vả của Thái hậu!"*
Thế nhưng cuối cùng nàng còn phụ cả chính mình.
Nàng đã sớm không nhớ rõ bản thân của trước đây.
Cố Vân Tiên cười to, tiếng cười ấy bi thương đến thê thảm. Nàng đứng dậy, lảo đảo đi tới trước thư án, thuận tay cầm lên chén rượu độc. Màu rượu đỏ ửng trong cái chén sứ trắng như tuyết, đúng là đẹp không thốt nên lời. Thật giống như trên đời này, những thứ vô cùng xinh đẹp luôn cất giấu sự nguy hiểm trí mạng.
"Đa tạ Lữ đại nhân chỉ điểm, ta đã hiểu." Nàng quay đầu lại, nhìn về phía Lữ Xuyên, *"Ta đúng là quá hồ đồ, lại vì một người trong lòng không có ta mà hủy hoại chính bản thân mình, trở thành một kẻ đáng ghê tởm…"*
Cuối cùng, Cố Vân Tiện liếc mắt nhìn về phía bầu trời đầy tuyết, thế giới thật sạch sẽ. Nàng đã từng giống như vậy, nhưng lại bị chính bản thân vứt bỏ mà chẳng hề nể tình.
"Đáng tiếc lúc ta ngộ ra đã quá muộn."
Ngửa đầu uống chén rượu độc, khóe môi nở nụ cười, như sung sướng mà cũng như trào phúng.
Một ngày nào đó của nhiều năm về trước, trong Thượng Lâm Uyển với sắc xuân kiều diễm như thơ như tranh. Cố Vân Tiện ôm hoa đào mới hái đi qua rừng nhỏ. Một mũi tên từ trong rừng bắn tới, sượt ngang người nàng. Quá bất ngờ, toàn bộ hoa đào trong tay nàng rơi xuống đất. Nàng cứng người trong chốc lát, quay đầu lại đã thấy một thiếu niên cẩm y cưỡi con ngựa trắng chạy về phía mình, người đó mang trường cung màu đen, mặt mũi anh tuấn, móng ngựa lướt qua vô số hoa rơi trên đất.
Hắn đứng trước mặt nàng: *"Xin lỗi xin lỗi, nhất thời trượt tay. Không làm cho tiểu nương tử sợ hãi chứ?"*
Nàng trợn mắt nhìn người đó: *"Ngươi cũng biết mũi tên của ngươi suýt nữa thì bắn chết ta!"*

Hắn vỗ cằm, suy tư một lát, lập tức khom lưng nhặt hoa đào nàng làm rơi trên đất lên, đem một nhành cài lên tóc nàng: *“Ta đây cài đóa bích đào này cho tiểu nương tử, thay lời bồi tội.”*
Trên người hắn có mùi hương nam tử nhẹ nhàng khoan khoái, thân thể cao ngất như tùng bách. Giống như thương tùng đứng ở trên đỉnh núi, tự có một sức hút riêng. Nàng có chút ngây ngốc đứng nhìn nam tử gần trong gang tấc này. Đôi mắt như nước mùa thu của hắn nhìn nàng cực kỳ chuyên chú, lại giống như không để ý, khiến cho lòng nàng thấy kinh hoảng đến lạ thường.
Thấy nàng không tức giận, hắn cười một cái rồi trèo lên ngựa. Lúc chuẩn bị rời đi, hắn chợt quay đầu hỏi nàng một câu:
“Này, ta là Cơ Tuân, nàng tên là gì?”
Cơ Tuân, là tục danh của Thái tử điện hạ.
Nàng không ngờ tới đường đường là Thái tử điện hạ lại dám giới thiệu trước, nên có chút kinh ngạc.
Hắn đợi một lúc lâu không thấy nàng trả lời chỉ nghĩ là nàng không muốn, bèn lắc đầu giục ngựa rời đi.
Nàng nhìn bóng lưng của hắn biến mất sau rừng cây, mới chậm rãi nói: *“A Vân. Ta là A Vân.”*
Chuyện cũ trước kia như ảo mộng, chàng thiếu niên cài hoa cho nàng nay lại hời hợt ban cái chết cho nàng, hoàn toàn không nghĩ tới tình cảm phu thê giữa hai người họ.
Hóa ra nàng sai rồi.
Ngay từ đầu đã sai rồi.

HẾT CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 2: TRỌNG SINH

An Yên | Mạc Y Phi

Cố Vân Tiện đứng trước cây mai đã gần nửa canh giờ.
Hôm nay đúng là ngày mùng một tháng Chạp, ánh mặt trời ấm áp. Vào mùa đông hiếm khi có được khí trời tốt như vậy. Tuy rằng nàng đã bị phế truất, vừa chuyển đến sống ở Tĩnh Sinh các hoang vu nhưng dù sao cũng không phải bị tống vào lãnh cung, nên vẫn có thể lén chạy ra ngoài hít thở không khí.
Những người đó nhất định cũng nghĩ như vậy.
Ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, ước chừng thời cơ sắp đến. Lần trước bọn họ cũng đúng lúc này thì tới.
"Ôi, nhìn một chút xem đây là ai nào!" Phía sau vang lên một âm thanh nũng nịu, hết sức quen thuộc.
Nàng khẽ cong khóe miệng, xoay người lại đã khôi phục vẻ mặt không chút cảm xúc. Ánh mắt lạnh nhạt đảo qua nữ tử dung mạo xinh đẹp.
Mỹ nhân Bạc thị.
Cũng giống như lần trước, người đầu tiên mở miệng vẫn là nàng ta. Thiếu kiên nhẫn như vậy, bảo sao luôn bị kẻ khác sai khiến.
"Ta cứ tưởng là ai, hóa ra là Hoàng hậu nương nương…" Bạc thị vờ như chuẩn bị hành lễ, đến nửa chừng lại dừng lại *"Xem trí nhớ của ta này, giờ đã không còn là Hoàng hậu rồi. Nên gọi là phế hậu mới đúng!"*
Cố Vân Tiện lạnh lùng nhìn nàng ta. Bạc Mỹ nhân được tuyển vào cung từ Vĩnh Gia nguyên niên*, so với người bình thường cũng coi như nổi bật. Mặc dù khi đó bệ hạ không để tâm lắm, chỉ chọn không tới mười người thế nhưng cũng không bỏ qua nàng ta.
***Chú thích:**
Nguyên niên: Năm đầu tiên của một niên hiệu vua chúa.
Đáng tiếc, tuy rằng Bạc Mỹ nhân khá xinh đẹp, đầu óc lại không đủ dùng. Thường ngày kiêu ngạo, ồn ào, không bao giờ để lại đường lui cho mình. Chỉ e Cảnh Phức Thù nhìn trúng điểm này của Bạc thị, nên mới để cho nàng ta đi làm chuyện này.
Để cho nàng ta đến thi triển kế độc, đưa mình vào chỗ chết.
Dường như không muốn dây dưa với Bạc Mỹ nhân, Cố Vân Tiện xoay người rời đi. Bạc Mỹ nhân đâu chịu từ bỏ, lập tức chắn trước người nàng, nhướn mày nhìn nàng từ trên xuống dưới.
Hôm nay Cố Vân Tiện đi ra ngoài, trên người chỉ mặc y phục mùa đông màu trắng. Nàng ra khỏi Trường Thu cung quá mức vội vàng,

căn bản không kịp thu thập hành lí. Y phục này được may vào năm mới, mùa đông giặt đi giặt lại nhiều lần, nay nhìn lại có vẻ đã quá cũ nát. Bạc Mỹ nhân một thân áo váy mới tinh, áo khoác màu vàng đất vân cẩm thêu hoa hải đường, viền lông rái cá theo đường viền áo khoác. Thoạt nhìn đẹp đẽ quý giá không thể tả. Quả nhiên là khí thế bức người.
So sánh hai bên, Cố Vân Tiện bỗng cảm thấy mình giống như một nô tì.
Cả người ăn mặc như một nô tì, trên mặt lại không tỏ vẻ gì. Dùng một ánh mắt trên cao nhìn xuống mình, cảm giác giống như nàng vẫn còn là một chủ mẫu cao cao tại thượng, cùng lắm mình chỉ là một thị thiếp đê tiện.
Bạc Mỹ nhân bắt đầu cảm thấy buồn phiền, lập tức vứt hết những lời dặn dò của Trinh Tiệp dư sang một bên. Nàng ta nhìn nàng với vẻ thương hại: *"Thấy nương nương hôm nay trở thành như vậy, nô tì cũng phải mềm lòng. Nô tì còn nhớ rõ trước đây tổng tuyển trên điện. Người một thân hoa phục, ngồi ngay ngắn trên án, hời hợt quyết định số phận của các cô nương. Khi đó tôn quý ra sao chứ? Thế nào hôm nay lại trở thành như vậy? Có phải cái này gọi là báo ứng không nhỉ?"*
Một câu cuối cùng nàng ta nói vô cùng nhẹ nhàng lại mang theo vui sướng mà thù hận, phảng phất như oán khí đã tích tụ nhiều năm rốt cuộc cũng được nói ra.
Nhưng trên thực tế, nàng ta vào cung chưa đủ hai năm. Cố Vân Tiện hiểu rõ nàng ta hận mình như vậy là bởi vì lòng dạ của Bạc thị rất sâu. Tuy rằng ngoài miệng nói thân là phi tần chính là vinh hạnh lớn lao. Thế nhưng trong lòng luôn coi thân phận thị thiếp và tùy tùng giống nhau. Cũng vì thế mà khi thấy Cô Vận Tiện là chủ mẫu, nàng ta vừa ao ước lại vừa hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nàng biết trong lòng Bạc Mỹ nhân nghĩ gì, cho nên lúc nãy mới dùng ánh mắt như vậy chọc giận nàng ta.
Cố Vân Tiện hít một hơi thật sâu, mặt không biểu hiện cảm xúc gì nói: *"Ta không muốn tranh chấp với ngươi, tránh ra!"*
"Tránh ra? Ngươi nghĩ ngươi là ai mà có thể sai khiến ta?" Vẻ mặt của Bạc Mỹ nhân đầy châm chọc *"Cùng lắm chỉ là một nữ nhân bị phế bỏ, ngay cả một phi tần cấp thấp cũng không bằng! Bệ hạ cho ngươi phân vị gì? À, Thị thải nữ, thải nữ chính bát phẩm. Trong tám mươi mốt ngự thê định chế, tán hào mà thôi. Lúc nãy nô tì nói sai rồi, không nên gọi ngươi là nương nương…Cố nương tử, gọi như vậy mới đúng."*

Triều quốc quy củ, hậu cung giống như nghi lễ thời Chu, dưới Hoàng hậu chính là tam phu nhân, cửu tần, hai mươi bảy thế phụ, tám mươi mốt ngự thê. Phi tần trong cung của Lân Khánh triều rất nhiều. Phẩm cấp chế độ không đủ để an bài nhiều người như vậy. Ở dưới ba cấp ngự nữ, thải nữ và thừa y là tán hào, số lượng không giới hạn. Từ tam phẩm tiệp dư trở lên có thể coi như nương nương, ở dưới thì xưng nương tử. Cố Vân Tiện hôm nay thân là phế hậu, cũng không có vị phân. Chỉ theo phân lệ của thải nữ, như vậy xem nàng như thải nữ cũng không khác biệt gì nhiều.
Cố nương tử, gọi nàng như vậy quả thực đúng.
Nàng giương mắt, ánh mắt lạnh như băng, hàn ý nồng đậm khiến người ta phải run sợ. Bạc Mỹ nhân vô thức co rúm lại, lập tức thẹn quá thành giận: *"Ngươi nhìn ta như vậy làm gì, ta có nói gì sai sao?"* Nàng ta gây sự như vậy, rốt cuộc có người không muốn xem nữa rồi.
Diệp Tài tử đi cùng Bạc Mỹ nhân, tiến lên vài bước kéo tay nàng ta: *"Muội muội không nên tức giận. Cẩn thận chọc tức thân thể của mình."* Trinh Tiệp dư trước đó đã phân phó hôm nay không nên đối xử quá đáng với Cố thị, đầu nàng ta nóng lên là quên sạch hết.
Bạc Mỹ nhân liếc mắt nhìn nàng, rút tay mình về: *"Diệp Tài tử nói đùa."*
Thần sắc Diệp Tài tử lập tức cứng đờ.
Nàng là cung nhân của bệ hạ lúc ở Đông cung, là người hầu hạ sớm nhất bên bệ hạ, còn lâu hơn cả Thẩm Thục nghi. Do xuất thân thấp hèn, nhan sắc bình thường nên không được bệ hả sủng ái. Sau khi lên ngôi cũng chỉ cho nàng vị phân tài tử. Bạc thị là vào cung từ Vĩnh Gia nguyên niên, luận về lai lịch thì kém xa nàng, thế nhưng hôm nay đã cao hơn nàng nửa bậc.
Nàng ta không thích nghe nàng gọi mình là muội muội.
Hình Nhu hoa ở một bên thấy thế cười một tiếng, nói: *"Đẹp quá, sao hai vị tỷ tỷ đều không lên tiếng vậy? Muội muội nhìn hoa mai nở thật vừa lúc, thật là cực kì tuyệt đẹp, chúng ta đang cô phụ cảnh đẹp đó."* Thân thể nàng nhỏ nhắn xinh xắn, đứng ở bên cạnh Bạc Mỹ nhân cao lớn giống như một tiểu muội muội.
Bạc Mỹ nhân quay đầu lại, lộ ra vẻ mặt tươi tỉnh: *"Chính vì muội muội tốt tính mới có thể bị người ta khi dễ. Trong cung này người người đều ỷ thế hiếp người, nếu muội cứ như vậy thì về sau sẽ phải nếm mùi đau khổ!"* Nhìn Hình Nhu hoa chỉ cúi đầu mỉm cười, Bạc Mỹ nhân lại nói: *"Nhưng tỷ tỷ cũng quan tâm, thân thể của muội muội cao quý cỡ nào chứ? Chỉ cần qua mấy tháng nữa là sinh hạ*

hoàng tử, tự nhiên sẽ phong quang vô hạn. Mọi người nịnh bợ còn không kịp, ai dám cho muội nếm mùi đau khổ đây?"
Hình Nhu hoa nghe nàng nói xong thì gương mặt ửng hồng, hai tay xoa xoa bụng nhỏ của mình.
Diệp Tài tử nhìn Cố Vân Tiện, bỗng nhiên nói: *"Bạc mỹ nhân nói phải, thái hậu cũng khen Nhu hoa muội muội là một người có phúc khí, hậu cung không ai sánh bằng."*
Thái hậu.
Trong lòng Cố Vân Tiện chợt đau đớn. Nàng nhớ ngày đó quỳ gối tại Đại Chính cung, Thái hậu đứng ở trước mặt nhìn nàng hồi lâu, cuối cùng khẽ thở dài rồi nói: *"Vân nương, ai gia thực sự không nghĩ tới ngươi sẽ làm ra chuyện như vậy."*
Nàng muốn thanh minh, nhưng căn bản không biết nên mở miệng thế nào. Nàng có thể nói gì? Nói rằng những nữ nhân kia mỗi người đều rắp tâm hại, nàng chỉ là vì bệ hạ, vì để cho hắn có thể nhìn mình nhiều hơn? Nói như vậy sẽ chỉ làm Thái hậu càng thêm thất vọng. Thái hậu vốn cho rằng nàng có khả năng trở thành một thê tử hiền lành, một mẫu nghi thiên hạ hiền hậu, phụ trợ nhi tử của bà. Thế nhưng nàng lại trở thành một đố phụ không dung được thị thiếp, một chủ mẫu không tha cho con vợ lẽ.
Chuyện từng đáp ứng với bà, nàng đều đã quẳng lên chín tầng mây. Cho dù như vậy, bà còn than thở nói với Hoàng đế. Phế mình đi có thể, nhưng không được đày nàng vào lãnh cung, tìm kiếm một cung thất yên lặng bình thường sống qua ngày. Vì vậy nàng không phải bị vây hãm trong nơi toàn nữ nhân nửa điên nửa khùng, còn có một chỗ an tĩnh để cư trú.
Nàng phụ kì vọng của Thái hậu, nhưng thái hậu cũng không phụ nàng.
"Thái hậu.." Mấp máy đôi môi khô khốc, nàng gian nan mơ miệng *"Lão nhân gia ngài có khoẻ không?"*
Bạc Mỹ nhân nhướn mày:*"Lão nhân gia ngài hồng phúc tề thiên, đương nhiên là tốt rồi."*
"Thật không?"
"Chỉ cần con dâu người đã từng bảo vệ là ngươi đừng có chọc giận ngài lần nữa, ta nghĩ lão nhân ngài tự nhiên sẽ tốt." Bạc mỹ nhân lạnh lùng nói.
Sắc mặt Cố Vân Tiện trắng bệch.
Tựa hồ nhớ tới kế hoạch của các nàng, Bạc Mỹ nhân bất động thanh sắc: *"Hình muội muội, sắp đến giờ chúng ta phải đi vấn an Thái hậu rồi, không bằng muội đi chiết ba cành mai vàng để dâng*

lên lão nhân gia đi. Nghĩ đến việc cành mai do muội chiết có khi lại khiến Thái hậu vui vẻ đôi chút."
Thái hậu thích hoa mai vàng, cả cung đều biết, Bạc Mỹ nhân đề nghị cũng rất hợp lí. Hình Nhu hoa không hề nghi ngờ, cười nói: *"Chỉ sợ muội muội tay chân vụng về, hái không ra thôi."*
"Muội muội khiêm tốn rồi, nếu như muội tay chân vụng về, thì tỷ tỷ như ta thành gì?" Diệp Tài tử cười nói, *"Huống chi chúng ta là tiểu bối, có tâm là được, nếu chọn không được có lẽ Thái hậu cũng không trách cứ."*
Hình Nhu hoa suy nghĩ một chút, liền lướt qua Cố Vân Tiện đi tới trước cây mai. Cố Vân Tiện xoay người muốn rời đi, Bạc Mỹ nhân lần thứ hai chặn nàng: *"Cố nương tử vì sao phải đi? Thái hậu nương nương ngày xưa thích nhất chính là Cố nương tử chiết mai, không bằng ngươi cũng giúp Hình Nhu hoa chọn một chút. Báo đáp ân đức Thái hậu?"*
Đó là một lí do Cố Vân Tiện không thể cự tuyệt.
Nàng nhìn về hướng cây mai đang nở sáng lạn, trầm mặc không nói. Hình Nhu hoa chỉ vào nơi đó hỏi: *"Cái này được không?"*
Bạc Mỹ nhân cười cười nói: *"Ta lại nghĩ bên cạnh tốt hơn. Cố nương tử cảm thấy thế nào?"*
Hình Nhu hoa đi đến bên cạnh một chút, Cố Vân Tiện cũng đi theo. Đang chuyên chú nhìn hoa mai, phía sau bỗng bất thình lình bị người đẩy một cái, ngã thẳng về đằng trước.
Nàng và Hình Nhu hoa căn bản cách nhau không xa, dựa theo lực đẩy mạnh nàng sẽ cùng Hình Nhu hoa ngã xuống đất. Nhưng chẳng biết tại sao nàng lại ngã sang bên cạnh Hình nhu hoa. Hình Nhu hoa cả kinh, vô thức trượt chân một cái ngã về phía trước.
Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, nàng theo bản năng bảo vệ bụng mình. Nàng vừa mang thai ba tháng, chưa an ổn. Nếu thật sự ngã sấp xuống khó đảm bảo không xảy ra vấn đề. Cố Vân Tiện thấy nàng ở bên cạnh mình ngã xuống, lại làm ra một động tác khiến mọi người đều giật mình. Nàng nâng thân, tự mình trở thành đệm thịt đỡ lấy Hình Nhu hoa.
Hoa mai rơi xuống, xinh đẹp động lòng người. Hình Nhu hoa trong lòng Cố Vân Tiện, sắc mặt trắng bệch. Bạc Mỹ nhân và Diệp Tài tử nhìn một màn trước mắt, không biết nên phản ứng như thế nào. So với kế hoạch kém nhiều lắm, thế này…
"Các ngươi còn đứng đó làm gì? Còn không mau đi mời Thái y!" Cố Vân Tiện bỗng nhiên quát hai người.
Diệp Tài tử phản ứng kịp thời, phân phó cung nhân bên cạnh. Đã thấy ngự tiền tổng quản Lữ Xuyên của bệ hạ đứng cách đó không

xa. Không kịp thi lễ với ba người mà vội nói với đệ tử đi sau mình: *"Các ngươi đi nhanh đi, đi thỉnh Thái y. Nhanh đi bẩm báo bệ hạ. Nhanh!"*

.

Cố Vân Tiện lưng thẳng tắp ngồi ở Di Tương điện. Phía đông bên kia truyền đến tiếng động ồn ào, nàng lại giống như không nghe thấy.

Nửa canh giờ sau, Hình Nhu hoa với gương mặt trắng bệch trở về tẩm điện của mình, theo sát phía sau là Thái y và bệ hạ đều đã tới, sau đó là các cung tần. Nàng cũng là một trong những người bị "thỉnh" qua, bất quá thân phận hôm nay không có tư cách xem sự náo nhiệt này, liền bị an bài ở chỗ này không có ai đến hỏi thăm. Thế nhưng không sao, bọn họ rất nhanh sẽ tìm nàng tra hỏi.

Mà lúc này, nàng cũng đang cố gắng chỉnh lại mạch suy nghĩ hỗn loạn của mình.

Ba ngày trước đây, nàng ở Tĩnh Sinh các tỉnh lại, trong đầu không cách nào quên được cảm giác chân thực đáng sợ gần như bị bóng đè.

Nàng ngẫu nhiên từ cung nhân của nàng biết được bệ hạ mùng một ngày đó sẽ đến vườn mai thưởng mai, liền liều lĩnh chạy ra ngoài. Vốn tưởng có khả năng nhìn thấy hắn, lại ở nơi đó đụng phải Bạc Cẩn Nhu, Hình Oản còn có Diệp Linh.

Bạc Cẩn Nhu mời nàng cùng đi thưởng mai, sau đó lúc nàng không để ý liền từ phía sau đẩy nàng, để nàng xô ngã Hình Oản. Sự tình phía sau không cần suy nghĩ, nàng đẩy Hình Oản ngã xuống mặt đất, hại nàng ta sinh non.

Mà trùng hợp, Lữ Xuyên cũng đứng cách đó không xa. Quan sát một màn này hết sức tỉ mỉ.

À không đúng, điều này cũng không nói lên rằng y đều thấy được tất cả. Trên thực tế, Lữ Xuyên chỉ thấy được việc nàng đẩy Hình Oản, tựa như cố ý đẩy nàng ngã xuống đất…

Nàng vốn dĩ là một người bị bỏ rơi, hôm nay lại mắc thêm tội danh mưu hại hoàng duệ, liền không còn đường sống. Ngày mồng tám tháng Chạp đó, một chén rượu độc đã chấm dứt tính mạng của nàng.

Uống vào rượu độc, nàng không xuống địa phủ, trái lại tỉnh dậy lần nữa.

Ngày trước nàng đã từng đọc một câu chuyện trong sách Trang Chu Mộng Điệp, hôm nay giấc mộng này cũng khiến cho nàng hồ đồ. Thậm chí không nhận rõ đâu là mơ đâu là thật.

Sau đó sáng ngày thứ hai, mọi thứ dường như đều giống trong mộng. Thị nữ hầu hạ nàng ăn cháo không cẩn thận làm rớt muỗng xuống đất vỡ nát. Nàng nhìn những mảnh vỡ trắng như tuyết, trong mắt tràn ngập sự sợ hãi.
Nàng dùng cả ngày để chứng thực giấc mộng kia, cuối cùng đã xác định được, hết thảy mọi chuyện trong mộng đều sắp xảy ra.
Nói cách khác, mười ngày sau nàng sẽ bị xử tử.
Bây giờ nghĩ lại, cung nhân tiết lộ tin tức cho nàng chính là người của họ. Cái bẫy này chờ nàng nhảy vào. Kì thực kế hoạch này không coi là rất cao minh, nhưng cũng đủ để dùng đối phó với nàng – một phế hậu đã sớm không còn chỗ dựa. Có thể mượn cơ hội diệt trừ con của Hình Nhu hoa, đúng là một công đôi việc.
Nàng căn bản có thể tránh, không cho mưu kế của họ được thuận lợi. Nhưng thay vào đó, lúc này sẽ có một cái vẫy thâm độc hơn đang chờ nàng. Cho nên lần này phải đi. Đó là một cơ hội, nàng phải lợi dụng thật tốt.
Nàng không thể ngồi chờ chết. Ông trời cho nàng sống lại một lần, không phải là để nàng chờ chết.
Vị phần trong truyện:
1. Hoàng hậu
2. Tứ phu nhân:
(chính nhất phẩm) Quý phi, Huệ phi, Thục phi, Hiền phi
3. Cửu tần
– Thượng Tam tần
(từ nhất phẩm) Chiêu nghi, Chiêu viện, Chiêu dung
– Hạ Lục tần
(chính nhị phẩm) Thục nghi, Thục viện, Thục dung, Tu nghi, Tu viện, Tu dung
4. Hai mươi bảy thế phụ
(từ nhị phẩm) Sung nghi, Sung viện, Sung dung (một người)
(chính tam phẩm) Quý cơ (ba người)
(từ tam phẩm) Tiệp dư (ba người)
(chính tứ phẩm) Lệnh nghi, Thận nghi, Diệu nghi, Uyển nghi, Lệ nghi, Túc nghi (một người)
(từ tứ phẩm) Mỹ nhân (sáu người)
(chính ngũ phẩm) Tài tử (sáu người)
5. Tám mươi mốt ngự thê
(từ ngũ phẩm) Nhu hoa, Phương hoa, Mục hoa (ba người)
(chánh lục phẩm) Quỳnh chương (mười tám người)
(từ lục phẩm) Quý nhân (hai mươi bảy người)
(chính thất phẩm) Huy nga (hai mươi bảy người)

6. Tán hào
(từ thất phẩm) Ngự nữ
(chính bát phẩm) Thải nữ
(từ bát phẩm) Thừa y

HẾT CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 3: GẶP MẶT HOÀNG THƯỢNG

An Yên | Mạc Y Phi

Không biết mất bao lâu, tiếng động ầm ĩ bên kia mới trở lại bình thường. Cố Vân Tiện nghe thấy tiếng bước chân. Hít một hơi thật sâu, nàng biết bây giờ đến phiên mình.
Người đến không ít.
Đệm lót của nàng kê bên trái điện. Lúc này quỳ lạy tại chỗ, miệng nói thánh an, mắt nhìn sàn nhà trước mặt vẫn không nhúc nhích. Một đôi hài thêu hoa văn kim long lướt qua mặt nàng, nàng nhìn thấy áo bào màu đen, nghe được hơi thở tùng bách quen thuộc.
Rất lâu trước đây, nàng cũng từng hiếu kì vì sao hắn không thích mùi Long Tiên Hương, cũng chưa bao giờ dùng đến. Mùi hương trên người hắn đều không phải là mùi Long Tiên Hương được các đời hoàng đế yêu thích, mà là mùi tùng bách ấm áp như ánh mắt trời, nhẹ nhàng khoan khoái như có một loại khí độ riêng.
Lúc trước nàng đã từng vô cùng mê luyến mùi hương này.
Hoàng đế ngồi xuống, các phi tần theo tới cũng tự tìm vị trí của mình. Lữ Xuyên tằng hắng một cái, nói với nàng: *"Cố nương tử, bệ hạ có chuyện muốn hỏi ngài."*
Nàng yên lặng đứng lên rồi quỳ xuống giữa điện.
Nói là bệ hạ hỏi, trên thực tế người mở miệng là Lữ Xuyên: *"Hôm nay tại vườn mai rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, bệ hạ muốn nghe một chút. Mời Cố nương tử thuyết pháp."*
Nghe nàng thuyết pháp, nói cách khác là đã nghe người khác thuyết pháp rồi hả? Vậy thì, Bạc Cẩn Nhu hung hăng quậy phá lại ngu ngốc, Diệp Linh tâm cơ sâu sa, tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.
Nàng cúi đầu chậm rãi nói: *"Hôm nay nô tì vì muốn thưởng mai ở vườn mai, không nghĩ lại gặp phải Bạc Mỹ nhân, Diệp Tài tử và Hình Nhu hoa. Chúng nô tì có chút tranh chấp, sau đó Bạc Mỹ nhân nói muốn hái một nhành mai dâng cho thái hậu. Nghĩ Hình Nhu hoa mang long thai có phúc khí, liền để cho nàng đi chiết. Bởi vì trước đây, nô tì chiết mai được Thái hậu ưa thích, cũng đi theo nhìn. Nhưng không ngờ đột nhiên… ngã sấp xuống. Hình Nhu hoa vì kinh hãi mà trượt chân ngã xuống. Nô tì nghĩ nàng là người có thai, nếu té xuống rất nguy hiểm, liền tận lực đỡ lấy nàng." Dừng lại một chút, có chút lo âu hỏi: "Hình Nhu hoa không sao chứ?"*
Lữ Xuyên sững sờ, có vài phần nghi ngờ nhìn Cố Vân Tiện. Vị nương nương này trước đây làm Hoàng hậu nương nương, ghen

ghét các phi tần như thế nào, y vẫn còn nhớ rõ mồn một. Tại sao hai tháng không gặp đột nhiên đổi tính? Buổi chiều ở vườn mai y cũng khá hoang mang, lúc ấy đứng cách đó không xa, tuy không thấy rõ ánh mắt của nàng, nhưng lại tinh tường nghe được Bạc Mỹ nhân châm chọc khiêu khích nàng, ngôn từ xem thường, châm chích vô cùng. Nếu là lúc trước làm Hoàng hậu nương nương nhất định đã sớm nổi giận, nhưng hôm nay nàng lại chỉ trầm mặc.
Thấy Cố Vân Tiện đang nhìn chằm chằm, đầy trông mong vào y, Lữ Xuyên ho khan: *"Nhu hoa nương tử không có việc gì, may là Cố nương tử đã đỡ nàng, không thì đã nguy hiểm rồi."*
Gánh nặng trong lòng Cố Vân Tiện được cởi bỏ, cũng may là không sao, tất cả kế hoạch này đều nằm trong sự khống chế của nàng, chỉ duy nhất lo lắng một điều là thân thể Hình Nhu hoa quá kém, coi như mình đỡ được nàng ta nhưng không bảo đảm sẽ đỡ được con của nàng ta. Như vậy là tốt nhất rồi.
Lữ Xuyên thấy thế nghi hoặc càng sâu, biểu tình nàng biến hoá không rõ ràng. Nàng có thật đang lo lắng cho con của Hình Nhu hoa?
Trong lòng y nghĩ như vậy, đã có người thay y nói ra: *"Ta xem nương tử như vậy, đều có chút hồ đồ. Có phải do ngươi ở trong Tĩnh Sinh các phật đường, ở lâu rồi tính tình đã thay đổi? Lại còn quan tâm con nối dòng của bệ hạ, cũng không giống Hoàng hậu nương nương trước kia nha."*
Mọi người nhìn về phía Bạc Mỹ nhân, lại nhìn Cố Vân Tiện. Mỗi người đều biết câu nói này ngụ ý gì. Lúc trước Cố Vân Tiện bị phế chính là vì liên luỵ đến vụ án giết hại hoàng duệ. Hôm nay Bạc Mỹ nhân nhắc tới, đơn giản là muốn vạch trần ý đồ.
Lữ Xuyên quan sát trong điện một chút, hỏi: *"Xin hỏi nương tử, tại sao lại đột nhiên ngã sấp xuống?"*
Cố Vân Tiện trầm mặc một chút chớp mắt, nói: *"Bởi vì có người đẩy ta từ phía sau."*
"Ngươi nói bậy cái gì?" Bạc Mỹ nhân lạnh lùng nói, *"Ai đẩy ngươi? Ta thấy rõ ràng chính là ngươi muốn hại Hình Nhu hoa mới nhào lên."*
Nàng kích động như vậy là điều đương nhiên, lúc đó nàng đứng phía sau Cố Vân Tiện. Lữ Xuyên cũng nhìn thấy, hôm nay Cố Vân Tiện như vậy, không phải là lên án nàng đẩy nàng ta sao!
Cố Vân Tiện quay đầu nhìn về phía nàng, giọng nói nhàn nhạt: "Nếu ta muốn hại nàng, thì việc phải đỡ nàng ta nữa?"
"Làm sao ta biết được. Hoàng hậu nương nương tâm tư khó lường, ta làm sao có thể phỏng đoán được.."

Nàng (Bạc Cấn Nhu) lại gọi nàng (Cố Vân Tiện) như vậy. Buổi chiều ở vườn mai, nàng ta cứ như vậy gọi nàng, đơn giản là muốn nhục nhã. Lúc đó nàng nhịn, nhưng lần này sẽ không dễ dàng như vậy đâu.
Cố Vân Tiện cau mày, nàng quay đầu sang chỗ khác: *"Bạc mỹ nhân nói sai rồi. Ta đã không còn là Hoàng hậu. Vào ngày mùng ba tháng chín, bệ hạ đã hạ chỉ phế truất ta. Ngươi gọi như vậy rõ ràng không đem ý chỉ của Hoàng thượng để vào mắt."*
Bạc Mỹ nhân nghe vậy cả kinh, vội nhìn lên trên bảo tọa, nói: *"Nô tì nếu có lỡ lời, xin bệ hạ thứ tội…"* Vậy mà lại bị Cố Vân Tiện làm quên mất tình huống hiện tại? Ở đây không thể giống như vườn mai, dám làm trò trước mặt bệ hạ cùng chúng phi, thật sự là…
Trong lòng đang ảo não, chợt nhớ tới một chuyện lập tức nói: *"Ngươi nói ngươi đi vườn mai thưởng mai? Một phế hậu như ngươi không lo an tĩnh ở Tĩnh Sinh các, lại chạy đến mai vườn thưởng mai? Ngươi nghĩ ta sẽ tin sao? Bệ hạ sẽ tin sao?"*
Lời vừa nói ra, Diệp Tài tử lập tức cả người vô lực. Cái này… Bạc Cẩn Nhu là người của Cố Vân Tiện ư? Rõ ràng là các nàng dẫn nàng ta ra ngoài, nàng cho là bệ hạ không tra ra được sao? Trước mặt nhiều người đem ra chất vấn nàng!
Lữ Xuyên nghe vậy cũng cảm thấy có đạo lí, thích thú nói: *"Bạc Mỹ nhân nói phải, xin hỏi Cố nương tử hôm nay vì sao lại đến mai vườn?"*
Tâm Diệp Tài tử lập tức treo cao lên.
"Bởi vì" Giọng nói Cố Vân Tiện khô khốc. *"Hôm nay là mùng một tháng Chạp. Những năm trước mùng một tháng chạp ta đều sẽ đích thân qua vườn mai chiết mai cho Thái hậu. Năm nay tuy rằng đã bị giam cầm, nhưng vẫn là…"*
Diệp Tài tử tuyệt đối không ngờ được nàng sẽ nói như vậy, nhất thời sửng sốt.
"Bệ hạ" Một thanh âm mềm nhẹ như gió xuân lướt qua sóng biếc vang lên, trong nháy mắt cả điện trở nên an tĩnh. "Nô tì nghĩ chuyện hôm nay hơn phân nửa là hiểu lầm. Cố nương tử chỉ vô tình té ngã, Hình Nhu hoa bị kinh hãi, lúc này mới xảy ra chuyện này. Hết thảy đều ngoài ý muốn."
Không có ai trả lời.
"Bệ hạ?" Thanh âm của nữ tử kia lại dò xét một lần nữa.
"Ừm?" Cố Vân Tiện nghe thấy âm thanh của hắn có chút hoảng hốt, tựa hồ thần trí của hắn cũng không có ở chỗ này mà là đang ở một chỗ rất xa.

Mọi người chờ một hồi lâu, Hoàng đế lại không trả lời vấn đề của nữ nhân bên cạnh. Trái lại dừng ở người đang quỳ gối giữa điện – Cố Vân Tiện. Từ khi hắn bước vào tây điện, nàng vẫn duy trì tư thế này. Hắn chậm rãi nói: *"Ngươi.. Vì sao vẫn cúi đầu?"*
Cố Vân Tiện sửng sốt. Giọng nói này trong trí nhớ của nàng giống hệt nhau, ba phần lạnh lùng, ba phần lười nhác, ba phần ôn nhu, dường như vẫn còn đang suy tư. Một người như hắn lúc nào cũng mâu thuẫn, khiến cho nàng vĩnh viễn cũng không hiểu được.
"Nô tì.."
"Ngẩng đầu lên."
Giọng nói của hắn vẫn bình tĩnh như trước, lại mang theo ý không cho người ta kháng cự. Nàng ngẩng đầu, ánh mắt vẫn như cũ rủ xuống, rơi vào huyền bào trên người hắn.
Hắn nhíu mày: *"Nhìn vào mắt của trẫm."*
"Nô tì tội danh quấn thân, không dám.."
Hắn không kiên nhẫn hừ một tiếng.
Nàng rùng mình, lập tức đưa mắt lên đối diện với ánh mắt của hắn. Cặp mắt vừa đen vừa sâu thẳm, như một hồ băng, lại có ánh sáng lưu chuyển. Nàng nhớ tới đêm tân hôn, hắn đứng ở đối diện này đọc một bài "Lại phiến thơ"*. Trong tiếng ồn ào, nàng buông quạt lụa, gương mặt đỏ bừng ngượng ngùng không dám nhìn hắn. Lang quân bình thường nhìn thấy như vậy đều nảy sinh lòng thương tiếc. Hắn lại không, dường như không nhận thấy sự xấu hổ của nàng, ngồi chồm hổm khéo nâng cằm nàng, buộc nàng nhìn thẳng vào mắt hắn.
***Chú thích**:
Lại Phiến thơ: Triều đại này hôn lễ không phải thời kì đắp khăn voan. Hán triều thời trước thành thân, phụ nhân đều không che mặt, Đường hôn tân nương lấy quạt lụa che mặt, tân lang đọc thơ mời tân nương dời quạt đi. Quá trình này gọi là phiến, còn cái kia là thơ nên gọi là phiến thớ. Về phần vén khăn voan của cô dâu thì có ghi lại là Đông Tấn, thịnh hành ở Tống triều, người đời sau vẫn tiếp tục sử dụng.
Khi đó ánh mắt của hắn cũng như thế này, sâu thẳm khó dò. Là do lúc đó nàng ngu muội, nhìn nhận không rõ. Chỉ cần hắn nhìn mình ôn nhu như vậy sẽ khiến cho tâm nàng cũng liền mềm đi.
Đè nén khổ sở xuống đáy lòng. Nàng nhẹ nhàng cụp mắt: *"Nô tì phạm sai lầm lớn, đã không dám gặp mặt bệ hạ. Xin bệ hạ thứ tội."*
Hắn chỉ cảm thấy một cỗ cảm giác quái dị xông lên đầu.
Vừa quay đầu lại phát hiện ra nữ tử bên cạnh đang nhìn mình, chân mày tú lệ cau lại

Hắn cười rộ lên: *“A Thù nói không sai, chuyện hôm nay chính là một hiểu lầm.”*
Trinh Tiệp dư Cảnh Phức Thù mỉm cười.
Quay đầu nhìn Cố Vân Tiện, hắn chậm rãi nói: *“Ngươi cảm thấy thế nào?”*
Cố Vân Tiện trầm mặc hồi lâu, thở dài: *“Bệ hạ nói đúng, chắc là buổi chiều lúc hốt hoảng nô tì đã nhớ sai. Chưa từng có người đẩy ta. Ta chính là không cẩn thận ngã sấp xuống. Hoàn toàn làm phiền Hình Nhu hoa.”*
Cảm giác quái dị càng lớn.
Hắn yên lặng nhìn nàng một hồi rồi đứng lên: *“Đúng là hiểu lầm bình thường. Trẫm còn tấu chương muốn xem nên đi trước.”*
Mọi người cung tiễn bệ hạ, đợi đến khi hắn đi xa, Cố Vân Tiện vẫn quỳ trên mặt đất. Bỗng nhiên làn hương thơm quất vào mặt, một đôi hài thêu dừng trước mặt mình.
Nàng ngẩng đầu, Trinh Tiệp dư mỉm cười. Cặp mắt trời sinh hàm chứa nước mắt dịu dàng, đẹp đẽ dừng lại trên người nàng.
Nàng nhớ tới hai năm trước, lần đầu tiên nàng gặp nàng ta. Khi đó nàng cũng như thế nhìn mình, trong con ngươi tràn đầy chắc chắn và châm chọc.
“Cố tỷ tỷ gầy gò, thời gian ở Tĩnh Sinh các không được tốt sao?”
Giọng nàng ta như hoàng oanh, uyển chuyển động lòng người.
Cố Vân Tiện mỉm cười: *”Nhờ Thái hậu ân điển, ta mới có nơi cư trú. Đã cảm thấy mỹ mãn, không dám oán giận.”*
Trinh Tiệp dư gật đầu: *“Tỷ tỷ biết thoã mãn là tốt, cuộc sống sau này chắc chắn sẽ rất gian nan.”*
“Tạ muội muội quan tâm.” Nàng nói *“Ta nhảy ra khỏi cái vòng xoáy tốt xấu bảo vệ được một cái mạng, trong tương lai, cuộc sống của muội muội sẽ gặp nhiều nguy hiểm. Vạn sự đều phải cẩn thận.”*
Trinh Tiệp dư cười nhắc lại: *“Bảo vệ một mạng.”*
Cố Vân Tiện tựa như không nghe thấy, chỉ mỉm cười. Trinh Tiệp dư nhìn nàng rồi phẩy tay áo bỏ đi. Các cung tần nhìn chủ mẫu trước đây do dự một lát. Lại không dám nói với nàng câu nào, đều theo Trinh Tiệp dư rời đi.
Bạc Mỹ nhân đi ở sau cùng, chờ tất cả mọi người đi ra ánh mắt như đao nhọn nhìn Cố Vân Tiện: *“Ngươi chớ có cho rằng chuyện hôm nay coi như xong!”*
Thần sắc Cố Vân Tiện thay đổi: *“Bạc Mỹ nhân nói phải, chuyện hôm nay tất nhiên sẽ chưa xong được. Ngươi cũng nên nhớ kĩ lời mình nói.”*

HẾT CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 4: TÂM NGUYỆN

An Yên | Mạc Y Phi

Cứ như vậy cho đến khi xế chiều, đến lúc Cố Vân Tiện một mình quay về Tĩnh Sinh các thì trời đã tối đen. Thị nữ tâm phúc của nàng gấp đến độ đứng ở cổng không ngừng nhìn xung quanh, nhìn thấy nàng từ xa trở lại không khỏi lộ rõ nét mặt vui mừng.
"Tiểu thư đã trở lại rồi! Làm nô tỳ lo lắng quá!"
Cố Vân Tiện mệt mỏi bước vào phòng, đợi thị nữ châm một ly trà cho mình, sau đó chậm rãi uống, lúc này mới thở phào: *"Cũng may hôm nay coi như hữu kinh vô hiểm*"*
***Chú thích:**
hữu kinh vô hiểm: Nhìn như kinh động tâm phách nhưng không có gì nguy hiểm. Dùng để hình dung tình thế ác liệt nhưng cuối cùng đạt được kết quả mong muốn.
"Tiểu thư, rốt cuộc người ra ngoài làm gì?"
"Em đừng hỏi nữa." Cố Vân Tiện cười cười: *"Nếu như không ngoài dự liệu, rất nhanh sẽ có người đến tìm ta."*
Việc này thật sự rất nhanh. Gần nửa canh giờ sau, Lữ Xuyên dẫn theo hai tiểu công công bước qua cửa.
Y hành lễ với Cố Vân Tiện, nàng khẽ nghiêng người tránh sang một bên: *"Thân phận hôm nay của ta không nhận nổi lễ của đại nhân đâu."*
Lữ Xuyên cười nói: *"Nương tử nói đùa. Thần lúc này là tới thay bệ hạ truyền khẩu dụ."*
Cố Vân Tiện quỳ xuống, Lữ Xuyên nói: *"Bệ hạ truyền khẩu dụ, ngài biết rõ chuyện hôm nay người bị uỷ khuất. Nếu người có yêu cầu gì, xin đừng ngại nói ra. Hoàng thượng sẽ thoả mãn yêu cầu của người."*
Cố Vân Tiện bất chợt ngẩng đầu lên giống như không thể tin được: *"Có thật không?"*
Lữ Xuyên đáp với vẻ mặt không thay đổi: *"Quân vô hí ngôn."* Trong lòng lại dâng lên một chút đề phòng.
Cố Vân Tiện cúi đầu trầm mặc một hồi lâu, mở miệng một lần nữa thì giọng nói đã mang theo một chút nghẹn ngào: *"Thỉnh đại nhân bẩm với Hoàng thượng, nô tì muốn xin bệ hạ ân chuẩn cho nô tì được lấy thân phận cung nữ chuyển sang Trường Nhạc cung phụng dưỡng Thái hậu. Hầu hạ thuốc thang cho người, bù đắp lỗi lầm ta đã gây nên."*

Lữ Xuyên hơi ngạc nhiên, sau đó lập tức phản ứng: *"Thái hậu đã nói, sau này không muốn gặp lại nương tử, bệ hạ cũng không muốn chống lại mệnh lệnh của Thái hậu."*
"Đại nhân hiểu lầm." Cố Vân Tiện lắc đầu: *"Ta biết Thái hậu không muốn thấy ta, ta cũng không dám sang đó chọc giận lão nhân gia người. Ta chỉ cầu xin có thể ở Trường Nhạc cung sắc thuốc, làm chút ít thức ăn, lại vì người sao chép kinh phật cầu phúc. Trừ việc đó ra, không còn yêu cầu gì khác. Bệ hạ không cần nói cho Thái hậu biết những việc ta làm. Chỉ cần có thể để cho ta ở trong bóng tối, vì Thái hậu góp một phần tâm lực là ta đã thoả mãn rồi."*
Lữ Xuyên lúc này mới thật sự ngạc nhiên. Vị này không phải muốn dựa vào Thái hậu đông sơn tái khởi ư? Có thật chỉ muốn cố gắng vì một phần hiếu tâm thôi không?
Y không khỏi quan sát ánh mắt của nàng, lại thấy hai tròng mắt nàng rưng rưng, mi tâm cau lại, toàn thân không hề có một phần lệ khí khó tan ngày trước. Toàn thân đều là sự trầm tĩnh, dịu dàng. Nhớ lại lúc chiều nàng bảo vệ Hình Nhu hoa như thế. Đột nhiên cảm thấy, vị Hoàng hậu nương nương ác độc hai tháng không gặp quả nhiên đã thay đổi thành một người khác. Rốt cuộc lại giống nàng một năm trước kia, lúc mới trở thành Thái tử phi bước vào Đông cung.
Cố Vân Tiện thấy y không lên tiếng, dường như sợ y không đáp ứng lại nói: *"Đại nhân nói vậy hẳn cũng biết, trước khi hầu hạ bệ hạ, ta từng ở Trường Nhạc cung hầu hạ Thái hậu hai năm. Đối với việc ăn uống, sinh hoạt hằng ngày mọi việc đều vô cùng quen thuộc. Nhờ điểm này có thể để cho ta đi hầu hạ lão nhân gia người, nhất định sẽ không có sai lầm gì. Xin đại nhân hãy thay ta thỉnh cầu Hoàng thượng. "*
Việc này Lữ Xuyên tất nhiên hiểu rõ. Cố Vân Tiện là chất nữ, bà con xa của Thái hậu, mười ba tuổi năm ấy theo người nhà vào cung thăm viếng. Thái hậu khi đó vẫn còn là Hoàng hậu, ngoài ý muốn lại vô cùng yêu mến nàng, bèn để nàng ở lại trong cung. Năm nàng mười lăm tuổi làm chủ gả nàng cho Thái tử điện hạ trở thành Thái tử phi. Trở thành nàng dâu được yêu thương nhất, mãi cho đến ba tháng trước..
Cho nàng đi hầu hạ Thái hậu sẽ tốt cho bệnh trạng của người, có điều…
Thấy Cố Vân Tiện vẫn còn nhìn mình chằm chằm, y khẽ mỉm cười: *"Sự việc này thần không dám làm chủ, còn phải đi xin ý chỉ của bệ hạ."*
Cố Vân Tiện gật đầu, đáp với vẻ mặt thành khẩn: *"Việc này là đương nhiên. Xin đại nhân lúc xin ý chỉ của bệ hạ nên nói giúp vài câu hữu*

ích.”
“Thần đã hiểu.” Lữ Xuyên nói: *“Ngoài việc này ra nương tử còn có thỉnh cầu gì khác không?”*
Cố Vân Tiện lắc đầu: *“Đã không còn.”*
“Thật sự không còn?”
“Ta hôm nay cũng chỉ còn một nguyện vọng như vậy. Nếu bệ hạ có thể đáp ứng thì thật tốt. Nếu không đáp ứng, ta cũng chỉ có thể ở lại Tĩnh Sinh các cầu phúc cho thái hậu. Về phần việc khác đều không quan trọng.”
Lữ Xuyên thấy vẻ mặt hồn nhiên của nàng không giống nguỵ trang, rốt cuộc nhịn không được, nói: *“Thứ cho thần mạo phạm, nương tử tựa như…”*
“Ừ?”
“Tựa như thay đổi rất nhiều.”
Cố Vân Tiện nhíu mày, sau đó cười tự giễu: *“Một khi tỉnh khỏi giấc mộng, biết mình đã phạm sai quá nhiều. Hôm nay ta chỉ hi vọng bản thân không cô phụ người quan tâm ta nhất trên đời, có thể vì người làm thêm vài chuyện là tốt lắm rồi.”*
* * * * *
Lữ Xuyên trở về Đại Chính cung tâu lại với Hoàng đế. Y không thể quên được câu nói sau cùng cùng ánh mắt bi thương, hối hận của Cố Vân Tiện. Ở trong cung nhiều năm, y đã gặp qua nhiều chuyện, đương nhiên có chút bản lĩnh. Hôm nay biểu hiện của vị phế hậu này, nếu nói là giả vờ thì y thật sự không thể tin nổi.
Hoàng đế đang đọc tấu chương ngẩng đầu lên, trầm tư trong chốc lát: *“Nàng thật sự nói như vậy?”*
“Dạ.” Lữ Xuyên nói, *“Cố nương tử chỉ hi vọng có thể đi Trường Nhạc cung hầu hạ Thái hậu, đồng thời còn nói không cần để Thái hậu nhìn thấy nàng. Cho nàng một cơ hội yên lặng tẫn hiếu với người là được.”*
Hoàng đế cầm tấu chương khẩn của Tây Bắc, bên cạnh là nghiên mực bạch ngọc, bên trong ngập tràn màu đỏ của chu sa. Màu đỏ tươi như vậy khiến cho hắn nhớ đến cảnh tượng vào tháng Chạp năm ngoái, Cố Vân Tiện tay nâng một nhành hồng mai, đứng giữa rừng mai đang đua nhau nở rộ thản nhiên cười một tiếng.
“Chiều hôm nay, ngươi đến tột cùng có nhìn thấy rõ không?”
Hiểu rõ bệ hạ đang hỏi cái gì, Lữ Xuyên hơi do dự, cẩn trọng nói: *“Lúc ấy thần đứng ở xa, không nhìn thấy Bạc Mỹ nhân đẩy Cố nương tử.”* Y hơi dừng lại một chút, *“Nhưng đúng là giống như buổi chiều thần đã bẩm báo bệ hạ. Hình Nhu hoa sở dĩ ngã sấp xuống*

không chỉ là do kinh hãi. Bởi vì nước ở bên chân nàng đóng thành băng nên mới bị trượt chân."
"Vậy ngươi cảm thấy nước này là ai làm?" Hoàng thượng tỏ ra bình thản.
Lữ Xuyên cúi đầu: *"Thần không dám đoán bừa."*
"Nói đi, trẫm cho phép ngươi phỏng đoán." Hoàng đế trả lời, thần thái giống như việc họ đang nói đến không phải là chuyện phi tần hậu cung của hắn tranh giành mà giống như chỉ đang tán gẫu,
"Những tấu chương này không thú vị, trẫm cảm thấy vô cùng mệt nhọc."
Lữ Xuyên nhìn chủ tử không theo lẽ thường này, có chút bất đắc dĩ:
"Thần chỉ có thể nói, mời Hình Nhu hoa qua vườn thưởng mai chính là Bạc Mỹ nhân, mở miệng kêu Hình Nhu hoa đi bẻ một nhành mai cũng là Bạc Mỹ nhân."
Ý tứ của Lữ Xuyên rất rõ ràng. Hôm nay tuy rằng Cố thị đến vườn mai trước, nhưng nàng không hề biết hôm nay Hình Nhu hoa và Bạc Mỹ nhân cũng sẽ đến vườn mai, cũng không có lí do để nàng đi thăm dò. Mà Bạc Mỹ nhân..
Hắn rất hiểu Lữ Xuyên, thái độ làm người vô cùng chính trực không thích chõ mũi vào chuyện của người khác. Nhưng mà hôm nay trong lời nói lại có thái độ bảo vệ Cố thị hết sức rõ ràng.
Nàng lại có năng lực khiến cho Lữ Xuyên vì nàng mà nói tốt?
Hắn cầm bút lông nhỏ chấm một khoản chu sa cười cười, ở cuối tấu chương viết: *"Tất cả mọi việc do ngươi phân phó, nhớ lấy."* Sau đó bỏ bút xuống lại nói tiếp: *"Nếu nàng muốn đi thì để cho nàng đi thôi."*
*****
Tĩnh Sinh các, chăn đệm chấp vá đơn bạc, Cố Vân Tiện cuộn mình chặt chẽ mới cảm thấy có chút ấm áp. A Từ biết nàng sợ lạnh, luôn vì nàng chuẩn bị một ổ chăn ấm áp để nàng chui vào. Tôn vị bị phế, cung nhân Trường Thu cung có tội thì bị xử tử. Ở lại bên người nàng cũng chỉ có A Từ. A Từ là nàng mang ra từ nhà mẹ đẻ, là một người vô cùng trung thành.
Cuộc sống sau này, cùng nàng sống nương tựa lẫn nhau cũng chỉ còn có tỳ nữ này.
Trở mình, A Từ sau lưng đã ngủ say, nàng lại không ngủ được.
Ban ngày lúc Hình Nhu hoa quay về tẩm cung, nàng giống như vô ý nói một câu: *"Đất tại sao tự nhiên lại trơn như vậy."* Hắn là khiến cho Lữ Xuyên chú ý. Hắn chắc chắn phát hiện tầng băng mỏng kết trên mặt đất.
Cảnh Phức Thù làm việc nhất quán chu toàn, nếu không đẩy được thì còn có tầng băng kết trên mặt đất chắc chắn khiến Hình Nhu hoa

ngã sấp xuống.
Mà nàng chính là lợi dụng điểm này.
Đây là kế hoạch nàng tốn tâm tư nghĩ ra, không phải để giành thánh sủng mà để có thể đi tấn hiếu chuộc tội với Thái hậu.
Nếu không phải có giấc mộng kia, nàng không thể nào biết Lữ Xuyên bề ngoài khéo đưa đẩy lại là một người trung thành hậu đạo. Mà lòng trung thành phúc hậu của y chính là trợ lực lớn nhất cho kế hoạch của nàng. Chỉ cần y tin tưởng nàng vô tội, như vậy có thể chứng minh kế hoạch đã thành công một nửa.
Nàng nhớ tới lời nói của y trong giấc mộng đã thức tỉnh kiếp trước của nàng. Mà cũng thức tỉnh kiếp này của nàng.
Nàng sẽ không vì người không đáng mà lãng phí tâm tư. Trên đời này, người mà nàng phụ lòng nhiều nhất chính là Thái hậu. Đời trước cũng là vì nàng bị tố cáo mưu hại Hình thị mà Thái hậu đang bị bệnh chịu đả kích lớn, lúc đó đã không thể chữa trị. Mùng sáu tháng Chạp ngày đó Thái hậu ở Trường Nhạc cung mà băng hà. Hai ngày sau Hoàng đế nổi giận ban cho nàng cái chết. Một mạng đổi một mạng.
Nàng không thể hại chết người hai lần. Nàng thật sự gánh không nổi.
* * * * *
Hai ngày sau, Cố Vân Tiện đi sang Trường Nhạc cung.
Nàng thật sự thực hiện được lời hứa của mình. Mỗi ngày ở phòng bếp sắc thuốc và chuẩn bị thức ăn cho Thái hậu. Cũng không đặt chân đến Trường Tín điện của Thái hậu.
Lữ Xuyên quan sát tất cả, cảm thấy vị Cố nương tử này so với lúc trước thật khác nhau.
* * * * *
Nàng dời đến Trường Nhạc cung được nửa tháng thì Hoàng đế đột nhiên bước vào tẩm điện của nàng. Lúc hắn bước vào nàng đang sao chép kinh. Hắn biết lúc nhỏ nàng đều tập theo bảng chữ mẫu của Vệ phu nhân. Mười lăm tuổi được thái hậu ban cho bút tích thực của Vệ phu nhân, nàng ở phương diện này vô cùng dụng tâm. Đến nỗi trong cung có rất ít nữ tử có thể so sánh với bút pháp của nàng. Nhưng bởi vì nàng vô cùng chuyên tâm, nên không phát hiện ra trong điện đã xuất hiện thêm một người.
Hắn đứng sau lưng nàng, ánh mắt dừng ở trên kinh văn hồi lâu rồi mới chuyển đến trên mặt nàng.
Nàng gầy đi rất nhiều, chiếc cằm đầy đặn đã trở nên thon gọn. Một đôi mắt đen láy trầm tĩnh, giống như trên thế gian ngoài trừ kinh văn dưới tay không có chuyện khác có thể khiến nàng để tâm.

Trước đây hắn rất thích ánh mắt an tĩnh chuyên chú của nàng. Đáng tiếc sau này nàng lại càng ngày càng cực đoan. Trong ánh mắt thường là những tính toán, phẫn hận, không còn nhã nhặn, ưu nhã vô tư như trước kia.

HẾT CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 5: THÀNH Ý
An Yên | Mạc Y Phi

Chép xong một câu, Cố Vân Tiện đưa bút chấm mực. Bỗng nhiên ở trên nghiên mực nhìn thấy được một bóng dáng mơ hồ. Nàng cả kinh, buông bút xuống, bút lông nhỏ rơi trên án mực văng khắp nơi. Nàng lập tức xoay người quỳ xuống: *"Nô tì tham kiến Hoàng thượng. Vừa rồi chuyên tâm sao chép Kinh Phật. Không chú ý Hoàng thượng giá lâm, xin Hoàng thượng thứ tội."*
Hắn không để cho nàng đứng lên, chỉ nhìn trang giấy Tuyên Thành trên bàn ngập tràn chữ viết, nói: *"Nhưng thứ này đều là ngươi viết sao?"*
"Dạ." Cố Vân Tiện nói: *"Đêm qua vừa mới chép, tổng cộng đã chép được nhiêu đây."*
Hắn nhíu mày: *"Nhiều như vậy mà ngươi chỉ mới chép từ đêm qua đến bây giờ sao?"*
Cố Vân Tiện dừng một chút: *"Dạ."*
"Trước đó đâu?"
"Đều ở trong rương kia."
Hắn theo hướng nàng chỉ nhìn sang… Miệng cái rương thật to.
Hắn thuận tay rút một tờ giấy Tuyên Thành, ngạc nhiên đánh giá. Hắn đã biết chữ viết của nàng rất đẹp. Mẫu hậu lễ phật luôn có thành ý, chê chữ trong kinh thư không đẹp. Liền thường lệnh cho nàng chép một bản dành cho người đọc. Đây là thói quen của nàng, tốc độ nhanh cũng là tự nhiên, nhưng chữ viết này..
Hắn nhìn trong đó có vài chỗ không đúng, so với chữ viết của nàng trong dĩ vãng khác nhau.
Trong lúc sao chép kinh văn nàng nhớ tới thời gian trước đây, trong lòng bi thương nên khó có thể hạ bút sao?
Tựa như lúc này mới nhớ ra, hắn thản nhiên nói: *"Đứng lên đi."*
Cố Vân Tiện chậm rãi đứng dậy, cúi đầu rụt rè đứng đó.
Hắn nhìn bộ dáng của nàng, bên môi vẽ ra một nụ cười: *"Vẻ mặt của ngươi là sao? Trẫm đáng sợ lắm ư?"*
Nàng cúi đầu: *"Sao có thể? Chỉ là lúc ở Di Tương điện đã nói qua, nô tì phạm sai lầm lớn, không có mặt mũi nào gặp lại Hoàng thượng."*
Hắn nhíu mày: *"À? Ngươi nói thử xem, ngươi phạm phải sai lầm lớn gì?"*
"Hoàng thượng.." Nàng có chút luống cuống.
Hắn chỉ cười không nói.

Nàng cuối cùng bất đắc dĩ mở miệng: *“Nô tì là phế hậu. Quãng đời còn lại chỉ mong sao có thể hầu hạ Thái hậu, cũng không có mong muốn xa vời. Hoàng thượng… Hoàng thượng vì sao còn muốn hỏi tội nô tì?”*
Hắn nghe vậy trầm mặc chớp mắt: *”Quãng đời còn lại chỉ muốn hầu hạ Thái hậu? Cũng không cầu xin gì khác?”*
“Đúng vậy.” Nàng nhỏ giọng nén giận.
Hắn cười cười liếc nàng một cái rồi xoay người rời đi.
Thấy hắn đi xa, Cố Vân Tiện cuối cùng thở phào.
Hôm nay cái gì cũng đã nhìn rõ. Chỉ có duy nhất không biết làm thế nào cho phải, chính là cùng ở chung một chỗ với hắn.
Mỗi lần tầm mắt hắn rơi trên người mình, nàng không có cách nào khống chế được sự run rẩy của bản thân. Nàng không thể quên một năm kia ở Thượng Lâm Uyển, thiếu niên ấy đã thay nàng cài trâm hoa, cũng không quên được đêm tân hôn, tân lang dịu dàng nâng cằm nàng. Lại càng không quên được quân vương đã lạnh lùng bỏ rơi nàng, nam nhân đến chết cũng không chịu gặp mặt nàng lần cuối.
Hắn là kiếp nạn của nàng. Lần này, nàng nhất định phải cách xa hắn.
* * * * *
Nàng không ngờ vào ban đêm, Thái hậu lại phái người gọi nàng đến Trường Tín điện.
Nhìn thấy Liễu Thượng cung bên người Thái hậu, nàng ngây ngẩn cả người, một lát sau mới lắp bắp nói: *“Thái hậu làm sao biết ta ở chỗ này?*
Liễu Thượng cung cười đáp lời: *“Là bệ hạ nói. Bệ hạ nói những việc nương tử làm nửa tháng qua cho Thái hậu biết. Thái hậu nghe xong rất ngạc nhiên. Vì vậy sai nô tì thỉnh nương tử sang đó.”*
Nàng mờ mịt đứng dậy, hoang mang đi theo phía sau Liễu Thượng cung, đi qua một nửa Trường Nhạc cung, tiến vào phía đông Trường Tín điện.
Vừa vén rèm bước vào, mùi thuốc đông y đã nồng nặc xông đến.
Nàng ngửi ra đó là thuốc do chính mình sắc, cũng không biết trong lòng có cảm giác gì.
Hoàng đế ngồi ở trên tháp tự mình hầu hạ Thái hậu uống thuốc. Cố Vân Tiện quỳ xuống hành lễ, hai người kia đều làm như không nhìn thấy nàng.
Bón xong một chén thuốc, Hoàng thượng đưa chén cho cung nhân bên cạnh, lúc này mới nhìn về phía Cố Vân Tiện, khẽ nhướn mày: *“Vân nương tới rồi?”*

Hắn gọi nàng là cái gì?
Hắn gọi nàng là gì?
Từ lúc nàng bị phế hắn đã không còn gọi nàng như vậy. Hôm nay đột nhiên lại gọi như vậy, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?
"Dạ. Nô tì tham kiến bệ hạ, bệ hạ thánh an." Nàng nói lại lần nữa.
Hắn không để ý tới nàng, quay đầu nhìn về phía Thái hậu: *"Mẫu hậu, ngài và Vân nương sợ rằng còn có nhiều lời muốn nói, nhi tử lui xuống trước."*
Thái hậu gật đầu, Hoàng đế bước ra ngoài điện. Lúc đi ngang qua nàng, nàng vội vàng cúi đầu xuống đất nhưng vẫn cảm nhận được hắn lưu lại trên người mình một ánh mắt ý vị thâm trường.
"Con qua đây." Thái hậu thản nhiên nói.
Nàng hơi chần chờ, sau đó đứng lên tiến đến gần giường rồi quỳ xuống.
Thái hậu nhìn nàng một lát: *"Mới vừa rồi Hoàng đế nói với ai gia chuyện của con. Ai gia còn tưởng là bệ hạ muốn ta yên tâm. Ai gia cho rằng Vân nương hiểu chuyện trước kia đã chết, hôm nay người còn sống e rằng đã không quản đến sống chết của ta."*
Nghe bà nói một câu như vậy, viền mắt nàng liền đỏ lên, liều mạng nhịn xuống mới không khóc.
"Vừa rồi Hoàng đế nói cho ta biết. Nói mấy hôm trước, con không chỉ che chở hài tử trong bụng Hình Nhu hoa, còn ở Trường Nhạc cung hầu hạ sắc thuốc cho ta, không chỉ làm tất cả những việc của cung nhân và Thái y mà buổi tối còn sao chép Kinh Phật, thật sự là hiếu thảo hơn người."
Nàng ngạc nhiên. Bệ hạ lại hình dung về nàng như thế với Thái hậu? Hắn biết Thái hậu rất thương yêu mình, nếu bà lại che chở mình thì Trinh Tiệp dư của hắn sẽ lần thứ hai rơi vào hiểm cảnh!
Hắn không phải đã sớm chán ghét muốn vứt bỏ nàng sao? Tại sao lại làm như vậy?
"Những lời này nếu như là người bên ngoài nói, ai gia tất nhiên sẽ không tin. Nhưng người nói lại là Hoàng đế." Thái hậu dừng lại: *"Nếu bệ hạ đã nói như vậy. Thì chắc chắn là như vậy."*
Đúng vậy, Hoàng đế sủng ái Trinh Tiệp dư, không thích nàng, hậu cung mọi người đều biết. Theo lí mà nói, Hoàng đế sẽ không vì nàng mà bịa lí do.
Thái hậu khẽ đưa mắt, cung nhân đều lui ra ngoài. Đợi cho bốn bề vắng lặng, Thái hậu mới kéo tay nàng: *"Nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì?"*
Nàng mím môi, không có mở miệng.

“Một người nếu như tính tình thay đổi, luôn luôn có nguyên nhân. Ai gia muốn biết nguyên nhân của con.”
Trầm ngâm chốc lát, nàng nói: *”A Vân nửa tháng trước từng mơ thấy một giấc mơ.”*
Nàng khẽ nhíu mày.
“Trong giấc mơ nô tì không biết sao mình lại ở trong phòng chờ chết, không người làm bạn, cực kỳ thê lương bi thảm.” Nàng giống như đang ở trong mộng, vẻ mặt hồi hộp, *“Giấc mộng kia quá mức chân thực, loại cảm giác tuyệt vọng phảng phất giống như thật, khiến cho nô tì lúc tỉnh lại toàn thân hoàn toàn lạnh run. Mà một khắc kia nô tì đột nhiên tỉnh ngộ, hiểu ra chính mình đã làm sai không ít việc..”*
Thái hậu nhìn nàng có chút kinh ngạc: *“Con nói những biến hoá gần đây là vì giấc mộng ấy?”*
“Dạ.” Cố Vân Tiện nói. *“A Vân biết Thái hậu nhất định sẽ không tưởng tượng nổi. A Vân tỉnh dậy từ trong mộng cũng là cảm giác này. Nếu Thái hậu không tin, nô tì không có cách nào biện giải. Dù sao hôm nay nô tì không cầu gì khác. Chỉ mong có thể an tĩnh hầu hạ lão nhân gia ngài, cầu mong chuộc lại lỗi lầm của bản thân.”*
Thấy Thái hậu không nói gì, nàng hoảng loạn nắm chặt tay bà, trong mắt ứa lệ: *“Thái hậu, A Vân biết, nô tì khiến người đau lòng. Nô tì vốn không còn mặt mũi nào đối mặt với ngài. Sở dĩ chỉ dám lén lút trốn trong Trường Nhạc cung vì người sắc thuốc. A Vân không nghĩ tới bệ hạ sẽ nói cho người, người đừng đuổi nô tì đi. Để A Vân có thể phụng dưỡng người.”*
Thái hậu thở dài, nhẹ giọng nói: *“Ai gia mệt mỏi, cần thời gian suy nghĩ. Con lui xuống trước đi.”*
Nàng lặng lẽ dập đầu, cẩn thận lui ra khỏi tẩm điện.
Nhìn thấy nàng đi xa, Thái hậu mới hỏi Liễu Sắc đứng một bên: *”Ngươi thấy thế nào?”*
Liễu Sắc suy nghĩ một chút: *“Vẻ mặt Cố nương tử không giống như đang làm bộ.”* Dừng một chút lại nói: *”Nô tì có cảm giác giống như nhìn thấy Cố tam tiểu thư thiện lương chân thành, mọi người đều thích năm đó.”*
“Đúng vậy, từ trước đến giờ con bé luôn được người người ưa thích.” Thái hậu nói
“Chỉ là giấc mộng nó vừa nói, ngươi có tin không?”
“Lời nàng nói đáng để hoài nghi nhưng nô tì ngược lại tin tưởng là sự thật. Tại sao nàng phải nói dối trong khi tuỳ tiện bịa một lí do khác không phải tốt hơn sao?”
Thái hậu gật đầu: *“Ai gia cũng cảm thấy như vậy. Phật lý cũng từng nói, lúc Thích Già Diệp Tôn Giả ngộ đạo chỉ trong lúc cầm hoa mỉm*

cười. Vân nương nàng trong giấc mộng bất chợt hiếu ra, cũng không phải là không thể."
"Thái hậu tin tưởng nàng?"
"Hiện tại không phải ai gia có tin tưởng nàng hay không, mà là Hoàng thượng đang muốn làm gì." Thái hậu thản nhiên nói: *"Bệ hạ không thích Vân nương, hôm nay biết rõ làm như vậy sẽ khiến tình cảm của ta đối với nàng trở lại như cũ mà vẫn làm. Đây chính là điều chúng ta cần phải tìm hiểu."*
"Hay là bệ hạ chỉ là muốn dùng chuyện này khiến Thái hậu vui vẻ? Dù sao trước giờ ngài đều rất thương yêu Cố nương tử, hôm nay thấy nàng tỉnh ngộ tự nhiên trong lòng cũng sẽ vui mừng."
"Nói như vậy cũng hợp lí, chỉ là trong lòng ai gia cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy." Thái hậu thần sắc thâm trầm, cẩn thận suy nghĩ.
Bạc Mỹ nhân ném ngọn đèn trong tay: *"Ngươi nói cái gì? Thái hậu triệu kiến Cố thị! Ngươi hỏi thăm kĩ chưa?"*
Cung nhân cúi đầu: *"Vô cùng chính xác. Giờ Tuất một khắc Liễu thượng cung mang theo Cố nương tử bước vào Trường Tín điện, trong thời gian một chén trà mới ra ngoài. Hơn nữa…"*
"Hơn nữa cái gì?"
"Hơn nữa thời gian Cố nương tử đi vào, bệ hạ cũng còn ở bên trong. Người tiết lộ tin tức cho thần thiếp còn nói, bệ hạ chính miệng gọi Cố nương tử là 'Vân nương'."
Bạc Mỹ nhân hít một hơi lạnh. Không khỏi quay đầu nhìn về hướng Trinh Tiệp dư: *"Nương nương, bây giờ phải làm thế nào cho tốt?"*
Trinh Tiệp dư ánh mắt yên tĩnh uống hớp trà: *"Ngươi hoảng cái gì? Trước kia nàng là Hoàng hậu, chúng ta cũng có thể kéo nàng xuống. Nói chi hôm nay chỉ là một kẻ bị bỏ rơi?"*
"Biết là như vậy, nhưng.." Bạc Mỹ nhân lúng túng.
"Ở trong hậu cung, kiêng kị nhất chính là tro tàn lại cháy. Phàm là phi tần đông sơn tái khởi, làm gì có ai không khó đối phó hơn trước gấp mấy lần. Hôm nay chỉ sợ Cố thị cũng là đi trên con đường này."
Diệp Tài tử tiếp lời, thần sắc cũng thêm vài phần nghiêm túc: *"Tiệp dư nương nương ngàn vạn lần không được khinh địch."*
Trinh Tiệp dư buông mắt nhìn Diệp Tài tử, trầm mặc trong chốc lát: *"Việc ở vườn mai là do ta khinh thường. Vốn tưởng rằng có thể rèn sắt khi còn nóng, triệt hạ Cố thị không để cho nàng cơ hội xoay mình. Nhưng việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể tiếp nhận."* Thấy sắc mặt của Bạc Mỹ nhân, lại nói: *"Ta biết ngươi muốn nói cái gì, nhưng bệ hạ tâm tư khó lường. Hôm nay chúng ta không biết rõ ngài*

suy nghĩ cái gì, tuỳ tiện động thủ rất dễ khiến cho Nguờii tức giận. Tốt nhất trước tiên hãy yên lặng theo dõi diễn biến."
"Nửa tháng trước Cố thị chuyển qua Trường Nhạc cung, nương nương liền bảo yên lặng theo dõi diễn biến, kết quả là gì? Tiếp tục như thế thần thiếp sợ là…"
Bạc Mỹ nhân đang nói, Trinh Tiệp dư đảo mắt qua nhìn, thanh âm nàng không khỏi bị kiềm hãm: *"Thần thiếp… thần thiếp không phải đang chỉ trích nương nương, thần thiếp chỉ là lo lắng.."*
"Ngươi không cần lo lắng." Trinh Tiệp dư lạnh lùng nói: *"Bổn cung nói ngươi không được hành động thiếu suy nghĩ. Bằng không ta sẽ không che chở cho ngươi nữa."*
Bạc Mỹ nhân mím môi, không cam tâm tình nguyện trả lời: *"Thần thiếp đã rõ."*
"Được rồi, ta mệt mỏi. Các ngươi đều lui ra đi."
Từ Thành An điện của Trinh Tiệp dư bước ra, Bạc Mỹ nhân vẫn rất phẫn uất. Diệp Tài tử tự nhiên không tự tìm mất mặt, liền rời đi trước.
Trở về tẩm điện, tỳ nữ tâm phúc Ái Ngọc thấy tâm trạng nàng không ổn, không khỏi khuyên nhủ: *"Tài tử không cần khẩn trương, bệ hạ có khi chỉ là hứng khởi một lúc. Ngài ngẫm lại, Cố thị hôm nay đã là người bị bỏ rơi. Từ xưa đến nay có mấy người phế hậu có thể một lần nữa đắc thế?"*
Lông mày Diệp tài tử nhíu lại: *"Ngươi không hiểu, Hoàng thượng tính tình cổ quái. Chuyện gì không thể làm? Bệ hạ liền.."* Nhìn về phía hướng Thành An điện thấp giọng *"Ngay cả Trinh tiệp dư bệ hạ còn đón vào cung, một lần nữa sủng ái phế hậu có là gì?"*
Ái Ngọc nghe vậy cả kinh. Xuất thân của Trinh Tiệp dư, trong cung tất cả mọi người đều biết, lại không ai dám tuỳ tiện nhắc tới, bởi vì đó thật sự quá…
Rốt cuộc lo lắng tai vách mạch rừng, nói xong câu này chủ tớ hai người đồng thời im lặng. Ái Ngọc dâng trà cho nàng, nàng vừa uống trong đầu lại bắt đầu suy nghĩ: *"Trinh Tiệp dư vừa rồi trước mặt Bạc mỹ nhân làm ra cái dáng vẻ kia. Rốt cuộc là có chủ ý gì?"*

HẾT CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 6: ĐỐI THỦ
An Yên | Mạc Y Phi

Trong Thành An điện, Trinh Tiệp dư vuốt ve chén ngọc chạm hoa văn nổi, dáng vẻ như đang nghiền ngẫm.
Thị nữ Bạch Du quỳ xuống bên cạnh nàng: *"Nương nương, người thật sự muốn đẩy Bạc Mỹ nhân ra sao?"*
"Tâm tư của nàng ta quá nông cạn, tính tình ương ngạnh, để ở bên cạnh là hoạ không phải phúc." Trinh Tiệp dư lo lắng nói. *"Huống hồ trên danh nghĩa nàng ta không phụ thuộc vào ta. Nhưng trong lòng chỉ mong ta không dậy nổi. Lúc nàng ta vào cung, căn cơ chưa ổn, chủ động lấy lòng ta là chuyện hiển nhiên. Nhưng hôm nay chưa chắc đã vậy.."*
"Nhưng, còn Cố nương tử bên kia.."
Tay cầm chén ngọc hơi dùng sức, nàng khẽ vuốt cằm: *"Cố Vân Tiện."* Khớp xương mơ hồ trắng bệch. *"Nàng ta quả nhiên giỏi, rất giỏi!"*
Nếu không phải bởi vì Cố Vân Tiện, nàng sợ rằng đã không cần đi tới bước này. Bạc Cẩn Nhu phụ thuộc vào nàng, nàng tự nhiên phải giúp đỡ nàng ta. Uy nghiêm của một sủng phi cũng giảm đi khá nhiều.
Thế nhưng mà nửa tháng trước Thái giám nàng sắp xếp ở vườn mai lén truyền lời, nói Lữ Xuyên thấy nơi Hình Nhu hoa ngã xuống có một tầng băng không tầm thường, chỉ sợ trong lòng đã sớm hoài nghi bọn họ.
Nàng không biết Lữ Xuyên có báo cáo việc này cho Hoàng thượng hay không. Nhưng theo những biểu hiện của bệ hạ, nghĩ đến hơn phân nửa là có.
Đã như vậy, nàng không thể không có hành động.
Bên môi bỗng nhiên lộ ra nụ cười như có như không, nàng nhìn Bạch Du: *"Ngươi đoán thử xem, hôm nay hậu cung có bao nhiêu người nhận được tin này?"*
Bạch Du nói: *"Nói vậy tất cả đều biết. Thẩm Thục nghi, Khương Sung nghi, Chu Quý nhân còn có các vị nương nương, nương tử."*
Dừng một chút: *"Trong cung này tin tức truyền đi rất nhanh."*
"Đúng vậy, phế hậu một lần nữa được Thái hậu triệu kiến, chuyện lớn như vậy, làm sao có thể che đậy? Huống chi bệ hạ căn bản không muốn che giấu." Trinh Tiệp dư nói: *"Hôm nay Trường Nhạc cung xảy ra chuyện này sợ rằng đã truyền khắp lục cung, Cố Vân Tiện lúc trước đắc tội không ít người, không muốn thấy nàng ta được*

sống yên ổn càng nhiều. Điều chúng ta cần bây giờ là an tâm chờ người khác ra tay trước..”
* * * * *
Cố Vân Tiện không biết Thái hậu có tin lí do của mình hay không. Lúc nghe Thái hậu triệu kiến, nàng liền biết nhất định người sẽ hỏi vấn đề này. Dọc đường đều suy nghĩ lí do. Tình huống nhất định không thể nói, Thái hậu chắc chắn sẽ nghĩ nàng điên rồi. Nhưng lí do khác không nghĩ ra được, đơn giản nhất chỉ còn cách nói ra lí do nửa thật nửa giả. Thái hậu hết lòng tin theo Phật giáo, tự nhiên có thể tiếp thu.
A Từ thấy lông mày nàng nhíu lại, vội vàng rót cho nàng chén trà rồi khẽ khuyên bảo: *“Tiểu thư không nên quá lo lắng. Thái hậu nương nương xưa nay rất yêu thương người, sẽ không vì vậy mà làm khó tiểu thư.”*
“Ta không lo cái này.” Cố Vân Tiện nói, *“Ta chỉ sợ lão nhân gia không tin ta, đuổi ta đi, ta thật sự không biết nên làm gì bây giờ…”*
“Có việc còn quan trọng hơn việc này. Tiểu thư có lẽ nên lo lắng một chuyện khác…” A Từ không nhịn được nói.
Cố Vân Tiện nhíu mày, sau đó cười khổ: *“Ừ, nghĩ đến lúc này các cung các viện đã nhận được tin tức. Biết ta đây vốn đang là một phế hậu bị ruồng bỏ lại xuất hiện. Đêm nay chỉ sợ có nhiều người không ngủ được.”*
“Điều tốt nhất ở đây chính là hiện nay hậu cung không nhiều người lắm, tiểu thư còn kịp phân rõ địch hữu, cẩn thận trù tính một phen.”
Chính xác, so với hậu cung Lân Khánh triều mà nói, hậu cung hôm nay thật sự rất thanh tĩnh.
Lúc Đại Tấn lập quốc, giống như thời Chu, dưới Hoàng hậu có tam phu nhân, cửu tần, hai mươi bảy thế phụ, tám mươi mốt ngự thê, phàm một trăm hai mươi mốt người, Kiền Đức nguyên niên, Trung Tông hoàng đế tăng thêm một quý vi phị, tam phu nhân biến thành tứ phu nhân, từ đó noi theo. Lân Khánh triều hậu cung số lượng tăng nhiều, tiên đế một lần nữa sửa chữa, định thêm ba cấp tán hào. Hậu cung đã có biến hoá rất lớn.
Dưới Hoàng hậu là tứ phu nhân chính nhất phẩm, theo thứ tự là Quý phi, Huệ phi, Thục phi, Hiền phi. Trong đó tôn Quý phi đứng đầu tứ phu nhân.
Cửu tần chia làm thượng tam tần và hạ lục tần, thượng tam tần gồm Chiêu nghi, Chiêu viện, Chiêu dung, từ nhất phẩm, hạ lục tần gồm Thục nghi, Thục viện, Thục dung, Tu nghi, Tu viện, Tu dung, chính nhị phẩm;
Hai mươi bảy thế phụ.

Bao quát từ nhị phẩm Sung nghi, Sung viện, Sung dung, mỗi vị một người; chính tam phẩm Quý cơ và từ tam phẩm Tiệp dư mỗi vị ba người;
Sau đó là chính tứ phẩm Lệnh nghi, Thận nghi, Diệu nghi, Uyển nghi, Lệ nghi, Túc nghi, mỗi vị một người, hợp xưng lục nghi.
Từ tứ phẩm mỹ nhân và chính ngũ phẩm Tài tử, hai người đều là mỗi vị sáu người, cộng mười hai người.
Tám mươi mốt ngự thê lý thiết có từ ngũ phẩm Nhu hoa, Phương hoa, Mục hoa, mỗi vị ba người; chánh lục phẩm Quỳnh chương, khả thiết mười tám người, từ lục phẩm Quý nhân, tổng cộng hai mươi bảy người; chính thất phẩm Huy nga, cũng tổng cộng hai mươi bảy người.
Sau đó đó là Ngự nữ, Thải nữ và thừa y ba cấp tán hào, ở riêng từ thất phẩm, chính bát phẩm và từ bát phẩm, không hạn chế số lượng người.
Lân Khánh triều hậu cung vô cùng náo nhiệt, hậu cung nay ngược lại vắng vẻ bởi vì nguyên nhân Vĩnh Gia nguyên niên tổng tuyển không thu nhiều mỹ nhân. Hậu cung hiện đa phần là thị thiếp lúc còn ở Đông cung.
Lúc trước tự nhiên Hoàng hậu có thân phận tối cao, lúc nàng bị phế thì còn Thục nghi Thẩm thị, năm hai mươi ba Lân Khánh nàng đã qua cửa, sớm hơn Hoàng hậu hai năm, là nữ nhân đầu tiên có danh phận. Sinh cho bệ hạ một nữ nhi, chính là trưởng nữ năm nay sáu tuổi. Còn có một nhi tử, đáng tiếc một tuổi thì bất hạnh chết non.
Sau đó là Khương Sung nghi và Chu Quý cơ, Lân Khánh năm thứ hai mươi sáu đã bị nhét vào Đông cung, nhưng không sinh được người con nào.
Từ Đông Cung ra ngoài còn có một Diệp Tài tử tương đối đặc thù. Nàng tuổi tác lớn nhất, là cung nhân phụng dưỡng bên người Thái tử. Thái tử lên ngôi ban nàng tước vị Tài tử. Hôm nay đã không còn thánh ân.
Vĩnh Gia nguyên niên tổng tuyển đi ra vị phân không cao, cao nhất chính là Lệnh nghi Duẫn thị. Vĩnh Gia năm hai sinh hạ Hoàng tử, là con thứ của hoàng thượng, nửa năm được tấn phong ba lần. Chính tứ phẩm Lệnh nghi, đứng đầu lục nghi.
Sau đó Bạc Mỹ nhân hận thấu xương Cố Vân Tiện, cùng với người có thai là Hình Nhu hoa
Trừ ra những người này, còn lại đều là tôm tép, không có gì quan trọng.
À, nàng làm sao lại quên mất. Trinh Tiệp dư Cảnh thị, Vĩnh Gia năm hai nhập cung, hôm nay đã là tam phẩm tiệp dư, còn là người duy

nhất trong cung có phong hào. Bất quá phong hào của nàng, có cũng như không…
Nghĩ như vậy, Cố Vân Tiện bỗng nhiên lại cảm thấy, hậu cung hiện nay, người mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng không tính là ít. Mà trong những người này đại đa số đều bị nàng từng ức hiếp, muốn tìm một người cùng phe với nàng, thật là không thể.
Tuy vậy…
"Không cần lo lắng, ta không có ý định tranh thủ tình cảm với bọn họ." Nàng nhìn A Từ, thản nhiên nói.
A Từ nhíu mày: *"Tiểu thư.. không định đông sơn tái khởi?"*
"Đông sơn tái khởi?" Cố Vân Tiện cười khổ, *"Em từng nghe nói có phế hậu nào đông sơn tái khởi thành công chưa? Ta hôm nay chỉ cần sống tốt, không cần ở lãnh cung chịu dằn vặt là nhờ ân điển của Thái hậu. Ta chỉ muốn yên lặng báo ân trả nợ mà thôi."*
A Từ trầm mặc một hồi: *"Tiểu thư tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng những người đó khẳng định sẽ không tin. Huống hồ hôm nay bệ hạ đối xử với tiểu thư bằng thái độ này, nô tì sợ là.."*
"Ta biết." Cố Vân Tiện thấp giọng nói, *"Bọn họ nhất định sẽ có hành động. Tuy vậy chỉ cần ta cẩn thận một chút, mới có thể ứng phó được."*
Nàng mặc dù nói như vậy, nhưng thần sắc có chút không chắc chắn.
A Từ nhìn nàng, trong mắt không chút nào che giấu nỗi lo lắng. Sự tàn khốc trong đấu đá hậu cung có thể so với chiến trường. Thân phận hiện tại của tiểu thư như vậy, hôm nay những người ở đó thật sự có thể không để ý sao?
* * * * *
Tuy rằng đêm qua ngủ muộn, thế nhưng ngày thứ hai trời còn chưa sáng Cố Vân Tiện đã muốn đứng dậy. Còn chưa chờ nàng đi chuẩn bị đồ ăn sáng cho Thái hậu, liền có một cung nữ quỳ gối trước mặt nàng cung kính nói: *"Nô tì tham kiến Cố nương tử."* Nói rồi đem khay gỗ đàn hương đưa đến gần hơn một chút, *"Những thứ này là kinh thư Thái hậu lệnh cho nô tì giao cho nương tử sao chép một lần để cho nương nương đọc."*
Cố Vân Tiện nhíu mày. Tình cảnh này khiến cho nàng chợt nhớ tới lúc trước, khi đó cung nhân bên người thái hậu thường xuyên giống như vậy quỳ trước mặt nàng cầm khay Kinh Phật, mời nàng sao chép.
Nàng ngây người chốc lát, lúc phục hồi tinh thần cung nữ còn đang chờ, vội đáp: *"Ta đã biết. Nhờ nữ quan chuyển lời lại cho Thái hậu, A Vân nhất định sẽ không cô phụ nhắc nhở của người."*

Cung nữ cung kính giao Kinh Phật cho A Từ, cười cười với Cố Vân Tiện rồi xoay người rời đi. Cố Vân Tiện thấy nàng đi cũng trở về phòng, phân phó A Từ mài mực, bắt đầu sao chép.
Nhưng mà chép một tờ, nàng liền từ trong tâm trạng mừng rỡ tỉnh táo lại, trong lòng nảy sinh nghi hoặc. Thái hậu để cho nàng chép kinh, rốt cuộc là dỡ xuống đề phòng với nàng hay đây chỉ là vì người không muốn để cho nàng tiếp tục để ý thuốc thang nên đã nghĩ ra biện pháp này.
* * * * *
Giờ Thìn canh ba, hậu cung bắt đầu sang Trường Nhạc cung thỉnh an. Nói là thỉnh an, kỳ thực cũng chỉ là cách một cánh cửa điện dập đầu. Thái hậu bị bệnh liệt giường cũng được một thời gian, căn bản không yết kiến hậu phi. Nhưng để bày tỏ lòng hiếu tâm nên bắt buộc phải đi qua.
Mỗi ngày, vào đúng thời điểm này Trường Nhạc cung vô cùng náo nhiệt, mà Cố Vân Tiện luôn luôn chú ý không ra ngoài, miễn cho đụng phải người quen. Đối với mọi người đều không hay.
Nhưng hôm nay nàng không ra khỏi cửa, đã có người quen chủ động tìm tới cửa.
Thục nghi Thẩm thị mang theo thị nữ đứng trước cửa, mỉm cười nhìn Cố Vân Tiện. Nàng ta chải lưu vân kế, mặc áo choàng màu hồng cánh sen, vô cùng xinh đẹp, nho nhã cao quý, một đôi mắt phượng tinh quang nội liễm. Tâm tình bên trong khó lường, Cố Vân Tiện ngẩn người, buông bút lông từ từ đứng lên.
Theo như quy củ, nàng ta là chính nghị phẩm Thục nghi, nàng thân là phế hậu Thải nữ, đúng ra nên hành lễ với nàng ta. Nhưng Cố Vân Tiện không thể nào quỳ xuống được.
Nàng bị phế đến hơn ba tháng nay cũng chưa từng quỳ xuống hành lễ với bất kỳ một phi tần nào.
Vô luận như thế nào trước đây nàng cũng từng là chủ mẫu của những nữ nhân này, được bọn họ kính trà quỳ lạy. Hôm nay bắt nàng quỳ lại, thật sự là làm không được.
Hai người đứng đối diện nhau một hồi, khiến cho cung nhân hai bên trở nên lúng túng. Thẩm Thục nghi bỗng cất tiếng cười bước đến cầm tay nàng nói: *“Sớm nghe nói tỷ tỷ ở chỗ này, ta vẫn muốn đến xem. Lại lo lắng mang phiền toái đến cho tỷ tỷ.”*
Cố Vân Tiện cảm nhận được bàn tay ấm áp của nàng ta, khoé miệng khẽ cười: *“Thẩm Thục nghi khách sáo rồi.”*
Đúng là khách sáo. Thẩm Thục nghi hơn nàng hai tuổi, từ trước gọi nàng tỷ tỷ là bởi vì thê thiếp tôn ti, hôm nay gọi như vậy có chút không thích hợp.

“Ý tỷ tỷ là?” Thấm Thục nghi giống như không hiểu, cười khanh khách nhìn nàng.
Người này trước giờ luôn mạnh vì gạo bạo vì tiền*, tâm tư thâm trầm, trong lòng Cố Vân Tiện âm thầm cảnh giác nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ bình thản: *“Hôm nay ta không nhận nổi cái gọi là “Tỷ tỷ” của Thục nghi nương nương, gọi ta là Cố nương tử được rồi.”*
***Chú thích:**
mạnh vì gạo bạo vì tiền: Cậy vào sự giàu có mà tỏ ra mạnh bạo hơn người

---

HẾT CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 7: CÁT TÁT
An Yên | Mạc Y Phi

Thẩm Thục nghi nhíu mày: *"Tỷ tỷ nói như vậy chính là muốn xa lạ ta."* Vùng xung quanh chân mày của nàng ta khẽ cau lại, *"Chỉ vì việc của Khương Sung nghỉ xảy ra ta không che chở cho tỷ nên tỷ tỷ tức giận? Thật sự lúc đó bệ hạ vô cùng tức giận, muội muội thật sự hữu tâm vô lực."*

Nghe nàng nhắc tới Khương Sung nghi, trong lòng Cố Vân Tiện khẽ động, nhưng bên ngoài thì lại rất bình tĩnh: *"Ta nào dám. Việc này nguyên bản là sai lầm của ta. Đúng là đáng bị như vậy."*

"Thì ra ngươi cũng biết ngươi phạm sai lầm!" Một thanh âm lạnh lùng vang lên, Cố Vân Tiện nhìn về nơi phát ra tiếng nói. Chỉ thấy cách đó không xa, dưới cây mai, một nữ tử khoác áo choàng da cáo trắng tuyết, sắc mặt tái nhợt, yên lặng nhìn nàng. Cặp mắt sáng ngời tràn đầy hận ý khắc cốt ghi tâm.

"Khương Sung nghi." Cố Vân Tiện không tự chủ được lui về phía sau nửa bước, thấp giọng gọi.

Khương Sung nghi cười nhạt, nhấc chân đi về phía nàng: *"Mấy ngày nay ta vẫn bệnh. Nếu không phải hôm nay đến thỉnh an Thái hậu, cũng không biết Cố nương tử dời từ Tĩnh Sinh các đến Trường Nhạc cung. Quả là có bản lĩnh!"*

Cố Vân Tiện không trả lời.

Thẩm Thục nghi tự nhiên cảm thấy tình huống không tốt, cười hoà giải: *"Nguyệt nương… ngươi không biết đấy thôi, bởi vì Cố nương tử ra tay bảo vệ hài tử trong bụng Hình Nhu hoa. Bệ hạ mới ân chuẩn cho nàng tới hầu hạ Thái hậu, đây cũng là những gì nương tử xứng đáng có được."*

Ánh mắt Khương Sung nghi như kim châm: *"Bảo vệ hài tử trong bụng Hình Nhu hoa?"* Bước chân không dừng lại: *"Xem ra ta đã bỏ lỡ không ít trò hay."*

Nàng ta đứng trước mặt Cố Vân Tiện, cầm khẽ nâng, lạnh lùng nhìn nàng một hồi. Sau đó trước khi mọi người kịp phản ứng, giơ tay tát thẳng lên mặt nàng.

"Sung nghi nương nương!"

Khí lực của Khương Sung nghi rất lớn, mặt Cố Vân Tiện bị đánh lệch qua một bên. Bụm mặt một lúc lâu mới chậm rãi buông ra. Mọi người lúc này mới nhìn thấy gò má nhẵn mịn đã có hai vệt máu, chính xác là do chiếc nhẫn tạo thành.

Không ai cử động được, mọi người ngơ ngác đứng đó.

Hậu cung tranh giành tình cảm, thủ đoạn gì cũng có thể sử dụng. Thế nhưng mọi người không thể tượng tượng được, chỉ là từ nhị phẩm Sung nghi, lại dám trước mặt mọi người tát người đã từng là chủ mẫu. Điều này thật là… khó mà tin được.
A Từ tỉnh táo đầu tiên, nàng ấy bước lên trước xem thương thế của Cố Vân Tiện. Cố Vân Tiện cúi đầu, gương mặt nóng bừng lại đau nhức, nhưng không thể bù đắp lại được hổ thẹn cùng bi ai trong lòng nàng.
"Một tát này ta đánh vì hài tử chưa kịp xuất thế. Ta sẽ không buông tha cho ngươi đâu"
Thẩm Thục nghi vội la lên: *"Nguyệt nương… tại sao ngươi lại làm loạn như thế! Nếu bệ hạ biết được thì như thế nào?"*
"Ta, Khương Nguyệt Thường dám làm dám chịu, ta sẽ tự đi Đại Chính cung thỉnh tội với bệ hạ, muốn chém muốn giết tuỳ ý người!"
Khương Sung nghi lạnh lùng liếc mắt nhìn mọi người rồi mang theo cung nhân rời đi.
Vẻ mặt Thẩm Thục nghi xấu hổ, nhìn Cố Vân Tiện với ý dò xét: *"Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?"*
Cố Vân Tiện lạnh nhạt liếc nhìn nàng ta: *"Không sao."* Giọng nói bình thản, *"Thời gian không còn sớm, mời Thục nghi nương nương trở về đi."*
Thẩm Thục nghi đứng lên: *"Ta đi trước. A Từ, chiếu cố nương tử nhà ngươi cho tốt."*
A Từ đáp ứng, Thẩm Thục nghi mang người rời đi. Cố Vân Tiện nhắm mắt lại, cảm thấy hai vết thương trên mặt càng đau hơn.
"Tiểu thư, Khương Sung nghi cũng quá khi dễ người!" Giọng nói A Từ có chút nghẹn ngào, *"Từ nhỏ đến lớn tiểu thư chưa từng bị oan ức như vậy!"*
Quả thực cái tát này chính là một nhục nhã vô cùng lớn. Cố Vân Tiện bị phế ngày ấy cũng không bị nghiêm phạt như vậy. Cái tát này của Khương Sung nghi thực đáng để ghi nhận.
Nàng nhớ tới đôi mắt tràn ngập lo lắng của Thẩm Thục nghi, trong lòng cười nhạt. Hóa ra đây là mục đích hôm nay nàng ta đến đây. Khương Sung nghi bị bệnh nhiều ngày, hôm nay tự nhiên đến Trường Nhạc cung hẳn là do nàng ta động tay. Nàng ta cố ý trước mặt mọi người đi sang chỗ mình, cũng chính là để dẫn Khương Sung nghi đến.
Thẩm Thục nghi biết Khương Sung nghi hận mình thấu xương. Hôm nay nàng không còn bị nhốt ở Tĩnh Sinh các khổ sở mà lại được dời đến Trường Nhạc cung. Nhất định là tức đến nỗi không kiềm chế được. Tính tình nàng ta sẽ làm loạn ra việc gì không ai có thể biết

được, nhưng bất kế là việc gì xảy ra, đối với Thẩm Thục nghi mà nói đều là chuyện tốt.
Không đến nửa canh giờ sau, mọi việc phát sinh đều được truyền đi khắp lục cung. Sự kiện bốn tháng trước một lần nữa bị đào lên, lời đồn đại đều là sát nhân vô hình.
Mục đích của Thẩm Thục nghi chính là nhắc nhớ Thái hậu và Hoàng thượng, không nên cả tin quên nàng là một độc phụ.
Cố Vân Tiện lại một lần nữa bị đẩy đến vách núi, theo sau chính là những người có hận thù với nàng. Không một ai nguyện ý cứu giúp nàng.
Một người… cũng không có.
* * * * *
Đúng như Cố Vân Tiện đoán, xế chiều hôm đó chuyện phế hậu bị sung nghi nương nương tát đã truyền khắp hậu cung. Cố Vân Tiện nghĩ đúng là nhân duyên của mình không tốt, ai cũng ngồi đợi nàng bị chê cười. Gặp phải cục diện hôm nay, Thẩm Thục nghi tự nhiên có công mà Trinh Tiệp dư chỉ sợ cũng sẽ biết thời biết thế mà ra tay thúc đẩy mấy phần.
Đến hoàng hôn những lời đồn thổi đã đổi mới, Cố Vân Tiện tựa bên cửa sổ. Nghe A Từ lắp bắp bẩm báo: *"Khương Sung nghi tự mình đến trước Đại Minh cung thỉnh tội, bệ hạ nghe nàng ta nói thì chỉ bình thản trả lời: 'Đã biết.'"* Sau đó không hỏi đến nữa.
Đây là không có ý trách tội.
Nói cách khác, hắn đối với chuyện phi tần đánh phế hậu của mình, không có ý kiến gì.
Trong lòng Cố Vân Tiện tự giễu, rõ ràng nam nhân này đã phế bỏ mình. Vậy mà mình lại còn tồn tại ảo tưởng với hắn?
Thực sự là không có thuốc nào cứu được.
Sắc trời ngày càng tối, lúc trước vào thời điểm này nàng sẽ đi sắc thuốc cho Thái hậu. Nhưng hôm nay không cần. Thái hậu đưa nàng nhiều kinh văn như vậy, thật ra chính là muốn cô lập nàng. Sao nàng lại ngu ngốc như vậy, rõ ràng có thể ở Tĩnh Sinh các sống qua ngày, việc gì mạo hiểm chạy đến đây, rốt cuộc… cũng không ai cần nàng.
Trong lòng đang hối hận tới cực điểm, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng áo đen ngoài cửa. Thân thể nàng cứng đờ, đã thấy Hoàng đế đứng đó, sắc mặt nửa ẩn nửa hiện, chỉ có giọng nói lười biếng nghe được rõ ràng: "Nghe nói ngươi bị đánh, trẫm qua nhìn thử."
* * * * *
Thái hậu được cung nữ hầu hạ uống thuốc, dựa vào đệm nghỉ ngơi một lúc, lúc này mới trả lời: *"Quả thực như vậy?"*

Liễu Thượng cung gật đầu: *"Thái Chỉ từ một nơi gần đó bí mật quan sát Cố nương tử cả buổi chiều. Nàng bị Khương Sung nghi đánh sau đó vẫn luôn ngẩn người ngồi bên cửa sổ, sắc mặt bi ai tự giễu. Cũng không giống với trước đây lúc nào cũng mang vẻ phẫn hận."*
Dừng một chút bà lại nói tiếp: *"Thái Chỉ khinh công trác tuyệt, Cố nương tử chắc chắn không biết đến sự tồn tại của nàng."*
Thái hậu ngưng mắt nhìn Liễu Thượng cung chốc lát, sau đó thản nhiên nói: *"Xem ra ai gia có thể yên tâm, con bé thật sự đã thay đổi."*
Chợt cười: *"Không, không thể nói là thay đổi, nó đã trở về là Vân nương của khi xưa."*
"Thái hậu cố ý mặc kệ Thẩm Thục nghi và Khương Sung nghi gây hoạ là vì muốn thử Cố nương tử?"
Thái hậu gật đầu: *"Ai gia có chuyện trọng yếu muốn giao cho Vân nương làm, nhưng trước đó phải xem xem con bé có khả năng hay không."*
Liễu Thượng cung thử hỏi: *"Ý Thái hậu là, Trinh tiệp dư?"*
"Không chỉ có cô ta." Vẻ mặt Thái hậu lạnh lùng, *"Ngoại trừ Trinh Tiệp dư, cả hậu cung đều là nữ nhân lòng dạ bất lương. Người nào cũng là tai hoạ."*
"Người không trách Cố nương tử trước kia phạm sai lầm nghiêm trọng ?"
Thái hậu trầm mặc một lát mới trả lời: *"Ai gia lúc đó hồ đồ, lại yêu cầu Vân nương như vậy. Kỳ thực thân là Hoàng hậu, đối với con của phi tần luôn có tâm tư bất mãn, loại hạ độc thủ này đều không hiếm thấy. Ngay cả ai gia năm xưa cũng từng làm. Chỉ là ai gia lại tha thứ chính bản thân phạm vào sát nghiệt lại không thể tha thứ Vân nương. Cũng chỉ bởi vì đứa bé kia chính là cháu ruột của ai gia."*
"Đây cũng là bình thường…"
"Đúng vậy, đây cũng chỉ là chuyện thường tình." Thái hậu thở dài nói: *"Trước đây Ai gia cảm thấy Vân nương là một cô gái ôn nhu hiền lành, lại thông minh. Có thể trở thành hiền thê của Hoàng thượng. Ngặt nỗi ai gia đã quên rằng, trong đao kiếm hậu cung làm gì có người nào thật sự hiền lành? Ai cũng phải thay đổi. Huống chi, con bé đối với Hoàng thượng còn cuồng dại như vậy. Làm sao có thể tha thứ cho nữ nhân khác tranh giành sủng ái với mình."*
Liễu Thượng cung trầm mặc.
"Ai gia làm vậy cũng không khiến Vân nương tức giận. Nếu như nó vẫn giống bốn tháng trước, ai gia sẽ âm thầm an bài để cho Vân nương mỗi ngày trôi qua đều bình yên nhưng cũng chỉ đến thế, không thể hơn. Thế nhưng nếu như hôm nay nó trở thành như vậy,

tốt, vô cùng tốt. Ta sẽ cẩn thận chỉ dạy, để cho nó có thế nắm quyền trở lại. Lại trở thành Hoàng hậu, đứng đầu lục cung."
Liễu Thượng cung chấn động: *"Thái hậu, ý ngài là?"*
"Mấy tháng nay, ngươi nhìn mà xem, hậu cung không có Hoàng hậu trấn áp. Những kẻ đó đã trở nên ầm ĩ như thế nào? Như vậy cũng không sao, thế nhưng Cảnh Phức Thù, nữ nhân này ai gia thật sự nhịn không được. Cô ta còn sống một ngày đều trở thành sự sỉ nhục của ai gia. Ai gia không thể sống được bao lâu. Chắc chắn sau khi ta chết, Hoàng đế sẽ bị Cảnh thị đầu độc làm ra chuyện hoang đường. Vân nương cũng sẽ bị cô ta lấy mạng. Cố thị vinh quang của ta cũng sẽ bị chặt đứt. Nói cho cùng, Vân nương cũng là người của Cố thị. Sau khi ai gia chết, cả gia tộc đều dựa vào Vân nương."
"Ai gia phải giúp Vân nương lên hậu vị, kéo dài vinh quang của Cố thị!"
* * * * *
Cố Vân Tiện trơ mắt đứng nhìn Hoàng đế đến gần, thân thể không tự chủ hơi nghiêng ra phía sau. Hoàng đế phát hiện, lông mày khẽ chau lại, nắm lấy cằm của nàng: *"Ngươi trốn tránh cái gì?"* Sau khi tỉ mỉ kiểm tra vết thương lại nói: *"Nguyệt nương hạ thủ cũng thật nặng. Ngươi thật là, người khác đánh ngươi. Ngươi cũng không biết tránh sao?"*
Cố Vân Tiện mím môi thấp giọng nói: *"Nô tì thẹn với Nguyệt nương, đáng bị một cái tát này."*
Hắn nghe vậy có chút kinh ngạc khẽ nhướn mày: *"Ngươi thật sự nghĩ như vậy?"*
"Vâng."
Thần sắc của hắn không thay đổi, chỉ là đôi mắt khẽ lạnh: *"Ồ, ra vậy. Trẫm còn nghĩ nếu ngươi oán hận trong lòng, trẫm sẽ bồi thường cho ngươi một chút. Ngươi đã nghĩ như vậy, xem ra là không cần."*
Hắn nói xong lạnh lùng quan sát này, lại phát hiện nàng khẽ cụp mắt. Nghe xong lời nói của hắn cũng không có phản ứng gì, vẻ mặt vẫn như cũ.
Hắn cảm giác một đấm của mình giống như đánh vào không khí. Không có ai tiếp chiêu, cảm thấy rất mất mặt.
Chuyển tầm mắt sang chỗ khác, hắn thản nhiên nói: *"Bôi thuốc chưa?"*
"Đã bôi rồi."
"Bôi được bao lâu rồi?"
"Giờ Tỵ đã bôi một lần, giờ Thân canh ba lại bôi một lần nữa."
"Lâu như vậy vết thương vẫn như cũ, hẳn không phải thuốc tốt. Lữ Xuyên, mang thuốc trị thương để lại cho Cố nương tử."

Cố Vân Tiện có chút kinh ngạc, hắn đến thăm nàng đã là rất kì quái rồi, vì sao lại đem theo cả thuốc trị thương?
A Từ nhận thuốc mỡ, Cố Vân Tiện cúi đầu hành lễ: *"Nô tì tạ ơn bệ hạ."*
Hoàng đế tuỳ tiện gật đầu một cái, cũng không nhìn nàng mà xoay người rời đi. Bước chân vội vã tựa như không muốn ở lại thêm một giây phút nào nữa. Thế nhưng lúc bước ra tới ngưỡng cửa thì bỗng nhiên dừng lại. Cố Vân Tiện cúi đầu, chỉ thấy huyền bào của hắn trơn bóng như gương lướt trên mặt đất, sau đó không chuyển động nữa. Nàng còn tưởng hắn có chuyện quên nói, vừa muốn mở miệng đã thấy hài thêu kim long lướt qua cửa, biến mất khỏi tầm nhìn của nàng.
Hắn đã rời đi.

HẾT CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 8: SÁNG TỎ
An Yên | Mạc Y Phi

Hoàng đế từ lúc ra khỏi Trường Nhạc cung vẫn không nói gì. Lữ Xuyên đi bên cạnh thử dò xét suy nghĩ của chủ tử: *"Bệ hạ muốn quay về Đại Chính cung, hay là đi qua chỗ vị nương nương, nương tử khác?"*
Trầm mặc hồi lâu, Hoàng đế bỗng nhiên nói: *"Vài ngày chưa gặp Hình Nhu hoa, đến Di Tương điện đi."*
Ban ngày xảy ra chuyện như vậy, mọi người đều nghĩ tối nay bệ hạ sẽ không đến chỗ phi tử nào. Cuối cùng hắn lại đi đến Di Tương điện. Hình Nhu hoa mừng rỡ, đã sớm nâng bụng đứng chờ ở cửa cung.
Hoàng đế đỡ nàng đi vào, ôn hoà nói: *"Hôm nay trời lạnh, nàng không cần đứng ngoài gió chờ trẫm, cẩn thận làm hài tử của chúng ta bị lạnh."*
Hình Nhu hoa nghe xong lời này, viền mắt liền đỏ lên: *"Bệ hạ nói như vậy là muốn giết thần thiếp."*
Hoàng đế ôm vai nàng: *"Không được suốt ngày đều nói đến chữ chết như vậy."* Đưa tay lên bụng nàng, *"Để trẫm nhìn xem hài tử có phải đang động hay không."*
Hình Nhu hoa cười khúc khích: *"Bệ hạ nóng lòng rồi, Thái y nói đến tháng thứ năm hài tử mới có thể động. Thần thiếp mới mang thai hơn ba tháng thôi."*
"Trẫm thật sự nóng ruột." Hoàng đế cười: *"Trẫm trông chờ Oản nhi sớm ngày sinh hạ Hoàng tử cho trẫm, có thể khiến cho trẫm vui mừng một chút."*
Hình Nhu hoa có chút bất an: *"Nếu là một công chúa thì sao?"*
Lữ Xuyên có chút bất đắc dĩ, nương tử thật là một người tâm tư nông cạn. Lúc này việc khiến cho bệ hạ vui vẻ quan trọng hơn, bệ hạ nói Hoàng tử thì là Hoàng tử, lại cứ nhắc đến công chúa là như thế nào.
Hoàng đế nghe vậy khẽ nhíu mày, nhìn biểu tình khiếp sợ của Hình Nhu hoa một lát, lại híp mắt cười rộ lên: *"Nếu là công chúa thì cũng rất tốt, giống như Oản nhi xinh đẹp động lòng người, có thể khiến trẫm yêu thương vô hạn."*
Hình Nhu hoa đã theo hắn hai năm, chưa từng thấy hắn khen mình như vậy. Tâm tư nhất thời kích động, giống như muốn hoà tan.
* * * * *
Sáng sớm ngày thứ hai, lục cung mọi người đều biết. Hình Nhu hoa được tấn phong lên chính ngũ phẩm Tài tử.

Việc này truyền ra, khiến cho mọi người vô cùng kinh ngạc. Hình thị tính tình yếu ớt, chưa bao giờ đắc sủng. Nếu không phải do vận khí tốt mang thai đứa bé này, sợ rằng không có ai để ý đến nàng. Trước khi có thai, nàng chỉ là từ lục phẩm Quý nhân. Sau đó tấn vị lên Quỳnh chương, sau đó lại tấn lên Nhu hoa. Trong lúc mang thai đã tấn vị hai lần, không ngờ hôm nay lại thăng thêm một lần nữa.
Mang theo nghi hoặc như vậy, mọi người đều tề tụ trước Trường Nhạc cung thỉnh an. Vốn tưởng rằng hôm nay chỉ cần dập đầu trước cửa một cái coi như xong. Ai biết Liễu Thượng cung lại mỉm cười nói với bọn họ: *"Hôm nay thân thể của Thái hậu đã đỡ nhiều rồi, thỉnh các vị vào điện thưởng trà."*
Bước vào Trường Tín điện mọi người theo phân vị lần lượt ngồi xuống. Thái hậu chưa đi ra, cung nhân dâng trà thơm, chính là 'Lục an tuyết nha', nước trà màu hồng ở trong chén sứ men trắng, mùi thơm bay khắp nơi.
Thế nhưng trọng điểm ở đây không phải là để thưởng trà.
"Còn chưa chúc mừng Hình muội muội tấn vị nha." Thẩm Thục nghi mở miệng trước, đon đả cười nói.
Hình Tài tử vội đứng lên, nhún người hành lễ: *"Nhờ có Thục nghi nương nương trông nom. A Oản mới có ngày hôm nay."*
"Bổn cung cũng không dám nhận công lao này. Người trông nom muội muội sợ rằng mọi người đều rõ ràng rồi." Thẩm Thục nghi cười nói.
Hình Tài tử nghe vậy khẽ nhướn mày, dường như không tự chủ được khẽ nhìn về phía Trinh Tiệp dư, sau đó vội cụp mắt.
Thẩm Thục nghi uống một ngụm trà rồi mới lên tiếng: *"Trinh muội muội, nhờ có muội trông nom Hình muội muội."* Nàng ý tại ngôn ngoại*, mọi người đều nhớ đến trận náo loạn ở vườn mai nửa tháng trước. Rốt cuộc Trinh Tiệp dư đã nhúng tay vào nhiều hay ít, sợ rằng chỉ có nàng ta tự biết.
***Chú thích:**
ý tại ngôn ngoại: ý tứ, tư tưởng nằm ngoài câu chữ hoặc lời nói khiến người nghe phải tự suy ngẫm để hiểu.
Một bên lôi kéo, một bên tính toán. Hành động lần này thật sự là quá mức tàn nhẫn.
Hình Tài tử nghe vậy mím môi không nói, giữa lông mày lại có vài phần sợ hãi.
Trinh Tiệp dư giống như chưa từng phát hiện ra cái gì, chỉ khẽ mỉm cười nói: *"Thục nghi nương nương quá lời, lục cung đều do ngài trông coi, ngài cần gì khiêm tốn."*

“Lời này nghe thật quen tai.” Khương Sung nghi miễn cưỡng nói: *“Lúc trước Trinh Tiệp dư hình như cũng từng nói như vậy đối với vị nào đó, đúng không Kính nương”*
Bị nàng gọi Kính nương, Chu Quý cơ lãnh đạm ngẩng đầu liếc mắt nhìn, nói: *”Không nhớ rõ.”* Mặt mày tựa như ngâm trong nước đá, không mang theo bất cứ tâm tình gì.
Khương Sung nghi sững người.
“Sung nghi nương nương nếu nói tới vị kia, thần thiếp còn muốn ở đây chúc mừng nương nương.” Bạc Mỹ nhân khẽ chớp mắt nói.
“Chúc mừng bản cung cái gì?” Khương Sung nghi nói.
“Chúc mừng nương nương quả nhiên được bệ hạ sủng ái, đến nỗi vi phạm cung quy bệ hạ cũng đều thương tiếc không trách tội. Đổi lại là người khác làm như vậy sẽ bị xem như không có lễ giáo, hình phạt sẽ nặng lắm đấy.”
“Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta không có lễ giáo?” Khương Sung nghi lên giọng, đôi mắt như kim châm bắn về phía Bạc Mỹ nhân.
Mọi người trao đổi ánh mắt. Bạc Cẩn Nhu và Khương Nguyệt Thường chính là hai vị cường nhân của hậu cung, nói không quá ba câu liền xung khắc, chưa từng có ngoại lệ. Bạc thị tuy là vị phân kém hơn Khương thị rất nhiều. Nhưng nàng ỷ rằng có Trinh Tiệp dư làm chỗ dựa, bệ hạ đối với nàng có chút ít quan tâm, liền không thèm đặt Khương Sung nghi vào mắt.
Mặc dù như thế nào đi chăng nữa, hôm nay lá gan của nàng cũng quá lớn rồi, dám đụng tới vị nương nương này. Chuyện cái tát của Khương sung nghi truyền đi rất rộng, tuy lần này nàng ta coi như nói đúng sự thật, nhưng suy cho cùng, người bị đánh lẫn người đánh đều mất mặt, Bạc Cẩn Nhu nhắc tới việc này rõ ràng là không có ý tốt.
Bạc Mỹ nhân còn muốn nói gì đó, Diệp Tài tử ngồi bên cạnh nàng chợt cười cười nói: *“Mọi người thế nào chỉ lo nói, cũng không lo uống trà Thái hậu ban thưởng cho. Chúng ta không nên cô phụ ý tốt của lão nhân gia.”*
Thẩm Thục nghi nhìn nàng một cái, khẽ cười đáp: *“Diệp Tài tử nói đúng.”*
Tiếng nói vừa dứt, phía Đông điện liền truyền đến âm thanh, Thái hậu từ từ bước ra.
Mọi người vội vàng đứng dậy, quỳ xuống đất hành lễ. Do nhiều ngày chưa từng bái kiến thái hậu, cho nên hôm nay nghi thức hành lễ không như thường ngày, mà là hành “Cửu bái”- lễ cao nhất.
Thái hậu nhàn nhạt nói: *“Miễn lễ.”*

Mọi người liền tạ ơn đứng dậy
Thẩm Thục nghi cười nghênh đón: *“Thái hậu, thần thiếp thấy ngài hôm nay khí sắc vô cùng tốt, trong lòng thật sự rất vui mừng.”* Nói xong liền nâng tay muốn đỡ người.
Theo lý thuyết Thục nghi nương nương đến rồi, người bên cạnh Thái hậu sẽ biết điều thoái lui nhường nàng ta nâng tay Thái hậu. Thế nhưng hôm nay người nọ cũng không biết thức thời, Thẩm Thục nghi chớp mắt vài cái, thấy nàng cũng không có ý định buông tay. Kinh ngạc nhìn qua, liền phát giác ra người đỡ tay Thái hậu không phải cung nữ, mà là Cố Vân Tiện.
Nàng thay đổi một bộ đồ mới, vừa rồi lại cúi đầu. Thật sự là không thể nhận ra.
Thẩm Thục nghi ngẩn người, lộ ra bộ dạng tươi cười: *“Ồ, Cố nương tử cũng ở đây ư?”*
Cố Vân Tiện mỉm cười gật đầu: *“Thẩm Thục nghi.”* Hôm qua lúc không người thì luôn miệng gọi mình là tỷ tỷ, hôm nay lại làm trò trước mặt cung tần gọi mình Cố nương tử, thật là một kẻ hai mặt.
Thái hậu không để ý đến việc hai người giao lưu ánh mắt, ngồi xuống bảo toạ. Cố Vân Tiện đứng bên cạnh bà, Thái hậu liếc mắt nhìn Cố Vân Tiện: *”Vân nương, con ngồi xuống đi.”*
Thái hậu chỉ sang chỗ bên cạnh bà.
Cố Vân Tiện nhìn sắc mặt mọi người, do dự nói: *“Thái hậu…”*
Thái hậu mỉm cười nhìn nàng.
Cố Vân Tiện yên lặng ngồi xuống chỗ kia. Dáng vẻ nàng ưu nhã, đoan trang nhàn trọng, mọi cử chỉ đều do gia tộc tỉ mỉ bồi dưỡng thành phong phạm của chủ mẫu.
Mọi người nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi sản sinh ra một loại ảo giác kì quái. Phảng phất như trở về mấy tháng trước đây, Cố Vân Tiện vẫn là hoàng hậu nương nương chưởng quản lục cung cao cao tại thượng, được các phi tần vô cùng ngưỡng mộ.
Mà bọn họ thì vô cùng chán ghét cảm giác này.
“Sớm nghe nói Cố nương tử chuyển sang cung của Thái hậu. Hôm nay gặp mặt, chẳng hay nương tử có khoẻ hay không?” Bạc Mỹ nhân vẻ mặt đầy ý cười, giọng nói lại lộ ra một tia mất mát.
“Nhờ Thái hậu ân điển, tự nhiên mọi thứ đều tốt.” Cố Vân Tiện mỉm cười đáp.
Thái hậu bỗng nhiên nở nụ cười: *“Nghe con gọi ai gia như vậy luôn cảm thấy là lạ. Vân nương, trước kia con không có gọi ta như vậy.”*
Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều khiếp sợ.
Cố Vân Tiện từng gọi Thái hậu là gì, tất cả mọi người đều biết. Đại Tấn thê thiếp tôn ti phân minh, hoàng hậu là thê, tần phi là thiếp. Chỉ

có Hoàng hậu mới là thê tử chân chínhcủa Hoàng thượng, cũng chỉ có Hoàng hậu sẽ cùng Hoàng thượng gọi Thái hậu là "Mẫu hậu". Cố Vân Tiện trước giờ vẫn gọi như vậy, chỉ là khi bị phế truất nàng liền sửa lại, gọi là Thái hậu.
Hôm nay Thái hậu lại nói như vậy trước mặt mọi người, ngụ ý còn chưa rõ ràng?
"Thái hậu, ngài…." Ánh mắt Cố Vân Tiện tràn ngập kinh ngạc, nhưng cũng không có nghe theo lời bà.
Thái hậu nhíu mày: *"Con không muốn?"*
"Không, Thái hậu, A Vân chỉ là…"
Nàng còn chưa dứt lời, Thái hậu đã mất kiên nhẫn, không nhịn được khoát tay: "Nếu con không muốn thì liền lui xuống đi."
Cố Vân Tiện mờ mịt đứng lên, có chút không biết làm sao cho đúng. Thái hậu cũng không để ý nàng, một lần nữa được Liễu Thượng cung đỡ, mặc kệ đám phi tần rồi đi vào trong.
Nàng đi rất nhanh, tuy vậy lưu lại một lượng lớn tin tức làm cho mọi người có chút không tiêu hoá nổi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thái hậu đến tột cùng muốn làm gì?
Nàng vốn tưởng rằng trải qua việc ngày hôm qua, Thái hậu sẽ thờ ơ với nàng. Ngạc nhiên là sáng nay lại kêu người truyền nàng sang hầu hạ rửa mặt. Lúc sau mọi người đến thỉnh an, nàng lại cùng Liễu Thượng cung đỡ Thái hậu đi ra gặp lại… những người quen của nàng.
Còn có, vừa rồi…
Trong điện tất cả mọi người đều rời đi, chỉ còn vài cung nhân đứng đó, thỉnh thoảng dò xét nhìn nàng. Nàng hít một hơi thật sâu định rời đi, thì lại thấy Liễu Thượng cung từ Đông điện đi ra, thấp giọng nói với nàng: *"Thái hậu cho mời nương tử đi vào."*
Cố Vân Tiện đi vào Đông điện đã thấy Thái hậu một lần nữa ngồi ở trên giường. Nàng im lặng không lên tiếng quỳ xuống, Thái hậu để cho nàng quỳ một lúc, mới chậm rãi nói: *"Vân nương, ai gia muốn hỏi con một vấn đề."*
Cố Vân Tiện ngẩng đầu.
"Vấn đề này giống với bốn năm trước ta từng hỏi con, lúc đó con đã từng đáp ứng. Thế nhưng sau đó lại không thể làm được. Hiện tại, ta hỏi con một lần nữa." Bà nhìn Cố Vân Tiện, *"Con có nguyện ý giúp đỡ ta chiếu cố Hoàng đế thật tốt, trở thành một Hoàng hậu hiền lành, vĩnh viễn không bỏ rơi bệ hạ hay không?"*
Cố Vân Tiện chấn động.
"Trả lời ta, con có nguyện ý hay không?"

“Thái hậu…” Tựa hồ trôi qua thật lâu, Cố Vân Tiện mới chậm rãi nói, *“A Vân hôm nay đã là phế hậu.”*
“Không quan trọng, ai gia có thể để cho Hoàng đế phế con, tự nhiên cũng có thể giúp con trở lại vị trí cũ.” Thái hậu mỉm cười nói, *“Bây giờ chỉ cần con nói cho ai gia biết đáp án của con.”*
Cố Vân Tiện tựa hồ không biết nên nói cái gì, dừng lại một chút: *“Thế nhưng, Thái hậu ngài tin tưởng A Vân ư? Nô tì làm ra những chuyện kia, cho tới bây giờ ngài vẫn còn muốn tin tưởng nô tì lần nữa..”*
“Trước đây là ta phạm sai lầm, sau này sẽ không. Ta sẽ dạy con. Con quá ngốc nghếch, việc vừa giữ được ngôi vị Hoàng hậu đồng thời nắm được tâm của Hoàng thượng, con lại hoàn toàn không biết làm như thế nào.”
Thái hậu kéo tay nàng, *“Tuy rằng con đã từng làm những chuyện sai lầm, nhưng con của bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi, so với những nữ nhân kia đều giỏi hơn. Ai gia chỉ công nhận duy nhất mình con là con dâu, lại là chất nữ mà ai gia thương yêu. Về tình về lý ta đều nên cho con cơ hội thứ hai.”*

HẾT CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 9: GIÁNG VỊ

An Yên | Mạc Y Phi

Cố Vân Tiện vẫn đang còn khiếp sợ, mỗi một câu của Thái hậu đều làm lòng nàng hoang mang, nàng thậm chí còn nghĩ rằng mình đang nằm mơ. Nàng nghĩ đến Trinh tiệp dư, nghĩ đến Khương sung nghi, nghĩ đến Trầm thục nghi, Bạc mỹ nhân và Hình tài tử. Sau đó những người này biến mất, nàng lại nhớ tới người thiếu niên ở Lâm Uyển vì nàng cài trâm hoa, dung mạo chàng khôi ngô tuấn tú, vẻ mặt lại như chẳng để ý đến bất kì chuyện gì trên thế gian.

Nàng vì hắn, suýt nữa đã huỷ hoại cả bản thân mình.

“Thái hậu, không phải A Vân không muốn đáp ứng người, chỉ là A Vân lo lắng. Lo lắng sẽ lại đối với bệ hạ một lần nữa…” Cố Vân Tiện khổ sở nói, “Nô tì không biết nô tì có thể quản được chính mình hay không…”

Thái hậu thu lại vẻ mặt tươi cười. Trầm mặc hồi lâu, sau đó bà nhìn Cố Vân Tiện: “Nếu như ai gia mong muốn, con có đáp ứng ai gia không?”

Cố Vân Tiện gần như hoảng hốt nhìn bà. Người trước mặt này là người mà nàng kính trọng nhất trên đời, trọng lượng của bà trong lòng nàng giống như phụ mẫu. Yêu cầu của bà, nàng đều không dám cự tuyệt, thế nhưng chuyện này thật sự là…

Thái hậu bỗng nhiên mệt mỏi khoát tay: “Được rồi, con đi xuống trước đi. Ai gia mệt mỏi muốn nghỉ ngơi một chút.”

Cố Vân Tiện lặng lẽ dập đầu một cái, cái trán chạm xuống đất vang lên âm thanh vô cùng thanh thuý. Cung nga tiến lên nâng nàng dậy rồi đưa ra ngoài.

Mới vừa bước ra Đông điện, liền thấy cách đó không xa có một thân ảnh cao lớn. Hoàng đế mặc áo khoác màu mực, chậm rãi bước vào. Bên ngoài tuyết bay, Lữ Xuyên thu dù lại, phủi phủi tuyết đọng phía trên xuống đất. Sắc mặt Hoàng đế có hơi trắng bệch, nhìn Cố Vân Tiện trầm giọng hỏi: “Mẫu hậu có khoẻ không?”

Cố Vân Tiện sửng sốt: “Thái hậu, người..”

Hoàng đế thấy nàng ấp úng, vùng xung quanh lông mày cau lại. Định hỏi lại một lần nữa đã thấy nàng cúi đầu thật thấp.

Liễu thượng cung đến vừa lúc nói: “Bệ hạ đến ạ? Thái hậu mời người đi vào.”

***

“Vân nương… đứa nhỏ này thật quá mức cẩn thận.” Thái hậu tựa vào gối mềm, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.
Vẻ mặt Hoàng đế khẽ lay động, mỉm cười nói: “Nếu nàng khiến mẫu hậu tức giận, người đừng… để ý đến nàng ta nữa.”
“Cũng không phải nàng chọc ta giận.” Thái hậu thở dài, “Sợ rằng do ta không suy nghĩ chu toàn, làm nàng sợ. Cũng không thể trách nàng.”
“Suy nghĩ không chu toàn?” Hoàng đế nhíu mày.
Hắn đã đến rồi, cũng không nghe cung nhân nói hôm nay có phi tần nào thỉnh an khiến mẫu hậu nổi giận. Rốt cuộc người vì sao tức giận, vốn tưởng rằng bị kẻ không hiểu biết chọc giận, hôm nay xem ra lại không đơn giản như vậy.
“Hôm nay nàng dìu ta đi gặp mọi người, luôn mồm câu nệ tiểu tiết. Ta nghĩ tới lúc trước nàng ở bên cạnh ta hầu hạ dưới gối. Nhất thời thương cảm bảo nàng đừng gọi ta thái hậu, cứ gọi giống như trước kia là được.” Thái hậu trả lời, “Kết quả nàng không chịu. Lúc ấy ta rất bực bội nên tỏ ra không vui với nàng ta. Bất quá bây giờ ngẫm lại, nàng làm vậy cũng không có gì đáng trách. Thân phận nàng như vậy, nào dám làm ra chuyện tình khiến người dèm pha?”
Hoàng đế nghe vậy không trả lời, một lúc sau lại cười cười: “Hiện tại Vân nương rất thủ lễ.”
“Đúng vậy. Hài tử này nói với ta gì mà ‘Thầm nghĩ yên yên lặng lặng hầu hạ Thái hậu, không cưỡng cầu điều gì.’ nhất cử nhất động cũng đúng như nàng nói vậy. Ngày hôm qua bị Khương sung nghi làm cho nhục nhã lớn như vậy, thế nhưng nửa câu uỷ khuất cũng không có! Ai gia nhìn thấy lại cảm giác có chút thương yêu.” Thái hậu liên tục thở dài, “Mặc dù bây giờ con không quan tâm đến nàng nữa, nhưng ai gia vẫn muốn nhắc nhở con một câu. Dù sao nàng cũng là thê tử kết tóc của con, ngay cả con sau này không muốn gặp nàng thì cũng nên phân phó một tiếng, đừng để cho nàng chịu nhiều ủy khuất như vậy. Dù sao với tính tình hiện nay của nàng, nhất định sẽ không chủ động xuất hiện trước mặt làm chướng mắt con.”
“Không chủ động xuất hiện trước mắt làm chướng mắt.” Hoàng đế mỉm cười, “Như vậy cũng tốt.”
Thái hậu tựa như không phát hiện sắc mặt khác thường của hắn, vẫn nhỏ nhẹ ôn nhu nói với hắn vài chuyện. Hoàng đế cũng không ngắt lời, luôn trầm mặc lắng nghe. Cho đến lúc thời gian không còn sớm mới đứng dậy cáo lui.
Đợi lúc Hoàng đế đã đi rồi, Liễu Sắc lúc này mới thấp giọng hỏi: “Thái hậu, ngài xác định làm như vậy không có vấn đề gì?”

“Ừ.” Thái hậu trả lời, “Mấy ngày nay ta đã tỉ mỉ suy nghĩ, sở dĩ Hoàng đế sinh ra hứng thú với Vân nương, đại khái cũng vì sự thay đổi lớn trong tính cách của nàng. Trước đây Vân nương gần như phát rồ phát dại vì Hoàng đế, không chỉ có ta và ngươi nhìn thấy, Hoàng thượng chắc chắn cũng hiểu được. Đối với một người nam nhân mà nói, một nữ nhân đã từng yêu mình cuồng si nay đột nhiên từ bỏ hắn. Điều này thật sự kích thích hứng thú của hắn. Huống chi hoàng đế lại có tính tình như vậy.”
Bên môi bà lộ ra một nụ cười giễu cợt: “Ngươi biết vì sao hắn nạp Cảnh Phức Thù làm tiệp dư không? Bởi vì hắn cảm thấy nàng thú vị. Hiện tại ta muốn nói cho hắn biết, so với Cảnh Phức Thù thì Vân nương càng đáng để chú ý hơn.”
***
Cố Vân Tiện ngồi một mình trong phòng suy nghĩ thật lâu.
Lúc xế chiều, Liễu thượng cung có đến tìm nàng, nhã nhặn nói với nàng: “Nương tử cảm Thấy thái hậu nương nương chỉ vì ngài mà làm như vậy sao?”
Dĩ nhiên không phải.
Thái hậu để nàng ngồi ở vị trí cao nhất của mọi nữ tử trên thế gian, người làm như vậy không chỉ vì nàng, mà còn là vì Cố thị.
Kỳ thực nàng làm sao không hiểu, nếu không phải có Thái hậu che chở thì nàng không thể sống được đến hôm nay. Thế nhưng nếu như một ngày nào đó người qua đời, mạng của nàng chỉ sợ trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt lập tức bị nữ nhân hậu cung đoạt đi.
Chớ nói đến mình bị phế khiến cho phụ mẫu ở trong gia tộc mất mặt cỡ nào. Cố thị nhờ vào Thái hậu đề bạt mới có ngày hôm nay, vốn tưởng rằng người có thể đào tạo ra một nữ nhi Cố thị kế tục Thái hậu, che chở cho Cố thị, vậy mà nàng lại để bị phế.
Trước đây nàng không muốn nghĩ đến, chính là do không muốn đối mặt.
Nhưng trong lòng nàng đã hiểu rõ, nàng là sự sỉ nhục của gia tộc.
***
Chuyện ở Trường Tín điện ngày đó nhanh chóng truyền khắp hậu cung. Mấy ngày nay Cố Vân Tiện vốn dĩ luôn khiến cho người khác phải chú ý, hôm nay lại đẩy mình lên đầu sóng ngọn gió. Nàng vốn cho rằng chỉ cần trốn trong phòng không xuất hiện thì có thể tránh được nhưng khi Bạc mỹ nhân dẫn thị nữ xông vào trong viện của nàng. Nàng liền hiểu ra suy nghĩ của mình thật quá đơn giản.
“Mấy ngày không gặp, Cố nương tử vẫn còn tốt chứ?” Bạc mỹ nhân nhướn mày, cười như không cười.

Cố Vân Tiện không muốn để ý đến nàng ta, xoay người định trở về phòng.
“Ngăn nàng lại cho ta.” Bạc mỹ nhân vừa dứt lời, Cố Vân Tiện liền bị hai cung nữ bắt lấy tay. Hai người cung nữ tuổi tác không lớn lắm, khoảng hơn ba mươi tuổi. Sức lực vô cùng lớn, nàng hoàn toàn không thể động đậy.
A Từ thấy thế xông lên: “Lớn mật, các ngươi lại dám…” Nàng nói chưa dứt lời liền bị một thái giám bắt chéo hai tay sau lưng không thể động đậy.
“Bạc Cẩn Nhu, ngươi muốn làm gì?” Cố Vân Tiện cảm thấy vô cùng kinh sợ.
Bạc mỹ nhân chậm rãi đến gần: “Làm gì? Ngươi nói xem ta làm gì?” Chợt cười “Ngươi mới vừa rồi gọi ta là gì? Bạc Cẩn Nhu? Vừa khéo nhắc nhở ta, thân phận của ngươi ngày hôm nay gọi thẳng tên ta như vậy chính là không hợp quy củ.”
Dừng lại một chút nàng lại tiếp tục nói: “Còn có, dường như qua vài lần gặp mặt. Cố nương tử ngươi cũng không quỳ xuống hành lễ với ta!”
Đôi môi đỏ mọng khẽ phun ra một câu khinh thường: “Lúc bệ hạ phế bỏ ngươi, chưa từng cho ngươi bất cứ vị phân nào. Hôm nay ngươi bất quá chỉ là một thứ nhân cũng dám khinh thường ta?”
Cố Vân Tiện không ngờ nàng lại dám xúc phạm mình như thế, dùng sức đẩy người ra. Hai người cung nữ kia càng tăng thêm lực, nàng cảm thấy thân trên và cổ tay đều bị vặn gãy rồi. Đau đến mức lông mày đều nhăn lại.
“Tiểu thư, tiểu thư… Các ngươi, buông, buông ta ra!” A Từ hoảng loạn la lên.
Cố Vân Tiện nhìn về phía Bạc mỹ nhân: “Ngươi làm như vậy không sợ Thái hậu trách phạt sao?”
“Trách phạt?” Bạc mỹ nhân lạnh nhạt nói,”Ta làm gì sai? Lẽ nào ta không xứng để cho ngươi hành lễ sao?”
Cố Vân Tiện cảm thấy có chút kì lạ, Bạc Cẩn Nhu tuy kiêu ngạo thành tính, nhưng lần này thật sự là không nói lý lẽ. Nhất định đã có sự việc nào đó xảy ra mà nàng không biết.
Còn không chờ nàng suy nghĩ cẩn thận, liền nghe Bạc mỹ nhân lạnh lùng phân phó: “Bắt nàng quỳ xuống cho ta!”
Hai lực đạo khổng lồ ép nàng ấn xuống đất. Đêm qua tuyết rơi đầy trời, lúc này trên mặt đất còn đọng lại tuyết. Cố Vân Tiện cắn răng không chịu theo, hai cung nữ sử dụng khí lực lớn hơn, lòng bàn chân nàng vừa trượt, không khống chế được liền đập đầu xuống đất.

Hai cung nữ cũng không buông tha nàng, nắm lấy cổ tay nhấc nửa người nàng lên. Đã thấy trên trán nàng một mảng bầm tím, nhìn qua vô cùng chật vật.
Bạc mỹ nhân ngồi xuống, liếc mắt nhìn nàng: “Ta muốn giáo huấn ngươi một chút, để cho ngươi hiểu rằng nay đâu bằng xưa. Ngươi đã không còn là Hoàng hậu nương nương nữa rồi.”
Nói xong bàn tay vung lên muốn giáng xuống phía dưới…
Cố Vân Tiện tuyệt vọng nhắm mắt lại.
Vài ngày trước từng bị người đánh, hôm nay lại phải chịu đựng một lần nữa. Hóa ra bị phế chính là cảm giác này. Không có tôn nghiêm cùng thể diện, thân phận cao quý nay lại bị người khác dẫm nát dưới chân, dính đầy nước bùn dơ bẩn, giống như ai cũng có thể tuỳ tiện chà đạp.
Lẽ nào cuộc sống sau này đều phải như vậy sao?
Đau đớn tưởng tưởng không xuất hiện, Cố Vân Tiện mở mắt ra đã nhìn thấy sắc mặt trắng bệch Bạc Cẩn Nhu, tay phải nâng lên vẫn dừng ở chỗ cũ, ở trên cổ tay có một bàn tay to lớn khác nắm chặt.
Nàng nhìn sang, thấy Hoàng đế siết tay Bạc Cẩn Nhu, nét mặt vẫn nhàn nhạt thế nhưng trong tròng mắt đen lại mang theo vài phần tức giận đè nén.
“Hoàng, hoàng thượng…” Bạc mỹ nhân sợ hãi, có chút lắp bắp nói: “Ngài, ngài sao lại ở đây?”
“Trẫm không nên tới đây?” Hoàng đế như có điều suy nghĩ,”Đúng rồi, lúc này trẫm không nên đến. Trẫm đến sẽ cản trở nàng dùng tư hình!”
“Bệ hạ, ngài hiểu lầm, thần thiếp… thần thiếp chỉ muốn giáo huấn Cố thị một chút về quy củ. Do tính tình của nàng ta quá cứng rắn, thần thiếp vốn không hề muốn động thủ với nàng ta!” Bạc mỹ nhân hoảng loạn giải thích.
Hoàng đế giống như bị những lời nói của nàng chọc cười, khẩu khí trào phúng: “Ngươi? Giáo huấn Vân nương? Khi trẫm mang tam môi lục sính cưới nàng vào Đông cung, ngươi còn không biết đang ở nơi nào nữa. Từ lúc nào mà đến phiên ngươi giáo huấn nàng?”
Bạc mỹ nhân bị hắn nói những lời này, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, thần sắc không ngừng run rẩy, nửa ngày không nói nổi một câu.
Thu hồi ánh mắt, Hoàng đế lười nhìn nàng ta, nhàn nhạt phân phó: “Truyền chỉ, mỹ nhân Bạc thị cố ý làm bậy, trong mắt không có cương thường đạo lí. Giáng xuống chính bát phẩm Thải nữ, đóng cửa suy nghĩ, không có ý chỉ không được ra ngoài.” Dừng một chút,

“Thông báo đến lục thượng cục, sau này phân lệ của Cố nương tử chiếu theo phân lệ Quý nhân.”
Hai chân Bạc mỹ nhân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất.
Trước đó không lâu nàng còn châm biếm Cố thị cùng lắm chỉ là một thải nữ vị phân giống thứ nhân, vậy mà chỉ trong chớp mắt nàng cũng rơi xuống thải nữ – một trong ba tán hào. Từ trước đến nay sắc phong đều là từ tám mươi mốt ngự thê trở lên, vị trí này căn bản dùng để sắc phong cung nữ!
HẾT CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 10: GIAO THỪA

An Yên | Mạc Y Phi

Khăn chườm nóng được đưa đến tay Hoàng đế, hắn dừng ở chỗ xanh tím một lát rồi không hề khách khí lấy khăn xoa bóp chỗ xanh tím.

Cố Vân Tiện đau đến nỗi hít vào một hơi khí lạnh. Trời ạ, hắn xuống tay thật là tàn nhẫn!

"Chịu đựng." Khoé mắt liếc về phía nàng, Hoàng đế chậm rãi nói, "Cố gắng chịu đựng, trẫm đã phân phó thái y không bỏ cam thảo vào trong thuốc."

Lời hắn nói khiến cho thân thể nàng trở nên cứng ngắc.

Lúc còn là Hoàng hậu, nàng luôn luôn cố gắng giữ vững phong thái của một chủ mẫu. Nhưng chỉ khi uống thuốc thì mới xuất hiện tính trẻ con, mỗi lần uống xong đều ăn rất nhiều mứt hoa quả. Ngẫu nhiên bị hắn nhìn thấy, khiến hắn vô cùng kinh ngạc lại còn chê cười nàng vài ngày.

Hắn vẫn còn nhớ rõ việc này?

Nàng cảm giác tim mình đập rất nhanh, phải nhanh chóng quyết định, không thể kéo dài được nữa.

"Thật ra…" Nàng thấp giọng nói, "Đến tận hôm nay, nô tì đã không còn sợ khổ nữa rồi."

Hoàng đế nghe vậy tay chợt ngừng lại, ánh mắt nhàn nhạt rơi trên mặt nàng: "Ừm?"

"Thời gian ở tại Tĩnh Sinh các, nô tì đã từng bị bệnh, hơn nửa tháng liền phải uống thuốc. Những chén thuốc này cũng không bỏ cam thảo hay mật ong vào, đắng đến mức đầu lưỡi tê liệt, tuy vậy nô tì cũng uống được." Nàng cười cười, "Khi đó nô tì biết, hóa ra có một số việc chỉ cần trở thành thói quen thì không có gì là không thể."

Hoàng đế trầm mặc trong chốc lát, trên môi lại lộ ra ý cười, nét cười này lại mang theo vài phần lãnh ý. Ngoài dự định, hắn lấy tay nâng cằm nàng, nheo mắt lại tỉ mỉ xem xét.

Cố Vân Tiện mở to hai mắt, nỗ lực làm ra vẻ không sợ hãi. Thế nhưng từ từ đôi mắt trong trẻo kia hơi đỏ lên, một giọt nước mắt… rơi xuống đầu ngón tay của hắn.

Hoàng đế sững sờ, buông nàng ra: "Ngươi khóc cái gì?"

Nàng lại cúi đầu, cũng không trả lời.

Hắn nhìn người thê tử kết tóc chung sống cùng hắn bốn năm, đột nhiên cảm giác được mình căn bản không hiểu được nàng đang suy

nghĩ những gì.
Hắn đứng dậy, không nói gì, xoay người rời đi. Lữ Xuyên có chút lo lắng liếc nhìn nàng một cái, cũng không dám nói thêm gì.
Đợi mọi người đi hết, A Từ tiến đến bên cạnh Cố Vân Tiện, rầu rĩ nói: “Vừa rồi hù chết nô tì rồi, tại sao tiểu thư lại to gan như vậy? Cứ không cho bệ hạ thể diện, khiến bệ hạ mất hứng…”
Cố Vân Tiện yên lặng nhìn về phía trước, trên môi hiện lên một nụ cười, giống như thê lương lại cũng giống như nhận mệnh: “Tình cờ có được sủng ái? Ngươi nghĩ hôm nay ta còn đường lui nào khác sao?”
A Từ sửng sốt.
“Ta vốn chỉ muốn hầu hạ Thái hậu thật tốt, né tránh những phân tranh này. Mấy ngày này bởi vì Thái hậu, ta đã lần thứ hai bị những nữ nhân kia ghen ghét. Hôm nay chuyện của Bạc thị truyền ra, ta sẽ không bao giờ… có khả năng tránh thoát lần nữa. Hoặc là ngồi chờ chết, hoặc là mở một đường máu. Không có lựa chọn thứ ba.”
Thanh âm của nàng chém đinh chặt sắt giống như phán quyết.
“Ý tiểu thư là?” A Từ ngẩn người hỏi.
“Thái hậu mong muốn ta một lần nữa tranh giành tình cảm của bệ hạ. Vì Cố thị ra sức đánh một trận.” Cố Vân Tiện thấp giọng nói, “Hôm nay, ta chỉ có thể đáp ứng người.”
Nói xong câu đó, trong lòng nàng không thể không trở nên nguội lạnh. Hóa ra mọi thứ đều chuẩn bị từ trước, nàng còn tưởng mình có khả năng chạy thoát, không cần một lần nữa tranh giành sủng ái của nam nhân kia. Chấp nhận số mệnh, từ ngày nàng gả cho hắn, cả đời này chính là dựa vào hắn mà sinh tồn. Không có cách nào thay đổi.
A Từ ngây người một lát, lúc sau mới phản ứng, “Nếu ngài quyết định như vậy.. tại sao vừa rồi lại đối xử với bệ hạ như thế?”
“Bởi vì..” Cố Vân Tiện nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này tuyết đã bắt đầu rơi. Đây cũng chính là ngày mà nàng uống rượu độc, “Thái hậu đã suy nghĩ rõ mọi chuyện, ta cũng đã hiểu rõ.”
***
Tối hôm đó Cố Vân Tiện đến Trường Tín điện, Thái hậu im lặng không lên tiếng để cho nàng dập đầu ba cái mới hỏi: “Con đã nghĩ xong?”
“Con đã nghĩ xong.” Cố Vân Tiện ngẩng đầu, “Điều mẫu hậu mong muốn cũng là điều A Vân mong muốn. Lúc này đây, A Vân nhất định sẽ không khiến cho mẫu hậu thất vọng.”
Thái hậu nghe thấy cách xưng hô của nàng, trên mặt tràn ngập ý cười. Bà đưa tay, Cố Vân Tiện không do dự cũng đưa tay mình ra.

Hai đầu ngón tay nắm thật chặt cùng một chỗ, giống như một lời ước định.
***
Giao thừa sắp đến, các cung các viện đều hân hoan dán câu đối, giăng đèn kết hoa. Mà ở một nơi nào đó, sóng ngầm bắt đầu khởi động. Bạc thị từ từ tứ phẩm Mỹ nhân xuống còn chính bát phẩm Thải nữ, nguyên nhân chính là mạo phạm phế hậu. Phế hậu ở trong hậu cung vốn lĩnh phần lệ của chính bát phẩm, nay lại được nâng lên lĩnh phần lệ từ lục phẩm, giống như Quý nhân.
Phần lệ cũng không quan trọng, quan trọng là… Từ chuyện này có thể chứng tỏ: Không chỉ có Thái hậu thương tiếc phế hậu, mà ngay cả bệ hạ cũng có khả năng hồi tâm chuyển ý!
***
Đêm 30, lục cung tề tụ ở Trường Nhạc cung thỉnh an, nhân dịp năm mới, mọi người phá lệ đều đến đủ. Ngay cả cung tần phân vị thấp cũng đến góp vui náo nhiệt. Vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy phế hậu đường dương quan đang rộng mở, cuối cùng ngay cả mặt cũng không lộ một chút khiến cho mọi người vô cùng thất vọng.
Sau khi thỉnh an, Diệp tài tử cùng Trinh tiệp dư đi bộ trở về Thành An điện. Bốn bề vắng lặng, Diệp tài tử thấp giọng nói: “Nương nương, hôm nay chúng ta không gặp Cố thị, ngài nghĩ xem nàng trốn đi để âm thầm làm gì?”
“Còn có thể làm cái gì? Dựa vào việc có Thái hậu chống lưng, một lòng một dạ học tập làm sao để hấp dẫn sự chú ý của Hoàng thượng chứ còn gì nữa.” Trinh tiệp dư giống như đang tự giễu.
“Còn Bạc thị…”
“Nàng ta đã trở nên vô dụng rồi, bổn cung cũng không có hứng thú đi cứu nàng. Chẳng qua, nếu như ta đoán không sai, đợi năm sau lại phải trọng dụng nàng. Đến lúc đó ta còn phải dựa vào phúc của nàng ta nữa.” Trinh tiệp dư yếu ớt cười, mang theo mấy phần thần bí.
Diệp tài tử hơi suy tư một chút, cũng hiểu được, không khỏi cười nói: “Nương nương cao minh.:”
***
Giao thừa đêm đó theo thường lệ có gia yến, bởi vì thân thể Thái hậu không khoẻ nên không xuất hiện. Cố Vân Tiện ở Trường Tín điện cùng bà đón giao thừa. Cung nhân chuẩn bị cơm vàng bạc, tưởng trưng “Vàng bạc đầy nhà.”, còn có táo, bánh quả hồng, hạnh nhân, củ lạc và bánh mật. Toàn bộ đều mang màu sắc vô cùng may mắn. Khó có được lễ mừng năm mới, tâm tình Thái hậu vô cùng vui

vẻ. Cung nhân của Trường Nhạc cung đều vui vẻ đùa nghịch, cả cung điện vô cùng náo nhiệt, không khí vui mừng mười phần.
Cố Vân Tiện đẩy một cánh cửa sổ, ngẩng đầu nhìn tuyết bay đầy trời, không khỏi nhẹ giọng thì thầm: “Hàn từ khứ đông tuyết, noãn đái nhập xuân phong.”
“Giai phức thư mai tú, bàn hoa quyển lạp hồng.” Âm thanh trong trẻo lại nói tiếp, “Mẫu hậu, ở đây thật náo nhiệt, nhi tử hình như tới chậm rồi?”
Cung nhân không ngờ bệ hạ đột nhiên xuất hiện, tất cả đều cẩn thận đứng đó. Trong điện nhất thời trở nên yên tĩnh, Thái hậu cười nói:”Không muộn, Vân nương so tài cắt giấy với ai gia, hiện tại bất phân thắng bại, con vẫn còn kịp làm trọng tài.”
“So tài cắt giấy?” Hoàng đế nhíu mày,”Nghe qua cũng thấy rất thú vị.”
Hắn đến gần, Cố Vân Tiện mới nhìn rõ gương mặt ửng đỏ của hắn, chính xác là mới vừa uống rượu. Tuy rằng đã ngồi lên kiệu, thế nhưng trong gió tuyết cũng bị đông cứng. Trong điện đốt địa long, băng tuyết vương trên lông mi gặp nhiệt độ nóng liền tan chảy, lưu lại một chút ẩm ướt.
Cung nhân thay hắn cởi áo khoác, lại muốn lau sạch giọt nước vương trên mặt hắn. Hắn không nhịn được quay đầu sang chỗ khác, Thái hậu liếc mắt nhìn, thản nhiên nói: “Lại không để ý đến thân thể, cẩn thận bị nhiễm phong hàn đấy.”
Hắn ngồi xuống đối diện với Thái hậu, cười nói:”Mẫu hậu nói vậy, tựa như ở đâu cũng quý như vàng? Lúc đó nhi tử chẳng phải là một tờ giấy hay sao?”
Thái hậu bị hắn chọc cười, vẫn còn nghiêm túc xụ mặt nói: “Dù con có nói như thế nào, long thể chính là an nguy của xã tắc, không được khinh thường. Nếu như con ngại tì nữ thô kệch, vậy thì Vân nương, con đi hầu hạ bệ hạ lau mặt.”
Cố Vân Tiện ngạc nhiên, không ngờ thái hậu lại đột nhiên nói như vậy.
Hoàng đế vừa muốn cự tuyệt, sau khi nghe được nửa câu sau lại đem lời nuốt xuống. Hắn cũng không nhìn nàng, trái lại ánh mắt lại nhìn lên đám giấy hoa nằm trên bàn.
Cố Vân Tiện chậm rãi đứng dậy, đi tới bên cạnh Hoàng đế, quỳ xuống, rút khăn tay lau lên trán hắn. Khung lông mày của hắn rất cao, chân mày đen và dày, anh khí giống như thanh gươm. Nàng nhớ tới đêm tân hôn, lúc cả hai đều có tình cảm với nhau, có một đêm nàng tỉnh dậy, nhìn chằm chằm lông mày của hắn, rốt cuộc

nhịn không được vuốt lên thì lại bị hắn nắm chặt tay, bắt quả tang nàng nghịch ngợm.
Nhớ tới chuyện cũ, nàng có chút hoảng hốt, ngược lại kịp thời phát hiện tay của mình đã dừng lại quá lâu, lâu đến nỗi Thái hậu và cung nhân đều nhìn nàng, ngay cả Hoàng đế cũng buông mắt nhìn nàng như có điều suy nghĩ.
Nàng đỏ mặt, vội vàng thu tay lại: "Nô tì thất thố."
"Đang suy nghĩ cái gì?" Hoàng đế thuận miệng hỏi
"Dạ, không có gì."
Nàng trả lời qua loa, Hoàng đế cũng không hỏi nữa, mà là giơ đống hoa giấy trong tay lên, hỏi: "Đây là ngươi cắt?"
"Dạ."
"Ồ, đây là nhành mai, đây là hải đường, cái này là…" Hắn nghi ngờ nhìn hoa giấy trong tay.
Cố Vân Tiện chậm chạp nói: "Cái đó còn chưa cắt xong…"
Hoàng đế sửng sốt, Thái hậu lại không kìm chế cười thành tiếng.
Hắn ngây người chốc lát, cũng nở nụ cười.
Thời gian kế tiếp trôi qua rất nhanh, Cố Vân Tiện tiếp tục dùng kéo cắt hoa giấy thi với Liễu Sắc. Cuối cùng, bởi vì hoa giấy của Liễu Sắc tinh xảo hơn nên thắng. Cố Vân Tiện thấp giọng oán giận: "Liễu thượng cung lớn hơn A Vân nhiều, vậy mà cũng không thèm nhường vãn bối một chút."
Liễu Sắc tủm tỉm cười: "Thái hậu nói, cắt hoa giấy tuy là một trò chơi, nhưng cần sự tập trung, nếu không thì sẽ rất khó coi. Huống chi, nô tì cũng không dám xem nương tử như vãn bối."
Thái hậu cười cười, liếc mắt nhìn Cố Vân Tiện: "Con rất cố chấp với việc này. "
"Phàm là chuyện để ở trong lòng, nào có thể không cố chấp chứ?"
Cố Vân Tiện dường như vì thua mà cảm thấy vô cùng mất mát, cuối cùng còn thở dài.
Liễu thượng cung nói: "Thái hậu, người nhìn xem, nương tử rõ ràng là đang dùng lời nói để hù doạ nô tì mà. Cùng lắm thì nô tỳ đem lì xì tặng cho nương tử, miễn cho nương tử cả năm sau đều nhìn nô tì không vừa mắt!" Buổi nói chuyện khiến mọi người trong điện đều phải cười to,
Hoàng đế nghe Cố Vân Tiện nói câu kia rồi thở dài thì vẻ mặt khẽ động, đôi mắt đen tuyền nhìn nàng, không biết đang suy nghĩ cái gì.
***
Nói là đón giao thừa, ngày mai còn có buổi chầu sáng sớm mồng một, Hoàng đế dĩ nhiên phải thức dậy sớm, vì vậy giờ Tý vừa điểm Thái hậu liền thúc giục hắn đi nghỉ ngơi. Đã trễ thế này tự nhiên

không thế quay về Đại Chính cung. Vì vậy thái hậu sai người ở Trường Nhạc cung sắp xếp một gian tẩm điện, để cho Cố Vân Tiện cùng hắn đi vào.
Hoàng đế vừa rồi uống vài chén rượu, hiện tại đã có vài phần say, vào tẩm điện liền nằm xuống giường. Cố Vân Tiện phân phó cung nga đi tới rửa mặt cho bệ hạ, lại bị hắn không kiên nhẫn đẩy ra. Lữ Xuyên ho nhẹ một tiếng: “Nương tử, bệ hạ đã say thành như vậy, ngài nên tự mình hầu hạ đi.” Thấy Cố Vân Tiện bất động, lại nói: “Thái hậu phái ngài hầu hạ bệ hạ, ngài cũng nên tận tâm tận lực làm đúng không?”
Cố Vân Tiện lúc này mới chậm rãi tiến đến, ngồi xuống giường, đỡ Hoàng đế dậy. Hắn híp mắt tựa lên vai nàng. Tiếp nhận khăn nóng từ tay cung nữ rồi cẩn thận lau mặt cho hắn, lúc gần xong chợt bị hắn nắm lấy cổ tay.
“Bệ hạ…” Nàng giãy dụa, “Bệ hạ, ngài buông tay, nô tì không cử động được…”
Hoàng đế lại nắm chặt tay nàng hơn, dùng lực một chút liền kéo nàng vào lòng. Trước giường có ba bốn cung tỳ đang cầm bồn, khăn, đồ rửa mặt, nhìn thấy chuyện này sợ đến mức vội vàng cúi đầu, cũng không dám ngẩng lên nhìn.
“Nói chuyện với trẫm một lát, lúc nãy nàng đang suy nghĩ điều gì?” Giọng Hoàng đế mang theo ba phần say.
“Dạ?”
“Ở trong điện của mẫu hậu, lúc nàng lau mặt cho trẫm. Trẫm biết nàng thất thần.”
“Nô tì suy nghĩ… A —— ”
Cung nga bị tiếng hô kinh sợ đến mức phải ngẩng đầu, đã thấy bệ hạ ôm lấy Cố nương tử ngã xuống giường. Vẻ mặt Lữ Xuyên không thay đổi, từ trong kẽ răng khẽ rít: “Còn không mau lui ra.”
Mọi người như nhận được thánh chỉ, không ngừng bận rộn đứng dậy lui ra ngoài điện.
HẾT CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 11: SỦNG HẠNH

An Yên | Mạc Y Phi

Cố Vân Tiện cảm giác được trọng lượng trên người, mùi hương tùng bách quen thuộc len lỏi vào trong mũi. Nàng nhớ tới đêm tân hôn, lúc ngâm "thơ Lại Phiến", hắn cũng ôm nàng như thế này, mà thời điểm đó, trong lòng nàng tràn đầy nhu tình và ái mộ.

Nàng chẳng bao giờ nghĩ tới có một ngày mình lại phải tính kế hắn như vậy.

Viền mắt hơi nóng, tay nàng đẩy lồng ngực hắn, giãy giụa nói: *"Bệ hạ, ngài uống say rồi."*

Hắn cúi đầu nhìn nàng: *"Say ? Có lẽ vậy."* Thế nhưng trong đôi mắt rõ ràng vẫn còn vài phần tỉnh táo.

Sắc mặt nàng trắng bệch, giống như bị hành vi của hắn hù doạ: *"Bệ hạ, nô tì… Nô tì đã là phế hậu."*

"Trẫm biết nàng là phế hậu, không cần nhắc nhở." Hắn không nhịn được cắt ngang, *"Trước tiên trả lời trẫm, lúc đó nàng đang suy nghĩ gì ?"*

Thấy nàng không đáp, hắn bỗng nhiên mỉm cười: *"Nàng không nói trẫm cũng biết."* Đôi môi ấm áp dừng trên trán nàng, *"Trẫm còn nhớ rõ đêm hôm đó, chính là lúc đang mơ mơ màng màng ngủ đột nhiên cảm giác được bên cạnh có một con chuột nhỏ đang động đậy. Trẫm hơi mở mắt, lại nhìn thấy thái tử phi mới cưới nửa nằm nửa ngồi, ngu ngốc nhìn trẫm, bị phát hiện cũng không hay biết. Cái này cũng chưa tính, nàng nhìn được rồi lại còn động tay, muốn chạm vào lông mi của trẫm. Nàng xem, có phải rất thú vị hay không… "*

Cố Vân Tiện quẫn bách đến độ muốn khóc: *"Bệ hạ, xin ngài đừng nói nữa…"*

Hắn nắm cằm của nàng, ngưng mắt nhìn: *"Căn bản nàng vẫn còn muốn ở bên trẫm, vì sao lại làm ra bộ dáng thờ ơ? Nàng có biết đây là tội khi quân không ?"*

Bị quy chụp một tội lớn như vậy, vẻ mặt Cố Vân Tiện khẽ run rẩy.

Hoàng đế dường như rất hài lòng với nét mặt của nàng, cười rộ lên: *"Đừng lo lắng, chỉ cần nàng ngoan ngoãn, trẫm sẽ không trách tội nàng."*

Nụ hôn của hắn rơi xuống cổ nàng, Cố Vân Tiện cảm thấy được khí tức càng lúc càng nóng rực của hắn, bỗng nhiên nhẹ nhàng nói: *"Bệ hạ, vì sao ngài không chịu cho nô tì một con đường sống?"*

Động tác của hắn dừng lại.

“Ngài đối với ta như thế, những người đó chắc chắn sẽ không buông tha ta. Hiện tại nô tì chỉ muốn sinh tồn, yên lặng chết già trong thâm cung lạnh lẽo này, vì sao đến cả cơ hội này cũng không cho nô tì ?”
Hoàng đế ngẩng đầu, tỉ mỉ quan sát nữ nhân dưới thân. Sắc mặt nàng tái nhợt, sắc mặt tuyệt vọng, tựa hồ xem sủng ái của đế vương không phải vinh quang, mà là e sợ tránh như tránh mãnh thú và nước lũ.
Đáy lòng nổi lên một cơn buồn bực, hắn vừa muốn mở miệng, lướt qua ánh mắt của nàng rồi lại thấy sửng sốt, trong đó mang theo đau khổ cùng bất đắc dĩ, hiển nhiên còn có giãy dụa cùng tình cảm ẩn nhẫn.
Hắn sững sờ, lại nghe nàng tiếp tục nói: *“Thiếp đã bị phu quân ruồng bỏ, không dám lần nữa cầu xin phu quân rủ lòng xót thương.”*
Hắn cảm thấy lửa giận như bị mưa gió ập tới, lập tức dập tắt, thay vào đó là vô hạn thương tiếc. Phảng phất như thời khắc này hắn mới phát hiện, thật ra nữ nhân trước mặt này cùng người trước kia không hề giống nhau.
Nàng là thái tử phi do hắn dùng nghi lễ cao nhất của Đại Tấn cưới vào cửa, cùng nàng bái tế từ đường, chứng thực nàng là vợ cả, cũng chính là Hoàng hậu, người cùng hắn đứng trên đỉnh quyền lực giang sơn. Thế nhưng hôm nay, nàng lại trở thành một nữ tử bị phu quân ruồng bỏ, buồn cười hơn là ngay cả một thiếp thất cũng dám dẫm đạp lên tôn nghiêm của nàng.
Mà chính bản thân mình, đã cưới nàng bốn năm thế nhưng ngoại trừ giai đoạn tân hôn, căn bản chưa từng quan tâm nhiều đến nàng. Hắn không để mắt đến nàng lâu như vậy…
Đầu ngón tay xoa xoa lông mi của nàng, vô cùng mềm nhẹ, sau đó là gương mặt, môi. Ngón cái hắn vuốt ve cánh môi trắng bệch của nàng, thanh âm có chút khàn khàn: *“Nàng sợ ?”*
Nàng không trả lời.
“Trẫm nhớ rõ trước đây gan nàng rất lớn.” Thanh âm của hắn trầm thấp, gần như thì thầm *“Là trẫm nhớ nhầm ư?”*
“Bệ hạ nhớ không lầm.” Nàng nói, *“Là nô tì làm sai. Nô tì vốn nên sống quy củ.”*
Hắn nghe thấy “Quy củ ” thì mi tâm khẽ nhăn lại: *“Sống quy củ? Trẫm lại không thích nữ nhân quá quy củ.”*
Nàng đẩy hắn: *“Bệ hạ buông nô tì ra.”*
Nàng không đẩy được hắn, ngược lại hai tay bị chế trụ. Hoàng đế nhìn nàng, bên môi khẽ mỉm cười: *“Nàng nghĩ chọc giận trẫm thì trẫm sẽ thả nàng đi ?”* Dừng một chút *“Như vậy rất thú vị.”*

Nắm cổ tay nàng, giọng hắn nhàn nhạt: *“Lễ mừng năm mới hàng năm đều luôn rập khuôn, thật sự rất tẻ nhạt. Năm nay khó có được một Vân nương thú vị như thế này, trẫm cảm thấy vui mừng.”*
Lần thứ hai hắn hôn nàng, bàn tay cũng cởi thắt lưng của nàng.
Nàng vừa định cự tuyệt, chợt nghe hắn hời hợt nói: *“Trước tiên đừng nghĩ tới những nữ nhân kia. Nếu lúc này nàng khiến trẫm không thoải mái, cũng không cần các nàng ta đối phó với nàng nữa.”*
Động tác của nàng cứng đờ.
Hoàng đế cười giễu cợt.
Nàng chỉ cảm thấy hương tùng bách nhẹ nhàng khoan khoái ùn ùn kéo đến, khiến cho nàng không thở nổi. Tay hắn siết lấy nàng, giống như sắt, khiến cho nàng không thể động đậy nửa phần. Bên ngoài trời giá rét đông lạnh, trong điện lại ấm áp vô cùng, nàng cảm giác mình giống như đang ngâm mình trong suối nước nóng, thân thể theo động tác của hắn ngày càng nóng, tâm lại ngày càng lạnh.
Nàng nhớ tới đêm tân hôn, nhớ tới một buổi tối cách đây rất lâu. Khi đó nàng là thê tử danh chính ngôn thuận của hắn, bọn họ ở cùng một chỗ là thiên kinh địa nghĩa, nhưng hôm nay thiếp không ra thiếp, nàng lại không thể không ở tình huống lúng túng này dụ hoặc hắn, muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào.
Nàng đột nhiên ý thức được, mình hận hắn!
Tròng mắt đen tuyền ngân ngấn nước mắt, trừng mắt nhìn chằm chằm tấm rèm phía trên đầu, đợi tất cả kết thúc.
***
Ngày thứ hai, mồng một tết. Sau khi Đại Triêu hội chấm dứt, Hoàng đế liền trở về Đại Chính cung.
Trên người hắn vẫn mặc Miện phục, vẻ mặt bị mũ miện mười hai chuỗi ngọc che khuất. Lữ Xuyên biết hắn nhất định không thích mặc Miện phục long trọng, vừa vào điện liền dẫn tám cung nhân hầu hạ hắn thay thường phục, sau đó nói: “Bệ hạ, tiếp theo nên đi Trường Nhạc cung vấn an Thái hậu, vậy để nô tài gọi người nâng kiệu đến?”
Hoàng đế trầm mặc một lát, khẽ vuốt cằm.
Năm nay mộng một tết, Đại Triêu hội có các quốc gia Tây Vực đặc phái đến đây triều bái, thời gian ở lại tương đối dài, tới lúc hắn đến Trường Nhạc cung thì đãlà buổi trưa. Liễu thượng cung đón hắn đi vào trong, cười nói: *“Thái hậu đoán chừng bệ hạ hôm nay sẽ đến khá trễ nên đã dùng bữa trước, lúc này bệ hạ cùng ngồi xuống dùng bữa với Thái hậu?”*
Hoàng đế cười cười, bước vào Đông điện, quả nhiên thấy Thái hậu đang ngồi trước bàn ăn, thong thả ung dung dùng cơm, hắn lên tiếng gọi, *“Mẫu hậu.”* Ánh mắt đảo thật nhanh một vòng quanh điện.

Không thấy người kia.
“Con đã đến rồi.” Giọng nói Thái hậu có chút lãnh đạm *“Hôm nay ai gia không đợi con, Hoàng đế đừng phiền lòng.”*
“Mẫu hậu, sao có thể nói như vậy được ?” Hoàng đế cười nói, *“Thân thể người quan trọng hơn, không nên trì hoãn bữa ăn. Là do nhi tử đã đến chậm, đáng trách đáng trách.”*
Thái hậu nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn một cái, không trả lời.
Bầu không khí có chút lạnh lẽo.
Ánh sáng trong mắt Hoàng đế khẽ lay động, tựa hồ hiểu ra cái gì, vẻ mặt lập tức có vài phần mất tự nhiên. Liễu Sắc thấy thế vội vã gọi người dâng cho hắn thêm chén đũa, lại nói nhiều chuyện vui, lúc này mới dụ Thái hậu cười được.
Dùng xong bữa trưa, Hoàng đế cùng Thái hậu thưởng trà, mắt thấy trà cũng sắp uống xong, chuẩn bị phải rời đi, cuối cùng hắn nhịn không được, giả vờ không quan tâm, hỏi: *“Sao không thấy Vân nương ?”*
Thái hậu nghe vậy, sắc mặt lạnh lẽo, lại không tức giận: *“À, nàng à ? Thân thể nàng có chút không khoẻ, ai gia để cho nàng ở lại trong điện tĩnh dưỡng, không cần đến.”*
“Thân thể không khoẻ ?” Hoàng đế nhíu mày, *“Nàng làm sao vậy ?”*
Thái hậu như cười như không nhìn về phía hắn: *“Thế nào, hôm nay Hoàng đế lại quan tâm Vân nương như vậy?”*
Hắn mỉm cười nói: *“Nhi tử chỉ là thấy mẫu hậu thích nàng, lo lắng nàng nếu có việc gì không hay xảy ra, sẽ khiến mẫu hậu đau lòng.”*
“Ai gia có khổ sở hay không cũng không nhọc Hoàng đế quan tâm.”
Bà gác lại nắp trà *“Ta mệt mỏi, con cũng có chuyện bận rộn, liền quỳ an đi.”*
Hoàng đế thấy vẻ mặt kiên quyết của Thái hậu, liền thuận theo, đứng dậy xin cáo lui. Ra khỏi Trường Tín điện, lúc này Lữ Xuyên mới hỏi: *“Thần thấy hôm nay thần sắc thái hậu có chút không đúng, phải chăng đã xảy ra chuyện gì ?”*
Hoàng đế thản nhiên nói: *“Còn có thể có chuyện gì. Không phải là đã biết chuyện đêm qua trẫm cùng với Vân nương…”*
Lữ Xuyên sửng sốt: *“Thái hậu không phải đều luôn yêu thích Cố nương tử sao ?”*
Hoàng đế không trả lời, chỉ nhìn về phía trước, lặng lẽ không nói.
Tâm tư của Thái hậu, hắn đại khái có thể đoán được vài phần. Lúc đầu Vân nương làm tổn thương bà, nếu không phải mình nói cho bà biết Vân nương hôm nay đã hối cải làm người mới, toàn tâm toàn ý muốn phụng dưỡng bà cả đời, sợ rằng bà cũng sẽ không tha thứ cho Vân nương. Mà mình là người nói ra quyết định đó, ngoại trừ

đối Vân nương có chút ngạc nhiên thì muốn đưa nàng cục diện phức tạp để xem nàng đối phó như thế nào, cũng là vì muốn mẫu hậu có thể hài lòng.
Hôm nay mục đích đã đạt được, hai người các nàng ở chung vui vẻ, hắn lại cảm thấy không vui, thậm chí không có dấu hiệu nào vào đêm 30 sủng hạnh Vân nương. Mẫu hậu sau khi biết, khó có thể bình thường.
Theo biểu hiện hôm nay của bà, suy đoán của mình đã linh nghiệm rồi.
***
*"Thái hậu, người nghĩ bệ hạ sẽ đi gặp Cố nương tử ?"*Liễu thượng cung đỡ nàng trở lại tháp.
"Ừ, khoảng chừng tối nay sẽ đến." Thái hậu thản nhiên nói, *"Theo suy nghĩ của hắn, bởi vì hành vi của hắn mà Vân nương bị liên lụy, dựa vào tính tình của hắn lại thêm hiện tại đang sinh ra hứng thú với Vân nương, nhất định sẽ không bàng quang đứng nhìn."*
****
Đêm mồng một tết, giờ Tuất, Cố Vân Tiện đang ngồi ở trước bàn sao chép kinh Phật, bỗng nhiên cảm nhận được một ánh mắt đang nhìn mình. Nàng ngẩng đầu, đã thấy Hoàng đế đứng cách song cửa sổ, lẳng lặng nhìn nàng.
Nàng nhìn thẳng hắn một lát, lúc này mới gác lại bút đứng dậy hành lễ: *"Nô tì tham kiến bệ hạ."* Thanh âm mang theo một tia lạnh lẽo.
Hắn vượt qua song cửa, bước vào trong điện, sau đó nhàn nhạt nói: *"Miễn lễ."* Nhìn qua kinh Phật nàng sao chép, hắn thuận miệng nói: *"Mẫu hậu nói nàng bị bệnh."*
"Dạ" Thanh âm của nàng bình tĩnh, không hề dao động, *"Nếu Thái hậu nói như vậy, nô tì đúng là bị bệnh."*
Câu trả lời của nàng khiến cho hắn vô cùng kinh ngạc, không khỏi ngẩng đầu tỉ mỉ quan sát nàng, một lát sau bỗng nhiên nhíu mày mỉm cười, như gió xuân hoà tan tuyết đọng: *"Nàng đang tức giận ?"*
"Nô tì không dám." Nàng miễn cưỡng trả lời.
"Nàng rõ ràng đang tức giận" Thanh âm của hắn càng thêm khoái trá, *"Nàng xem, mi tâm của nàng nhăn nhúm rồi kìa."*
Nàng thở dài, hỏi ngược lại: *"Nô tì không nên tức giận ?"*
"Suy nghĩ kĩ một chút, thật ra cũng có thể." Hắn như có điều suy nghĩ, *"Tuy rằng chúng ta là phu thê, nhưng đêm qua là trẫm miễn cưỡng nàng, hình như cũng không quân tử lắm."*
Một câu nói làm mặt nàng đỏ lên. Phẫn hận quay lưng lại, nàng trả lời: *"Bệ hạ muốn chê cười nô tì, mục đích của ngài đã đạt đến. Tuy vậy hiện tại Thái hậu cũng giận nô tì, nghĩ nô tì dựa vào yêu thương*

của bà đế dụ dỗ ngài, nghĩ đến việc sau này nô tì cũng sẽ không có cơ hội nào đến trước mặt ngài."
"Nàng nói lời này rất hay " Hoàng đế đến gần nàng, *"Hình như nàng rất mất mát khi không được gặp mặt trẫm."*
HẾT CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 12: TIÊN PHONG

An Yên | Mạc Y Phi

Nàng càng nói càng tức giận, chưa dừng lại đã bị hắn nắm chặt tay, ôm vào trong ngực.

Hắn ôm lấy nàng từ phía sau, lời nói mang theo ý cười: “Nói trẫm nghe một chút, mẫu hậu phạt nàng như thế nào?”

Đợi một lúc sau mới nghe được nàng buồn buồn lên tiếng: “Thái hậu không phạt ta. Bà chỉ không gọi ta theo hầu hạ bà dùng bữa, nên ta liền sao chép… những kinh Phật này.”

Hắn đáp lại: “Ồ, người yêu cầu nàng sao chép kinh ư?”

“Không có.” Nàng giải thích “Là ta tự…”

“Được rồi được rồi, trẫm biết là nàng hiếu thuận, mẫu hậu bảo nàng làm gì nàng đều cam tâm tình nguyện.” Hắn nói “Trẫm nhìn nàng khó khăn như vậy, hay là trẫm thay nàng đi giải thích với mẫu hậu, để cho người không giận nàng nữa?”

“Thật không?” Nàng quay đầu lại, mặt lộ ra vẻ vui mừng.

“Thật.” Hắn ung dung cười trêu chọc, “Tuy vậy, trẫm giúp nàng việc lớn như vậy, nàng làm sao để tạ ơn trẫm đây?”

“Tạ ơn ngài?” Cố Vân Tiện mở mắt “Nếu không phải vì bệ hạ, ta căn bản sẽ không phải rơi vào tình cảnh này.”

Hắn cúi đầu mỉm cười: “Vậy là nàng vẫn đang oán giận trẫm?”

“Ta không dám.”

“Vậy nàng tạ ơn trẫm như thế nào đây?”

Thật là cố chấp.

Nàng nhìn móng tay sạch sẽ của mình, nét mặt lộ vẻ giằng co, hồi lâu giống như đã quyết định, thấp giọng nói: “Bệ hạ muốn ta tạ ơn ngài thế nào?”

Hắn thu hết biến hoá của nàng vào đáy mắt, cũng không biết trong lòng mình là cảm giác gì. Bên ngoài truyền đến âm thanh, hắn biết mình phải rời đi.

“Trẫm thấy chữ viết của nàng ngày càng đẹp, viết cho trẫm một bức thư pháp đi.”

Cố Vân Tiện không biết hoàng đế giải thích với thái hậu như thế nào, tuy vậy vấn đề này cũng không phải trọng điểm. Thái hậu chỉ giả vờ giận mình, là để cho hắn vì nàng giải thích, hôm nay đã đạt được mục đích, tự nhiên biết thời thế mà tỏ vẻ tha thứ.

Mùng năm tháng giêng, nàng chuyển từ nơi cũ đến Trường An điện, tiếp giáp với Trường Tín điện của thái hậu, là trắc điện của Trường

An cung.
Ngoại trừ việc đó, Thái hậu còn ban cho nàng hai cung nữ và bốn thái giám, đồng thời trong cung trình lên phấn son bột nước, đồ trang sức trân châu bảo thạch cùng với quần áo mùa đông mới.
Hai cung nữ một người tên Thái Hà, một người tên Thái Chỉ. Thái Hà giỏi giang thông minh, Thái Chỉ thận trọng cẩn thận, trước đây đều là người hầu của Trường Tín điện. Lúc các nàng hành đại lễ với Cố Vân Tiện, nàng tự mình nâng các nàng dậy, cười nói: “Khiến cho hai vị nữ quan tới hầu hạ một người tiền đồ không đoán trước được như ta, thực sự là uỷ khuất rồi.”
Thái Hà cười nói: “Nương tử khiêm tốn rồi, thái hậu nương nương phân phó nô tì đến hầu hạ nương tử, đó là phúc của nô tì, sau này chuyên tâm trợ giúp nương tử, tuyệt đối không hai lòng.” Thái Chỉ cũng nhẹ giọng thưa vâng.
Thái giám đứng đầu gọi là Hoàng Trung, thấy thế nịnh nọt nói: “Nương tử nói mình tiền đồ khó dò, hôm nay thái hậu nương nương cùng bệ hạ đều chiếu cố nương tử, nghĩ tới ngày nương tử trở lại vị trí cũ sẽ không xa.”
Nàng thu lại nụ cười, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Hoàng Trung. Ánh mắt kia ôn hoà không mang theo tức giận, Hoàng Trung lại cảm giác được một loại áp lực xông tới.
“Trung đại nhân là người thái hậu phái tới, nói vậy cũng là người mà lão nhân gia tín nhiệm. Nếu ngươi không quen ở Trường An điện thì có thể trở về, chắc chắn thái hậu vẫn sẽ luôn tín nhiệm ngươi thôi.” Nàng thản nhiên nói.
Hoàng Trung sợ tới mức lập tức quỳ xuống, luôn miệng nói: “Nương tử thứ tội! Thần không biết đã làm sai điều gì, xin nương tử nói rõ!” Hắn nói xong lời này vô cùng thấp thỏm. Trên thực tế hắn đối với việc bị phái tới Trường An điện cực kỳ không tình nguyện, đột nhiên từ người trước mặt thái hậu biến thành người trước mặt của phế hậu, người sáng suốt đều biết chênh lệch, nhưng mà ván đã đóng thuyền, nếu ngày đầu tiên bị đuổi về, còn không biết bị thái hậu trách phạt như thế nào, không thể nào được làm tổng quản Trường Nhạc cung nữa.
Ba người khác thấy hắn quỳ cũng vội vàng quỳ xuống, Cố Vân Tiện không thèm nhìn bọn hắn, chậm rãi nói: “Các ngươi hiện tại quỳ với ta như vậy, là không muốn quay trở về phải không?”
Hoàng Trung chỉ do dự trong chớp mắt, lập tức nói: “Đương nhiên là vậy! Thái hậu ban nô tài cho nương tử, sau này nô tài chính là người của nương tử!”
Lần này, hắn khẩn thiết nói không có gì so sánh được.

“Các ngươi cũng cảm thấy như vậy sao?” Nàng nhìn ba người khác, thờ ơ hỏi.
Ba gã thái giám liếc mắt nhìn nhau, dập đầu thưa vâng.
Cố Vân Tiện gật đầu: “Tốt lắm, các ngươi đã nói như vậy, vậy phải nhớ kĩ lời nói của chính mình. Sau này theo phế hậu ta, sai làm viêc gì cũng phải cực kì có tinh thần. Lời nói ngông cuồng đi quá giới hạn như vừa rồi, ta không muốn nghe lại.”
Câu nói sau cùng, nàng nhìn Hoàng Trung nói. Hoàng Trung thấy thế lập tức hưởng ứng dập đầu: “Thần đã hiểu, sau này sẽ thận trọng từ lời nói đến việc làm, tuyệt đối không gây họa cho nương tử.”
Nàng “Ừ” một tiếng, phất tay ý bảo bọn họ lui ra. Hoàng Trung xoa xoa thái dương, dẫn mọi người lui xuống.
Sau khi mấy người kia lui ra, A Từ dâng trà cho nàng, nói: “Nô tì thấy Hoàng đại nhân rất không an phận, thái hậu nương nương vì sao đưa một người như vậy đến hầu hạ nương tử?”
“Hắn có vài phần dã tâm, nhưng đó cũng không phải là chuyện xấu.” Cố Vân Tiện uống một hớp trà, “Mẫu hậu phái hắn sang đây, là muốn xem ta làm sao để trấn áp được hắn. Ta thấy hắn tuy miệng lưỡi trơn tru, nhưng cũng rất bản lĩnh, chỉ cần biết cách dùng hắn, nhất định sẽ là trợ thủ đắc lực cho ta.”
“Nô tì vẫn cảm thấy Trương đại nhân rất tốt…” A Từ nói xong cũng hối hận, mắt nhìn vẻ mặt Cố Vân Tiện, vô cùng sợ nàng khổ sở.
Trương đại nhân nàng nhắc đến là tổng quản Trường Thu cung Trương Lục, cực kì trung thành và tận tâm với Cố Vân Tiện, đáng tiếc lúc nàng bị phế, Trương Lục cùng rất nhiều cung nhân Trường Thu cung đã bị xử tử, thi cốt ném tới bãi tha ma, trở thành thức ăn cho chó hoang và quạ đen.
Động tác Cố Vân Tiện khẽ dừng một chút, sau đó khôi phục bình thường, chỉ là khi mở miệng thì thanh âm mang theo một tia bi thương: “Trương Lục sao? Người ngoài dĩ nhiên không cách nào so được với hắn.”
***
Buổi chiều ngày thỉnh an Trường Nhạc cung, cung tần ở cửa Trường Tín điện của thái hậu chờ hồi lâu, nhưng không đợi được tin tức thái hậu triệu kiến ngược lại nhìn thấy Cố Vân Tiện dẫn cung nga bước đến trước mặt các nàng, cười nói: “Thái hậu mới uống thuốc xong, lúc này đã nghỉ ngơi rồi. Mời chư vị trở về đi.”
Trầm thục nghi quan sát nàng từ trên xuống dưới, cười rộ lên: “Mấy ngày không gặp, Cố nương tử đúng là dung nhan toả sáng, thần thái

sáng láng, ngẫm lại người gầy gò tái nhợt vài ngày trước đây, thật giống như hai người khác hẳn nhau!"
Khương sung nghi lạnh lùng nói: "Đó là có thánh sủng tự nhiên khác. Nhìn khí thế hôm nay, đâu còn là phế hậu, chân chính giống như một chủ tử. Đáng trách bổn cung không có một thân đầy thủ đoạn giống Cố nương tử, trong đêm ba mươi làm trò trước mặt thái hậu, thật khiến người người bội phục." Liếc mắt nhìn Trinh tiệp dư "Trinh muội muội, hôm nay ngươi đã có đối thủ. Phải cẩn thận nha."
Trinh tiệp dư mỉm cười nói: "Khương tỷ tỷ nói đùa, chúng ta đều là tần phi của bệ hạ, ai có thể khiến bệ hạ vui lòng đều như nhau."
"Như nhau?" Khương sung nghi nhíu mi: "Nếu thật giống nhau, Bạc thị tự nhiên lại từ từ tứ phẩm Mỹ nhân hạ xuống chính bát phẩm Thải nữ, đến nay vẫn không ra khỏi tẩm cung nửa bước? Nàng không phải là tỷ muội tốt của ngươi sao, vì sao Trinh muội muội lại không cầu tình thay nàng ta?"
"Quyết định của bệ hạ ta không dám xen vào." Trinh tiệp dư nói, "Ta không làm việc đi quá giới hạn."
"Đi quá giới hạn? Ngươi nói đến đi quá giới hạn, bổn cung lại nghĩ câu "Tần phi" ngươi vừa nói có chút không thích hợp. Ta và ngươi đúng là tần phi của bệ hạ, nhưng Cố nương tử lại không phải." Nàng tươi cười lạnh lùng "Thê không ra thê, thiếp không ra thiếp. Bổn cung hôm nay cũng không biết đối mặt với Cố nương tử như thế nào."
Một câu nói đồng thời đâm cả Trinh tiệp dư và Cố Vân Tiện, công kích rất lớn.
Diệp tài tử liếc mắt nhìn Trinh tiệp dư, cười nói: "Nô tỳ nghe nói thái hậu nương nương ban cho Cố nương tử hai cung nữ và bốn thái giám, lại để cho nàng dời đến Trường An điện, đây là phân lệ của chính lục phẩm Quỳnh chương. Nghĩ đến lời Sung nghi nương nương, Cố nương có thể coi như là Quỳnh chương đi.
"Quỳnh chương?" Khương sung nghi nhíu mi "Không lâu trước đây còn là Thải nữ, sau đó biến thành Quý nhân, hiện tại trở thành Quỳnh chương, tốc độ thăng vị của Cố nương tử đúng là không ai sánh bằng. Chẳng lẽ không bao lâu sau, sẽ hồi lại vi trí ban đầu?"
Từ nãy đến giờ Cố Vân Tiện luôn để mọi người tùy ý nghị luận, lúc này rốt cục cũng không nhanh không chậm mở miệng: "Khương sung nghi mới vừa rồi luôn miệng nhắc đến 'Đi quá giới hạn', ta còn tưởng rằng ngươi là người vô cùng quy củ. Nhưng hôm nay lời nói này khiến cho ta giật mình, hậu vị thuộc sở hữu của ai là loại chuyện sung nghi ngươi có thể nghị luận? Tự ý phỏng đoán thượng ý như vậy so với lời vừa rồi của Trinh tiệp dư càng đi quá giới hạn."

“Ngươi!” Khương sung nghi tức giận: “Bốn cung nghị luận về việc ai sở hữu hậu vị lúc nào, ngươi đừng ngậm máu phun người!”
“Ngậm máu phun người?” Ở đây nhiều người nghe thấy như vậy, ta chẳng lẽ còn có thể bịa ra lời nói dối để lừa dối thái hậu và bệ hạ ư?” Cố Vân Tiện lộ ra vẻ mặt kinh ngạc “Tuy vậy, sung nghi tính tình phóng khoáng, ta cũng sẽ không nhiều lời. Bệ hạ chỉ riêng chuyện triều chính cũng đủ phiền lòng, tội gì còn khiến ngài thêm ngột ngạt?”
Khương sung nghi căm phẫn nhìn nàng hồi lâu, cắn răng không nói.
Trầm thục nghi thấy thế lại cười nói: “Trước đây thường thấy Cố nương tử ôn nhu đôn hậu, hôm nay lần thứ hai nhìn thấy nương tử trở nên uy nghi, làm cho bổn cung có chút hoảng hốt. Cảm giác giống như trở lại nửa năm trước đây, khi đó Cố nương tử vô cùng uy nghiêm và cao quý!” Nhìn Khương sung nghi thở dài nói: “Nguyệt nương ngươi cũng thật là, nếu không phải không có giáo huấn của Cố nương tử, sao ngươi có thể hiểu lí lẽ như bây giờ?”
Nàng nói rất dễ nghe, nhưng mọi người đều hiểu ngụ ý của nàng. Nửa năm trước Cố Vân Tiện kiêu căng như thế nào, mọi người đều nhớ rõ, Khương sung nghi bị nàng hại mất đứa con. Nhìn vẻ mặt của nàng khi nói chuyện với Khương sung nghi, chẳng lẽ không có lấy nửa phần hổ thẹn?
Cố Vân Tiện nghe vậy mặt không đổi sắc, giống như không hiểu Trầm thục nghi đang nói gì, gật đầu phụ họa theo: “Ngày Nguyệt nương vào đông cung vẫn không hiểu lí, là ta quá nuông chiều rồi.”
Lời này vừa nói ra, mọi người không khỏi khiếp sợ. Giọng điệu này chính là giọng điệu của chủ mẫu nương nương! Nhắc tới Đông cung, làm như sợ người khác không nhớ rõ thân phận trước kia của nàng!
Vai Khương sung nghi khẽ động, tay vừa giơ lên thì lại bị cung nữ thiếp thân Ức Tương mạnh mẽ nắm lấy. Nàng trừng mắt nhìn qua, đã thấy ánh mắt Ức Tương tràn đầy vẻ khuyên nhủ, giọng nói mềm nhẹ: “Nương nương, nơi này tốt xấu gì cũng là Trường Nhạc cung, nếu không cẩn thận làm phiền đến Thái hậu nương nương thì không tốt đâu.”
“Ức Tương nói phải.” Cố Vân Tiện lại cười nói: “Có một số việc lần đầu có thể làm được, lần thứ hai thì không đâu, Bạc thị là một ví dụ. Sung nghi nên suy nghĩ kĩ lại đi.”
HẾT CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 13: SỰ TÌNH

An Yên | Mạc Y Phi

Khương sung nghi hít thở sâu, nhìn Cố Vân Tiện cười lạnh, xoay người rời đi. Trầm thục nghi nhìn nàng thật lâu, theo sát phía sau.
Trinh tiệp dư lưu lại sau cùng, nhìn Cố Vân Tiện cười nói: “Chúc mừng Cố nương tử.”
“Có gì để chúc mừng?”
“Niết bàn sống lại, chẳng phải là hỉ sự lớn nhất hay sao?”
Cố Vân Tiện rũ mắt: “Ừ. Ta có được ngày hôm nay, là nhờ Trinh tiệp dư.”
Trinh tiệp dư cười cười: “Xem ra sau này chúng ta nên giao thiệp nhiều hơn, thân cận hơn một chút.”
“Đó là tự nhiên.”
Trinh tiệp dư và Diệp tài tử cùng nhau rời đi, Cố Vân Tiện nhìn bóng lưng nàng, biết nàng ta nghe không hiểu câu nói vừa rồi.
Nàng nói: “Ta có được ngày hôm nay, là nhờ Trinh tiệp dư.” Những lời này không chỉ vì nàng ta hại nàng mất hậu vị, khiến thân phận nàng trở nên xấu hổ, mà là đời trước thiết kế hãm hại nàng chết, rốt cục khiến nàng thật sự hiểu rõ, mới có thể sống lại một đời này.
Hai ngày nay, nàng một mực suy nghĩ, nếu như mình thực sự muốn tránh né tranh đấu ở hậu cung, căn bản cũng không đưa ra yêu cầu đi theo hầu hạ thái hậu. Biết rõ việc này sẽ khiến cho sự tình trở nên phức tạp, còn làm như vậy. Nói cho cùng, tận đáy lòng nàng vẫn có một khát vọng báo thù mãnh liệt.
Hiếu tâm với thái hậu là một việc, mong muốn phản kích trong tiềm thức, rửa hết nhục nhã là một mặt khác.
Nàng căn bản không thể quên được những chuyện trước đây.
Cố Vân Tiện biết, chuyện xảy ra ở Trường Tín điện rất nhanh sẽ truyền đến tai hoàng đế, mấy ngày nay trong cung có nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm nàng, thật vất vả mới khiến nàng phạm lỗi sai, các nàng tuyệt đối sẽ không để hoàng thượng lỡ mất việc này.
Giờ hợi (1) đêm đó, hoàng đế mang theo Lữ Xuyên, ngồi trên kiệu, lặng yên không một tiếng động đến Trường An điện.
(1) Khoảng từ 21h đến 23h khuya
Ngăn không cho cung nhân thông báo, hắn chậm rãi đi tới ngoài đông điện, đã thấy Cố Vân Tiện ngồi ngay ngắn trước án, chuyên tâm sao chép thứ gì đó.

A Từ dâng cho nàng chén trà, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư đã chép hai canh giờ rồi, bữa tối cũng không dùng, vẫn nên nghỉ ngơi một chút thôi.”
Cố Vân Tiện lắc đầu: “Không được, kinh văn này vẫn còn nhiều lắm, ta phải làm nhanh mới được.”
Hoàng đế nhíu mày, mẫu hậu yêu thương nàng, đều chỉ cho nàng sao chép đúng mực, tuyệt đối không khiến nàng phải chép từ ngày đến đêm.
“Tiểu thư, ngài cũng thật là, tuy thái hậu nương nương chỉ giao cho ngài một quyển kinh Nghiêm Hoa, ngài sao chép xong là được, vì sao còn muốn đi chép thêm?”
Cố Vân Tiện trầm mặc hồi lâu: “Ta chỉ là, muốn cố gắng hết sức vì đứa bé chết oan kia thôi.”
Căn phòng trở nên im lặng.
“Ngài là nói đứa con của Khương sung nghi?”
Cố Vân Tiện nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.
“Nếu trong lòng ngài áy náy, vì sao hôm nay còn đối xử với Khương sung nghi như vậy?” A Từ thấp giọng nói, “Ngài cũng biết chuyện hôm nay truyền đi, người đầu tiên không tốt chính là ngài. Bệ hạ cũng sẽ…”
“Bọn họ muốn nói gì cứ việc.” Cố Vân Tiện ngơ ngác, “Mặc dù ta hổ thẹn với Khương sung nghi, nhưng hôm nay thái hậu bệnh nặng, nàng ta cứ ở trước cửa điện la hét ầm ĩ, ta thật sự không thể chịu đựng nổi. Về phần bệ hạ, vốn ở trong lòng hắn ta cũng không phải một người tốt đẹp gì, tuỳ hắn nghĩ sao cũng được.”
Hắn nghe thấy câu cuối cùng thì hơi sững sờ. Lời này có vài phần tuỳ hứng của tiểu cô nương, cùng với biểu hiện trước sau như một của nàng khác nhau một trời một vực, khiến cho hắn có chút buồn cười.
Lữ Xuyên quan sát vẻ mặt của hoàng đế, nhẹ giọng dò xét hỏi: “Bệ hạ có muốn vào không?”
Lắc đầu, hắn liếc mắt nhìn gò má trắng nõn của Cố Vân Tiện, nhẹ giọng nói: “Không cần.”
Nghe được tiếng bước chân từ từ đi xa, Cố Vân Tiện thở phào.
A Từ có chút thấp thỏm: “Vừa rồi chúng ta nói như vậy, bệ hạ có thật sự sẽ nguôi giận, không trách cứ tiểu thư?”
“Tất nhiên.” Cố Vân Tiện nói “Bệ hạ là một người hiếu thảo, vì phượng thể của thái hậu mà ta trách cứ Khương sung nghi, hắn tuyệt đối sẽ không trách tội, nói không chừng lại còn cảm thấy Khương sung nghi không hiểu chuyện, chẳng phân biệt được tình huống mà ở đó gây chuyện.”

“Đã như vậy, tiểu thư chỉ cần nói như vậy là được, tội tình gì còn nói thêm một câu phía sau?” Cái gì mà ‘Tuỳ bệ hạ nghĩ sao cũng được’, lời nói này sợ là sẽ khiến bệ hạ tức giận.
“Cũng vì ta nói câu kia, hắn sẽ cảm thấy tất cả những gì ta nói đều là sự thật, mà không phải biểu diễn cho hắn nhìn.” Dù sao, làm gì có nữ tử nào muốn được bệ hạ sủng ái mà ở trước mặt người nói những lời như vậy? Huống chi nàng vẫn biết chừng mực, câu nói kia chỉ khiến hắn càng thêm hứng thú với mình, tuyệt đối sẽ không chọc hắn tức giận.
A Từ mới chợt hiểu ra, suy nghĩ một chút vẫn do dự nói: “Tiểu thư đối với Khương sung nghi…”
Cố Vân Tiện hiểu rõ ý nghĩ của nàng, bình tĩnh nói: “Mặc dù trong lòng ta có chút hổ thẹn với nàng ta, thế nhưng lại không có khả năng dễ dàng tha thứ cho nàng ta. Hôm nay ta ở trong hoàn cảnh suy sụp, tuyệt đối không thể biểu hiện sự mềm yếu. Bằng không chỉ có thể mặc người ta chà đạp. Huống chi…”
Huống chi, ta đã sớm bồi thường cho nàng ta một mạng.
Món nợ giữa các nàng, đã tính toán xong từ lâu rồi.
“Được rồi, thưởng vòng ngọc cho Hoàng Trung, tối nay hắn đã lập được công lớn.” Cố Vân Tiện nói, “Ta sớm nói với ngươi, thái hậu sẽ không phái một người vô tích sự đến chỗ ta. Lần này nếu không có hắn tìm cách báo tin lúc bệ hạ đi vào, màn kịch này không thể diễn được.”
A Từ tiếp nhận vòng ngọc, suy nghĩ một chút lại hỏi: “Tiểu thư có đoán được bệ hạ ra khỏi Trường An điện sẽ đi đến chỗ nào không?”
Ánh mắt Cố Vân Tiện nhìn ra xa, chỉ thấy bóng đêm ngoài cửa sổ: “Nếu không có gì bất ngờ, chắc là đi Hàm Trì điện.”
Hàm Trì điện, đó là tẩm điện của Khương sung nghi.
Đêm nay hoàng đế chắc chắn đi Hàm Trì điện.
Ngày thứ hai toàn bộ hậu cung đều biết, lúc Khương sung nghi trách cứ Cố thị, buổi tối bệ hạ lại qua thăm nàng, hàm ý không cần nói cũng biết. Mọi người cảm thấy có chút hả hê, nghĩ Cố thị mất nhiều tâm huyết như vậy vất vả lại được thánh sủng, liền thiếu kiên nhẫn như vậy, ở trước mặt Khương sung nghi tỏ ra uy phong.
Ngay lúc mọi người cho rằng Cố thị bị bỏ rơi lần thứ hai, lại truyền ra tin tức: Bệ hạ dẫn theo Cố thị cùng đi vườn mai, chiết hoa mai cho thái hậu.
Tháng giêng chính là thời điểm hoa mai nở nhiều nhất, hồng phấn trắng xanh tươi đẹp, nhiều đoá tụ lại một chỗ, thoạt nhìn đẹp đến mê người, so với mùa đông thiếu đi vài phần trong trẻo lạnh lùng, lại sinh thêm vài phần náo nhiệt. Cố Vân Tiện mặc áo màu trắng, đầu

ngón tay rơi vào nhành cây trước mặt, nói: “Bệ hạ cảm thấy nhành này như thế nào?”
Vẻ mặt hoàng đế nghiêm túc nghiền ngẫm, lắc đầu: “Mạnh mẽ có thừa, lại thiếu đi vẻ mềm mại uyển chuyển. Không tốt, không tốt.”
Cố Vân Tiện hít sâu một hơi, tự nói với mình phải bình tĩnh.
Từ lúc bọn họ vào vườn mai, lão nhân gia hắn đứng ở đó không nói gì cả, sai sử nàng đi chiết mai. Mỗi nhành nàng chọn hắn đều lấy ra đủ loại nguyên nhân để chê bai, ở đây không đúng, chỗ đó không được, nói chung là không xứng mang sang Trường Tín điện cho thái hậu thưởng thức.
“Bệ hạ, rốt cuộc ngài muốn hoa mai dạng gì, có thể nói cụ thể một chút, thiếp sẽ đối chiếu yêu cầu của ngài rồi đi chọn.” Nàng xoay người, nhìn hắn bất đắc dĩ nói.
“Vân nương, nàng thông minh như vậy, lại không biết trẫm muốn dạng hoa mai gì?” Hoàng đế nhăn mày.
Cố Vân Tiện thở dài: “Thiếp cũng mong là thiếp biết.”
Nàng đành phải bày ra bộ dạng lấy lòng. Trong đôi mắt chứa ý cười, đang định nói ra, không tiếp tục trêu nàng nữa, chợt nhìn thoáng qua một góc khác trong vườn mai, một tiểu thái giám đang quan sát khung cảnh bên này, bộ dạng rất khả nghi.
Lười biếng vung tay lên, thanh âm của hắn thậm chí còn mang theo vài phần thờ ơ: “Bắt hắn.”
Thân thủ của ngự tiền thị vệ dĩ nhiên đứng đầu, rất nhanh đã bắt được tiểu thái giám, quỳ xuống dưới chân bọn họ.
Thấy hoàng đế không có ý lên tiếng, Lữ Xuyên lên tiếng hỏi trước: “Ngươi là ai? Vì sao rình mò ở đây?”
Tiểu thái giám cúi đầu không nói.
Lữ Xuyên nháy mắt với thị vệ, đối phương lập tức ra sức ngắt bả vai hắn. Những thị vệ này đều được luyện tập rất cẩn thận, chạm vào nhìn như hời hợt, lại là ở giữa huyệt vị, đau đến mức còn hơn bị đâm vào thân người.
Tiểu thái giám dĩ nhiên không chịu nổi, kêu thảm một tiếng luôn miệng nói: “Ta nói ta nói! Tiểu nhân là nô tài chăm sóc hoa cỏ ở vườn mai, tên là A Mộc! Tiểu nhân vừa rồi không phải rình coi, chỉ là, chỉ là nghe nói bệ hạ đến đây, mong được thấy thiên nhan, cho nên mới phải nấp ở nơi đó! Bệ hạ minh xét!”
“Ngươi cũng không phải một nữ tử, gặp trẫm để làm gì?” Hoàng đế chậm rãi nói.
Cố Vân Tiện thấy hắn bắt đầu nói nhảm, chỉ có thể cười khổ. Lữ Xuyên tựa hồ đã quen rồi, lông mi chưa từng động một chút, chỉ nói

với A Mộc: “Nếu bây giờ ngươi không nói thì sẽ dùng nhục hình đế bức cung.”
Giọng nói có chút xót xa, Cố Vân Tiện khẽ giật mình.
Xế chiều hôm đó, Bạc thị bị giam ở tẩm điện nhiều ngày bị dẫn tới Trường Nhạc cung. Lúc nội giám qua đón người, Chu quý cơ cùng ở một cung với nàng ta mặt không biểu tình đứng ở hành lang, chẳng biết đang suy nghĩ cái gì.
Lục cung bàn tán ầm ĩ, ngay sau đó mọi người nhận được phân phó, Trường Nhạc cung của thái hậu thỉnh các vị nương nương, nương tử đi qua, không được thiếu ai.
Buổi chiều, hơn mười người ngồi noãn kiệu dừng lại trước cửa Trường Nhạc cung, mỗi người một tâm tư, xuống kiệu không quên quan sát một chút người bên cạnh, đều có chút thấp thỏm.
Vừa vào điện lại thấy thái hậu ngồi ngay ngắn trên thượng vị, hoàng đế ngồi bên cạnh, nét mặt không một chút biểu tình. Cố thị ngồi bên cạnh hắn, cúi đầu nhu thuận, thoạt nhìn mười phần dịu ngoan.
Chuyện này không khỏi khiến mọi người nghĩ tới ngày trước, khi đó đế hậu đế vương sóng vai ngồi trên thượng vị, các nàng chỉ là phi thiếp, vĩnh viễn cũng không thể vượt qua nàng ta.
Mọi người thi lễ, sau đó tự tìm chỗ ngồi xuống. Liễu thượng cung tiến lên: “Thái hậu thỉnh các vị nương nương, nương tử đến đây, chủ yếu là vì hôm nay ở vườn mai xảy ra một việc lớn, cần chư vị làm chứng.”
Liếc mắt một cái, liền thấy Bạc Cẩn Nhu bị cung nhân mang vào trong điện, ép quỳ trên mặt đất.
Trên người nàng không có dấu vết bị đả thương, nhưng ai cũng biết nàng đã từng bị tra khảo.
“Thái hậu, hoàng thượng, thần thiếp thật oan uổng.” Giọng nói nàng yếu ớt, khóc không thành tiếng.
Tiểu thái giám cũng bị bắt đến, còn đáng thương hơn Bạc Cẩn Nhu, dáng vẻ của hắn vô cùng thê thảm, trên mặt trên tay đều là vết thương, đáng sợ vô cùng.
“Việc đã đến nước này, vì sao ngươi không nhận tội?” Thái hậu nhíu mày, “Tên thái giám đã khai hết, ngươi còn chống trả làm gì!”
“Chuyện thần thiếp không làm, thần thiếp quyết không nhận tội.”
“Tốt lắm!” Thái hậu thở mạnh nhìn A Mộc, “Ngươi đem những gì vừa mới khai ra, lặp lại lần nữa.”
A Mộc dập đầu: “Hồi bẩm thái hậu, bệ hạ, tiểu nhân là cung nhân chăm sóc hoa cỏ ở vườn mai, là đồng hương của cung nữ Ngọc nhi bên người Bạc thải nữ. Một tháng trước Ngọc nhi đột nhiên tìm tới tiểu nhân, nói Bạc thải nữ sai tiểu nhân giúp nàng làm một chuyện,

đế báo đáp lại nàng sẽ giúp đỡ cha mẹ già của tiểu nhân chữa bệnh. Tiểu nhân không còn cách nào khác, chỉ có thể đáp ứng nàng."
"Nàng sai ngươi làm gì?"
A Mộc trầm mặc hồi lâu: "Nàng sai tiểu nhân ngày mùng một tháng chạp, ở vườn mai, dưới tàn cây mai hất một chậu nước lạnh, lại nói với những cung nhân quét sân không cần chú ý đến nơi đó."
Mọi người liếc nhìn nhau, chỉ cảm thấy khó hiểu, một mệnh lệnh như vậy thì có thể gây ra chuyện gì. Nhưng tròng mắt Trầm thục nghi khẽ đảo, vẻ mặt trở nên hứng thú.
"Mùng một tháng chạp, đó không phải ngày Hình tài tử ngã sấp xuống ở vườn mai sao?" Lệnh nghi Duẫn thị thấp giọng nói "Hất nước ở dưới tàn cây… À, không biết có phải là bụi cây Hình tài tử ngã sấp xuống không?"
HẾT CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 14: THOÁT TỘI

An Yên | Mạc Y Phi

A Mộc dừng lại một chút: “Lệnh nghi nương tử đoán không sai, chính là bụi cây đó.”

“Ngươi đã biết mình phạm tội, vậy hôm nay ngươi đã biết lí do tại sao Bạc thị lại sai ngươi hất chậu nước?” Thái hậu chậm rãi nói.

“Dạ, lúc đó tiểu nhân không biết, nhưng trong lòng vẫn luôn thấy thấp thỏm. Vì vậy vẫn ở một bên nhìn lén. Tiểu nhân thấy Bạc thải nữ mang theo Hình tài tử và Diệp tài tử đi qua, lại đứng dưới tàng mai xảy ra tranh chấp với Cố nương tử. Sau đó Bạc thải nữ kêu Hình tài tử đi qua chiết mai, dẫn nàng tới gần khối băng kia…”

Duẫn lệnh nghi hít một hơi thật sâu: “Ý ngươi là, Hình tài tử ngã sấp xuống đất là bởi vì…” Ánh mắt kinh ngạc quét qua người Bạc Cẩn Nhu.

Bạc Cẩn Nhu thấy thế lại vô cùng trầm mặc, hôm nay cho dù nàng nói cái gì cũng trở thành biện minh: “Căn bản thần thiếp không biết người này. Cái gì mà hất nước với đồng hương, Ngọc nhi cũng không biết!”

“Trước hết ngươi đừng ồn ào, để cho hắn nói xong đã.” Thái hậu thản nhiên nói.

Tất cả mọi người đều không lên tiếng, Bạc Cẩn Nhu đặt hai tay trên đất, cúi đầu, giống như đang khóc.

“Sau chuyện xảy ra ngày hôm đó, tiểu nhân vẫn luôn thấp thỏm, không biết có phải mình đã phạm vào sai lầm lớn. May mắn sau đó nghe được long thai trong bụng tài tử không có việc gì, nên trong lòng mới an tâm một chút. Nhưng chuyện kia vẫn khắc sâu vào lòng tiểu nhân, khiến cho tiểu nhân hàng đêm đều không ngủ được. Hôm nay biết bệ hạ mang theo Cố nương tử cùng đi vườn mai, tiểu nhân muốn khai báo với bệ hạ, cho nên mới ở một bên nhìn trộm. Sau khi bị bệ hạ bắt được, tiểu nhân nhất thời sợ hãi, nên cái gì cũng không dám nói!” Hắn dập đầu với hoàng đế, “Bệ hạ thứ tội, trước đó tiểu nhân không biết việc này liên quan đến nguy hại hoàng duệ, bằng không có chết cũng không dám làm chuyện này!”

Hoàng đế nãy giờ vẫn nghe theo mẫu hậu, bây giờ rốt cuộc cũng mở miệng, giọng nói nhàn nhạt không rõ vui giận: “Lữ Xuyên, trẫm nhớ ngươi từng nói với trẫm, mùng một tháng chạp ngày ấy đúng là dưới tàng mai có một khối băng bất thường?”

Lữ Xuyên trả lời: “Dạ. Bởi vì yêu cầu về mặt đất sạch sẽ trong vườn là vô cùng nghiêm ngặt, không thể xuất hiện một khối băng bất thường như vậy, nên thần phá lệ chú ý.”
Sau khi Lữ Xuyên nói vậy, sự tình lại trở nên căng thẳng. Càng quan trọng hơn là, lúc này hoàng đế hỏi như vậy cho thấy hắn tin lời khai của A Mộc, phán Bạc thị có tội.
Có người luôn nghĩ hắn trước giờ luôn sủng ái Bạc thị, còn tưởng hôm nay nàng có thể lọt lưới. Nhưng xem ra, quả nhiên việc này đã khiến hắn chán ghét vứt bỏ Bạc thị, giáng vị cũng không phải ý nghĩ nhất thời.
Nghĩ như vậy, không khỏi trầm mặc liếc nhìn Cố Vân Tiện – một người giống như vô hình. Bạc thị bởi vì mạo phạm nàng mà bị giáng vị, lẽ nào bây giờ, trong lòng bệ hạ, địa vị của nàng lại cao đến vậy?
Bạc Cẩn Nhu nghe vậy sắc mặt trắng bệch, suốt buổi chiều bị tra khảo, hoàng đế vẫn không tỏ thái độ, cho nên nàng vẫn mang một phần hi vọng với hắn, nhưng bây giờ cây cỏ cứu mạng cuối cùng cũng biến mất, khiến cho nàng không có cách nào chấp nhận được.
“Bệ hạ, ngài không nên tin tên tiện nô đó! Hắn nói cái gì cũng không đúng! Thần thiếp hầu hạ ngài đã gần hai năm, lẽ nào thiếp là hạng người gì ngài còn không biết!”
Hoàng đế nghe vậy chầm chậm quay đầu lại, bên môi mang theo một nụ cười hứng thú: “Ngươi là hạng người gì? Cẩn nương, trẫm quả thật muốn biết ngươi là hạng người gì.” Thanh âm không mang theo một tia tức giận nào, “Vì sao ngươi lại giết cung nga mà trẫm tán thưởng, ngươi cho rằng trẫm không biết sao?”
“Bệ hạ…” Cả người Bạc Cẩn Nhu run lên, tất cả biện bạch đều dừng ở trong cổ họng.
“Trước giờ trẫm vẫn luôn nghĩ, ngươi chẳng qua là lòng dạ có chút hẹp hòi. Một cung nga mà thôi, ngươi nhìn không vừa mắt thì xử trí như nếu nào tuỳ ngươi vui vẻ. Vậy mà nay, ngươi là đánh chủ ý lên con nối dòng của trẫm, quả nhiên là lớn mật.”
Sau đó ánh mắt dời đi, tựa như không muốn nhìn thấy nàng nữa: “Mẫu hậu, Bạc thị tuỳ người xử trí, trẫm không có ý kiến.”
Thái hậu gật đầu: “Trong cung tuyệt đối không thể chứa chấp kẻ rắp tâm hại người. Nể tình nàng hầu hạ con hai năm nay, ban cho được chết toàn thây.”
Trong lòng Cố Vân Tiện run lên. Trong đầu hiện lên một hình ảnh, vừa nhanh vừa đột ngột: Hoàng đế đứng ở thư phòng Đại Chính cung, phía dưới hơn mười cung nhân đồng loạt quỳ xuống. Hắn viết xong một hàng chữ, chậm rãi ngẩng đầu, khoé mắt đuôi mày đều là vẻ lạnh lùng chán ghét: “Trong cung tuyệt đối không thể chứa chấp

kẻ rắp tâm hại người, thấy nàng hầu hạ mẫu hậu nhiều năm, ban thưởng cho được chết toàn thây.”
Cung nhân bưng lên một cái khay, trên mặt khay có lụa trắng, chuỷ thủ và một chén rượu độc.
Đó là, ban cho nàng…
Trong bụng quặn đau một trận, giống như thuốc độc đang cuồn cuộn bên trong, ăn mòn lục phủ ngũ tạng của nàng. Không thể khống chế, nàng ôm bụng, rên một tiếng đau đớn rồi ngả về phía trước.
Nàng ngồi ở bên cạnh hoàng đế, hành động như thế khiến hoàng đế theo bản năng đưa tay đỡ nàng, miệng nói: “Tử Đồng?” (1)
(1) Tử Đồng là cách hoàng đế gọi hoàng hậu.
Trầm thục nghi hít vào một ngụm khí lạnh.
Không chỉ nàng, hầu như tất cả mọi người trong điện đều giật mình.
Hoàng đế kêu một tiếng này nhìn thì có vẻ theo thói quen, nhưng nguyên nhân thì cực kì đáng sợ. Điều này thể hiện rằng tận sâu trong lòng, hắn vẫn xem Cố thị là hoàng hậu đứng đầu cả lục cung?
Hoàng đế cũng có chút kinh ngạc. Tuy gần đây hắn gọi nàng là Vân nương, nhưng thực ra xưng hô thân mật này chỉ được gọi ở trong giai đoạn tân hôn. Từ lúc nàng lên hậu vị, hắn ngày càng không vừa lòng nàng, thế nên hắn sửa thành một xưng hô khách khí hơn gọi là Tử Đồng, thời gian gọi Vân nương có thể đếm trên đầu ngón tay.
Hôm nay trước mặt mọi người, hắn nhất thời thuận miệng, cứ như vậy mà gọi ra.
Tay hắn vẫn nắm tay Cố Vân Tiện, nàng giống như bị kinh sợ, giãy mạnh tay ra, ngơ ngác nhìn hắn.
Hắn nhíu mày, thực sự không rõ vì sao nàng lại hoảng hốt như vậy.
Cố Vân Tiện bỗng nhiên phản ứng lại, quỳ xuống tạ lỗi: “Thần thiếp thất lễ, thỉnh bệ hạ thứ tội.”
“Vừa rồi nàng làm sao vậy?” Giọng nói của hắn có chút không kiên nhẫn.
“Thần thiếp, thần thiếp bỗng nhiên đau bụng vô cùng, sở dĩ…” Nàng xoa bụng nhỏ, cơn đau đột nhiên đến đã tiêu tan, khiến cho nàng nghĩ cơn đau vừa rồi chẳng qua là ảo giác của mình.
Vẻ mặt của hắn hòa hoãn hơn: “Đau bụng? Có muốn thỉnh thái y đến xem thử không?”
“Không, không cần.” Cố Vân Tiện vội nói, “Thần thiếp đã khá hơn rồi, tối nay lại mời thái y đến xem. Dù sao việc ở đây vẫn còn chưa xong….”
Quả thực, còn có đại sự chưa xong.

Người bị kêu án Bạc Cẩn Nhu cả người cứng ngắt, không thế thốt ra câu nào. Thái hậu nhìn về phía A Mộc, chậm rãi nói: “Về phần tội nô này, ai gia nghĩ ban cho hắn một chén rượu độc cũng thích đáng.”
Vẻ mặt A Mộc tràn ngập sợ hãi, tựa như không ngờ rằng kết cục sẽ là như thế này: “Thái hậu, thái hậu, tiểu nhân oan uổng!”
Thái hậu chán ghét phất tay một cái: “Dẫn hắn xuống phía dưới đi, ai gia không nhìn nổi những thứ bẩn thỉu này.”
Tiếng nói vừa dứt, lập tức hai gã hoạn thị, mỗi người một bên tay kéo hắn xuống. Cả người A Mộc xụi lơ, như bị rỉ ra, bị người kéo ra ngoài, tới cửa điện bỗng hắn hét lớn với Trinh tiệp dư: “Tiệp dư nương nương, tiệp dư nương nương mau cứu tiểu nhân! Tiểu nhân không muốn chết!”
Trong lòng Cố Vân Tiện khẽ động. Chuyện gì đang xảy ra? Trong kế hoạch của các nàng không có việc này.
“Khoan đã.” Thái hậu chậm rãi nói, ánh mắt sắc bén.
Cố Vân Tiện nhìn Trinh tiệp dư. Thấy lúc nàng nghe A Mộc la lên thì trên mặt lộ ra vẻ mặt vô cùng kỳ quái, giống như đã đoán trước được chuyện này sẽ xảy ra, lại không có chút nào sợ hãi.
Nàng lại liếc nhìn hoàng đế, quả nhiên, ánh mắt hắn dừng trên người Trinh tiệp dư, nhìn nàng chuyên chú.
“Vì sao ngươi lại cầu Trinh tiệp dư cứu ngươi?” Thái hậu hỏi.
A Mộc chần chừ, ấp úng một lúc lâu cũng không nói ra được chữ nào, vùng xung quanh chân mày của thái hậu nhăn lại: “Không muốn nói thì mang xuống cho ta!”
“Tiểu nhân nói! Tiểu nhân nói!” A Mộc luôn miệng nói “Tiểu nhân và Trinh tiệp dư, thật ra có quen biết.”
“Ngươi quen Trinh tiệp dư?” Thái hậu hỏi
“Dạ, tiểu nhân.. Tiểu nhân trước đây từng hầu hạ ở Chu vương phủ…”
Chu vương phủ.
Từ này tựa như là danh từ cấm kỵ không được nói ra, trong điện hoàn toàn yên tĩnh.
“À, Chu vương phủ?” Thái hậu nhíu mày, trong mắt loé lên một tia kinh ngạc vô cùng.
“Dạ, thật ra tiểu nhân là người trong cung, sau này Chu vương rời cung xây phủ, tiên đế liền đưa tiểu nhân cùng một nhóm nội giám ban cho Chu vương. Lúc Chu vương hoăng (2), bởi vì không có thế tử kế vị, trong cung liền mang chúng nô tài thu về.”
(2) Hoăng: Chết
Bạc Cẩn Nhu bỗng nhiên ngẩng đầu, gắt gao trừng mắt nhìn Trinh tiệp dư: “Là ngươi, là ngươi hại ta, đúng hay không!” Nghiến răng

nghiến lợi: “Ta thật ngu ngốc, vốn nghĩ ngươi sẽ cứu ta, nên ta che giấu thay ngươi. Tiện nô này là người của Chu vương phủ, ngươi là Chu vương phi, đương nhiên có khả năng sai bảo hắn!”
Lần này, mọi người lại bị Bạc Cẩn Nhu làm cho kinh hãi, ngay cả Cố Vân Tiện cũng kinh ngạc nhìn nàng, không biết nên nói gì.
Trinh tiệp dư Cảnh Phức Thù, là con gái của thái thú Cảnh An, mười lăm tuổi gả cho Chu vương làm vương phi. Tuy rằng Chu vương ốm yếu, nhưng lúc đó cũng tạo nên một giai thoại về trai tài gái sắc. Nửa năm sau Chu vương đột nhiên hoăng, lúc đó nàng trở thành quả phụ trẻ tuổi xinh đẹp nhất. Giữa lúc tất cả mọi người tiếc hận thay nàng, lại truyền ra tin tức kinh người, tân đế vừa mắt với nàng, có ý định nạp làm phi thiếp…
Có người nói bởi vì sự kiện này mà nổi giận thái hậu cùng bệ hạ nhiều lần tranh chấp, thậm chí trong cơn nóng giận ném cả khối chặn giấy bằng bạch ngọc trong thư phòng đại chính cung. Nhưng từ nhỏ, tính tình bệ hạ đã cố chấp, chỉ cần là chuyện hắn muốn làm, cuối cùng phải làm cho bằng được. Mặc dù thái hậu không đồng ý, khuyên can đủ điều, thì tháng năm năm Vĩnh Gia thứ hai, mùa của trăm hoa đua nở, quả phụ Chu vương phi Cảnh Phúc Thù được đón vào cùng, phong làm Tiệp dư, vị từ tam phẩm.
Mặc dù Thái hậu không còn cách nào thay đổi tình huống này, nhưng bà có biện pháp của riêng mình khiến cho đại điển sắc phong của nàng ta trở thành trò cười. Bà tự mình chọn chữ “Trinh” cho Cảnh Phức Thù làm phong hào.
Ở triều đại này các phi tần luôn luôn lấy họ làm hiệu, không giống tiền triều ban thưởng phong hào. Nhưng vẫn có tình huống ngoại lệ, Trung Tông hoàng đế từng ban thưởng tiệp dư Giang thị của hắn chữ “Vân” làm phong hào. Nhưng Vân tiệp dư có phong hào biểu hiện chính là ân sủng không giống người khác. Cảnh Phức Thù có phong hào lại là một loại cảnh giới khác, thậm chí là nhục nhã.
HẾT CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 15: BẪY RẬP

An Yên | Mạc Y Phi

Cố Vân Tiện từng rất kính phục Cảnh Phức Thù, bởi vì nàng nghĩ sức chịu đựng của nữ nhân này thật sự có thể đạt đến một loại cảnh giới mới. Đổi lại là nàng, bị thái hậu không nể mặt nhục nhã như vậy, nhất định sẽ quay đầu tìm một chỗ trốn đi, không gặp bất cứ kẻ nào. Nhưng nàng ta không có.

Nàng ta dịu ngoan tiếp nhận ý tứ của thái hậu, lại trấn an bệ hạ đang không vui, ngăn cản hắn phát sinh tranh chấp với thái hậu, thái độ thong dong tự nhiên, giống như đây thật sự là ân điển thái hậu ban cho.

Cố Vân Tiện nghĩ, từ trước đến nay nàng vẫn luôn thiếu phần tính cách này.

"Thái hậu, thần thiếp có tội, nhưng tội không đáng chết!" Bạc Cẩn Nhu khóc không ra tiếng, "Việc này đều không phải là chủ ý của thần thiếp. Là do Trinh tiệp dư bảo thần thiếp làm, nàng ta kêu người dẫn dụ Cố thị đến, lại bảo thiếp đi hãm hại nàng ta. Thần thiếp.. thần thiếp chỉ là tòng phạm bị bắt ép mà thôi! Thái hậu, xin ngài cho.. cho thần thiếp thêm một cơ hội!"

"Câm miệng." Thái hậu chưa tỏ thái độ gì đã nghe hoàng đế lạnh lùng nói: "Chết đến nơi còn giảo biện, trẫm thấy ngươi thật sự không chút nào suy nghĩ cho gia tộc của mình."

Thân thể Bạc Cẩn Nhu khẽ run, thái hậu nhíu mày: "Hoàng đế, con nói bậy bạ gì đó? Nàng tuy có lỗi, nhưng Bạc tướng quân cũng đã ra sức cống hiến cho đất nước nhiều, há có thể bởi vì một phu nhân như cỏ rác mà giáng tội trung thần của quốc gia?" Bà chán ghét liếc mắt nhìn Trinh tiệp dư: "Ai gia thấy con rõ ràng là bị hồ ly tinh dụ dỗ đến mụ mị cả đầu óc."

Điềm báo không tốt.

Cố Vân Tiện phát hiện, chỉ cần là việc liên quan đến Trinh tiệp dư, thái hậu rất dễ dàng nổi giận, một khi nổi giận sẽ mất đi lí trí. Hôm nay các nàng bày mưu, mục đích chính là khiến Bạc Cẩn Nhu gánh tội thay, khiến cho chuyện lần trước ở vườn mai kết thúc, cũng chứng thực công lao bảo vệ Hình tài tử của Cố Vân Tiện ngày ấy. Nhìn tình huống trước mắt mà xem, lại liên luỵ đến cả Trinh tiệp dư. Nhưng hôm nay không phải là thời cơ tốt để động đến nàng ta.

"Mẫu hậu, nhi tử biết ngài không thích A Thù, cũng không trông mong ngài sẽ thay đổi. Chỉ là, tuy ngài chỉ dựa vào lời nói một phía

của Bạc thị đã muốn định tội nàng, thật sự không công bằng."
Hoàng đế nói xong liền tâm bình khí hoà, thái hậu lại tức giận vô cùng, liên tục gật đầu: "Tốt, tốt. Ai gia chưa kịp nói gì con đã lên tiếng che chở, thực sự là nhi tử ngoan của ai gia."
Trong lòng Cố Vân Tiện càng ngày càng bất an. Tất cả mọi người đều nhìn hai mẫu tử giằng co, chỉ có nàng chú ý đến A Mộc vốn xụi lơ cúi thấp đầu trên mặt đất, len lén nhìn về phía Trinh tiệp dư, tựa hồ đang đợi ám chỉ của nàng ta.
Nàng bỗng nhiên hiểu được, trước khi thái hậu lên tiếng liền nói: "Bệ hạ nói phải, thần thiếp cũng hiểu được. Không nên chỉ nghe lời nói một phía của Bạc thị."
Thái hậu kinh ngạc nhìn về phía nàng, nàng giống như không phát giác được. Đứng lên cung kính dập đầu: "Việc này liên quan đến hoàng duệ, thần thiếp vốn không nên xen vào. Chỉ là thần thiếp cũng bị liên luỵ, nên không thể không quan tâm. Thần thiếp nghĩ Trinh tiệp dư được bệ hạ sủng ái, Hình tài tử lại quen thân với nàng, nàng không có lí do gì mưu hại hài tử trong bụng Hình tài tử."
Hoàng đế híp mắt lại: "Nàng thật sự cảm thấy như vậy?"
"Dạ." Cố Vân Tiện ngẩng đầu, đôi mắt trong trẻo: "Trước đây thiếp cùng từng bị tố cáo cố ý mưu hại hoàng duệ, thiếp biết tư vị của việc bị oan uổng là như thế nào, không muốn có người lại bị oan như vậy.."
Nói xong nàng nhìn thấy hoàng đế nhíu mày.
Cố Vân Tiện xoay người, đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của cả cung điện, cất giọng nói: "Chư vị nếu vẫn còn nghi ngờ, có thể tự mình thẩm vấn tội nô, nhất định có thể tra đến cuối cùng."
A Mộc lúc này bỗng tiến lên, dập đầu nói: "Bẩm bệ hạ, thái hậu, tiểu nhân cầu cứu Trinh tiệp dư chỉ vì ngày trước trong vương phủ từng may mắn gặp được tiệp dư nương nương một lần, cũng không có nguyên nhân nào khác. Từ lúc vào cung, tiệp dư nương nương chưa bao giờ gặp tiểu nhân, tiệp dư nương nương hoàn toàn trong sạch!"
Nét mặt Cố Vân Tiện vân đạm phong khinh, tâm tình lại kinh hoảng không thôi. Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa rơi vào bẫy của Cảnh Phức Thù.
A Mộc là cung nhân vẩy nước quét nhà ở vườn mai, trong nhà phụ mẫu bệnh nặng, vì hắn đắc tội quản sự của vườn mai, cùng đường, lại bị bắt được. Thái hậu tỉ mỉ dò xét bối cảnh của hắn, xác định không có vấn đề gì, lại đưa hắn ra diễn. Nàng đồng ý với A Mộc, rượu độc đưa cho hắn sẽ đổi bằng thuốc giả chết, lúc mọi người cho rằng hắn đã chết, thì sẽ thần không biết quỷ không hay đưa hắn ra

khỏi cung. Hắn có thể mang theo tiền bạc đi đến phương xa làm một phú hộ, so với ở trong cung làm cung nhân sung sướng hơn rất nhiều.
Mê hoặc quá lớn khiến cho thái hậu tin tưởng A Mộc sẽ đáp ứng. Về phần lúc các nàng diệt cỏ tận gốc, cũng không cần để cho hắn biết.
Cố Vân Tiện cứ tưởng rằng kế hoạch này thiên y vô phùng (1), nhưng ai biết, cẩn thận như vậy, lại trúng phải kế của Cảnh Phức Thù. A Mộc căn bản là người của nàng ta! Hắn cố ý đến tận lúc cuối mới hét lên: "Trinh tiệp dư cứu tiểu nhân", nếu các nàng không để ý, chỉ sợ sẽ không kịp phản ứng mà hỏi tiếp. Đến lúc đó hoàng đế sẽ bảo vệ Trinh tiệp dư, khó tránh khỏi việc tranh chấp với thái hậu, đợi lúc hai người cãi nhau, A Mộc lại trở mặt giải vây cho Trinh tiệp dư, sẽ khiến cho hoàng đế nghĩ hôm nay tất cả đều do các nàng rắp tâm muốn hãm hại nàng ta.
(1) Thiên y vô phùng: Nhằm ám chỉ những sự việc vô cùng hoàn mỹ, không để lộ chút vết tích nào.
Hay cho một liên hoàn kế.
May mắn, ở một khắc cuối cùng nàng đã tỉnh ngộ ra, cướp lời A Mộc, không thì sự việc sẽ trở nên rất phiền toái.
Thái hậu nghe thấy A Mộc nói như vậy, liền suy nghĩ một chút, lập tức hiểu được. Bà và Cố Vân Tiện nhìn nhau, trong lòng cười lạnh, nét mặt lại hòa hoãn: "À, ra là vậy? Trinh tiệp dư, ngươi có gì muốn nói không?"
Vẻ mặt Trinh tiệp dư ôn hoà, nghe vậy thì đứng dậy đi tới trong điện thi lễ, nói: "Bệ hạ, thái hậu minh giám, trước đây thần thiếp có thể từng gặp qua người này. Nhưng thần thiếp hoàn toàn không có ấn tượng, cũng không sai bảo hắn làm gì."
Vẻ mặt Bạc Cẩn Nhu hoảng loạn: "Không phải, thần thiếp cũng chưa từng gặp người này, cũng không phải thiếp sai khiến hắn làm chuyện kia…"
"Được rồi, ăn nói bừa bãi, trước sau mâu thuẫn, trẫm thấy ngươi chính là có tật giật mình." Ánh mắt Hoàng đế tràn ngập sự chán ghét: "Lôi nàng ta xuống, trẫm không muốn gặp lại nàng ta."
Cố Vân Tiện trơ mắt nhìn Bạc Cẩn Nhu bị thái giám bụm miệng, mạnh mẽ kéo ra ngoài, mặc kệ nàng ta giãy dụa thế nào, đều không phát ra một chút tiếng động nào.
Nhớ tới hình ảnh trong nháy mắt vừa rồi, nàng biết tất cả đều là thật. Lần trước người mang tội danh này chính là mình, khi đó hoàng đế cũng chán ghét nàng như thế. Hôm nay lại thay đổi thành Bạc Cẩn Nhu.
Thế sự khó lường.

***
Chuyện tiếp theo rất đơn giản, A Mộc bị xử tử ngay lập tức, Bạc Cẩn Nhu bị đưa vào lãnh cung. Bởi vì lo lắng Cố Vân Tiện thân thể không khỏe, hoàng đế vốn định theo nàng trở về Trường An điện, truyền thái y đến khám cho nàng. Cố Vân Tiện liếc mắt, mỉm cười nhìn Cảnh Phức Thù, ôn hòa nói: “Trinh tiệp dư vừa mới bị uỷ khuất, bệ hạ vẫn nên qua thăm nàng ta. Thân thể thần thiếp không sao.”
Hoàng đế suy nghĩ một chút: “Cũng được, nàng nhớ phải truyền thái y đến kiểm tra.”
Bọn họ một hỏi một đáp nhìn có vẻ rất bình thường nhưng lại thu hút sự chú ý của mọi người trong điện. Hầu hết mọi người có mặt đều biến sắc, cho đến bây giờ chỉ có Trinh tiệp dư thân thể không khoẻ thì mới đưa hoàng đế đến chỗ cung tần khác, làm gì đến lượt người khác ban cho nàng ta ân tình này?
Hơn nữa ân oán trước giờ của hai người cả hậu cung đều biết, hôm nay Cố thị lại chủ động cầu tình thay cho nàng ta, lúc này lại xuất ra một chiêu như thế này, rốt cuộc là muốn làm cái gì?
Tuy vậy trước khi hoàng đế đến chỗ Trinh tiệp dư cũng không quên căn dặn Cố thị, ít nhất xác định được một điểm, bệ hạ thật sự để tâm đến Cố thị.
***
Màn đêm buông xuống, ầm ĩ ban ngày ở Trường Nhạc cung rốt cục cũng chìm xuống.
Cố Vân Tiện đỡ thái hậu tản bộ trong vườn, thái hậu vỗ vỗ tay nàng: “Hôm nay may mà con phản ứng nhanh.”
Cố Vân Tiện thấp giọng đáp: “A Vân cũng chỉ là thấy được vẻ mặt khác thường của A Mộc, lúc đó mới suy đoán ra được, đa phần dựa vào vận khí tốt.”
Thái hậu lắc đầu: “Con không cần phải khiêm tốn. Uổng phí ta ở hậu cung nhiều năm, hôm nay suýt chút nữa đã bị tiểu bối tính kế. Trước đó vài ngày nàng ta vẫn không có động tác gì, hẳn là trù tính cho hôm nay.”
Cố Vân Tiện cười khổ: “Hẳn vậy” dừng một chút “Trước giờ A Vân biết tâm cơ của nàng ta sâu, nhưng không ngờ trong cung lại còn có người như vậy. Chúng ta đã rất cẩn thận, nàng ta lại yên lặng. Giấu diếm lai lịch A Mộc trước kia hầu hạ ở Chu vương phủ. Quả nhiên rất cao tay.”
Thái hậu cười nhạt: “Ai gia sợ rằng phải giáo huấn lại những người ai gia an bài trong cung. Thậm chí ngay cả loại chuyện này cũng không tra được, quả thật là phế vật.”

Cố Vân Tiện trầm mặc hồi lâu: “Cũng không biết nàng ta đồng ý với hắn cái gì, khiến cho A Mộc kia cam tâm chịu chết.”
“Đầu độc người chính là điều mà nàng ta am hiểu nhất.” Thái hậu lạnh lùng nói: “Nàng ta biết ai gia muốn giúp đỡ con phục vị, tất nhiên sẽ tìm lí do. Vì mưu hại hoàng duệ con mới bị phế, giờ con lại hối cải làm người mới, liều mình bảo vệ hoàng duệ, thật sự là không thích hợp, thế nhưng dùng để thuyết phục triều thần cũng là công lớn. Nàng ta đoán chắc chúng ta sẽ tìm cơ hội ở phía này, thế nên thiết kế cái bẫy này chờ chúng ta mắc câu.”
Cố Vân Tiện trầm mặc trong chốc lát: “Bạc Cẩn Nhu sẽ chết sao?”
“Tất nhiên.” Thái hậu hời hợt.”Nếu không chết, kịch phía sau phải diễn như thế nào?”
Thấy vẻ mặt Cố Vân Tiện khác thường, bà hơi nhíu mày: “Thế nào, con đang thương hại nàng ta sao?”
Không, đương nhiên không. Nàng chỉ đang cảm thán thôi. Lần trước, bởi vì… sự kiện này mà liên luỵ đến tính mạng của chính nàng, hôm nay nàng có thể sống thật tốt. Bạc Cẩn Nhu lại phải chết. Đây chính là cái giá của việc sống lại, rốt cuộc có thể thay đổi ít nhiều sự việc gì không?
Lúc chiều còn có cảm giác, coi như là đời trước, nàng cũng không tận mắt nhìn thấy lúc hoàng đế hạ chỉ ban chết cho nàng, nhưng hôm nay lại thoáng hiện ra trong đầu nàng. Lẽ nào đây là chỉ thị của ông trời? Để cho nàng hiểu rõ nàng đã từng bị bỏ rơi như thế nào, nhìn thấy rõ ràng như vậy, để cho nàng không sản sinh bất kì tư tưởng nào với người nam nhân kia.
***
Ba ngày sau, Bạc Cẩn Nhu bị xử tử.
Có người nói, trước khi chết nàng ta khàn cả giọng mắng chửi Trinh tiệp dư, sống chết cũng không chịu uống rượu độc. Thái giám đi thi hành cuối cùng không thể làm gì khác hơn là mạnh mẽ đổ rượu độc vào miệng nàng ta.
Cố Vân Tiện nghe được tin tức này vào lúc đang viết một bức thư pháp, động tác trên tay chưa bao giờ dừng, không mang theo một chút run rẩy nào viết xong một chữ cuối cùng.
Gác bút lại, nàng thản nhiên nói: “Mang bức thư pháp này đến Thập Thuý điện, đưa cho Duẫn lệnh nghi.”
Thái Hà cầm lấy bức thư pháp, nhìn thoáng qua vội khen: “Nương tử viết đẹp quá, phi bạch thư (2) này viết có ba phần giống của Lý Nguyên.”
(2) Phi bạch thư: Cách viết đặc biệt, giữa nét có những vết trắng

Cố Vân Tiện nhíu mày: “Ngươi nhìn ra được phi bạch thư của ta là phỏng theo Lý Nguyên?”
Thái Hả mím môi cười: “Thái hậu thích phi bạch thư của Lý Nguyên, trước đây nô tì đi theo thái hậu cũng học được một ít.”
“Được rồi, mang thư pháp đi tặng đi.” Cố Vân Tiện cười nói, Thái Hà lĩnh mệnh rời đi, chậm rãi thu lại bộ dạng tươi cười.
Hai nô tì này còn xuất sắc hơn cả nàng. Cung nữ vốn ít học chữ, thế nhưng Thái Hà không những đọc đủ thứ thi thư, ngay cả thơ văn, vẽ tranh cũng không tệ, nếu có xuất thân tốt một chút, thì việc trở thành chủ mẫu nhà quan lớn là việc có thể. Mặc dù Thái Hà tuổi còn trẻ, nhưng thái độ làm người lại hết sức lão luyện, hành sự luôn cẩn thận, chu đáo, chặt chẽ.
Có hai người đó ở đây, nàng làm đại sự cũng dễ dàng hơn. Dù sao, ở nhiều phương diện, A Từ vẫn còn hơi kém.
HẾT CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 16: KẾT THÀNH ĐỒNG MINH

An Yên | Mạc Y Phi

Diệp tài tử đưa ly trà cho Trinh tiệp dư, thấp giọng nói: “Bên kia truyền đến tin tức, sau nửa canh giờ Bạc thị đã ra đi rồi.”

“Ừ.” Ánh mắt Trinh tiệp dư yên tĩnh, “Ngươi xử lí rất tốt, không cho nàng ta cơ hội trở mình.”

Diệp tài tử nói: “Thần thiếp chỉ là làm tốt bổn phận.”

“Đáng tiếc ta đã bày ra một cục diện tốt, phí hết tâm tư, cuối cùng để cho Cố Vân Tiện chạy thoát.” Trong giọng nói của Trinh tiệp dư có chút lạnh, “Nàng ta còn hơn trước kia, quả nhiên là khó đối phó hơn nhiều.”

Không đợi Diệp tài tử trả lời, Trinh tiệp dư nhíu mày, quay đầu nhìn nàng hồi lâu, khẽ nở nụ cười: “Ngươi sao vậy A Linh?” Hơi suy nghĩ một chút, “Không biết chuyện của Bạc thị có gì khiến cho ngươi suy nghĩ không thông?”

Diệp tài tử không trả lời.

Trinh tiệp dư cầm tay nàng: “Ta bất đắc dĩ phải bỏ rơi Bạc thị, chuyện tình ở vườn mai đã khiến bệ hạ hoài nghi, cuối cùng phải có người đi gánh tội thay. Nàng ta hết lần này tới lần khác chọc giận bệ hạ, ta còn có thể làm sao?” Dừng lại một chút, “Nhưng ngươi yên tâm, ngươi khác Bạc thị. Ngươi thông minh như vậy, lai lịch trong cung lại thâm sâu, sau này Bạc thị chết, ta chỉ có thể nhờ cậy vào ngươi.”

Diệp tài tử cúi thấp đầu: “Có thể giúp đỡ được nương nương chính là vinh hạnh của thần thiếp.”

Trinh tiệp dư cười nói: “Hôm qua bệ hạ hỏi ta muốn cái gì, ngày ấy ở Trường Nhạc cung bị uỷ khuất, muốn bồi thường ta. Ta muốn bệ hạ tấn vị cho ngươi, coi như là quà mà ta tặng ngươi.”

Diệp tài tử ngẩn người: “Thần thiếp không dám.”

“Không có gì là không dám. A Linh, ngươi là người hầu hạ bệ hạ lâu nhất, vốn nên có vị trí cao một chút, nếu như ta không nói, bệ hạ cũng sẽ nghĩ đến. Nói cũng thật kì lạ, Bạc thị rõ ràng là Vĩnh Gia nguyên niên mới vào cung, không giống như Duẫn lệnh nghi có công sinh hạ hoàng tử, lại dẫm ở trên đầu ngươi, ta cảm thấy bất bình thay cho ngươi.”

Diệp tài tử nhìn Trinh tiệp dư, rốt cuộc cũng lộ ra vài phần vui sướng: “Thần thiếp tạ ơn ân tình đề bạt của nương nương , sau này nguyện giúp đỡ nương nương, không dám chối từ!”

Dùng lời nói đế gây xích mích giữa ta và Bạc Cấn Nhu, đây là muốn trấn an ta sao? Đáng tiếc ta đã sớm biết, vì sao Bạc thị đột nhiên tìm Cố Vân Tiện gây phiền phức, rõ ràng là bị ngươi xui khiến, lúc ấy nàng ta vẫn giấu diếm cho ngươi, cũng là bởi vì ngươi hứa hẹn sẽ cứu nàng ta ra.
Nàng ta cứ tin tưởng ngươi như vậy, cho đến khi bị ngươi đẩy vào đường chết.
***
Vào sáng sớm ngày thứ hai, Duẫn lệnh nghi đến Trường An điện của Cố Vân Tiện. Sau khi cho cung nhân lui xuống, Duẫn lệnh nghi mới vừa rồi còn xưng tỷ muội với Cố Vân Tiện để phù hợp với phân vị, bây giờ đứng dậy chỉnh đốn trang phục sau đó hành đại lễ: “Thần thiếp tham kiến nương nương, mấy ngày nay nương nương chịu khổ. Thần thiếp được người đề bạt, lại không thể cứu nương nương khỏi nước sôi lửa bỏng, thật sự là tội chết vạn lần!”
“Ngươi đang làm cái gì vậy!” Cố Vân Tiện bước về phía trước nâng nàng dậy, “Thân phận ngươi bây giờ cao hơn ta, còn là mẫu thân của nhị hoàng tử, không thể quỳ lạy ta.”
“Nương nương nói vậy chính là muốn giết chết thần thiếp. Chỉ cần một ngày ngài là chủ mẫu của thần thiếp, vĩnh viễn sẽ là chủ mẫu của thần thiếp, thần thiếp sao dám hành xử bừa bãi ở trước mặt ngài?” Duẫn lệnh nghi cố chấp nói.
Cố Vân Tiện nhìn nàng, có chút cảm khái.
Duẫn Phồn này đều thuộc làu làu từ nho giáo, tam tòng tứ đức đến nữ huấn, thái độ làm người nghiêm túc thủ lễ gần như đạt đến mức cổ hủ. Ngày trước nàng nhìn trúng điểm đó của nàng ta, biết nàng ta tuyệt đối sẽ tuân thủ nghiêm ngặt đức hạnh của phi tần, nên mới ra sức đề bạt nàng ta. Duẫn Phồn cũng không chịu thua kém, sau khi được sủng ái liền mang thai, Vĩnh Gia năm thứ hai đã sinh hạ hoàng tử cho hoàng đế. Căn cứ theo đứa con của Trầm thục nghi đã chết yểu, thì trên thực tế đứa con của Duẫn Phồn chính là hoàng trưởng tử.
Hôm nay xem ra, quyết định ban đầu hết sức chính xác.
Cố Vân Tiện nhớ kĩ, lúc nàng bị phế, người liều chết cầu tình thay cho nàng chỉ có vị Duẫn lệnh nghi này, mà ở đời trước, trước khi nàng bị ban chết cũng chỉ có Duẫn lệnh nghi đến thăm, hỏi nàng còn tâm nguyện gì chưa thành, cũng chỉ có mình nàng ta.
Nghĩ tới đây, trong lòng Cố Vân Tiện mềm nhũn, khẽ nói: “Không nên gọi ta là nương nương, hôm nay ta đã không còn là nương nương.”
“Thần thiếpkhông sửa được xưng hô với người…”

“Gọi tỷ tỷ đi.” Cố Vân Tiện kéo tay nàng “Ta lớn hơn muội một tuổi, gọi ta là tỷ tỷ cũng không mất mát gì.”
Duẫn lệnh nghi mím môi, một lúc lâu sau mới do dự nói: “Dạ.. tỷ tỷ.”
“Muội muội tốt.” Cố Vân Tiện mỉm cười, nắm chặt tay nàng.
Cảm thụ được lực nắm từ lòng bàn tay truyền đến, lòng Duẫn lệnh nghi cũng thả lòng, mỉm cười.
“Thần thiếp sớm nghĩ đến việc đến gặp tỷ tỷ, chỉ là một tháng trước người sai A Từ cô nương tới truyền lời, cho nên thiếp vẫn không dám sang.” Duẫn lệnh nghi nói “Hôm qua rốt cuộc cũng thấy được thư pháp của tỷ tỷ, khiến thiếp hết sức vui mừng.”
“Trước đây tình cảnh của ta thật đáng xấu hổ, không muốn liên luỵ đến muội, cho nên không tiện gặp gỡ.” Thật ra nguyên nhân chân thật là, khi đó nàng muốn mọi người nghĩ nàng vô duyên với thánh sủng, tất nhiên không nên xuất hiện cùng Duẫn lệnh nghi.
“Hôm nay xem như tốt rồi, lại một lần nữa bệ hạ lưu tâm tới tỷ tỷ, tỷ tỷ coi như hết khổ rồi.” Duẫn lệnh nghi nói.
“Hết khổ?” Cố Vân Tiện cười khổ, “Tình huống ngày ấy ở Trường Tín điện không phải muội không biết chứ? Rõ ràng Trinh tiệp dư giữ được tâm bệ hạ, ai cũng không bằng nàng ta.”
Quả nhiên, nghe được ba chữ “Trinh tiệp dư” Duẫn lệnh nghi theo bản năng nhíu mày một cái, giống như có thứ gì đó nàng vô cùng căm ghét xuất hiện trước mặt.
“Thần thiếp cũng không rõ, thân phận Cảnh thị như vậy, tại sao bệ hạ có thể sủng ái nàng ta được?” Duẫn lệnh nghi nói: “Thật sự là không có đạo lý.”
Đạo lý? Giữa nam và nữ làm gì có thứ gọi là đạo lý.
“Chúng ta cũng không bàn tới việc đó nữa, bây giờ tìm cách cải thiện tình trạng này mới là điều quan trọng nhất.”
Duẫn lệnh nghi cả kinh, dò xét hỏi: “Ý của tỷ tỷ là?”
“Ta đã có dự định, không biết muội có nguyện ý giúp ta không.” Cố Vân Tiện ôn hòa nhìn nàng “Đương nhiên, nếu như muội không tình nguyện, ta sẽ không miễn cưỡng.”
“Tỷ tỷ nói gì đó? Thần thiếp tự nhiên là theo tỷ tỷ.” Duẫn lệnh nghi vội vàng nói.
“Không không, muội đừng vội. Muội nên suy nghĩ kĩ một chút.” Cố Vân Tiện nói, “Thân phận hiện giờ của ta khó xử, tiền đồ vẫn chưa biết, nếu muội theo ta, chắc chắn sẽ kết thù với Cảnh Phức Thù, muội phải nghĩ thông suốt việc này.”
Duẫn lệnh nghi trầm mặc chỉ trong chốc lát: “Tỷ tỷ lẽ nào cho rằng không có người, Cảnh thị có thể chứa chấp thần thiếp? Huống chi

nàng ta không động đến thiếp, thiếp cũng không thèm nhìn loại nữ nhân đó suốt ngày đầu độc bệ hạ."
Cố Vân Tiện nhìn nàng: "Tốt lắm, sau này chúng ta cùng giúp đỡ lẫn nhau." Dừng một chút: "Không chỉ cho ta và muội, còn là vì tiền đồ của nhị hoàng tử."
***
Ban đêm, Cố Vân Tiện rốt cuộc gặp mặt hoàng đế, lần thứ hai.
Từ lúc từ biệt ở Trường Tín điện, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn. Hắn vẫn mang bộ dạng nhàn tản, nhưng Cố Vân Tiện thấy được, dù thần sắc của hắn tràn ngập ý cười, trong mắt lại không có nửa phần tiếu ý.
Nàng bình tĩnh phân phó hạ nhân truyền thức ăn, đưa tay ra rót một chén trà. Mùi thơm của trà lan tản ra khắp nơi, mùi hương trong trẻo khoan khoái, Cố Vân Tiện khẽ gật đầu rồi đưa trà đến trước mặt hắn, nhẹ giọng kêu: "Bệ hạ."
Hoàng đế nhìn nàng, tóc mai đen nhánh của nàng làm nổi bật lên làn da trắng trong suốt, như nhìn thấy một hồ nước mùa thu thong dong lay động, có đoá hoa hải đường rơi xuống mặt nước, làm cho lòng người xao xuyến.
Hắn đưa tay nắm lấy tay phải của nàng. Cố Vân Tiện hết hồn: "Bệ hạ, cẩn thận trà nóng."
Hắn đặt ly trà lên bàn, ôm nàng vào trong ngực. Trên người nàng có mùi hương hoa mai thoang thoảng, hắn chỉ cảm thấy thật là say lòng người, nhịn không được khẽ thở dài.
"Có chuyện gì khiến bệ hạ ưu phiền vậy?" Cố Vân Tiện nhu thuận vùi vào trong ngực hắn, nhẹ nhàng hỏi.
Nàng hỏi như vậy, trong lòng đã tính toán kĩ. Đã nhiều ngày nay hậu cung ầm ĩ, tiền triều không yên ổn. Nghe nói có một học trò của Quốc Tử Giám dâng sớ kết tội tả tướng Chu Thế Đào, nói hắn: "Quyền to độc tài, vô lễ với tân đế, là người nguy hại cho quốc gia."
Vua dân chấn động. Không chỉ mắng tả tướng, còn liên luỵ đến cả bệ hạ cũng bị mắng: "Huynh nạp thê tử của đệ." là đối tượng bị công kích lớn nhất. Ngôn từ trong sớ tàn nhẫn vô cùng, không lưu lại nửa điểm tình cảm, quả thực làm cho người ta nghi ngờ vị nhân huynh này chán sống rồi.
Là muốn cược luôn mạng ư?
"Không có gì, chỉ là lũ chim sau một kì nghỉ đông, lại bắt đầu kêu gào." Hắn ngắm nghía vuốt tóc nàng, hời hợt trả lời.
Nàng nhíu mày, bệ hạ đối với việc thần tử liều chết can gián, không có chút xúc động nào sao?

Đời trước nàng luôn bận bịu… đối phó với Cảnh Phức Thù, tầm nhìn cũng chỉ hạn hẹp ở hậu cung, tiền triều xảy ra chuyện gì cũng chưa từng quan tâm. Nhưng hôm nay lại không giống như vậy. Mấy ngày nay nàng đọc không ít sách sử, liền hiểu rõ phu quân của nàng cũng không có ý định trở thành minh quân.
Lẽ ra hắn không nên như vậy.
Cố Vân Tiện vẫn nhớ nhiều năm trước, vào mùa hè, hắn vẫn còn là thái tử, một ngày nọ một mình ở trong thư phòng Trường Thu cung luyện chữ. Nàng theo ý chỉ của hoàng hậu đem nước ô mai ướp lạnh sang cho hắn. Hắn đứng ở phía bàn, ngẩng đầu nhìn nàng đẩy cửa vào, híp mắt cười rộ lên: "Tam muội tới?" Nàng ở trong nhà là con thứ ba, nên hắn gọi nàng là "Tam muội".
Nàng chạm đến tầm mắt của hắn liền ngượng ngùng: "Đưa đồ đến cho biểu ca."
Khi đó bọn họ chỉ mới gặp nhau vài lần, mỗi lần nàng đều không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn.
Nàng đem khay đặt ở trên bàn, hắn nhận lấy chén ngọc, uống một hớp lớn, sau đó dường như thở phào, xem ra vừa rồi thật sự rất nóng.
Bọn họ đứng rất gần, nàng cảm thấy được nhiệt khí phát ra từ thân thể hắn. Bên trong thư phòng chỉ có vài cung nhân đứng ở gian ngoài, lại không phát ra tiếng, an tĩnh giống như người vô hình.
Nàng có chút bối rối, ánh mắt nhìn ngang ngó dọc chợt dừng lại ở trên bàn.
"Ơ?"
Nghe thấy âm thanh của nàng, hắn hơi hoang mang quay đầu lại, nhìn theo tầm mắt của nàng, đã thấy một tờ giấy Tuyên Thượng màu trắng, phía trên là bút tích mạnh mẽ hữu lực.
"Trời yên biển lặng." Nàng thì thầm, "Đây là tâm nguyện của biểu ca?"
Hắn nhìn chữ viết, trầm mặc một hồi, lập tức nở nụ cười: "Đương nhiên, trời yên biển lặng, thiên hạ thái bình, là tâm nguyện của tất cả mọi người."
Nàng nghe giọng nói hắn có vài phần tự giễu, giống như chính bản thân hắn cũng cảm thấy buồn cười.
"Nhất định sẽ có một ngày như vậy." Nàng nhìn hắn, nghiêm túc nói.
Tuy rằng nàng không hiểu được cái gì gọi là quốc gia đại sự, nhưng ngày thường nghe cung nhân nói, thái tử điện hạ tuổi trẻ thông minh, anh dũng có trí tuệ, nếu hắn có hoài bão gì, nhất định có thể thực hiện. Huống hồ, không có sự biểu dương của người khác,

nàng cũng nguyện ý tin tưởng, hắn có thế giống như Thái tổ hoàng đế và Trung Tông hoàng đế cả đời là một minh quân.
Chỉ đơn giản vì đó là hắn.
Sự nghiêm túc của nàng khiến cho hắn vô cùng kinh ngạc, nhịn không được búng trán nàng: “Thuận miệng nói một chút muội cũng tin tưởng, hoàng thượng thánh minh, tứ hải thái bình, đâu phải dành cho ta?”
HẾT CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 17: HAI NGƯỜI

An Yên | Mạc Y Phi

[Nguồn edit :]

Nàng chỉ thấy phần da thịt bị hắn chạm vào chợt nóng lên, cả mặt đỏ rần. Y phục mùa hè đơn bạc, thân thể nàng không khỏi đổ mồ hôi, phía sau lưng ướt một mảng.

Không khí oi bức này nàng chịu không nổi nữa: “Biểu ca dùng xong rồi? Vậy thì để A Vân mang đồ về trả cô.” Nói xong liền lấy cái khay trên bàn.

Ai ngờ hắn cũng muốn lấy khay đưa nàng. Tay hai người chạm vào nhau, mười ngón tay thon dài của hắn đặt ở trên tay nhỏ và mềm mại của nàng, nhìn qua thật sự rất thân mật.

Nàng cả kinh, không chút nghĩ ngợi liền rút lại, khay và chén ngọc cũng theo đó mà rơi xuống đất, phát ra tiếng vang dọa người. Hắn hết hồn nhìn nàng, nhìn một mảnh lộn xộn trên đất, sự ngượng ngùng biến mất, mang theo một chút buồn cười cùng bất đắc dĩ: “Muội sợ ta như thế là sao? Ta cũng không phải cố ý.”

***

Sự việc ở giờ Ngọ (1) kia khắc sâu vào trong lòng nàng. Khi đó nàng chưa được cô chọn trở thành thái tử phi, cho rằng thái tử cao cao tại thượng đã định trước vô duyên với mình, trong lòng vừa ngọt ngào lại vừa chua xót nói: Tuy rằng ta không thể ở cùng chàng, thế nhưng ta tình nguyện ở xa xa nhìn chàng. Tâm nguyện của chàng ta sẽ thay chàng nhớ kỹ, nhớ thật kỹ rồi cùng chàng chờ ngày đó đến.

(1) Giờ Ngọ: Từ 11h – 13h

Trời yên biển lặng, thiên hạ thái bình.

Năm xưa thoáng qua rồi biến mất, quân vương trẻ tuổi thời niên thiếu từng ôm chí lớn nay lại trở nên hoang đường tuỳ hứng, không ra thể thống gì. Sự nóng bức sau giờ Ngọ kia tựa như chỉ có mình nàng nhớ kĩ, còn chí hướng kia, hình như cũng chỉ có mình nàng tiếp tục chấp nhất.

Nàng không thể diễn tả được cảm giác của mình. Mặc dù nàng đã không còn cảm giác với hắn nữa, nhưng người mà nàng giao phó cả cuộc đời có thể không thèm để ý đến nàng, có thể đối với nàng không tốt nhưng hắn phải đối tốt với chính mình.

Đã từng lưu luyến si mê hắn đến vậy, thì ra lại buồn cười đến thế.

“Mấy ngày nay ở trên triều nghe bọn họ cãi nhau. Mấy lão nhân tuổi đã cao, giọng lại rất lớn, khiến cho trẫm rất đau đầu.” Hắn thản

nhiên nói, “Vẫn may còn chỗ của Vân nương nàng an tĩnh, không có ai khóc lóc sướt mướt với trẫm.”
Nàng đè nén sự buồn bã trong lòng xuống: “Gần đây hậu cung nhiều thị phi, thần thiếp vốn chỉ thích an tĩnh, thật sự không muốn dây vào.”
“Hậu cung thị phi…” Hắn khẽ cười,”Lại nói tiếp, trẫm vẫn có chuyện muốn hỏi nàng.”
Nàng ngẩng đầu, thấy hắn nhìn nàng, vẻ mặt cười như không cười: “Trẫm nhớ kỹ, lần trước ở Di Tương điện, nàng nói với trẫm là đến vườn mai chiết mai cho Thái hậu.”
“Dạ…”
“Vậy ngày ấy ở Trường Tín điện, Bạc thị lại nói có người dẫn nàng ra…”
Nàng trầm mặc, hoàng đế nhìn nàng thật lâu: “Nói đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”
Gió mát ngoài phòng khẽ thổi, mang vào trong viện mùi hoa nhàn nhạt. Mùi hương trong veo mang theo vài phần chát, giống như sắc mắc rơi vào mắt hoàng đế của nàng lúc này.
Cố Vân Tiện chậm rãi nói: “Đúng là có người dẫn thần thiếp đến nơi đó.”
Câu trả lời của nàng hoàng đế đã đoán trước, sở dĩ hỏi vấn đề này chỉ là muốn nghe Cố Vân Tiện tự mình thừa nhận: “Vì sao lúc đầu nàng không nói thật với trẫm?”
Lần này nàng không chịu lên tiếng.
Hắn dùng một ngón tay nâng cằm nàng lên, ngắm đôi mắt trong suốt như hồ nước của nàng: “Không nói?”
“Bệ hạ, thần thiếp khi quân phạm thượng, xin bệ hạ trị tội!” Nàng bỗng lui về sau, quỳ xuống dập đầu thỉnh tội.
Trước khi nàng dập đầu xuống hắn đã kéo nàng lại: “Cũng chỉ là một vấn đề thôi, trẫm không biết nên mới đến hỏi nàng. Nếu nàng không muốn trả lời thì thôi, động một chút dập đầu làm gì?”
“Bệ hạ…”
“Nếu nàng không thích vấn đề này, chúng ta đổi sang cái khác.” Hắn nói, “Lúc ấy những người đó dùng cách gì để dẫn nàng đến vườn mai?”
Giọng nói của hắn tuy ôn hòa, nhưng vẻ mặt lại kiểu như “Vấn đề này hôm nay không nói rõ ràng, chúng ta sẽ không xong.” Cố Vân Tiện cúi đầu, hít một hơi thật sâu giống như đã quyết định, dứt khoát nói: “Thần thiếp đến vườn mai là bởi vì thần thiếp nghe được một cung nga nói, ngày đó bệ hạ sẽ đến vườn mai.”

Nàng vốn tưởng rằng nghe xong lời của nàng, hắn sẽ chế giễu gì đó. Nào ngờ vẻ mặt hắn không thay đổi, nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, tay phải vuốt tóc mai của nàng.
Nàng thầm nghĩ hắn bị bệnh gì vậy? Búi tóc hoàn hảo đã bị phá tan, lại bị hắn chơi đùa đến mức búi tóc được chải tinh xảo cũng bị huỷ.
"Đàn cho trẫm một khúc đi."
***
Lúc ngồi trên bàn nàng vẫn còn có chút thấp thỏm, đoạn đối thoại vừa rồi nàng đã suy nghĩ rất kĩ, vốn tưởng rằng một chiêu này có thể khiến cho hắn hài lòng, làm sao đoán được tình hình bây giờ, giống như đang thất bại…
Chẳng lẽ nàng diễn hơi quá?
Mười ngón tay đặt trên huyền cầm, nàng hít thật sâu, nàng biết khúc đàn này rất quan trọng, không thể xảy ra bất kì một sai sót nào.
Hoàng đế tựa đầu nhìn nữ tử ở bên cửa sổ đánh đàn, mười ngón tay nhỏ dài nhẹ nhàng chạm vào huyền cầm, khúc nhạc êm tai như nước chảy.
Hắn nhớ lại, vào mùa hè hồ sen nở rộ rực sáng cả một phía chân trời, từng cánh từng tầng như lửa đốt sóng xanh. Gió nhẹ lướt qua, hoa sen lay động, nhìn từ xa, giống như một đám lửa bốc lên lan tràn khắp nơi, lóa mắt đến mức dọa người.
Sau đó mưa thu trùng trùng, mưa suốt một đêm, hôm sau cảnh sắc đẹp đẽ ấy cũng tan thành mây khói, chỉ để lại một sắc đỏ tàn phế trên mặt hồ.
Hắn đột nhiên cảm giác được mọi thứ trên thế gian đều giống như thế này, phong nhã dễ trôi qua, đẹp đẽ khó giữ lại. Nhìn nữ tử yên tĩnh như hoa sen kia, cho dù hiện tại đứng trước ở mặt hắn như vậy, nhưng cuối cùng cũng phải rời xa.
Cõi đời này, thứ không giữ được nhất chính là dung nhan biệt gương hoa lìa cành.
Khúc đàn dừng lại, trong điện an tĩnh thật lâu, trong gió giống như mang theo mùi hương hoa sen thơm ngát.
Hắn chậm rãi mở mắt, Cố Vân Tiện đã quay đầu, lẳng lặng nhìn hắn.
Hắn và nàng nhìn nhau một lúc, mỉm cười vỗ tay tán thưởng: "Âm khởi thì sôi nổi phồn hoa, âm rơi thì tiêu điều bi thương, nghe như lạc vào cảnh giới kỳ lạ. Vân nương có tài đánh đàn, đàn một khúc 'Sương mai tận' có thể so với Trinh Thục hoàng hậu."
Trinh Thục hoàng hậu trong miệng hắn chính là chính thê của Trung Tông hoàng đế, xuất thân danh môn, dáng vẻ đoan trang được lưu vào sử sách. Tương truyền nàng có tài đánh đàn phi phàm, mười

một tuổi đàn một khúc ‘Sương mai tận’ chấn động thiên hạ, được Hiếu Tông hoàng đế lúc còn tại vị vô cùng tán thưởng.
Đây là một đánh giá rất tốt. Không chỉ ở chỗ hoàng đế khen ngợi tài nghệ đánh đàn của nàng, mà trọng yếu hơn là người hắn so sánh với nàng, là một vị hoàng hậu.
Cố Vân Tiện giống như nghe không ra tầng ý tứ này, trái lại vẻ mặt không tín nhiệm nói: “Bệ hạ nói giống như từng nghe Trinh Thục hoàng hậu đánh đàn vậy.”
Hoàng đế chớp mắt: “Nếu thật sự trẫm đã từng nghe qua, chẳng phải sẽ dọa chết người sao?”
Cố Vân Tiện sửng sốt, nhịn không được khẽ bật cười. Trinh Thục hoàng hậu đã hoăng thệ hơn mười thế kỷ, nếu hoàng đế từng nghe qua tiếng đàn của nàng ta, chính là gặp phải quỷ.
“Bệ hạ nói vậy chẳng qua muốn thần thiếp vui vẻ mà thôi.” Nàng đáp.
“Nếu nàng không tin thì thôi vậy.” Hoàng đế cũng không ngại: “Trẫm chỉ hiếu kì, trước đây từng nghe Vân nương nàng đàn, khi đó cầm kỹ của nàng cũng coi như ở cấp cao, cũng chưa từng đạt đến cảnh giới ảo diệu như thế này. Sao trong thời gian ngắn ngủi có thể có tiến bộ lớn như vậy?”
Đáy lòng bị lời này của hắn làm cho dao động. Hắn không hiểu, không ai có thể hiểu, nàng có thể đàn tốt như vậy, hoàn toàn là bởi vì ‘Sương mai tận’ là khúc nhạc hợp với lòng nàng. Lúc này nhìn như hoa nở rộ tươi đẹp tựa ngọn lửa bừng lên, vừa đảo mắt mới thấy phú quý đã hóa thành hư không, xương cốt tiêu tan, nhân sinh như giấc mộng, chỉ có vậy mà thôi.
Nàng không trả lời, nhưng hoàng đế giống như cũng không để ý câu trả lời của nàng. Hắn ôm lấy nàng từ phía sau, ngón tay thon dài luồn qua hai tay nàng, xoa nắn trước ngực.
Cố Vân Tiện cảm giác được vạt áo của mình đã bị hắn mở ra, thân thể không tự chủ có chút cứng lại. Từ sau đêm giao thừa đó, đây là lần đầu tiên hắn gần gũi nàng. Mặc dù trong lòng sớm có chuẩn bị, nhưng chuyện tới trước mắt luôn khiến nàng không được tự nhiên. Trong lúc đầu óc hỗn loạn, nàng không giải thích được vì sao mình lại nhớ tới một chuyện khác: Mới vừa rồi sai người truyền lệnh, bữa tối này cũng không đụng đến, vậy có cần an bài không?
***
Một tháng sau Bạc Cẩn Nhu được hạ táng. Niệm tình Bạc tướng quân có công trấn thủ tây bắc, hoàng đế mới cho nàng mặt mũi sau cùng, miễn trừ lỗi lầm, lấy từ lục phẩm Quý nhân mà hạ táng.
Năm ngày sau, Diệp tài tử tấn vị lên Mỹ nhân, từ tứ phẩm.

Đầu tháng ba, ngự sử Trần Lương dâng sớ, nói “Vị trí trung cung không thích hợp bỏ trống lâu dài” thỉnh cầu bệ hạ sớm ngày lập hậu, ngay sau đó ba bốn gã ngự sử trước sau dâng sớ, nói “Cố thị đã được bệ hạ tha thứ, thành tâm hối cải, thích hợp phục lập làm hậu.” Đồng thời song song với những tấu chương này, lại có tấu chương phản đối trình lên, là Lễ bộ thượng thư Tống Tề dẫn đầu. Trong tấu chương bọn họ nói rằng: “Xưa nay phế hậu, chưa bao giờ nghe thấy có việc phục lập. Cố thị đố kị thành tính, không thể đảm đương nổi vị trí quốc mẫu, việc này tuyệt đối không thể xảy ra.
Bên ngoài huyên náo đến long trời lở đất, ngược lại Trường Tín điện vẫn rất thanh tĩnh. Mấy ngày nay tinh thần thái hậu không tệ, hôm nay người hăng hái muốn đích thân pha trà cho nàng. Cố Vân Tiện nhìn mười ngón tay nhỏ dài của người, động tác ưu nhã, giống như một thiếu nữ, không thấy tuổi già ở chỗ nào.
“Chuyện tiền triều gần đây con có nghe không?” Thái hậu cụp mắt, nhàn nhạt hỏi.
“Dạ.” Nàng đáp
“Ta thấy con bình thản như vậy, không lo lắng sao?” Thái hậu cười cười, liếc mắt nhìn nàng.
“Nếu A Vân muốn trở lại vị trí cũ, việc này chắc chắn phải trải qua. Đều đã có sự chuẩn bị, đương nhiên sẽ không lo lắng.”
“À, nói như vậy con đều đoán được là ai ở đó cản trở?”
“Nghĩ cũng biết. Cơ bản những đại thần phản đối việc phục lập, không phải đều có dính dáng đến phụ thân Trầm thục nghi, còn có đối thủ của Cố thị, không thì cũng là bè phái của Trinh tiệp dư.” Cố Vân Tiện nói, “Xem ra lần này, chúng ta đúng là đã dồn các nàng vào một phía, nên muốn liên thủ đối đầu lại với chúng ta đây mà.”
“Con sợ bọn chúng à?”
“Sợ?” Cố Vân Tiện cười, “Nếu sợ, A Vân không xứng làm nữ nhi Cố thị, con dâu của mẫu hậu.”
HẾT CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 18: GÂY XÍCH MÍCH

An Yên | Mạc Y Phi

Tháng ba chính là thời điểm hoa đào nở rộ, vườn đào trong cung tuy rằng không thể so với Thượng Lâm uyển, thế nhưng lại thắng ở phần đa dạng, tốn rất nhiều tâm huyết chăm sóc. Năm trước, vào thời điểm này, đa phần cung tần đều đến Thượng Lâm uyển ngắm hoa, nhưng năm nay không có ai hăng hái như vậy.

Lúc này trong hồ sen, hoa sen đua nhau nở, phong cảnh tú lệ vô cùng. Cố Vân Tiện dẫn theo Duẫn lệnh nghi đi ra ngoài du ngoạn, lo lắng nhiều ngày chưa gặp nhị hoàng tử, Duẫn lệnh nghi cố tình mang theo nhi tử đi cùng cho Cố Vân Tiện nhìn một cái.

Hôm nay tiểu tử Cơ Hàng tròn tám tháng, vẫn chưa thể đi được, cậu nhóc vùi trong lòng nhũ mẫu, nhìn qua thấy khả ái vô cùng. Cố Vân Tiện đùa với cậu một lúc, cười nói: “Lần trước ta gặp thằng bé, lúc đó là không lâu sau khi đầy tháng, chỉ chớp mắt đã lớn đến vậy rồi.”

“Tỷ tỷ không biết rồi, tiểu tử này lớn rất nhanh, mỗi ngày thần thiếp gặp còn phải kinh ngạc, huống chi là tỷ.” Duẫn lệnh nghi cười nói. “Vẫn là muội có phúc khí, có nhi tử bên người.”

Duẫn lệnh nghi vội hỏi: “Sao tỷ tỷ lại nói vậy? Tỷ còn trẻ, sau này nhất định sẽ có con thôi…”

“Ta chỉ thuận miệng nhắc tới thôi, muội đừng đa tâm.” Cố Vân Tiện nói, “Ta nhìn A Hàng khiến người ta yêu thích như vậy, có chút ước ao…”

Lúc này Duẫn lệnh nghi mới yên lòng, vừa định lên tiếng đã thấy một bóng dáng hồng nhạt từ đằng xa, hơi sững sờ.

Cố Vân Tiện dõi theo tầm mắt của nàng liền quay đầu lại, nhìn thấy người đến, mỉm cười: “Hình tài tử.”

Hình tài tử mang thai đã bảy tháng, lúc này béo tròn, gương mặt dịu dàng, hình dạng cả người đều thay đổi. Đây chính là bộ dạng vui sướng khi được làm mẹ, loại hạnh phúc mãnh liệt này khiến cho ngũ quan của nàng tràn ngập ánh sáng, đúng là lay động lòng người.

“A Oản gặp qua hai vị tỷ tỷ.” Lúc mang thai được sáu tháng, hoàng đế theo lệ miễn cho nàng quỳ lạy chi lễ, cho nên nàng chỉ hơi cúi người chào hỏi Duẫn lệnh nghi.

“Nhiều ngày không gặp Hình muội muội, muội có khỏe không?” Duẫn lệnh nghi nghênh đón, thân thiết hỏi thăm.

Hình tài tử đáp: “Tốt ạ.”

“Nghe nói nhiều ngày nay muội muội đều nhốt mình trong Di Tương điện, rất ít đi ra ngoài. Như vậy cũng không tốt, mang thai nên đi lại nhiều một chút, đối với thai nhi mới có lợi.”
“A Oản đã hiểu.” Hình tài tử thấp giọng đáp, “Thái y nói ta nên đi lại nhiều hơn, chỉ là.. trên người A Oản dính thị phi, không muốn gặp người khiến mình gặp họa”
Lời nói này khiến Cố Vân Tiện sửng sốt. Đúng rồi, ngày ấy ở Trường Tín điện, Bạc Cẩn Nhu nói “Người có ý định mưu hại hài tử trong bụng Hình hài tử…” Tội danh bị xử tử, mọi người đều ít nhiều nói vài lời, chỉ có vị đương sự này từ đầu đến cuối đều im lặng. Nàng tốt, thái hậu tốt, thậm chí ngay cả Trinh tiệp dư và hoàng đế, cũng không nhớ phải hỏi ý kiến của nàng, thăm dò ý kiến của mẫu thân đứa trẻ.
Quả nhiên, tính tình nàng mềm yếu, luôn là người dễ dàng bị bỏ quên. Nghĩ đến mấy ngày nay, nàng trải qua rất khó khăn.
“Tài tử không nên nói như vậy.” Cố Vân Tiện nói “Bạc thị tâm thuật bất chính, gieo gió gặt bão, liên quan gì đến ngươi? Ngươi chớ nên vì vậy mà ưu phiền.”
Hình tài tử không trả lời. Cố Vân Tiện tâm niệm vừa động, mấy ngày nay nàng vẫn đang nghĩ biện pháp bồi dưỡng thế lực, hôm nay không phải là một cơ hội tốt sao? Trải qua chuyện ở vườn mai, Hình Oản dĩ nhiên sinh lòng oán hậu với Cảnh Phức Thù, nếu lúc này nàng chen vào, nhất định nàng ta sẽ tuyệt đối trung thành với mình.
Ý định đã đến bên môi, lại nhìn thấy ánh mắt sầu lo của nữ tử bụng to trước mặt này, làm thế nào cũng không thể nói nên lời.
Hiện tại nàng ta đã cực khổ lắm rồi, mình lại còn muốn đi tính toán nàng ta sao?
“Hôm nay thật trùng hợp, ở chỗ này lại gặp được ba vị!” Một âm thanh dày đặc lãnh ý truyền đến “Kính nương, ngươi xem, ta nói ở hồ sen rất thú vị, thế nào, không gạt ngươi chứ?”
Ba người xoay người, Duẫn lệnh nghi và Hình tài tử tiến lên hai bước, nói: “Nô tỳ tham kiến Khương sung nghi nương nương, Chu quý cơ nương nương, hai vị nương nương vạn phúc.”
“Ừ.” Khương sung nghi miễn cưỡng nói, đôi mắt đẹp tựa tiếu phi tiếu nhìn Hình tài tử. “Mấy ngày trước bổn cung đưa thiếp mời Hình muội muội đến đào viên ngắm hoa, ngươi trả lời thân thể không tiện, không muốn đi lại, sao hôm nay lại chạy đến đây?”
Hình tài tử cung kính nói: “Hồi bẩm nương nương, mấy ngày trước quả thật thân thể không khoẻ, nênmới khước từ lời mời của nương nương, hôm nay nghe theo thái y nên mới ra ngoài, nếu không thì vẫn muốn ở trong phòng.”

“Hóa ra là vậy.” Khương sung nghi như bừng tỉnh đại ngộ “Bổn cung tưởng là ngươi nhìn ta không thuận mắt, không muốn bồi ta đi đến vườn chứ!”
Cách đó không xa, Cố Vân Tiện tinh tường nhìn thấy trên trán Hình tài tử chảy xuống vài giọt mồ hôi: “Nương nương… lời này thật oan uổng, sao thần thiếp lại không muốn bồi nương nương? Nương nương không ngại thần thiếp thô kệch, chính là phúc khí của thần thiếp rồi.”
“Thật không?” Khương sung nghi nói “Bổn cung tưởng ngươi theo Trinh tiệp dư, hôm nay…”
Ánh mắt của nàng đảo qua người Cố Vân Tiện, đôi môi đỏ mọng khẽ nở nụ cười: “Có câu bổn cung đã sớm muốn nói với ngươi, mắt nhìn người của Hình muội muội ngươi không được tốt lắm. Chuyện của Bạc thị còn sờ sờ trước mắt, ngươi tách ra khỏi vị ở Thành An điện là đúng, sao lại dây vào Cố nương tử? Chẳng lẽ ngươi nghĩ, hôm nay ngươi thân mang hoàng tự, ở cùng một chỗ với vị tiền hoàng hậu này, là chuyện tốt ư?” Ý vị thâm trường dừng lại một chút, “Bản thân bổn cung đã từng thụ giáo qua rồi.”
Nàng ta thản nhiên làm trò trước mặt Cố Vân Tiện, không chút lưu tình gây xích mích giữa nàng và Hình tài tử, ngôn từ chua ngoa. Cố Vân Tiện cũng không cảm thấy kì quái, chuyện này có là gì, trước giờ nàng ta đều như vậy, lần trước còn dám tát nàng, hôm nay nói vài câu không tốt thì đã là gì?
Vốn dĩ trong mắt mọi người, nàng là người có lỗi với nàng ta.
Hình tài tử càng ngày càng bất an, cúi đầu đứng trước mặt Khương sung nghi, ngay cả tay chân cũng không biết phải làm gì, ôm lấy chiếc bụng tròn vo, thực khiến cho người ta đồng tình.
“Khó có được cảnh đẹp, Nguyệt nương ngươi nói ít vài câu đi.” Chu quý cơ xoa xoa huyệt thái dương, lãnh đạm nói “Đừng khiến ta đau đầu.”
Khương sung nghi quay đầu liếc nhìn nàng, thờ ơ cười: “Kính nương, ngươi quá nhẹ dạ.” Quay đầu nói với Hình tài tử: “Nếu muội muội mệt mỏi thì mau sớm trở về đi.”
Đây là giữ thể diện cho Chu quý cơ.
Hình tài tử cầu còn không được, lập tức nói: “Dạ, đa tạ nương nương quan tâm. Thần thiếp xin cáo lui.” Nhún người chào một cái rồi dẫn cung nhân rời đi.
Nhìn nàng đi xa, lúc này Khương sung nghi mới nhìn Cố Vân Tiện, ý cười tràn trề: “Cố nương tử gần đây khoẻ không?”
Cố Vân Tiện cười nói: “Đa tạ sung nghi nương nương nhớ thương, ta rất tốt.”

Khương sung nghi gật đầu: “Ta lại nhiều chuyện rồi. Gần đây hậu cung trên dưới không ai không biết, tiền triều đang ồn ào chuyện phục lập. Nương tử có hồng phúc như vậy, đương nhiên mọi chuyện đều hài lòng, tốt vô cùng!” Chợt như vừa nhớ ra cái gì.”A, hay là không lâu nữa, ta lại phải gọi lại là nương nương rồi, ngài nói xem có đúng hay không?”
Hôm trước ở ngoài Trường Tín điện, nàng cũng nhắc tới việc mình được phục lập, khi đó nàng chỉ trích nàng ta phỏng đoán thánh ý, nghị luận hậu vị, hôm nay lại không thể làm vậy. Tiền triều đang ồn ào, nàng ta chỉ là đang trần thuật sự thật, không làm gì sai.
“Việc này bệ hạ tự có chủ ý.” Cố Vân Tiện thản nhiên nói.
“Chủ ý của bệ hạ?” Khương sung nghi gật đầu “Hiện tại Cố nương tử quả nhiên đã biết cẩn thận hơn nhiều, xem ra người đã trải đời, không còn giống với trước kia.”
Nói xong câu đó, mắt nàng ta dời đi, ý cười bên môi lạnh đi ba phần: “Chỉ là chuyện này cho tới bây giờ, ta vẫn tiếc hận thay cho Công Nghi Bội. Nếu nàng ta còn sống, lại có tính giác ngộ giống Cố nương tử, có phải bệ hạ sẽ cho nàng ta một cơ hội hối cải làm người không?”
Công Nghi Bội. Chính là Công Nghi mỹ nhân, vào cung từ lúc hoàng đế mới đăng cơ, cực kỳ được sủng ái, nhưng vào đầu tháng chín năm ngoái lại thắt cổ tự tử. Mà cùng tháng đó, Cố Vân Tiện bị phế, hơn nửa cung nhân bên người bị xử tử.
Thấy mặt Cố Vân Tiện biến sắc, Khương sung nghi cười trào phúng, quay đầu nhìn về phía Duẫn lệnh nghi: “Duẫn muội muội, nhị hoàng tử mập lên rất nhiều, bổn cung nhìn rất thích mắt.”
Duẫn lệnh nghi cười nói: “Tiểu hài tử suốt ngày ăn ăn ngủ ngủ, làm sao lại không béo?” Nếu nương nương thích, ngày khác ta sẽ tự mình sang Hàm Trì điện, nói chuyện giải khuây với nương nương?”
“Bổn cung sẽ chờ.” Khương sung nghi cười nói “Tuy vậy muội muội phải cẩn thận, tiểu hài tử va chạm rất dễ bị thương, không nên để người chui vào chỗ trống.”
Duẫn lệnh nghi đương nhiên hiểu ý tứ của nàng ta, chỉ dừng lại một chút, liền lên tiếng đáp: “Thần thiếp đã hiểu, đa tạ nương nương chỉ điểm.”
Từ lúc bước vào Khương sung nghi đều thao thao bất tuyệt, Chu quý cơ đã sớm không nhịn được: “Xong chưa? Ngươi nói muốn đi du ngoạn, còn ở lại đây làm gì?” Hai nàng là khuê mật, vào đông cung cùng một năm, tình cảm thâm hậu hơn người ngoài rất nhiều, tuy rằng Khương sung nghi phân vị cao hơn nàng nửa cấp, nhưng Chu quý cơ đối xử với nàng ta vẫn như cũ.

“Rồi rồi, bây giờ sẽ đi.” Khương sung nghi nói, “Mời được ngươi ra ngoài còn khó hơn lên trời, nhiệt tình không được đáp lại, lần sau ta sẽ không làm chuyện này nữa.”
“Câu này ngươi đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, ta chỉ hy vọng ngươi nhớ kỹ để cho ta được bình yên…”
Hai người các nàng vừa nói chuyện phiếm vừa rời đi, Duẫn lệnh nghi ngồi ở bên cạnh, lúc sau mới chậm rãi đứng dậy, đối Cố Vân Tiện nói: “Tỷ tỷ, đừng để ở trong lòng.”
Cố Vân Tiện nhìn về phía nàng ta.
“Khương sung nghi hận tỷ như thế, đương nhiên sẽ mượn cơ hội để tỷ không thoải mái, tỷ cần gì phải quan tâm?” Nàng ta nhìn nàng: “Công Nghi Bội… từ trước đến giờ ương ngạnh hung ác, nàng ta bị xử tử là trừng phạt đúng tội!”
“Còn ta thì sao? Muội cũng nghĩ ta bị phế là trừng phạt đúng tội?” Cố Vân Tiện bỗng nhiên nói.
“Tỷ tỷ…” Duẫn lệnh nghi không biết phải làm sao, ngơ ngác nhìn nàng.
Cố Vân Tiện trả lời: “Xin lỗi, ta không nên trách muội.”
Duẫn lệnh nghi suy nghĩ một chút, rồi nói: “Ta đã hiểu rõ, tỷ tỷ không thích nhắc đến Công Nghi Bội.”
Đúng vậy. Nàng không thích.
Trong cung không thiếu nhất chính là nữ tử ngang ngược càn rỡ, nhưng trước đó, Bạc Cẩn Nhu cũng thế, Khương Nguyệt Thường cũng vậy, nhưng so ra đều kém với Công Nghi Bội. Nàng ta xinh đẹp diễm lệ, việc thích nhất là thể hiện bản thân mình, mặc dù nhân duyên rất kém. Nhưng không biết cho hoàng đế ăn gì, mà bao dung nàng ta vô cùng. Khi đó Cố Vân Tiện còn là hoàng hậu, thân phận nàng ta so với nàng kém hơn nhiều, nhưng vẫn bị nàng ta cho ăn mệt vài lần không biết phải làm sao.
Trước đêm trung thu năm ngoái, cung nữ Hoàn Nhi nàng xếp ở bên người Công Nghi Bội nói Công Nghi mỹ nhân có tâm cơ bất chính với đứa con trong bụng Khương quý cơ, ngoài mặt thì nàng bất động thanh sắc, trong lòng lại lập tức ghi nhớ kĩ.
HẾT CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

**Chương có nội dung hình ảnh*

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 19: TÍNH TOÁN

Edit: An Yên

Beta: Kim Hoàn Lương, Mạc Y Phi

Thời điểm Khương sung nghi còn là Khương quý cơ thì nàng ta đã mang thai hơn ba tháng, đây đúng là lúc con đường thăng tiến rộng mở nhất.

Hàng năm vào tiết trung thu, các cung đều biếu bánh cho các cung khác làm lễ vật. Công Nghi Bội vì có lòng riêng nên liền trở thành người tặng bánh đầu tiên. Nàng thu mua một cung nữ ở điện Hàm Trì, bảo nàng ta tìm cơ hội bỏ hoa hồng và uất kim vào nhân bánh, nghĩ rằng làm vậy có thể qua mặt được thái giám thử bánh. Hoa hồng và uất kim đều có công dụng gây sảy thai, Công Nghi Bội có ý gì đều đã quá rõ ràng. Nếu có thể thành công đương nhiên là tốt nhất, nếu không thì dù chuyện này bị phát hiện, cũng chỉ tra được đến chỗ hoàng hậu, không liên quan gì đến nàng.

Đúng là một mưu kế thâm độc, nếu không phải Cố Vân Tiện đã sớm đề phòng nàng ta thì quả thật mọi chuyện sẽ đúng như lời nàng ta nói.

Đêm đó trong điện Tiêu Phòng, nàng nghe Hoàn Nhi bẩm báo xong, trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Ngươi cứ theo phân phó của nàng ta mà làm.”

Hoàn Nhi cả kinh ngẩng đầu: “Thế nhưng, nương nương…”

Nàng ngẩng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, đôi mắt sâu thẳm: “Có lẽ, đây là cơ hội ông trời tặng cho bổn cung. Có thể diệt trừ cả hai người chướng mắt.”

Lúc nói lời này, tận đáy lòng nàng có chút giằng xé. Khương Nguyệt Thường vô cùng kiêu căng ngạo mạn, thèm muốn hậu vị của nàng, nhưng cốt nhục trong bụng nàng ta lại vô tội. Hôm nay nàng biết rõ Công Nghi Bội có ý định mưu hại hài tử của nàng ta, nàng không những không có ra tay ngăn cản mà còn làm đồng loã? Lúc ấy nàng vẫn còn một chút thiện tâm. Cảnh Phức Thù vào cung chưa tới ba tháng, đã đoạt phân nửa danh tiếng hoàng hậu của nàng, nếu nàng để Khương Nguyệt Thường sinh hạ hài tử, có thể sẽ không giữ nổi vị trí này.

Nàng phải trở thành một con người ác độc, dù nàng biết sớm muộn gì báo ứng cũng sẽ đến.

Sự việc về sau giống như kế hoạch của nàng. Khương quý cơ ăn bánh nàng đưa qua, đêm đó liền đau bụng dữ dội, lúc thái y đến hài

tử đã không giữ được.
Ngay sau đó bắt đầu công việc truy tìm, vấn tội. Buổi tối ngày thứ hai, nàng bị truyền đến điện Hàm Trì, hoàng đế ngồi ở vị trí trên cùng, nhàn nhạt thẩm vấn nàng. Khương quý cơ sắc mặt tái nhợt, hai mắt khóc sưng đỏ, trừng mắt nhìn nàng, vành mắt như muốn nứt ra: "Ngươi là một độc phụ, là ngươi hại chết hài tử của ta, có đúng hay không?"
Nàng mím môi, một lúc lâu sau, vẻ mặt bi phẫn nhìn hoàng đế: "Nếu thần thiếp muốn hại hài tử của Khương quý cơ, sao có thể ngu xuẩn như vậy, kê đơn trên chính đồ ăn mình đưa đi? Việc này nhất định là bị người hãm hại, cầu bệ hạ minh xét!"
Hai tiểu cung nữ bên trái đột nhiên ngã xuống đất, mọi người nghe tiếng liền quay đầu lại, đã thấy cung nữ đó sắc mặt trắng bệch ngập ngừng nói: "Nô tỳ, nô tỳ chợt nhớ tới, hôm đó nhìn thấy Tố Hà mang bánh trung thu đi đến nơi khác. Nô tỳ nghĩ rằng nàng mang sang cho quý cơ nương nương.. Nô tì không nghĩ tới…"
Mọi người ồn ào.
Rất nhanh Tố Hà đã bị mang ra thẩm vấn, từ đầu đến cuối vẻ mặt nàng ta rất trấn định, bình tĩnh trả lợi, đợi đến khi hoàng đế hỏi về quan hệ với nội giám A Bình thì liền bắt đầu luống cuống. Cố Vân Tiện vẫn cúi đầu, trầm mặc nghe tiếng hỏi đáp bên cạnh. Tố Hà là cung nữ được Công Nghi Bội thu mua, có quan hệ rất tốt với nội giám A Bình chuyên thử thức ăn, rất nhiều người sau lưng đều phỏng đoán bọn họ là đôi tình nhân. Việc bánh trung thu bị kê đơn lại có thể giấu diếm được A Bình, tất cả đều nhờ vào công sức của một mình nàng ta. Chẳng qua nàng ta vô cùng nhẫn tâm, ngay cả người nhà cũng đặt cược được.
Tuy vậy tại nơi này, trải qua mấy lần tra tấn, Tố Hà hấp hối rốt cuộc cũng phun ra câu nói thật: "Đúng, là Công Nghi mỹ nhân sai nô tỳ làm…"
Trong buổi tối hôm đó, Công Nghi Bội bị truyền đến điện Hàm Trì, vụ việc này truyền ra ngoài, rất nhiều cung tần không ở điện Hàm Trì nghe tin cũng chạy tới. Công Nghi Bội vừa vào cửa đã thấy Tố Hà bị đánh đến nỗi gần chết, sắc mặt lập tức trắng bệch. Nàng ta quỳ xuống, cực lực biện bạch, ngũ quan xinh đẹp bị nước mắt vòng quanh càng thêm lay động lòng người. Hoàng đế không ngắt lời, để cho nàng ta tự giải thích, trong điện vang lên thanh âm hoảng loạn của nàng ta. Sau đó rất nhanh, nội giám đi lục soát tẩm điện của Công Nghi Bội quay trở về, mang về hơn nửa túi hoa hồng.
Chứng cứ vô cùng xác thực, Công Nghi Bội thanh thế nay đã mất, không có khả năng vãn hồi.

Nếu sự tình kết thúc như vậy, Cố Vân Tiện có thể đã thắng lớn, cũng không rơi vào kết cục bây giờ.
Ngay khi mọi người cho rằng mọi việc kết thúc, Bạc tài tử Bạc Cẩn Nhu nhíu mày, kinh ngạc nói: “Việc này không có liên quan đến hoàng hậu nương nương sao? Vì sao buổi tối mấy ngày trước ta nhìn thấy Hoàn Nhi bên người Công Nghi mỹ nhân đi vào Trường Thu cung vậy?”
Hai tay Cố Vân Tiện nắm chặt.
Thật lâu sau đó nàng bị nhốt ở điện Tiêu Phòng chờ phán quyết, tỉ mỉ suy nghĩ lại tất cả mọi chuyện, thì đã biết mình trúng kế người khác rồi.
Công Nghi Bội có thể thu mua được cung nữ ở điện Hàm Trì, nàng cài người bên cạnh Công Nghi Bội, như vậy làm gì có lí do nàng không thể bị người khác cài người bên cạnh?
Lúc Hoàn Nhi bị tra tấn quá ba lần, tất cả mọi người đều hiểu ra: “Công Nghi mỹ nhân hạ độc vào bánh trung thu hoàng hậu ban cho Khương quý cơ, cùng lúc đó hại chết hài tử của Khương quý cơ, mặt khác còn có thể hãm hại hoàng hậu. Mà hoàng hậu đều biết tất cả mọi chuyện, lại biết thời thế, để mặc nàng ta hại chết hoàng duệ, bảo vệ thân mình, quăng nàng ta ra đỡ đạn. Hai người đều tính toán rất tốt, thế nhưng người tính không bằng trời tính, kế hoạch của hoàng hậu thành công ngay trước mắt, lại bị Bạc tài tử nhìn ra mánh khoé, vạch trần cung nữ bên người Công Nghi mỹ nhân có quan hệ qua lại với hoàng hậu.
Về phần một kẻ trước giờ đều ngốc nghếch như Bạc tài tử đột nhiên lại tai thính mắt tinh như vậy, tất cả mọi người đều vô ý hoặc cố tình quên đi.
Cố Vân Tiện thấy tâm tư của mình bị người khác không chút lưu tình vạch ra, ngay cả giải thích cũng không được. Nàng biết rằng sẽ có báo ứng, lại không ngờ báo ứng đến nhanh như vậy.
Nàng biết mình bị người ta mưu hại, nhưng không biết đối phương là ai. Trinh tiệp dư hay là Trầm thục nghi, hay là bọn họ cùng liên thủ? Nàng cũng không biết bọn họ bắt đầu tính toán nàng từ khi nào, có phải ngay từ lúc bắt đầu, Công Nghi Bội muốn mưu hại hoàng duệ là do bị bọn họ xúi giục
***
Chim sẻ bắt sâu, hoàng tước đứng sau.
Đây mới thật sự là một mũi tên trúng ba con chim.
Nàng và Công Nghi Bội đều bị tính kế, mùng ba tháng chín, nàng quỳ ở điện Tiêu Phòng, bị phế đi hậu vị. Mà cùng lúc đó, Công Nghi Bội bị thái hậu ban cho bạch lăng, tự mình treo cổ ở tẩm điện.

Các nàng đấu qua đấu lại, đến thời khắc xui xẻo thì lại cùng nhau chết.
Thật là châm chọc.
Lần thứ hai nhớ tới chuyện tình của Công Nghi Bội, lòng Cố Vân Tiện bỗng nhiên tràn ngập hoảng sợ. Đó là lần đầu tiên nàng làm chuyện ác, lập tức liền bị nghiêm phạt, không thể không nói, đúng là ông trời có mắt.
So với sự bi thảm của nàng, những người khác đều tốt số hơn. Khương quý cơ mặc dù mất hài tử, nhưng hoàng đế lại vô cùng thương tiếc, đặc biệt tấn nàng ta lên hàng Sung nghi, thân phận gần với Trầm thục nghi. Bạc Cẩn Nhu cũng có công vạch trần, tấn vị lên hàng Mỹ nhân, gây ra một trận náo loạn lớn. Cố Vân Tiện bỗng có chút ngạc nhiên, nếu lúc đó Bạc Cẩn Nhu biết được, nửa năm sau sẽ chết dưới mưu kế tranh đấu, có còn vui vẻ như thế không?
Màn đêm buông xuống, hoàng đế đến Trường An điện.
Cố Vân Tiện không theo quy củ đứng ở cửa điện chào đón hắn khiến hoàng đế có chút kinh ngạc. Vừa vào liền thấy cung nữ A Từ, tâm phúc của nàng ra đón, thi lễ: “Bệ hạ thánh an. Hôm nay nương tử không khoẻ, đã sớm ngủ rồi.”
“Đã ngủ rồi?” Hoàng đế nhíu mày.
Trong lòng A Từ không ngừng kêu khổ. Buổi chiều bệ hạ phái người qua truyền lời, nói buổi tối sẽ tới, kết quả tiểu thư nhà mình lại tự ý đi ngủ trước, chuyện không hợp quy củ như vậy, nàng nói mà tim gan đều run rẩy.
“Dạ… Nương tử, rất khó chịu.”
Nhìn A Từ lắp ba lắp bắp nói, hoàng đế có chút không kiên nhẫn, nhưng lại càng tò mò nhiều hơn, hắn muốn xem hôm nay nàng đã xảy ra chuyện gì, liền cất bước đi về phía Đông điện.
Đông điện đốt huân hương, mùi vị giống như trên người nàng, thanh nhã động lòng người, hắn bận rộn cả suốt cả ngày cuối cùng cũng có thể buông xuống, thầm nghĩ ở chỗ này có thể an tâm ngủ.
Cố Vân Tiện nằm ở trên giường, đưa lưng về phía hắn, hắn ngồi xuống cạnh nàng, nhìn khuôn mặt trắng noãn của nàng cùng hàng mi như cánh bướm.
“Vân nương.” Hắn nhẹ giọng kêu. Nàng không hề nhúc nhích. Hắn xoa tóc mai đen óng của nàng, nở nụ cười: “Làm gì có ai nào ngủ mà mắt vẫn còn động đậy?”
Nàng chậm rãi trợn mắt, quay đầu nhìn về phía hắn, tròng mắt đen long lanh bình tĩnh như nước.
“Làm sao vậy?” Hắn nhíu mày, “Xảy ra chuyện gì, lại giả bộ bệnh không muốn gặp trẫm.”

Sau khi nói xong câu này giọng hắn có chút ngưng trệ. Lúc nhìn ra Cố Vân Tiện đang giả bộ ngủ, hắn không suy nghĩ nhiều. Chiêu làm điệu làm bộ này vô số cung tần từng sử dụng, đến cùng đều muốn hấp dẫn sự chú ý của hắn. Nhưng lúc nãy, thấy đôi mắt Cố Vân Tiện giống như một hồ nước bình tĩnh không gợn sóng, trong đầu hắn chợt xuất hiện một ý nghĩ: Chẳng lẽ nàng thật sự không muốn gặp hắn…
Cảm giác này rất kì quái, khiến hắn cực kỳ khó chịu.
“Bệ hạ, người từng làm việc gì mà phải hối tiếc chưa?” Nàng bỗng nhiên mở miệng, ánh mắt thẳng tắp nhìn hắn.
Hắn nhíu mày, cụp mắt, cũng không chú ý đến ánh mắt cố chấp của Cố Vân Tiện đang nhìn hắn.
Rõ ràng chẳng qua chỉ là một câu thuận miệng để chuyển đề tài, thế nhưng trong đầu hắn lại suy nghĩ đến rất nhiều chuyện, bắt đầu thực sự tự hỏi bản thân.
“Việc hối hận ư?” Cả đời này, từng hành vi hắn làm đều mong muốn trong lòng, thật sự rất khó tìm ra việc khiến bản thân hối hận. Lại nhìn qua đôi mắt trông mong của nàng, chợt cảm thấy dù thế nào cũng không muốn để cho nàng thất vọng: “Nếu thật sự hối tiếc, có lẽ chỉ có một điều duy nhất thôi.”
Cố Vân Tiện nhìn hắn, không hiểu sao trong lòng có cảm giác chờ mong.
“Chính là vào nửa năm trước, lúc phát sinh sự việc của Khương sung nghi, vốn dĩ trẫm nên nghe nàng giải thích. Như vậy hôm nay trẫm cũng không cần phải phiền phức như vậy.” Hắn lấy tay búng trán nàng, giống như họ vẫn còn đang ở thời niên thiếu khi xưa.
Nói xong câu đó, hắn ngừng lại nhìn nàng chăm chú. Vốn tưởng nàng sẽ lộ ra vẻ mặt tươi cười, nhưng lại chỉ nhìn thấy nàng cúi đầu, trên mặt không có biểu tình nào.
Hắn có chút thất vọng.
HẾT CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 20: SÓI XÁM

Edit: Rùa Lười

Beta: Kim Hoàn Lương, Mạc Y Phi

“Bệ hạ, chuyện trên triều thần thiếp đã nghe rồi. Chỉ bởi vì bản thân thần thiếp mà khiến cho bệ hạ phải ưu phiền, thần thiếp thật đáng tội chết vạn lần.” Nàng bỗng ngẩng đầu, vẻ mặt kiên quyết, mang theo sự quyết tuyệt mạnh mẽ: “Thần thiếp không cần hậu vị, chỉ cầu được ở bên cạnh bệ hạ là tốt rồi.”

Hắn lại sững sờ: “Không cần hậu vị?”

“Vâng.” Thanh âm của nàng thấp đi, dường như mang theo tình ý vô hạn: “Thần thiếp không muốn lại phải vướng vào chuyện hậu cung lần nữa, chỉ thầm nghĩ phải phục vụ thái hậu thật tốt. Lúc trước, thần thiếp thân là thê tử của người, hoàng hậu của người, lại gây ra nhiều chuyện sai lầm. Đôi khi thần thiếp nghĩ có lẽ mình thật sự không hợp với vị trí kia. Thần thiếp vẫn nghĩ rằng người không muốn gặp lại thần thiếp cho nên trước kia vẫn luôn trốn tránh người. Nhưng hôm nay người nguyện ý để cho thần thiếp phục vụ, vì thế sau này thần thiếp chỉ cần một vị trí ở cạnh người là đã đủ rồi.”

Hắn nhìn nàng thật sâu: “Nàng thật sự nghĩ vậy?”

Nàng không nói gì nữa, chỉ nhìn hắn. Đôi mắt xinh đẹp giống như hồ nước, tình ý bên trong lại mênh mông như biển khơi.

Ánh mắt như thế, lúc trước hắn đã sớm nhìn thấy. Thời điểm tân hôn, hắn nắm tay nàng cùng viết chữ, ngẫu nhiên mặt đối mặt, nàng cứ như vậy mà nhìn hắn. Hắn bỗng tin tưởng lời nói của nàng. Tất nhiên là như thế, chỉ có thể là thế. Lúc trước, nữ nhân này vẫn cố chấp yêu hắn như vậy, vì thế sẽ không thể dễ dàng liền thay đổi được. Cách nghĩ này lại khiến hắn yên lòng.

“Cô nương ngốc.” Hắn xoa mặt nàng, hôn lên đôi môi đỏ thẫm của nàng: “Nàng là thê tử trẫm cưới hỏi đàng hoàng, trẫm làm sao có thể ủy khuất nàng?”

Hốc mắt nàng phút chốc đỏ lên.

“Chuyện lúc trước đều đã qua, sau này đừng suy nghĩ nữa.” Hắn lẩm bẩm nói: “Trẫm không trách nàng.”

Nàng để hắn ôm mình vào lòng, chậm rãi nằm xuống giường. Cung nữ buông rèm xuống, một bóng hình thon dài đứng bên ngoài rèm, là nữ quan ghi chép ngự hạnh.

Nàng chỉ cảm thấy hơi thở tùng bách từng đầu độc nàng lại quanh quẩn nơi chóp mũi. Nhưng lần này, suy nghĩ của nàng đã thanh tỉnh,

còn có thể lý trí suy xét lại hành vi tối nay của mình liệu có đế lại sơ hở nào không.
Đoạn thời gian trước, nàng đối với hắn không nóng không lạnh, cũng không quá đặc biệt. Tối nay vốn muốn tránh không gặp, ánh mắt lãnh đạm, lại nói với hắn một loạt những lời thâm tình kia, trước sau khác biệt, quả nhiên đã khiến cho hắn mềm lòng với mình, thậm chí còn vượt qua sự mong muốn của nàng mà nói ra ba từ "tha thứ nàng". Đã có chuyện đêm nay, cho dù sau này Khương Nguyệt Thường muốn tính nợ cũ, nàng cũng không sợ.
Lại nghĩ tới vấn đề nàng mới hỏi. Chuyện đó cũng không nằm trong kế hoạch của nàng, cũng là trong khoảnh khắc cuối cùng mới hỏi đến.
Nói cho cùng, trong lòng nàng vẫn cảm thấy bất công.
Hôm nay, nàng đã sớm hiểu rõ, lúc trước hắn vứt bỏ nàng, vứt bỏ dứt khoát đến vậy, bây giờ lại có thể lần nữa thích thú mà sủng ái nàng, đơn giản là lúc trước hắn vốn không đặt nàng trong lòng. Bởi vì không thèm để ý, cho nên không muốn tốn nhiều tâm tư. Khi đó, nàng tốt hay xấu đều không để lại bất kỳ ấn tượng gì trong lòng hắn. Nàng phạm sai lầm, hắn sẽ trừng phạt nàng, bây giờ nàng khiến hắn cảm thấy hứng thú, hắn lại tiếp cận nàng. Thuận lý thành chương, hợp tình hợp lý. Đây chính là quy luật của hắn. Cùng lắm nàng chỉ vì tranh đoạt thôi. Trong nội tâm chờ đợi hắn nói cho nàng biết, hắn hối hận lúc trước đã đối xử với nàng như thế, nhưng đến khi hắn thật sự nói ra nàng lại không biết nên phản ứng như thế nào.
Một bàn tay lạnh buốt thăm dò vào vạt áo nàng, nàng không khỏi hơi co người lại một chút. Hắn phát giác, trêu đùa: "Người nàng thật ấm, xem ra việc uống thuốc điều trị kia rất có tác dụng." Nói xong, vết chai hơi mỏng trên tay mơn trớn da thịt mềm mại trước ngực nàng. Nàng không khống chế được mà run rẩy.
Hắn lại nhớ rõ! Nhớ rõ nơi nào là điểm mẫn cảm của nàng, mỗi một động tác đều đánh trúng mục tiêu, chính là muốn ép nàng phải rên ra tiếng. Dường như hắn rất hài lòng với phản ứng của nàng, chậm rãi cởi váy áo ngoài cùng với áo ngực tuyết trắng bên trong của nàng. Da thịt trắng như tuyết hiện lên trước mặt hắn, kèm theo một chút ửng hồng khiến hô hấp của hắn càng thêm gấp gáp.
Hắn ôm chặt lấy nàng, tỉ mỉ hôn nàng từ dưới hàm xuống đến ngực, dục vọng dâng tràn chỉ chờ phát động. Cố Vân Tiện nhắm mắt lại, chờ giây phút đó đến, lại chậm chạp không có động tĩnh gì.
Nàng mở mắt, chỉ thấy trên trán hắn đều là mồ hôi, ánh mắt chăm chú nhìn nàng, thanh âm khàn khàn: "Gọi ta đi."
Thanh âm của nàng run rẩy: "Bệ… Bệ hạ."

“Không, không phải cái này.”
Nàng hoang mang, không phải cái này vậy là cái gì? Hắn lại không lên tiếng, chỉ nhìn nàng bằng ánh mắt kỳ lạ khiến tim nàng đập nhanh vì xấu hổ. Nàng chợt kịp phản ứng, thăm dò mở miệng: “Phu quân?”
Hắn mỉm cười, hôn lên đôi môi nàng: “Ngoan, Vân nương thật thông minh.”
Sao lại giống như đang dỗ tiểu hài tử vậy? Nàng còn đang oán thầm, chỉ cảm thấy toàn thân đều nóng lên, không khỏi yêu kiều ngâm ra tiếng: “Ừm…”
Giọng nói hắn tràn ngập vui vẻ: “Ừm cái gì?”
Nàng cắn chặt môi, đỏ mặt không nhìn hắn, hắn lại không thuận theo. Nàng đành quyết định ôm cổ hắn, chôn đầu vào vai hắn. Động tác này của nàng khiến hắn hít hơi lạnh, ngay cả con mắt cũng đỏ lên ba phần.
“Đây là chính nàng tự tìm đấy…”
Đúng, đều do nàng tự tìm. Nàng đã lỡ mất một lần, sẽ không bao giờ sai lầm lần thứ hai. Cho dù hối hận cũng không sao. Bây giờ, bọn họ chẳng qua chỉ là nam nữ hoan ái, vui vẻ trên giường, tính toán nhau mà thôi.
***
Ngày hôm sau, hoàng đế hạ lệnh, nâng phân lệ Cố thị lên thành tứ phẩm Mỹ nhân. Vào lúc chuyện phục lập còn đang huyên náo khí thế ngút trời, đạo ý chỉ này của hoàng đế không khác nào thêm dầu vào lửa, lập tức lời đồn đại lại nóng lên. Trong khi đó lại có người hỏi, Cố nương tử vẫn ở Trường Nhạc Cung của Thái hậu có phần không hợp quy củ, có cần phải chuyển chỗ ở khác không, Hoàng đế lại hời hợt nói: “Không cần, cứ ở đó. Tránh khi vừa chuyển đến, lại phải chuyển đi.”
Ý tứ lời này lại càng không rõ ràng.
Nếu quả thật Cố Vân Tiện trở lại vị trí cũ, tất nhiên sẽ phải quay về Trường Thu cung, nếu lấy thân phận hiện tại của nàng chuyển cung tuyệt đối sẽ không phải Trường Thu cung. Lời này của bệ hạ, quả thực là đang nói “Bây giờ chuyển đến nơi khác, sau này phục vị lại phải quay về Trường Thu cung, quá phiền phức.”
Thay đổi nghiêng trời!
Nếu nói trước đó mọi người đều đang mong ngóng Cố Vân Tiện bị xem thường thì bây giờ đã thay đổi không ngờ. Một vài vị cung tần có phân vị thấp kém lâu không xuất hiện cũng không ngừng chạy đến Điện Trường An để nịnh nọt, tạo quan hệ tốt cũng tiện đề bạt bản thân mình. Cố Vân Tiện nhẫn nại ở cùng các nàng suốt một

ngày, ngày hôm sau lấy cớ ‘Điện Trường An ngay cạnh Điện Trường Tín, quá mức ồn ào sẽ làm phiền đến Thái hậu’ mời các nàng trở về. Lúc các cung tần đang ủ rũ thì Cố Vân Tiện lại pha trà cho thái hậu trong Điện Trường Tín, chén sứ màu lam đặt trong tay nàng càng làm tôn thêm làn da trắng ngần.
Thái hậu nhận lấy chén trà từ tay nàng, uống một ngụm: “Mùi thơm ngát, dư vị kéo dài. Tay nghề pha trà của Vân nương lại tiến bộ rồi.”
Cố Vân Tiện nghe ra ý của bà, lại cười nói: “Mẫu hậu quá khen, vẫn là mẫu hậu có phương pháp dạy bảo.”
Thái hậu mỉm cười: “Ai gia chỉ nghĩ kế, làm như thế nào vẫn là do con.” Lại thở dài, “Ta vốn lo lắng thời gian quá ngắn, con không lãnh hội được, hôm nay nhìn thấy ngộ tính của con cao như vậy, ta cũng yên tâm.”
Nàng không nói. Một người nếu tâm không bị trói buộc, tất nhiên có thể suy nghĩ thanh tỉnh mà tính toán người khác. Lúc trước, nàng thất bại thảm hại như thế, chẳng qua là trong lòng có vọng tưởng mà thôi.
“Trên triều, những người phản đối phục vị con không cần lo lắng, bọn họ luôn phải dựa vào Tả tướng Chu Thế Đảo, nhưng lần trước Chu Thế Đảo vừa bị vạch tội, không dám ra mặt quá mức. Bọn họ giờ như rắn mất đầu, không thể làm được gì.”
Lúc này Cố Vận Tiện mới nhớ tới chuyện Chu Thế Đảo bị đệ tử của Quốc tử giám vạch tội, chần chừ nói: “Vị đệ tử vạch tội Tả tướng kia, bây giờ như thế nào rồi?”
“Còn có thể thế nào?” Thái hậu hừ lạnh, “Tế tửu quốc tử giám là chỗ quen thân với Chu Thế Đảo, tất nhiên sẽ tận lực trừng trị người kia, nếu không phải do dư luận ép bức, chỉ sợ người nọ đã chết trong nhà lao rồi. Bây giờ tuy bảo vệ được một mạng, nhưng đã bị xóa tên trong Quốc tử giám.”
“Dư luận ép bức?”
Liễu thượng cung thấy Cố Vân Tiện hoang mang liền cười nói: “Nương tử chưa biết sao, vị Thôi công tử kia không phải người bình thường, hắn rất nổi danh trong dân gian.”
“Nổi danh?”
“Còn không phải sao! Vị Thôi công tử kia là nhân tài cực nổi tiếng trong Quốc tử giám, không chỉ đọc sách giỏi, võ nghệ cưỡi ngựa bắn cung cũng đều xuất chúng. Thái độ làm người càng quang minh chính đại, một thân cứng cỏi, là người đứng đầu trong chúng đệ tử.”
Liễu thượng cung rủ rỉ nói: “Hơn nữa quan trọng nhất là vị Thôi công tử này dung mạo cũng rất tuấn tú, thường có nữ tử dân gian chờ ở bên ngoài Quốc tử giám chỉ vì nhìn tư thái phong độ của hắn.”

Câu nói kế tiếp của Liễu thượng cung khiến Cố Vân Tiện mỉm cười. Đại Tấn xưa nay coi trọng dung mạo cử chỉ, một người nếu có vẻ ngoài bất phàm thì phẩm cách bên trong cùng tài năng tất nhiên cũng bất phàm. Mà một người nếu dung mạo tục tằng thì tất nhiên không có khả năng làm ra được văn chương gấm vóc, kinh lược trị quốc, được xem là vô dụng. Cho nên một người nam tử, nếu muốn ở trên triều đình sinh long hoạt hổ thì việc có được một vẻ ngoài xuất chúng là điều kiện tất yếu.
Nàng nghĩ nghĩ lại hiếu kỳ nói: “Giỏi như vậy sao? So với Ngũ lang Lư gia thì sao?”
Ngũ lang Lư gia trong miệng Cố Vân Tiện chính là đệ nhất mỹ nam ở Dục Đô, mỗi khi cưỡi ngựa qua phố đều bị những nữ tử thấy được ném dưa ném quả tỏ tình, có mấy lần còn bị ném đến bị thương. Sau khi học được bài học đắt giá, mỗi lần muốn đi ra ngoài hắn đều phải mang theo ba đến năm tùy tùng để bảo vệ, khiến cho người hâm mộ ở bên ngoài, cũng có vài phần bất đắc dĩ.
“Nương tử còn chưa biết, nhóm tiểu nương tử ở Dục Đô đã xem Thôi công tử ngang bằng như Ngũ lang Lư gia, nói bọn họ chính là Dục Đô song tuyệt, hơn nữa còn nói tú lệ giang sơn còn không có phong thái động lòng người như họ!”
Lời này thật hay! Cố Vân Tiện khẽ cười, nàng lập gia đình nhiều năm, tác phong các thiếu nữ ở Dục Đô vẫn đường hoàng lớn mật như vậy, khiến người khác níu lưỡi.
HẾT CHƯƠNG 20
~~~ Tác giả chú thích:Thanh lưu là một từ mang nhiều hàm nghĩa, ở đây chính là ‘Thanh lưu di phong’ trong thanh lưu, phần lớn là một từ thông dụng ‘dư luận giới thượng lưu’, cũng có nghĩa ‘suy nghĩ’, ‘nói suông’. Theo dư luận giới thượng lưu, tức là lấy luân lý đạo đức nho gia làm căn cứ bình luận nhân vật. Người làm quan một khi xúc phạm đến giới thượng lưu sẽ bị mất chức, bị giam cầm ở quê nhà, không cho phép nhập sĩ lần nữa. Đây là kết quả đấu tranh giữa thứ tộc và sĩ tộc.
Từ ‘thanh lưu’ có 2 phương diện, một là người ‘thanh lưu’ chính là người sạch sẽ trong thời đại hỗn loạn đen tối, không thể hình thành trào lưu, vô lực xoay chuyển trời đất, chỉ có thể nghị luận. Hai là người phản ‘thanh lưu’, thông thường có ‘thanh lưu lầm quốc’. Nghĩa trên mặt chữ, đa số là nghĩa xấu. Một từ ‘thanh lưu’ trong ‘thanh lưu di phong’ cũng được cho rằng ‘chỉ biết nói suông, không biết làm việc, bản thân không làm được lại ảnh hưởng đến chuyện của người khác.”
~~~

CHƯƠNG 21

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 21: CHUYỂN HƯỚNG

Edit: Rùa Lười

Beta: Kim Hoàn Lương, Mạc Y Phi

“Chính vì thế, nhân vật như vậy dù có đắc tội Tả tướng cũng không sợ mất mạng.” Liễu thượng cung nói: “Cho dù là Tả tướng, cũng không thể đi giết hắn.”

Điều này Cố Vân Tiện hiểu rõ. Vị Thôi công tử kia bởi vì vạch tội quyền thần mà bị hãm hại, nếu chết sẽ lập tức trở thành tấm gương cho người đọc sách trong thiên hạ, mà Tả tướng Chu Thế Đảo cũng sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Chu Thế Đảo tuyệt đối sẽ không ngu xuẩn như vậy.

“Cho nên, trong lúc vô tình vị Thôi công tử này đã giúp chúng ta một đại ân?” Cố Vân Tiện nói: “Hay nói, hắn là tay chân của mẫu hậu…”

“Không phải ai gia an bài đâu.” Thái hậu thản nhiên nó: “Loại người đọc sách kiêu ngạo này coi trọng nhất là khí tiết, liệu có chịu cam tâm để một vị phu nhân trong thâm cung sai bảo sao? Lần này chỉ là trùng hợp, ai gia vốn có kế hoạch khác làm suy yếu Chu Thế Đảo, nhưng chuyện vạch tội vừa rồi, cũng giúp ai gia tiết kiệm rồi.”

Trong lòng Cố Vân Tiện cảm khái, dừng một chút mới hỏi: “Hắn, tên là gì?”

Liễu Sắc lại cười nói: “Bởi vì hắn được sinh ra đầu tiên nên tên có một chữ Sóc, tự là Cảnh.”

Thôi Sóc, tự là Cảnh.

Cố Vân Tiện ghi nhớ trong lòng, nàng có chút hiếu kỳ về vị lang quân tuấn mỹ như thần tiên này. Khi đó nàng còn chưa biết, sau này bọn họ sẽ gặp nhau dưới tình huống như vậy, cho đến già vẫn dây dưa không dứt.

Đúng như thái hậu suy đoán, không có Chu Thế Đảo lãnh đạo, uy lực đám đại thần phản đối phục lập liền giảm đi. Mặc dù có Lễ bộ thượng thư Tống Tề dẫn đầu, nhưng vẫn liên tiếp thất bại, rất nhanh đã bị phái quan viên ủng hộ phục lập chiếm thượng phong.

Tình hình nghiêng về một bên, không có gì đáng xem cho lắm, cuối cùng Cố Vân Tiện cũng lười nghe chuyện tiến triển trên triều, an tâm ở Điện Trường An chép kinh, pha trà, ngày ngày trôi qua cực kỳ nhàn nhã.

Chuyện tảo triều ngày hai mươi lăm tháng ba đó, xảy ra biến cố.

Lễ bộ thượng thư Tống Tề gần đây nếm đủ loại chèn ép, tay cầm thẻ ngọc, dõng dạc nói to trong điện: “Tiên đế lập nữ nhân Cố gia

làm hậu, đem gia đình một người bình thường đề bạt thành một đại gia tộc thiên hạ không ai không biết. Hôm nay bệ lại lại muốn lập nữ nhân Cố gia làm hậu, chẳng lẽ không sợ họa Ôn thị tái diễn sao?”
Sấm dậy đất bằng, ầm ầm nổ vang.
Ôn thị trong miệng Tống Tề chính là đệ nhất thế gia của Đại Tấn lúc trước. Sau khi thái tổ lập nước, lập thê tử kết tóc Ôn thị làm hậu, làm mẫu nghi thiên hạ. Dựa vào vinh quang gia tộc cùng những đệ tử tài trí xuất chúng, Ôn thị mấy chục năm liền đều ở trên đỉnh quyền lực, thậm chỉ còn xây dựng quyền lực cao hơn so với hoàng quyền.
Trung Tông Hoàng đế sau khi lên ngôi, mặc dù cũng lập nữ tử Ôn thị làm hậu lại âm thầm ẩn nhẫn nhiều năm, phí bao tâm huyết mới có thể nhổ hết gốc rễ thế lực rắc rối mấy chục năm của Ôn thị, làm cho một đại gia tộc Ôn thị rời khỏi Dục Đô quay lại quê quán.
Trước kia Trung Tông Hoàng đế tuyển phi chỉ lựa chọn quý nữ trong những gia tộc tài phiệt thế gia, nhưng đến đời Văn Tông Hoàng đế liền chọn những người gia thế trong sạch từ trong dân gian, cho dù là tuyển nữ quan trong gia đình có người làm quan thì chức quan cũng không thể quá cao. Quy định này đơn giản là vì có bài học trước đó từ Ôn thị, không muốn lại có họa ngoại thích chuyên quyền.
“Lúc trước, Ôn thị quyền thế hiển hách cũng chỉ có hai vị hoàng hậu là Đoan Nghi và Trinh Thục. Nay một nhà Cố gia lại liên tục có hai vị hoàng hậu, thần cực kỳ lo sợ! Sợ triều đình lại gặp họa, sợ nỗi khổ tâm của Trung Tông Hoàng đế lại như nước đổ biển!” Tống Tề nói xong lời cuối đã khóc lóc nghẹn ngào, thảm thiết quỳ gối trong đại điện nặng nề dập đầu.
Hoàng đế ngồi trên ngự tọa chín bậc, lạnh nhạt thăm dò hắn hồi lâu mới chậm rãi nói: “Lời ái khanh, trẫm đã biết, chắc chắn sẽ suy xét cẩn thận.”
***
Tin tức truyền đến Điện Trường Tín, Thái hậu tức giận đến nỗi đập vỡ một chén trà: “Lão thất phu Tống Tề này!”
Cố Vân Tiện phân phó cung nữ quét dọn mảnh vỡ trên đất, lúc này mới mang khăn đến cho Thái hậu để bà lau đi những vệt nước tung tóe: “Mẫu hậu đừng tức giận, cẩn thận thân thể.”
“Ai gia sao lại không tức giận cho được?” Thái hậu nghiến răng nghiến lợi, “Ngay cả Ôn thị cũng lôi ra được, quả nhiên là muốn ngăn cản con leo lên hậu vị bằng bất cứ giá nào mà!”
“Lời nói này của Tống Thượng thư không hợp lý, Cố gia ta sao có thể so được với Ôn thị?” Cố Vân Tiện nhíu mày, “Quyền lực Ôn thị trong triều đình mấy chục năm không chỉ dựa vào con gái trở thành

hoàng hậu mà còn vì binh sĩ trong tộc rất xuất sắc. Huống chi từ khi Đại Tấn lập nước, Ôn thị cũng là quan lại trâm anh nhiều thế hệ, đệ tử nhiều thế hệ đều làm quan, gia phong vô cùng nghiêm cẩn. Nhưng Cố gia ta lúc trước cũng chỉ là dân chúng bình thường, toàn bộ đều nhờ vào mẫu hậu người trở thành hoàng hậu mới có ngày hôm nay, trong tộc cũng không có nam tử nào đảm nhiệm chức vụ quan trọng trong triều. Cho dù là nhìn từ phương diện nào, Cố gia ta đều khó có khả năng trở thành Ôn thị tiếp theo!"
"Những đạo lý này con nghĩ Tống Tề không rõ sao?" Thái hậu lạnh lùng nói, "Trong lòng của hắn cũng hiểu rõ, nhưng vẫn lấy Ôn thị ra làm cớ, đơn giản chỉ là vì điều này có lợi cho bọn hắn."
Cố Vân Tiện im lặng. Lúc trước Ôn thị quyền thế ngập trời là hạng người gì, bọn họ mặc dù chưa từng trải qua, chỉ được đọc qua trên sử sách. Việc khống chế cục diện cả triều này, không phải thế gia quý tộc thì khó có thể làm được, khiến cho hàng vạn hàn môn sĩ tử phải sợ hãi. Mà trong triều hôm nay quan viên cũng chỉ là xuất thân hàn môn. Cho dù có một phần vạn khả năng, bọn họ cũng không cho phép xuất hiện một Ôn thị thứ hai. Lời của Tống Tề, quả thật rất dễ khiến cho chư thần hùa theo.
Nhưng hôm nay điều nàng quan tâm nhất không phải đám triều thần đó nghĩ gì. Nàng nhìn nước trà trong veo trong chén sứ, từng vòng gợn sóng, giống như tâm thần bất định giờ phút này của nàng.
Đối với việc này, bệ hạ có suy nghĩ như thế nào?
Đêm đến, hoàng đế vẫn chưa sủng hạnh hậu cung, Cố Vân Tiện sau khi rửa mặt, đang chuẩn bị đi ngủ, lại có người ở Đại Chính cung đến.
Đồ đệ Lữ Xuyên tiến lên hành lễ, cười nói: "Bệ hạ sai thần đến đón nương tử qua đó."
Nàng kinh ngạc: "Qua đó? Đi đâu?"
"Nghe nương tử hỏi kìa, tất nhiên là đến Đại Chính cung rồi."
Sau một chén trà, Cố Vân Tiện choàng lên người chiếc áo khoác gấm hoa sắc xanh, ngồi vào kiệu liễn màu đỏ. Mười hai cung nhân tay cầm đèn lưu ly, đi trước dẫn đường, đi về phía Đại Chính cung. Quy củ quốc triều, phi tần thị tẩm, sẽ được quân vương sủng hạnh ở tẩm cung hoặc được đến phục thị tại Đại Chính cung. Lúc trước, Cố Vân Tiện đã từng ngồi kiệu liễn như thế, được người nâng lên đi đến Đại Chính cung, khi đó kiệu nàng ngồi chính là kiệu vàng dành cho Hoàng hậu, mà không phải là loại kiệu liễn màu đỏ thẫm này.
Lúc nàng đến, Hoàng đế đang ở tiền điện xem tấu chương. Trong điện có chút oi bức, hắn không tự giác nhíu mày, ngẩng đầu liền nhìn thấy một bóng hình cao gầy yểu điệu đứng ở cạnh cửa. Ánh

nến hắt bóng nàng lên tường như khắc lên một bức tranh mỹ nữ, xinh đẹp, yên tĩnh.
Hắn không phát giác ra môi mình hơi cong lên: “Vân nương, nàng đến rồi.”
Cố Vân Tiện tiến lệ, dịu dàng khẽ chào, mái tóc búi nửa rủ xuống một đoạn trước ngực: “Thần thiếp tham kiến bệ hạ.”
Hắn vươn tay về phía nàng, nàng giương mắt, đặt tay mình vào tay hắn.
“Bệ hạ gọi thần thiếp đến là có chuyện cần làm sao?”
Hắn nhướng mày cười cười có chút ranh mãnh: “Đêm hôm khuya khoắt trẫm gọi nàng tới, nàng nói xem là vì cái gì?”
Thấy gò má nàng ẩn hiện một rặng mây đỏ, hắn lắc đầu cười nói: “Được rồi, không đùa nàng nữa, hôm nay chuyện trên triều huyên náo khiến tâm trẫm phiền hà, muốn nghe nàng đàn một khúc thôi.”
Hắn đề cập đến chuyện trên triều, Cố Vận Tiện không đổi sắc mặt, gật đầu nói: “Dạ.”
Đàn được đặt bên cạnh cửa sổ, lúc Cố Vân Tiện ngồi xuống, một ý nghĩ chợt hiện ra trong đầu nàng. Rất mạo hiểm, cực kỳ mạo hiểm. Nhưng đáng để thử một lần. Hít sâu một hơi, nàng quyết định. Cho dù thế nào, tuyệt đối không thể để mặc những triều thần kia chi phối nàng và Cố gia, thao túng vận mệnh của nàng.
Hoàng đế vẫn luôn chăm chú nhìn nàng. Nàng cởi áo choàng ngoài, bên trong là một bộ váy áo màu trắng. Theo động tác nàng ngồi xuống, phần đuôi áo rủ xuống mặt đất, trải thành một vòng tròn, như một đóa hoa cực lớn. Mà nàng ngồi giữa nhị hoa, vui vẻ đánh đàn, giống như một con ong chúa ở trong đóa hoa.
Không, không nên gọi là ong chúa. Ong chúa đều xinh đẹp diễm lệ mà nàng da trắng mắt đen, khí chất không màng danh lợi còn không phải là loại yêu vật câu người nhiếp phách sao. Còn có, khúc đàn nàng đang đàn, cao siêu như vậy, lại khiến cho tâm tình bực bội nửa ngày của hắn bình tĩnh lại, lông mày cau có cũng tự giác giãn ra.
Nàng khiến hắn cảm thấy tĩnh lặng. Xong một khúc, hai người đều không nói gì.
Mãi sau đó, hắn chậm rãi nói: “Làn điệu thanh lệ du dương, mang theo một sự tiêu dao vui vẻ, nghe được chỉ khiến lòng người thư thái, là một thủ khúc hay. Tên gì?”
“Hồi bẩm bệ hạ, khúc này gọi là ‘Theo cuồng phong’.”
“‘Theo cuồng phong’? Cái tên thật tiêu sái. Trẫm chưa từng nghe qua, nàng học được ở đâu?”
Cố Vân Tiện chỉ thoáng do dự, liền mỉm cười đáp: “Là lúc trước thần thiếp nhìn thấy trong một bản cầm phổ ở Điện Tiêu Phòng.”

“Cầm phố ở Điện Tiêu Phòng,” Hoàng đế nói khẽ, “Vậy chắc là do vị hoàng hậu nào đó trước kia để lại?”
Cố Vân Tiện nói: “Bệ hạ đoán đúng ạ, khúc nhạc này là năm đó Trinh Thục Hoàng hậu mười ba tuổi cùng viết với Trung Tông Hoàng đế.”
Nàng nói đến Trinh Thục Hoàng hậu, đôi mắt sắc bén của hắn lóe lên, im lặng không nói gì.
“Thần thiếp nhìn thấy thủ khúc này, mới hiểu được thì ra ghi chép sử sách cũng không hoàn toàn là toàn bộ sự thật.” Nàng nói, “Trên sách đều nói ‘Trinh Thục Hoàng hậu đoan chính phong nhã, dáng vẻ cao hoa, chính là một mẫu nghi thiên hạ’. Nhưng bệ hạ nghe thủ khúc này, có thể tiêu sái cao siêu đến mức nào? Nhưng quả thật bản tính của Trinh Thục Hoàng hậu đúng là người rộng rãi, luôn muốn tiêu dao vui vẻ.”
Hắn nhớ lại khúc đàn vừa nghe, nói khẽ: “Xác thực là thế.”
“Cho nên, thần thiếp cảm thấy bị sử sách lừa gạt. Có một số việc chúng ta không chứng kiến, ít nhất, không hoàn toàn đúng như vậy.”
Hắn nhìn nàng: “Vân nương nói như vậy, rốt cuộc là muốn thể hiện điều gì?”
Nàng trầm mặc một lúc, nói: “Thật ra, chuyện trên triều hôm nay, thần thiếp cũng đã biết.” Vẻ mặt nàng bình tĩnh: “Những lời nói đó của Tống Thượng thư, thần thiếp không thích nghe.”
HẾT CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 22: NƯỚC CỜ HIỂM

Edit: Rùa Lười

Beta: Kim Hoàn Lương, Mạc Y Phi

Nàng trầm mặc một lúc, nói: “Thật ra, chuyện trên triều hôm nay, thần thiếp cũng đã biết.” Vẻ mặt nàng bình tĩnh: “Những lời nói ấy của Tống Thượng thư, thần thiếp không thích nghe.”

Hắn nhàn nhạt “À…” một tiếng, không rõ vui giận: “Vì sao?”

“Chẳng qua Tống Thượng thư cũng vì mục đích của mình, lấy sử sách ra làm vũ khí sử dụng mà thôi.” Cố Vân Tiện nói: “Ông ta nói, ông ta lo rằng Cố gia sẽ trở thành Ôn thị thứ hai, thần thiếp lại muốn hỏi ông ta một câu, chẳng lẽ đây là lần đầu tiên được lập hậu sao? Từ năm Lân Khánh thứ hai mươi lăm thần thiếp đã được sắc phong là Thái tử phi. Nếu như ông ta thực sự lo lắng nữ nhân Cố gia tiếp tục làm hậu sẽ gây tổn hại đến đất nước vậy vì sao lúc ấy không ra mặt ngăn cản? Ông ta không dám phản đối ý chỉ của tiên đế, hôm nay lại tiến lên can gián là vì cái gì?”

Lời này Cố Vân Tiện nói ra còn che dấu một chút hàm ý khác. Đại Tấn xưa nay tôn trọng khí tiết, đại thần thẳng thắn không sợ cường quyền đều có thể lưu lại một thanh danh tốt giữa thanh lưu, nếu cuối cùng may mắn được bãi quan thì càng làm rạng rỡ tổ tiên. Người như vậy, dù cho có quay về cố hương làm một người dân bình thường cũng là phong quang vô hạn, được mọi người kính ngưỡng. Bởi vì hấp dẫn này cực lớn nên rất nhiều đại thần to gan trách Hoàng đế đều là vì muốn đến mục tiêu ‘bị bãi quan’, một ít trí sĩ tuổi lớn càng nắm chắc thời gian để ‘tự sát’, tấu chương càng cố tìm từ tàn nhẫn cay nghiệt, chỉ cầu Hoàng đế nhất thời mất kiên nhẫn đuổi bản thân mình về quê.

Đại đa số các Hoàng đế đều hiểu rõ ý định của những đại thần này, cũng biết nếu mình tức giận lập tức sẽ bị sử quan ghi là ‘Bảo thủ, không nghe can gián’, ngược lại đều phải thành toàn cho thanh danh của bọn họ. Các vị vua cũng không ngốc, không muốn phải đi làm loại chuyện uổng công đó. Chính vì vậy, đa số đều sẽ tha thứ cho những đại thần đó, cho dù có hận đến nghiến răng nghiến lợi, cũng phải tỏ vẻ khách khí nói: “Cảm ơn tiên sinh chỉ giáo, trẫm đã hiểu.”

Nhưng mọi thứ luôn có ngoại lệ.

Tiên đế chính là ngoại lệ này.

Theo thống kê chưa đầy đủ, tiên đế tại vị trong 13 năm, những đại thần kia vì thẳng thắn can gián mà bị đánh chế 37 người, trong đó quan ngũ phẩm là hơn 25 người, bị bãi quan có 79 người, bị giáng chức hơn trăm người, quả thật là rất nhiều.
Có những ghi chép tàn khốc này, những đại thần không dám tiếp tục tùy ý xem vào việc riêng của tiên đế nữa, có thể nói, quan lại làm việc dưới triều Lân Khánh toàn bộ đều được coi là vật bài trí.
Tống Tề không dám thẳng thắn can gián dưới triều Lân Khánh, bây giờ lại dám cản trở phục lập, chẳng lẽ hắn cảm thấy đương kim bệ hạ dễ bắt nạt hơn so với tiên đế sao?
Cố Vân Tiện nói xong những lời này, trong lòng hơi bất an. Theo như ý thái hậu, thì tạm thời không muốn nàng nhúng tay vào chuyện này, không để ý đến là tốt nhất. Nhưng nàng lại cảm thấy làm như vậy rất dễ rơi vào thế bị động, thế cục toàn bộ sẽ bị đối phương khống chế, lúc hối hận thì đã muộn.
Nàng vốn có thể chỉ trích Tống Tề bị người ta sai khiến, vì lợi ích bản thân cố ý ngăn cản nàng trở lại vị trí cũ. Nhưng như vậy sẽ khiến Hoàng đế nghĩ rằng nàng chờ mong hậu vị, thậm chí nghi ngờ những đại thần ủng hộ phục lập cũng bị nàng thao túng. Vì thế nàng lựa chọn tránh đi đề tài này, đem trọng điểm dẫn lên việc Tống Tề khao khát thanh danh, di họa Giang Đông.
Tính tình Hoàng đế quả thật rất chán ghét những đại thần ỷ vào tuổi tác lai lịch coi hắn như vua bù nhìn mà khi dễ. Hắn cũng không vui khi bị thua người khác, nhất là đối phương còn là phụ thân hắn. Nếu tiên đế có thể lập nàng làm thái tử phi, hắn lại không thể phục lập nàng làm Hoàng hậu, vậy hắn liền ném đi.
Chiêu cờ này nàng đi quá nguy hiểm. Những điều này chẳng qua nàng chỉ phỏng đoán, nếu hắn không có loại tâm tư này, vậy thì nguy rồi!
“Thẳng thắn can gián để cầu thanh danh?” Hoàng đế lẩm bẩm, nhẹ nhàng cười cười: “Thiếu chút nữa trẫm đã quên mất bọn họ có tật xấu này rồi.”
Gánh nặng trong lòng Cố Vân Tiện được gỡ xuống, lúc này mới phát hiện được lòng bàn tay đều đầy mồ hôi.
“Nhưng mà…” Hoàng đế bỗng nói: “Vân nương không thích những lời này của Tống Tề, chỉ vì lý do này?”
Ánh mắt hắn nhàn nhạt, nhìn không ra cảm xúc gì.
Cố Vân Tiện mím môi, thật lâu mới hạ thấp giọng nói: “Không hoàn toàn như vậy.”
“Hửm, còn gì nữa?”

“Lời của Tống thượng thư không hề kính trọng Trinh Thục Hoàng hậu, giống như coi người là ngọn nguồn họa quốc vậy. Trong lòng thần thiếp hâm mộ Trinh Thục Hoàng hậu, không thích ông ta nói người như thế.”
Hoàng đế cười rộ lên: “Lời Tống Tề tuy có chút quá phận, nhưng cũng không trẻ con như thế. Vì thế, không thể để hắn thêu dệt. Ngày mai, trẫm sẽ cớ này phản đối hắn.”
Nghĩ nghĩ lại nói: “Nàng hâm mộ Trinh Thục Hoàng hậu.”
“Vâng, từ khi nhìn thấy khúc đàn này, trong lòng thần thiếp vẫn cực kỳ hâm mộ người.”
Hoàng đế tỏ ra hứng thú: “Hâm mộ người cái gì, nói ra nghe thử?”
“Thần thiếp cũng mới nói, thủ khúc này là người cùng viết với Trung Tông Hoàng đế. Thần thiếp chỉ vừa nhìn thấy khúc phổ này, liền biết nhất định bọn họ là tình đầu ý hợp, cực kỳ ăn ý.” Thanh âm Cố Vân Tiện thấp hơn một chút, “Thử hỏi nữ tử thế gian, ai không hy vọng có thể tâm ý tương thông như cùng một người với phu quân đâu?”
Hoàng đế im lặng nhìn nàng.
Lúc nàng nói lời này vẫn luôn một mực cúi đầu, vẻ mặt có vài phần e lệ, nhiều hơn là thương cảm. Làn da giống như sứ trắng trong lò nung, dưới ánh nến lộ ra một tầng sáng nhu hòa. Hắn nhớ tới lúc trước có nhìn thấy trong sách ‘Phu phấn thái bạch’, thầm nghĩ thì ra thực sự có chuyện như vậy. Ngón tay nhỏ thon dài của nàng còn đặt trên dây đàn, hắn bỗng muốn bao bọc ngón tay trong tay mình, vĩnh viễn không muốn buông ra.
“Thật là một đứa ngốc.” Hắn nói, giọng nói rất ôn nhu: “Nếu nàng muốn, ngày khác trẫm sẽ cùng nàng làm một thủ khúc, cần gì phải hâm mộ bọn họ?”
Nàng không nói gì. Hắn đành đi qua, nâng mặt nàng lên, khi nhìn thấy cặp mắt nàng thì sững sờ: “Sao lại khóc rồi?”
“Có những lời này của bệ hạ, A Vân có chết cũng không hối tiếc.” Nàng nói, nước mắt càng chảy nhiều.
Hắn nhìn nàng trong chốc lát, lắc đầu cười rộ lên: “Cuộc đời này của trẫm không chịu nổi nhất chính là nước mắt của nữ tử, hôm nay thấy nàng khóc thành như vậy, thực không biết phải nói gì. Được rồi, đừng khóc, trẫm nhận lời nàng, chắc chắn sẽ cùng nàng viết một thủ khúc thật hay. Trẫm thầm nghĩ, trên phương diện khúc nghệ trẫm sẽ không bại trong tay thái gia gia đâu.”
Nước mắt nàng còn chưa dứt liền không nhịn được cười khúc khích: “Bệ hạ thật tự tin. Lần trước còn thổi phồng nói tài đánh đàn của thần thiếp có thể so với Trinh Thục Hoàng hậu, hôm nay lại tự khen bản thân rồi.”

Hắn nhướng mày: “Ai nói trẫm thối phồng?”
Đại khái là vì để chuyển hướng sự chú ý của nàng, Hoàng đế nghiêm trang nói: “Khi còn bé, phụ hoàng rất kỳ vọng vào trẫm, cầm kỳ thư họa cũng không thể lơ là. Hơn nữa ông cảm thấy Sư phó tầm thường lại sợ hãi thân phận của ta, không dám thẳng thừng dạy bảo, cho nên tìm các trưởng bối đến dạy ta. Tài đánh đàn của ta là do Trưởng công chúa Ninh Bình dạy dỗ, người là con gái của Văn Tông Hoàng đế, cháu gái của Trung Tông Hoàng đế, tinh thông cầm nghệ, ‘có thể so với Trinh Thục Hoàng hậu’. Ngày ấy, trẫm nghe một khúc diệu âm của Vân nương, chỉ cảm thấy không hề thua kém cô cô Ninh Bình, cho nên mới khen nàng như thế.”
Đây là lần đầu tiên hắn nhắc tới chuyện khi còn bé với nàng, lại dùng giọng điệu khiêm tốn như vậy. Cố Vân Tiện không khỏi bất ngờ, hơi sững sờ.
Ngừng lại cảm giác khác thường, nàng nói: “Bệ hệ nói bản thân như thế cũng thật khoa trương. Cầm kỳ thư họa cũng là những thứ thần thiếp phải học, học không tốt còn bị ăn roi, không thể coi nhẹ. Chẳng lẽ người lại có thể đáng thương hơn thần thiếp sao?”
Nàng không khách khí nói, hắn cũng không giận: “Nếu như chỉ cần học cầm kỳ thư họa thì không có gì, nhưng ngoại trừ những cái đó trẫm còn phải đi theo các tiên sinh học tập kinh lược trị quốc, đi theo các tướng quân để nghe ngóng chiến cuộc các quốc gia Tây Vực, theo thống lĩnh vũ lâm quân học võ nghệ cưỡi ngựa bắn cung. Bận rộn đến mức vậy chẳng lẽ không đáng để Vân nương nàng thương xót sao?”
Nàng im lặng một lát: “Đạo lý của bệ hạ là nhất, thần thiếp chẳng qua nói người mà thôi.”
Hắn cười nhìn nàng, trong mắt hắn nàng hơi cúi đầu, làm lộ ra một nửa cần cổ tuyết trắng. Hắn nhìn làn da trắng nõn kia, chợt nhớ tới đêm mấy ngày trước, hắn ôm nàng vào trong ngực, nụ hôn cực nóng rơi lên cổ, nhẹ nhàng lưu lại một dấu đỏ.
Vừa suy tư thì hắn lập tức cảm thấy thân thể hơi nóng lên. Giờ phút này nàng đang quay lưng lại, cầm khăn sửa sang lại lớp trang điểm vì mới khóc xong. Hắn luôn là một người vô cùng tùy ý, lúc này đột nhiên cảm thấy muốn nhanh chóng kéo nàng qua nhưng lại thấy có chút không ổn cho lắm…
Hắn ho nhẹ một tiếng, nàng liền quay đầu lại, mở to đôi mắt đỏ ửng nhìn hắn. Hắn cao giọng nói: “Trẫm có chút khát.”
Thật ra, trên bàn có nước trà, nhưng nàng cảm thấy có lẽ hắn ngại trà đó đã lạnh, vì vậy liền đi lấy một ly khác, châm một bình mới cho hắn.

“Bệ hạ.” Nàng gọi. Hắn ừm một tiếng ý bảo nàng đặt chén trà lên bàn. Tay vừa buông ra, còn chưa kịp phản ứng liền bị hắn nắm tay kéo lại.
Hắn ôm lấy nàng từ phía sau, vòng tay quanh eo nàng, chỉ cảm thấy vòng eo mềm mại nhỏ nhắn quả nhiên là không hết một vòng tay. Đặt cằn trên vai nàng, ngửi ngửi mùi hương không phải lan không phải xạ trên người nàng, hắn thấp giọng nói: “Nàng dùng loại hương gì? Trẫm thấy thật thích.”
Nàng đỏ mặt, thật lâu mới nghẹn ra một câu: “Bệ hạ, đây là tiền điện…”
Hoàn toàn chính xác, nơi này bình thường là tiền điện để tiếp kiến đại thần, ở cửa còn có hai thái giám đang đứng, rất không thích hợp.
Hắn nghĩ nghĩ, trực tiếp ôm ngang nàng, đi về phía đông của điện.
Lữ Xuyên thấy thế sửng sốt một chút lập tức hiểu được, nháy mắt ra dấu cho Hà Tiến: “Đi gọi nữ quan tới.”
Rõ ràng muốn ngự hạnh rồi.
Hà Tiến có chút ngây ngốc. Hôm nay, ban ngày xảy ra chuyện như vậy còn tưởng rằng vị Cố nương tử này sẽ chịu vắng vẻ, kết quả bệ hạ chẳng những không có giận còn gọi người tới đánh đàn rồi lại nói cười. Nhìn ánh mắt hôm nay của người, quả nhiên là rất vui vẻ.
Cố Vân Tiện cảm thấy trời đất quay cuồng. Lúc trước, nàng chưa từng được hắn ôm qua như vậy, với tính tình trẻ con này của hắn thì chuyện gì cũng đều làm được. Chỉ là lúc trước nàng vẫn luôn bận đấu đá với những nữ nhân khác, hắn cũng không có hứng thú, chuyện phòng the của hai người rất có hạn, loại chuyện giống như việc ôm nàng trước mặt cung nhân là chưa từng có.
Hoàng đế đặt nàng lên giường, nhìn trên đệm chăn mái tóc đen của nàng xõa ra, như dòng suối đen chảy xuống, làn da lại trắng mịn như tuyết. Đối lập mãnh liệt, lại có vài phần câu hồn đoạt phách. Đôi má ửng hồng, đôi mắt đen láy liếc nhìn hắn vô ý cụp xuống.
Hắn nhìn nàng, đôi mắt ngày càng sáng rực, ngọn lửa bên trong cũng ngày càng nóng bỏng.
Cúi đầu, môi hắn rơi xuống mi mắt nàng. Cố Vân Tiện nghe thấy âm thanh hơi hoảng hốt của hắn: “Lúc trước trẫm nghĩ sai rồi. Tại sao lại không phải là ong chúa chứ? Vân nương chính là con ong chúa quyến rũ nhất trên đời này.”
Hắn hàm hồ nói, nàng nghe cũng không hiểu. Nhưng cũng chẳng có thời gian để nàng suy nghĩ, ngón tay nóng bỏng của hắn theo cổ vuốt ve một đường xuống dưới, lại khiến cho suy nghĩ của nàng trở thành một mảnh hỗn loạn.

HẾT CHƯƠNG 22

CHƯƠNG 23

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 23: HƯỚNG GIÓ

Edit: Rùa Lười

Beta: Kim Hoàn Lương, Mạc Y Phi

Khi Cố Vân Tiện tỉnh lại đã là canh hai.

Trên giường rất ấm, nàng cảm thấy tay chân đều lười biếng. Bên ngoài rèm đốt vài ngọn nến nhỏ, xa xa truyền đến ánh sáng nhạt. Nàng khẽ ngẩng đầu, nhìn cằm dưới xinh đẹp của hắn.

Hoàng đế ôm nàng vào ngực, tay hắn đặt trên lưng nàng, bàn tay rộng chạm lên da thịt nàng. Lúc này nàng mới bất giác phản ứng lại, tối qua ồn ào quá mức, bọn họ cũng chưa tắm, thân thể không một tấm vải được che dưới chăn.

Tưởng tượng như vậy khiến mặt nàng lập tức nóng lên, cả người không được tự nhiên. Nàng cẩn thận dời tay hắn, dịch từng chút một ra ngoài, sắp thành công liền bị tay hắn trực tiếp kéo lại.

“Trốn đi đâu?” Mắt hắn chứa ý cười, không đếm xỉa nói.

Nàng bị hắn kéo vào trong ngực, vừa vặn đặt lên bộ ngực hắn. Hắn cảm giác được hoa nhị non mềm trước ngực nàng dán lên da hắn, giống như bị một cọng lông vũ cọ qua khiến tâm ngứa khó nhịn.

“Thần thiếp quấy rầy giấc ngủ bệ hạ, xin bệ hạ thứ tội.” Nàng không trả lời vấn đề của hắn, chỉ thỉnh tội.

“Ừm… Đây cũng chẳng phải lần đầu.” Hắn nói.

Nàng nghe ra ý tứ trong lời hắn, cũng hiểu hắn đang nói chuyện lúc trước nàng trộm lông mi của hắn, vẻ mặt hơi mất tự nhiên.

Chết tiệt, cái người này đã lấy chuyện đó ra trêu chọc nàng mấy lần rồi!

“Trong lòng nàng đang oán thầm trẫm cái gì?” Hắn dựa sát vào nàng.

“Không có!” Nàng thề thốt phủ nhận, “Thần thiếp không dám.”

Cung nhân trực đêm nghe thấy động tĩnh bên trong, tiến đến vén rèm hỏi: “Bệ hạ?”

Hắn không để ý tới, nhìn nàng: “Vậy vừa rồi nàng muốn đi đâu?”

Nàng cười lớn: “Thần thiếp muốn uống nước.” Vừa nói xong liền thấy mình lấy cớ này quá kém, muốn uống nước sao không gọi người?

Quả nhiên, Hoàng đế nhìn nàng cười rộ lên: “Uống nước? Chẳng lẽ lúc trước Vân nương luôn tự mình lấy nước sao?” Dừng một chút, giọng nói mang theo chút ranh mãnh: “Hơn nữa, bộ dạng của nàng…”

Lúc này nàng mới phát hiện, chăn rớt xuống lộ ra bờ vai tuyết trắng của mình, trên xương quai xanh lung linh còn có vài dấu đỏ khả nghi. Nàng cực kỳ lúng túng, một tay túm chăn bao lại chặt chẽ quanh thân.
Hắn cười liếc nàng, giọng nói bình tĩnh: “Mang nước tới đây.”
Bên ngoài truyền đến tiếng động sột soạt, rất nhanh, một chén trà nhỏ được mang đến xuyên qua màn giường.
Hắn nhận lấy: “Nàng muốn tự uống, hay để trẫm…”
“Tự uống.” Nàng nói, vươn tay nhận chén trà, cái miệng nhỏ bắt đầu uống.
Trên mặt hắn vẫn mang theo ý cười, ánh mắt ý vị thâm trường băn khoăn đặt trên cánh tay nàng, bên trên còn lưu lại vài dấu đỏ đêm qua. Nàng bị ánh mắt kia thiêu đốt vô cùng dày vò làm một chén trà nhỏ uống đến nửa khắc mới mang ra ngoài.
Cung nhân nhanh chóng nhận lấy. Hắn cười nói: “Không uống nữa hả?”
“Không uống nữa.” Nàng nói.
“Vậy được, ngủ tiếp đi.” Hắn nằm xuống.
Nàng chợt nghĩ đến một chuyện, vẻ mặt trở nên do dự. Hắn phát hiện, nói: “Sao vậy?”
“Thần thiếp ngủ ở đây sao?” Nàng dò hỏi.
Quy định hậu cung, chỉ có Hoàng hậu mới được qua đêm ở phía đông điện của Đại Chính cung, những phi tần khác sau khi thị tẩm thì phải quay lại tẩm điện hoặc là đến phía tây điện ngủ.
“Nếu không thì sao?” Hắn hỏi lại, “Đã trễ như vậy, nàng lại về Điện Trường An? Coi chừng lại quấy rầy mộng đẹp của mẫu hậu.”
Tất nhiên không dám quấy rầy thái hậu, nhưng mà…
Hắn nhìn nàng một lát, vươn tay chỉnh lại góc chăn cho nàng, nói: “Trẫm hiểu ý nàng. Nhưng mà phía tây điện là nơi những nữ nhân kia ngủ, nàng không cần đến đó.”
Không biết có phải do cảm giác của nàng có sai hay không, giọng nói kia nghe dịu dàng đến không nói nên lời.
***
Ngày thứ hai, toàn bộ hậu cung đều biết, phế hậu được ở lại Đại Chính cung thị tẩm, qua đêm ở phía đông điện. Sau khi Tống Tề ra một chiêu lớn như vậy, mọi người vốn tưởng rằng Cố gia sẽ bị lạnh nhạt, ai ngờ bệ hạ lại đi một đường ngược lại, hậu cung nhất thời sôi trào.
Nhưng dù thế nào, cử động này của bệ hạ mang tính ám chỉ quá mạnh mẽ khiến cho mọi người không thể không xem kỹ cục diện ngày hôm nay một lần nữa.

Sáng sớm ở Trường Nhạc cung, Cố Vân Tiện mỉm cười đứng bên cạnh thái hậu, rõ ràng cảm giác được ánh mắt đầy cảm xúc của mọi người đều đặt trên người nàng giống như kim đâm. Vẻ mặt nàng tự nhiên, sống lưng thẳng tắp, cao quý đoan trang, không thể xâm phạm.
Nhìn tinh thần Thái hậu có chút không tốt. Hôm qua bà bị nhóm Tống Tề gây phiền hà khiến tâm trạng không tốt, Cố Vân Tiện vốn không muốn để bà đi ra nhưng bà lại cố ý không nghe.
Cố Vân Tiện biết, bà không muốn ở thời khắc mấu chốt này biểu hiện sự yếu ớt, bà muốn để những nữ nhân kia hiểu rằng, Thái hậu vô cùng khỏe mạnh.
Sau khi hành lễ, Cố Vân Tiện thay Thái hậu tiễn các nàng ra ngoài. Từ điện Trường Tín đến cửa Trường Nhạc cung, trên đường đi thỉnh thoảng có vài cung tần vây quanh nàng cười nói gì đó. Thái độ của các nàng vừa tôn trọng lại có phần nịnh nọt, vẻ mặt Cố Vân Tiện cũng hòa nhã, mọi người cười cười nói nói không khí cực kỳ hòa thuận.
Khương sung nghi lạnh nhạt nhìn những cung tần đó, trào phúng nói: “Một đám tiện tì gió chiều nào che chiều ấy.”
Thanh âm nàng ta không cao không thấp, có hai ba cung tần đứng gần đều nghe được. Nét mặt các nàng cứng đờ, tiếp theo liền giả bộ không nghe thấy gì, vẫn vui vẻ nói chuyện với Cố Vân Tiện.
Thẩm thục nghi liếc Khương sung nghi, cười nói: “Đã đến cửa cung rồi, cũng không phiền Cố nương tử tiễn thêm nữa.”
Cố Vân Tiện nói: “Thẩm thục nghi đi thong thả.”
Kiệu liễn đã ở bên cạnh, Thẩm thục nghi chuẩn bị lên kiệu liền quay đầu lại nói: “Lúc trước Trúc Ương có một bức tranh chữ đẹp, thấy nương tử luôn là người giỏi nhất về tranh chữ vì thế muốn mời nương tử đến điện Dục Tú đánh giá, không biết ta có được hân hạnh đón tiếp nương tử không?”
Nàng ta chủ động mời, lại dùng khuê tự, ý tứ xa gần lấy lòng không cần nói cũng biết. Khương sung nghi gần như kinh ngạc nhìn nàng ta, giống như không hiểu vì sao Thẩm thục nghi đột nhiên thay đổi.
Vẻ mặt Cố Vân Tiện không đổi: “Thục nghi đã mời, vốn không nên từ chối. Chỉ là hôm nay phượng thể Thái hậu không khỏe, cần ta phục vụ bên cạnh, sợ không thể đi được, xin thứ lỗi.”
“Tất nhiên, thân thể Thái hậu là quan trọng nhất.” Thẩm thục nghi không ngang ngược: “Không bằng ta đem bức chữ đến điện nương tử?”
“Như thế cũng được,” Cố Vân Tiện cười nói: “Trước tạ ơn Thục nghi.”

“Tình cảm của chúng ta bao năm nay đều rất thắm thiết, khách khí mấy thứ đó với ta làm gì?” Thẩm thục nghi cười nhìn nàng, quay người lên kiệu.
Khương sung nghi kinh ngạc nhìn kiệu Thẩm thục nghi đi xa, lúc này mới quay đầu nhìn Cố Vân Tiện. Cố Vân Tiện nhìn nàng, mỉm cười.
Phảng phất bị nụ cười đó của nàng kích thích, nàng ta cắn răng, muốn nói gì đó, Chu quý cơ bên cạnh không đếm xỉa nói: “Nguyệt nương, sáng nay ta sai cung nữ đi lấy sương sớm trên cánh hoa ở ngự hoa viên, ngươi có muốn đến Điện Túy Ngọc ngồi một lát, uống trà mật hoa không?”
Khương sung nghi ngẩn người, ánh mắt Chu quý cơ ôn hòa, lại giấu một chút khích lệ, không để cho nàng ta kháng cự. Nàng ta thở hắt ra một cái, cười nói: “Khó có khi Kính nương hào hứng như vậy, tất nhiên ta muốn đi rồi.”
***
Trong thư phòng Đại Chính cung đang đốt loại chế hương mới, Hoàng đế đứng bên cạnh đỉnh hương nhắm mắt ngửi mùi hương bay lượn lờ bên trong. Lữ Xuyên đờ đẫn đứng bên cạnh, nhìn cái đỉnh hương vàng kia, một câu cũng không nói được. Trên thực tế, nửa canh giờ trước, vị chủ tử trước giờ chưa từng dùng hương bỗng muốn sai hắn đi tìm hương liệu, hắn hơi kinh ngạc, đợi sau khi nghe rõ yêu cầu tia kinh ngạc này liền biến thành kinh hãi.
“Ngươi xác định là loại hương này?” Hoàng đế quay đầu lại: “Sẽ không sai chứ.”
Lữ Xuyên hắng giọng, cười nói: “Thần sai Hà Tiến đến Thượng cục hỏi qua rồi, trong điện Cố nương tử thật sự là dùng loại hương ‘Ngạn chỉ đinh lan’ này.”
“Thật lạ.” Hoàng đế như có điều suy nghĩ, “Trẫm thấy không giống lắm với mùi hương hôm qua…”
Nghe được lời này, sắc mặt của Lữ Xuyên lại ngốc trệ ba phần. Bệ hạ ơi bệ hạ, người còn là thiếu niên sao? Làm sao nghĩ một là một được chứ, thần chịu không nổi đâu!
Thất vọng lắc đầu, Hoàng đế quay lại thư án, thuận miệng nói: “Đúng rồi, không phải ngươi có việc muốn nói sao?”
Đúng là hắn có việc muốn nói, mỗi tội bệ hạ người chỉ nhanh chóng thử hương, không rảnh để ý nên hắn đành phải ngậm miệng.
“Bên chỗ Thôi công tử đã có tin tức…”
HẾT CHƯƠNG 23

CHƯƠNG 24

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 24: QUÂN TÂM

Edit: Rùa Lười

Beta: Kim Hoàn Lương, Mạc Y Phi

Hoàng đế rút một cuốn tấu chương, vừa xem vừa bảo hắn tiếp tục nói.

“Hôm nay Thôi công tử đã quay về nhà ở quận Thanh Hà, chuẩn bị tham gia khảo thí.”

Khảo thí tức là thi huyện. Khoa cử ở Đại Tấn có hai đợt, một là sinh đồ, hai là hương cống. Do xuất thân học quán nơi kinh sư hay châu huyện mà người được ở tỉnh trên thì gọi là sinh đồ; không qua học quán thì phải thi huyện, sau khi thi đậu lại lên tỉnh trên thi tài gọi là hương cống, qua hương cống rồi vào kinh thành dự thi thì được gọi là cử nhân.

“Trẫm đoán được. Hắn bị Quốc tử giám xóa tên, muốn làm quan, cũng chỉ có con đường về quê dự thi.” Giọng nói bình thản: “Hắn muốn khảo thí khoa nào?”

Lữ Xuyên thấp giọng nói: “Tiến sĩ ạ.”

Hoàng đế nhướng mày, cuối cùng lộ ra vẻ kinh ngạc. Thật lâu mới khẽ cười một tiếng: “Trẫm sớm đoán được hắn sẽ không thi minh kinh. 27 tuổi thi tiến sĩ, ngược lại hắn lại rất tự tin.”

Cái gọi là tiến sĩ và minh kinh đều là khoa cử được những người đọc sách coi trọng nhất. Tiến sĩ trọng thơ phú, minh kinh trọng thiếp kinh mực nghĩa. Thiếp kinh và mực nghĩa chỉ cần thuộc lòng tác phẩm kinh điển cùng chú thích thì có thể thi đậu, thơ phú thì cần phải có tài năng văn học. Cho nên so với minh kinh thì thi tiến sĩ tỷ lệ đậu không cao, đương thời có lưu truyền thuyết pháp “ba mươi lão minh kinh, năm mươi chưa tiến sĩ”. Nhưng mà từ sau đời Trung Tông Hoàng đế, khoa cử tiến sĩ ngày càng gắn liền với chức vị quan trọng, phần lớn người làm Thừa tướng đều có xuất thân tiến sĩ, cho nên dù khó khăn cũng có rất nhiều sĩ tử tự tử đâm đầu, chong đèn mà học, chỉ cầu có thể thi đậu tiến sĩ.

“Nô tài nghe cũng thấy kinh ngạc. Vị Thôi công tử này, quả nhiên là người cầu tiến.” Lữ Xuyên nói: “Chỉ là thần lại nghĩ sau này bệ hạ sẽ coi trọng hắn, nghĩ đến hắn thật sự cũng có thực tài. Không chừng đến ngày yết bảng sang năm sẽ trở thành lục lang cưỡi ngựa qua phố!”

Chế độ Đại Tấn, tiến sĩ mới sẽ được ban áo màu lục vì thế dân gian gọi là lục lang. Lời này của Lữ Xuyên ngược lại có vài phần coi trọng

Thôi Sóc kia.
“Trẫm quả thật coi trọng hắn.” Hoàng đế nói, trong giọng nói mang thêm vài phần nghiêm túc.
Tấu sớ trên tay viết rõ ràng “Chúng thần tán thành Lễ bộ Thượng thư, kính xin bệ hạ bỏ việc phục lập”. Nét chữ Khải thanh tú, xuyên qua trang giấy, hắn lại thấy được thể chữ Lệ đầy mặt tường quán rượu đêm hôm đó, đoan chính hùng hồn, khí thế hào hùng.
Đó là chữ do Thôi Như Cảnh viết vào ngày hội xuân bốn năm trước. Khi đó, hắn vẫn là Hoàng thái tử Đông cung, cải trang đi ra ngoài, cũng ở chợ phía Tây nghe náo nhiệt. Hắn đứng bên ngoài quán rượu nghe người xung quanh nói, công tử viết chữ là học trò Quốc tử giám, xưa này vẫn thích uống rượu ở nơi này nhất. Hôm này ngày hội xuân, ông chủ cố ý mở một vò rượu ngon lâu năm để xin hắn một bức chữ coi như tiền rượu.
Trong lòng hắn kinh ngạc, học trò Quốc tử giám phần lớn xuất thân thế gia, khoe khoang thân phận, lại sẽ vì một vò rượu ngon mà để lại chữ?
Suy nghĩ chưa xong, bên kia đã có thanh âm tán thưởng. Hắn nhìn sang, chỉ thấy trên mặt tường, một bài “Phú Giả Dối” đã hoàn thành, một bài viết hùng hồn tuyệt vời, quả nhiên là chữ đẹp hiếm thấy.
Từ việc cầu chữ mà thấy, vị ông chủ quán rượu kia tuy là thương nhân nhưng cũng là người phong nhã. Ngày hội giống như hôm nay, chợ phía Tây không thiếu nhân sĩ, giờ phút này tập trung toàn bộ ở chỗ này, đối với chữ trên tường khen không dứt miệng. Có người nhận ra nam tử viết chữ, bật thốt lên: “Như Cảnh? Ta còn tưởng ai, lại có thể viết ra chữ tốt đến vậy thì ra là Thôi thị Thanh Hà Thôi Như Cảnh. Khó trách khó trách.”
Thôi thị Thanh Hà, đây là dòng họ hắn rất quen thuộc. Nhưng Thôi Như Cảnh hắn chưa nghe qua. Vì vậy hắn hiểu được, Thôi Như Cảnh này hẳn là con vợ kế chi thứ của Thôi thị Thanh Hà. Chính vì thế mà một người thuộc Quốc tử giám như hắn lại có thể cả ngày qua lại nơi quán rượu, vì một vò rượu ngon mà lại cho thương nhân chữ.
Thôi Như Cảnh viết xong chữ trên mái hiên cũng không thèm đáp lời mọi người, thuận tay cầm vò rượu ngon coi như thù lao kia lên, đi đến bên cửa sổ mà uống. Thái tử lại liếc mắt nhìn chữ trên tường, cất bước đi đến trước mặt hắn, cười nói: “Rượu ngon khó cầu, xin hỏi các hạ, có thể có hân hạnh uống cùng không?”
Thôi Sóc ngẩng đầu, nhìn kỹ hắn một lát, khẽ cười: “Rượu ngon khó cầu, bằng hữu càng khó cầu hơn.”

Sau này hắn nghĩ, có lẽ từ lúc bắt đầu, Thôi Sóc đã biết thân phận của hắn, đồng ý hắn ngồi xuống cũng không phải ngẫu nhiên.
Nhưng hắn cũng chẳng để tâm những điều này, cố tình cũng được, vô tình cũng thế, đây không phải là điều hắn cần quan tâm.
Quan trọng là, vị nam tử tuấn tú tiêu sái kia, khi bọn họ đàm luận chuyện triều chính cứng ngắc mục nát chỉ hời hợt nói hai chữ.
"Tân chính."
Đêm hôm đó, bọn họ ngồi ở chợ phía Tây nơi người đến người đi, mượn ánh trăng, cứ uống đến lúc quán rượu đóng cửa.
Lúc cười to cáo biệt, Cơ Tuân biết rõ, một ngày nào đó trong tương lai, nam nhân có tâm huyết có tài lại buồn bực thất bại này sẽ trở thành cánh tay đắc lực nhất của hắn.
Sau đêm đó, cho đến tận ba năm sau, bọn họ chưa từng gặp lại.
Một người là tân quân tận tình dốc bầu tâm sự, một người là sĩ tử phong lưu tiêu sái, đêm hôm đó, việc dưới ánh trăng Dục Đô chỉ điểm giang sơn dường như chưa từng xảy ra.
Cho đến hai tháng trước, Thôi Sóc dâng bản tấu chương vạch tội Tả tướng Chu Thế Đảo này lên. Một khắc này, hoành thượng hiểu được dã tâm ẩn nhẫn nhiều năm của hắn không giấu được dưới lốt một nam nhân thân đầy men rượu nhanh nhẹn kia.
Hắn nhất định đã nghe nói, Hoàng đế một lần nữa sủng ái Phế hậu, Thái hậu cố ý phục lập cháu gái làm hậu, trong triều rất nhanh sẽ có một cuộc đấu. Vốn là các quan viên một lòng lại bởi vì điều này mà chia rẽ.
Hắn bắt đầu nhen nhóm ngọn lửa này.
Cơ Tuân biết rõ mẫu hậu vì chuyện phục lập, âm thầm kích động triều thần nhất phái thân phụ. Hắn cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, năm đó hắn không có hứng thú với Vân nương, mẫu hậu vẫn an bài nàng làm Thái tử phi cho hắn, hôm nay thật vất vả hắn mới động tâm với nàng, bà tất nhiên sẽ bắt lấy cơ hội này. Nhưng mặc dù bà là Thái hậu tôn quý nhưng trợ lực trong triều lại không tính là nhiều, nếu không phải Chu Thế Đảo bị vạch tội, căn bản ngay từ đầu không có khả năng chiếm thế thượng phong.
Hắn không ngăn bà.
Đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc hắn đã tìm được cơ hội này, lợi dụng khe hở giữa các triều thần mà chen vào.
Chuyện trên triều đình đều trong tầm không chế của hắn, nhưng Vân nương là ngoài ý muốn.
Hắn nhớ tới sườn mặt dịu dàng yên tĩnh của Cố Vân Tiện cùng hương thơm không phải lan cũng không phải xạ hương của nàng, tư vị trong lòng khó phân biệt.

Thật ra ngay từ đầu hắn cũng không liên hệ Vân nương với thế cục trong triều. Quả thật là hắn bị nàng hấp dẫn. Nhưng mà từ lúc hắn bắt đầu sủng hạnh lại nàng, hắn liền biết rõ, mọi chuyện sẽ phát triển thành như vậy. Hắn không biết tâm tình lúc này của hắn với nàng là như thế nào, điều duy nhất hắn có thể xác định là hắn cũng không ngại lập nàng làm hậu lại một lần nữa.
Hoàng hậu của hắn.
Hắn rất ngạc nhiên, nữ nhân trước kia bị hắn xem nhẹ, lại còn mang cho hắn bao nhiêu là ngoài ý muốn.
Đang xuất thần, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng động. Lữ Xuyên nhíu mày, đã thấy đồ đệ của hắn là Hà Tiến vén rèm vào, quỳ xuống hành lễ: “Trinh Tiệp dư nương nương Điện Thành An sai người đưa một đĩa điểm tâm đến cho bệ hạ, nói rằng là do nương nương tự tay làm.”
Lữ Xuyên trách mắng: “Hồ đồ, bệ hạ đang xử lý chính vụ, người nào cũng có thể tùy tiện quấy rầy sao? Ngươi nhận lấy trước cũng được.”
Hà Tiến bị mắng, có chút ủy khuất nói: “Nô tài cũng đã nói như vậy rồi, nhưng người đem đồ đến là Bạch Du cô nương, nữ quan chưởng sự của Điện Thành An, nàng nói nương nương phân phó muốn tự tay giao cho bệ hạ.”
Lữ Xuyên nghe vậy sững sờ, chần chừ nhìn về phía Hoàng đế, chỉ thấy tia vui vẻ nơi khóe miệng của hắn đã nhạt bớt, ngẫm nghĩ một lát mới nói: “Để cho nàng vào đi.”
Sau khi Bạch Du đi vào, chắp tay hành đại lễ, đưa hộp cơm trong tay cho Lữ Xuyên: “Nô tì phụng mệnh đưa bích đào cao nương nương tự mình làm cho bệ hạ.”
Lữ Xuyên mở hộp cơm ra, chỉ thấy trên khay ngọc trắng muốt đặt mấy khối bánh màu đỏ, làm thành hình dáng một đóa hoa đào, nhìn qua cực kỳ đáng yêu.
Lữ Xuyên dùng chiếc đũa bạc gắp một miếng bánh cẩn thận thử, lại đổi một đôi đũa khác, đặt khay ngọc lên bàn.
Hoàng đế im lặng nhìn đĩa bánh trên bàn, ở thời điểm tất cả mọi người đều tâm thần bất định mới cầm đôi đũa gắp một khối.
Bạch Du thấy hắn ăn hết, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Còn chưa kịp vui vẻ, chợt nghe hắn thản nhiên nó: “Trở về nói với nương nương của ngươi, đừng suốt ngày suy nghĩ nhiều như vậy, cẩn thận buổi tối lại ngủ không ngon. Trẫm đã nói thì sẽ nhớ, không cần nàng ấy tới nhắc.”
Lời này nghe qua thì ân cần nhưng khẩu khí lại có chút không tốt. Tâm Bạch Du lại treo cao, muốn nói gì đó, Hoàng đế đã phân phó:

“Được rồi, đồ trẫm đã nhận được, ngươi lui ra đi.”
Sau khi nàng ra ngoài, Hoàng đế duy trì tư thế ngồi kia trong chốc lát, lúc này mới nhẹ thở phào một cái.
Cảnh Phức Xu nàng, chắc là có chút sốt ruột rồi.
Ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy chiếc đỉnh vàng vẫn còn lượn lờ khói trắng, mùi thơm kia tràn ngập trong thư phòng, lại làm hắn nhớ đến nữ tử dùng mùi hương kia.
“Đi, truyền Cố nương tử tới.”
***
Nửa canh giờ sau, Cố Vân Tiện không nhận lệnh đến Đại Chính cung, ngược lại là Hoàng đế đi Điện Trường Tín. Cùng lúc đó, tin tức bệnh tình Thái hậu chuyển nặng lập tức truyền khắp lục cung.
Nghe thái y hồi bẩm, hắn trầm mặc đứng trong gió, nắm chặt tay, dường như muốn khảm những móng tay của mình vào da thịt.
“Thái hậu vốn bệnh quấn thân đã lâu khó có thể chữa khỏi. Gần đây đột nhiên chuyển biến tốt lên chẳng qua chỉ là biểu hiện giả dựa vào tâm tình của người. Hôm nay, bệnh tình nặng thêm chính là hao tổn tâm lực. Thần chỉ sợ…”
Hắn nghe thấy âm thanh lạnh như hàn băng của mình: “Vài ngày trước có chuyển biến tốt đều dựa vào tâm tình? Chuyện như vậy các ngươi cũng không nhìn ra, còn làm thái y được nữa sao?”
Trong miệng hắn trách mắng thái y nhưng trong nội tâm lại càng hận chính mình. Nếu không phải một lần nữa hắn lại có hứng thú với Vân nương làm cho mẫu hậu hy vọng, bà cần gì phải vì chuyện phục lập mà hao tổn tâm trí? Hoặc là hắn vẫn chỉ một mực chú trọng đến chuyện triều chính, không để ý tình trạng sức khỏe của mẫu hậu há lại có thể bị chuyển biến tốt nhất thời của bà bị làm cho mê muội, đến nỗi gây đại họa như ngày hôm nay?
Nghe thấy ngữ khí của hắn, mấy vị thái y câm như hến, liên tục xin lỗi: “Chúng thần vô năng, tội đáng chết!”
“Là tội chết.” Hắn chợt cười khẽ một tiếng: “Nếu Thái hậu có chuyện gì thì các ngươi cứ ở đó mà dùng mạng chuộc tội.”
Ngữ khí của hắn nhàn nhạt, nhưng lời nói lại lạnh đến mức tất cả toàn thân mọi người run lên.
Xoay người, hắn nhìn về phía bóng hình đang quỳ ngoài điện, cứng đờ như một tượng đá. Từ lúc hắn tiến vào Điện Trường Tín, nàng cứ quỳ ở đó từ đầu đến cuối chưa từng động đậy.
Hắn đi đến bên cạnh nàng: “Vân nương.”
Nàng ngẩng đầu, trong mắt lộ vẻ mê man, dường như rơi vào cơn ác mộng đáng sợ. Trong lòng hắn phiền muộn tới cực điểm, nhìn thấy thần sắc này của nàng thâm tâm lại càng đau xót.

“Biếu ca…” Nàng níu lấy tay áo bào của hắn, thấp giọng gọi. Tay nàng dùng sức như thế, khớp xương lộ ra đến mức trắng bệch, dường như không thể nào ổn định tâm tình đang không có chỗ nào dựa vào.
“Tam muội.” Không tự giác, hắn đổi xưng hô theo nàng, “Đừng lo lắng, mẫu hậu không có việc gì đâu.”
Thần sắc nàng đờ đẫn, trong phút chốc từng giọt nước mắt cứ rơi xuống.
Một canh giờ trước, nàng vốn đang ở cạnh Thái hậu, nhẹ giọng đọc kinh Phật cho bà. Nhưng đột nhiên, bà ngã xuống ngay trước mặt nàng, gọi như thế nào cũng không tỉnh.
Đợi lúc thái y đến, nói với nàng Thái hậu là vì dụng tâm, lao tâm lao lực quá độ mới như thế này.
Tất cả, dường như cơn ác mộng kiếp trước đang tái diễn.
Là lỗi của nàng! Tất cả là lỗi của nàng!
Nếu như không phải vì nàng, Thái hậu sẽ không hao hết tâm thần như vậy, bệnh tình cũng sẽ không đột nhiên trở nặng! Nàng đã hại chết bà một lần, quanh đi quẩn lại, nàng vẫn lại sai lần thứ hai!
Nàng không nên đến bên cạnh bà, là nàng sai rồi!
Nhìn nữ tử trước mắt, mặt không biểu tình nước mắt cứ rơi như mưa, hắn chậm rãi ngồi xuống, ôm nàng vào ngực. Nàng dựa vào ngực hắn, ngửi mùi hương quen thuộc trên người hắn, cảm thấy tâm can vô cùng bi thương.
Hắn chăm chú ôm lấy nàng, tùy ý để nàng im lặng nỉ non trên vai mình. Cung nhân bốn phía đều quỳ rạp xuống, không người nào dám ngẩng đầu nhìn bọn họ. Hắn nhìn ánh ráng chiều phía xa, đột nhiên lại hiểu ra, trong nội cung này, thậm chí khắp thiên hạ này, cũng chỉ có duy nhất nữ nhân trong ngực hắn là toàn tâm toàn ý vì mẫu hậu của bọn họ mà lo lắng.
Giờ khắc này, chỉ có bọn họ là tâm linh tương thông.
HẾT CHƯƠNG 24

CHƯƠNG 25

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 25: THÁI HẬU

Edit: Rùa Lười

Beta: Kim Hoàn Lương, Mạc Y Phi

Tuy Hoàng đế hạ lời như thế nhưng cuối cùng sức người cũng có hạn, bệnh tình Thái hậu ngày một nặng hơn, đến cuối chỉ có thể dùng những chén thuốc kéo dài hơi tàn.

Hoàng đế nổi giận lôi đình, trách phạt hai vị thái y, một lần nữa hạ tối hậu thư cho Thái y viện, nếu không cứu được Thái hậu thì toàn bộ phải tuẫn táng theo.

Từ ngày Cố Vân Tiện khóc lóc một trận, sau đó ngược lại nàng cực kỳ bình tĩnh. Mọi người ở Trường Nhạc cung đầy bàng hoàng, nàng chủ động phân chia trách nhiệm cho mọi người, dốc hết sức lo liệu việc lớn việc nhỏ, không ngại mệt mỏi, chưa tới mấy ngày mà người đã gầy hẳn đi.

Ngoại trừ những việc quan trọng, cả ngày Hoàng đế đều túc trực ở Trường Nhạc cung. Lúc Cố Vân Tiện sắc thuốc hắn cũng sắc thuốc, lúc Cố Vân Tiện đọc kinh phật cho Thái hậu hắn cũng ngồi một bên lắng nghe, có một lần vì quá mệt mỏi mà nàng ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên giường ở Điện Trường Tín, A Từ nói cho nàng biết: “Là bệ hạ ôm người về.

Nàng ngồi một lát liền đứng dậy đi nhìn Thái hậu.

Nàng không biết nhóm phi tần hậu cung nghe tin Thái hậu bệnh nặng sẽ có tâm tình gì, đoán chừng có rất nhiều người đang vụng trộm cười thầm chăng. Nhưng ít ra, biểu hiện của mọi người đều tràn ngập sư bi thương lo lắng, Thẩm thục nghi, Khương dung nghi, Chu quý cơ và Trinh tiệp dư, mấy vị này đều là chủ một cung nhưng vẫn đến Điện Cam Lộ quỳ một ngày một đêm, tụng kinh cầu phúc, sau đó tất cả cung tần đều noi theo, trong nhất thời Điện Cam Lộ vô cùng náo nhiệt.

***

Hậu cung mang nặng một vẻ buồn thương, trên tiền triều lại phát sinh chuyện mới.

Bởi vì Thái hậu vẫn luôn bệnh nặng không dậy nổi, vốn là triều thần phe phái Thái hậu trong lòng còn đang trông ngóng xem tình hình thế nào, không hề dốc sức ủng hộ phục lập, thế cục lập tức bị đối thủ khống chế.

Ngày 29 tháng ba, ba vị triều thần liên danh khởi tấu, chỉ trích Phế hậu Cố thị là điềm xấu, ảnh hưởng đến Thái hậu, nên đày vào lãnh

cung, vĩnh viễn không được thả ra.
Hoàng Đế bỏ mặc.
Ngày 30 tháng ba, tình thế tiếp tục lớn dần, số quan viên dâng tấu lên tới năm người, vẫn là yêu cầu bệ hạ đày Phế hậu vào lãnh cung. Hoàng Đế khiển trách vô căn cứ.
Ngày một tháng tư, Khâm thiên giám bẩm tấu rằng: “Gần đây, nhìn bầu trời đêm, có một ngôi sao nhỏ xung khắc với mặt trăng, mong bệ hạ kịp thời thanh trừ uy hiếp bên cạnh Thái hậu.” Cùng một ngày, mười quan viên dâng tấu, tấu thỉnh ban chết cho Phế hậu Cố thị. Tình thế rốt cuộc không thể vãn hồi.
***
Bên ngoài tình huống thay đổi lật trời, Cố Vân Tiện dường như không biết. Nàng vẫn chỉ trước sau như một sắc thuốc cho Thái hậu, dù cho hôm nay đã khó có thể đút xong được cho bà một ngụm.
Ánh mắt cung nhân Trường Nhạc cung nhìn nàng đều mang theo vẻ thương cảm và đồng tình. Nàng biết bọn họ đang nghĩ gì, không lâu trước kia, nàng vẫn còn là Hoàng hậu trên cao, đến cả Thẩm thục nghi cũng phải hao tâm tổn trí nịnh nọt. Nhưng chỉ trong chớp mắt, chỗ dựa lớn nhất là Thái hậu bệnh nặng, nàng liền bị các triều thần liên kết vạch tội, có lẽ ngay cả mạng cũng không giữ được. Thật sự là thế sự vô thường.
***
Thái độ của Hoàng đế không mưu mà hợp với Cố Vân Tiện, không nhắc đến việc này ở Trường Nhạc cung. Mỗi ngày đến Trường Nhạc cung vẫn như bình thường nói chuyện với Cố Vân Tiện, cùng dùng bữa. Dần dần, Cố Vân Tiện phát hiện, hắn đối với người không để tâm thì coi thường đến một loại trình độ nhất định, nhưng sau khi hắn đã để tâm đến ngươi thì lại là một nam nhân cực kỳ cẩn thận săn sóc.
Cho dù hôm nay ở tình huống như vậy, hắn vẫn quan tâm đến cảm thụ của nàng. Thấy nàng ăn không ngon liền phân phó Ngự thiện phòng chuẩn bị một ít đồ ăn nàng thích để nàng ăn nhiều thêm một chút; lo lắng nàng cả ngày ở bên chăm sóc Thái hậu thân thể không chịu được thì mỗi ngày đều mang một món canh khác nhau, bổ dưỡng thân thể.
Nàng biết, nàng nên thừa dịp hắn hứng thú với mình mà nghĩ biện pháp thoát khỏi hiểm cảnh trước mắt, nhưng khi nhìn đến Thái hậu ngày càng yếu thì lại không có một chút động lực nào.
Nếu không phải vì giúp nàng phục lập, Thái hậu cũng sẽ không như vậy.
Bây giờ mới biết lúc ấy quá sai rồi, nỗi lòng lại tràn ngập thê lương.

***
Thái hậu tỉnh lại vào một buổi tối, lúc đó Cố Vân Tiện và Hoàng đế đều canh giữ bên giường bà, vẫn một mực không nói gì.
“A Tuân…”
Thanh âm yếu ớt, lại khiến cho Hoàng đế phải quay đầu lại.
“Mẫu hậu,” Hắn nhìn bà, thanh âm khàn khàn: “Người tỉnh rồi?”
Thái hậu mỉm cười.
“Thái hậu, người sao rồi?” Cố Vân Tiện hỏi không ngớt lời, giọng nói nghẹn ngào: “Người khá hơn chút nào không?”
“Ta cảm thấy rất khá. Đã lâu rồi không có cảm giác tốt như vậy.”
Nàng và Hoàng đế nhìn nhau, đều cứng người lại.
Thái y đã từng nói, bệnh Thái hậu là do thuốc và châm cứu cứu vãn, hôm nay đột nhiên tốt lên, chỉ có thể là…
“Ta nghĩ, đây chắc là hồi quang phản chiếu rồi.” Thần thái Thái hậu bình thản: “Thật tốt!”
“Người đừng nói vậy… Người không có việc gì đâu.”
Bà cười lắc đầu: “Thật là đứa ngốc. Ngày hôm nay ta đã sớm đoán ra rồi, chỉ là không nghĩ tới sẽ đến nhanh như vậy.”
Nàng chỉ có thể cố gắng đè nén không để mình rơi lệ.
“Những ngày qua ta luôn ngủ mê, mơ thấy rất nhiều chuyện lúc trước. Khi ta mười sáu tuổi tiến nhập Đông cung, phục vụ tiên đế. Có đôi khi nhớ tới, dường như là chuyện mới hôm qua, nhưng rõ ràng đã hơn hai mươi năm.” Bà cười khổ, trong mắt mang theo vẻ buồn bã: “Cố nhân khi đó, phần lớn đã không còn.”
Bà vươn tay về phía Hoàng đế: “A Tuân, con của ta.” Một giọt nước mắt lăn xuống: “Cả đời này của mẫu hậu, chuyện hạnh phúc nhất chính là sinh ra con.”
Toàn thân Hoàng đế cứng ngắc, nắm tay mẫu thân, thật lâu mới gian nan nói: “Con trai bất hiếu, nhiều năm như thế vẫn phải khiến mẫu hậu bận tâm.”
“Con, đứa nhỏ này, tự bản thân ta cũng không hiểu được tâm tư con.” Thái hậu nói: “Con luôn có ý nghĩ của riêng mình. Lúc trước, ta không quản được con, về sau lại càng không được.”
“Mẫu hậu…” Hắn cúi đầu, trong giọng nói lộ ra một tia mềm yếu: “Con trai không nỡ.”
Thái hậu nhìn hắn trong chốc lát, chuyển dời ánh mắt, nhìn về phía không trung hư vô, lúc mở miệng giọng nói lại mang theo sự bình tĩnh mà dịu dàng: “Mẫu hậu niệm kinh đã từng thấy một câu chuyện. Trong câu chuyện đó nói, Đức Phật từng đi đến một nơi là Hà La Quốc, trên đường đi vô tình gặp được một bà lão. Đức Phật để A Nan đi đến chỗ lão bà ấy xin chút nước. Ai ngờ bà lão kia nghe nói

Đức Phật muốn uống nước lại tự mình chọn lấy một bình nước đi đến chỗ Đức Phật, buông bình nước, trực tiếp tiến lên muốn ôm lấy Đức Phật. A Nan muốn ngăn lại, Đức Phật lại nói: 'Đừng ngăn lại, vị lão phu nhân này, 500 năm trước đã từng là mẹ của ta, tấm lòng yêu con chưa tận, vì thế đến đây ôm ta. Nếu như ngăn lại, nhiệt huyết sẽ tuôn ra từ gương mặt, tức khí mệnh tẫn.' Lão phu nhân vì thế có thể ôm lấy Đức Phật, hôn tay chân Đức Phật."
Bờ môi bà mỉm cười, trên gương mặt nhàn nhạt vẻ an ủi: "Cho nên, dù cho chúng ta có sắp phân ly, cũng không muốn đau khổ. Đức Phật có thể lần nữa gặp lại mẫu thân kiếp trước của ngài, nhưng duyên phận chúng sinh đều là hạn định. Có lẽ kiếp sau, ta còn có thể làm mẹ con, chúng ta còn có thể làm bạn cả đời."
Hoàng đế gắt gao nắm chặt tay bà, một câu cũng không thể nói nên lời.
"Ta phải đi, bây giờ chuyện duy nhất ta không buông bỏ được là con cùng Vân nương. Con là Hoàng đế, không ai có thể tổn thương đến con, nhưng Vân nương…" Bà hơi dừng lại, lúc nói tiếp giọng nói lại mang theo sự khẩn cầu: "Con có thể đáp ứng mẫu hậu không? Cho dù tương lai có chuyện gì xảy ra, đều phải đối tốt với con bé."
"Con…" Hoàng đế không mở miệng, Cố Vân Tiện lại khóc ra tiếng: "Là A Vân sai, đều tại con…"
"Người yên tâm." Một tay Hoàng đế ấn lên bờ vai của Cố Vân Tiện, dường như trấn an nàng, ánh mắt lại nhìn về phía Thái hậu: "Con đáp ứng người, sẽ bảo vệ thật tốt Vân nương." Thanh âm trầm thấp, lại khiến cho người khác không tự chủ được mà tin tưởng.
Thái hậu lại lo lắng: "Con phải nhớ kỹ, quân không nói đùa."
Nàng dời mắt, nhìn về phía Cố Vân Tiện, đối phương đã khóc sưng cả mắt. Bà thản nhiên nói: "Đừng khóc, thân thể của ta, ta tự biết. Không liên quan đến con." Giơ tay lau nước mắt cho nàng: "Ta vẫn còn nhớ, năm đó con mười ba tuổi, cùng mẫu thân đến Trường Thu cung yết kiến. Lúc đó, ta ngồi ở thượng vị, xa xa nhìn con, không biết sao cũng nhớ tới năm đó lần đầu tiên tiến vào Đông cung. Cũng nho nhỏ như vậy, quỳ trong đám người, khẩn trương dập đầu vấn an. Ta thích con vì con thật sự rất giống ta lúc còn trẻ. Trước kia ta vẫn cảm thấy, để con và A Tuân cùng một chỗ là tốt nhất, nhưng hôm nay ta đang suy nghĩ, có phải ta đã nghĩ sai rồi hay không? Nơi thâm cung này, âm mưu tính toán, thật ra không phải là nơi con vẫn mong đợi. Con xinh đẹp như vậy, hiểu chuyện như vậy, nếu không tiến cung, có lẽ cuộc sống bây giờ trôi qua rất tốt cũng không chừng."

Hoàng đế chỉ cảm thấy tâm tình của mình như sợi lông vũ trôi nổi trên biển, theo từng lời nói của mẫu hậu mà trầm xuống. Vấn đề hắn chưa từng cân nhắc qua dần được hiện ra trước mặt sau làn sương mù.
Phần lớn tâm tư của hắn đều đặt trên khát vọng cùng kế hoạch của bản thân mình, chưa bao giờ đặt nhiều suy nghĩ lên người nữ nhân. Trong tiềm thức của hắn vẫn luôn cho rằng, chỉ cần hắn đối tốt với một nữ nhân nào đó, nàng sẽ tràn đầy hạnh phúc mà tiếp nhận. Nhưng giờ phút này, hắn bỗng nhiên không thể xác định được. Vân nương, thê tử được hắn dùng ba mươi sáu sính lễ, nở mày nở mặt lấy về. Vân nương, đối với hắn toàn tâm toàn ý, lại bị hắn lạnh nhạt bỏ qua. Vân nương sau khi xảy ra nhiều chuyện như thế, còn có thể giống như lúc trước không?
Có phải nàng đã hối hận không?
“Mẫu hậu, người đừng nói nữa.” Cố Vân Tiện khóc không thành tiếng: “Tất cả đều là A Vân cam tâm tình nguyện. Con vẫn chưa nói với người, từ trước khi người an bài con gặp mặt biểu ca, A Vân vẫn luôn ái mộ huynh ấy. Chỉ là khi đó A Vân hèn mọn, không dám vọng tưởng. Một khắc người hỏi con có nguyện ý gả cho biểu ca không, là một khắc vui vẻ nhất cuộc đời con…”
“Vậy sao?” Thái hậu khẽ nói: “Như vậy thật tốt, ta không có hại con.”
***
Thái hậu nói xong lời đó dường như muốn trầm đi. Cố Vân Tiện và Hoàng đế canh giữ trước giường, một tấc cũng không rời. Phi tần lục cung đều nghe được tin tức, cùng nhau quỳ phía ngoài Đông điện, lại không một ai dám phát ra tiếng động nào.
Giờ hợi canh ba, màn đêm buông xuống, Thái hậu tỉnh lại lần nữa, lúc này bà đã không phát ra được thanh âm nào, nắm chặt tay Hoàng đế, nhìn hắn hồi lâu, rốt cuộc chậm rãi nhắm mắt.
“Thái hậu…” Trong Điện Trường Tín tiếng khóc nổi lên bốn phía, bi thống tận xương.
Hoàng đế một mực trầm mặc quỳ ở đó, hai tay nắm chặt tay Thái hậu, vẫn không nhúc nhích. Hồi lâu, hắn chậm rãi đặt trán mình lên tay Thái hậu, nước mắt chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống trên đệm chăn màu xanh ngọc.
Một khắc tiếng khóc hắn truyền tới, Cố Vân Tiện đau khổ chống đỡ nhiều ngày rốt cuộc cũng vô lực, hoa mắt mà ngã xuống.
***
Thái hậu bệnh lâu quấn thân, chuyện sau đó sớm đã có lo liệu. Hoàng đế nắm tay bà quỳ đến hơn nửa đêm, cuối cùng chậm rãi đứng dậy. Hắn quỳ quá lâu, bước chân có chút lảo đảo, Lữ Xuyên

muốn tiến lên dìu hắn lại bị hắn phất tay cự tuyệt. Cuối cùng lại liếc nhìn mẫu thân trên giường, nói: “Để những người kia vào đi.”
Hắn bước từng bước một ra khỏi Điện Trường Tín, cùng lúc đó, cung nhân nối đuôi nhau mà vào, hắn biết, những người đó đi thu liễm di thể của bà.
Mặt trời mới mọc, ánh mặt trời nhu hòa chiếu trên người hắn, lại không biết cơ thể của hắn lạnh toát như người chết.
Qua ngày hôm nay, bọn họ đã là người của hai thế giới.
Bên ngoài Điện Trường Tín, nhóm cung tần đã một đêm chưa ngủ, sắc mặt mỗi người đều tiều tụy. Nhưng nếu so với Hoàng đế, các nàng đều dung quang tỏa sáng rồi.
Vốn có cung tần có ý định lợi dụng cơ hội bệ hạ bi thương trong lòng mà tiến lên dốc lòng an ủi, kết quả là khi nhìn đến ánh mắt hắn, cũng không dám nữa. Trinh tiệp dư dường như muốn tiến lên, chần chờ một chút vẫn gắng nhịn xuống.
Hắn cảm thấy như vậy rất tốt, bây giờ hắn không muốn để ý tới bất luận kẻ nào.
***
Hắn đứng bên ngoài Điện Trường Tín suốt hai canh giờ, trong đầu rối loạn không biết là đang suy nghĩ cái gì. Trường Nhạc cung người đến người đi, bận rộn. Ánh mắt của hắn vô ý thức tìm kiếm trong đám người, lúc kịp phản ứng mới phát giác chính mình đúng là đang tìm nàng. Người ấy trước đó vẫn lo liệu hết thảy.
Rũ mắt xuống, hắn chậm rãi nói: “Vân nương ra sao rồi?”
Lữ Xuyên trả lời: “Những ngày này Cố nương tử mệt nhọc quá độ, toàn bộ đều nhờ tâm lực chống đỡ mới không ngã xuống. Hôm nay Thái hậu… nàng cực kỳ bi thương, cho nên mới ngất xỉu. Thái y đã bắt mạch, không có gì trở ngại, nghỉ ngơi tốt thì sẽ ổn thôi.”
Lại toàn bộ nhờ vào tâm lực chống đỡ. Nàng quả thật là quật cường không khác gì mẫu hậu.
Hoàng đế trầm mặc một lát: “Trẫm đi thăm nàng một lát.”
HẾT CHƯƠNG 25

CHƯƠNG 26

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 26: HOÀI NGHI

RL | Kim Hoàn Lương

Sau khi Cố Vân Tiện ngất đi liền được đưa về Điện Trường An. Lúc Hoàng đế đi vào, nàng còn đang hôn mê, lông mày cau lại, khóe mắt còn ẩn hiện giọt nước mắt.

Hắn ngồi xuống bên giường, yên lặng nhìn dung nhan khi ngủ của nàng, có chút hoảng hốt.

Trong trí nhớ, lần đầu tiên nhìn thấy cô bé này là lúc hắn mười tám tuổi.

Là giữa tiết mùa hạ, hắn được mẫu hậu gọi đến Điện Tiêu Phòng dùng trà, được một nửa, mẫu hậu giống như vô tình nhắc đến: *"Đúng rồi, biểu muội nhà ngoại của con, đã vào cung được mấy ngày rồi, con có muốn gặp nàng không?"*

Hắn buông chén trà nhỏ: *"Hôm nay sao?"*

Hắn biết, Cố gia có một chi xa cũng được coi như thân thích, một năm trước Cố gia dời đến Dục Đô, tháng giêng năm nay được an bài vào cung yết kiến. Nghe nói trong đó có một tiểu cô nương rất hợp ý mẫu hậu, liền giữ lại Cung Trường Thu, hôm nay nữa đã được bốn tháng rồi.

Nhưng mà, bọn họ tuy nói là huynh muội, nhưng vẫn là nam nữ khác biệt, làm sao lại đột nhiên muốn bọn họ gặp nhau?

"Đúng vậy, vừa khéo dạo gần đây con bé có học trà nghệ, hôm nay có thể vì con mà trổ tài."

Hắn nghĩ nghĩ: *"Vậy thì gặp đi."*

Mẫu hậu mỉm cười: *"Đi mời Tam tiểu thư tới."*

Hắn đợi một lúc, bức rèm sau lưng được vén lên, hắn nghe thấy một thanh âm ôn nhu uyển chuyển: *"A Vân bái kiến cô, bái kiến Thái tử điện hạ."*

Hắn quay đầu, Cố Vân Tiện mười ba tuổi, một thân áo trắng, quỳ gối trên nền gạch xanh ngọc, giống như một đóa sen trắng cao vút sạch sẽ trên mặt hồ.

"Đều là người nhà, Vân Nương con cần gì đa lễ như thế ?Mau đứng lên." Mẫu hậu cười nói: *"Đây là biểu ca của con."*

Nàng đứng dậy, chậm rãi bước đến trước mặt hắn, dịu dàng khẽ chào: *"A Vân bái kiến biểu ca."*

Hắn cười đứng dậy, hồi lễ: *"Biểu muội đa lễ rồi."*

Nàng dường như không ngờ tới hắn sẽ đáp lễ, có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn. Không biết có phải do cảm giác của hắn sai

hay không, hắn cảm thấy khi đó trong ánh mắt nàng ẩn hiện sự chờ mong.
Phảng phất hy vọng hắn có thể nói cái gì đó.
Hắn đương nhiên không biết.
Ngày đó, nàng ngồi trước mặt hắn, chuyên tâm vì hắn trổ tài pha trà. Cuối cùng, lúc nàng mang chiếc chén 'Tử Duẩn' kia đến trước mặt hắn, hắn tập trung suy nghĩ nhìn kỹ đôi má trắng muốt như ngọc của nàng, cười tiếp nhận: *"Làm phiền muội rồi."*
Thanh âm có chút ngả ngớn, lại khiến nàng mặt nàng đỏ lên trong nháy mắt.
…
Thoáng một cái đã sáu năm, thiếu nữ trước kia vì bị hắn trêu chọc một câu mà mặt đỏ bừng lên, nay đã trở thành một vị Hoàng hậu bị hắn vứt bỏ.
Hắn mất mẫu thân, nàng mất cô. Bọn họ là những người duy nhất trong nội cung này đồng bệnh tương liên.
.
Cố Vân Tiện vẫn đang mơ.
Trông mơ toàn thế giới đều là một mảng tối tăm mờ mịt, yên tĩnh đến giống như mọi thứ đều đã chết đi. Nàng đứng trong mai viên trống trải, trong tầm mắt toàn bộ đều là một màu đỏ rực đến chướng mắt của hoa mai, giống như đã bị nhuốm máu. Quỷ dị chính là, nàng không mơ hồ giống như nằm ác mộng mà ngược lại rất thanh tỉnh. Nàng biết mình đang mơ, thậm chí nàng còn nhớ rất rõ chuyện trước khi mình té xỉu.
Thái hậu mất.
Vị Thái hậu vẫn luôn một mực che chở nàng nhiều năm đã không còn. Từ nay về sau, nàng ở trong hậu cung này đã không có một thân nhân nào nữa.
Nhận thức này khiến cho tim nàng đau như bị dao cắt, trong nháy mắt, nàng thầm nghĩ vĩnh viễn ở lại trong mộng cảnh, không muốn ra ngoài.
"Hình muội muội, muội giúp ta hái một cành hoa mai bên kia được chứ?"
Nàng như bị sét đánh, quay phắt đầu lại, nhìn thấy mai viên vốn không một bóng người nay bỗng xuất hiện một cô gái. Bạc Cẩn sớm đã chết đang mỉm cười chỉ vào một cành hoa mai cười nói với HÌnh Oản.
Mà một chính mình khác đang đứng sau lưng Hình Oản, im lặng.
"Đừng đi… Dừng lại…"

Nàng không tự giác hô lên, nhưng thanh âm bị tan theo trong gió. Nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn Hình Oản đi đến phương hướng Bạc Cẩn chỉ, nhìn Bạc Cẩn nhẹ nhàng giơ tay, nhìn một chính mình khác té nhào vào trên người Hình Oản, giữa những tiếng kêu la của mọi người mà té trên mặt đất.
Làn váy trắng như tuyết của Hình Oản bị nhuộm một màu đỏ máu, nhìn đến mà giật mình.
Nàng vô lực nhắm mắt lại.
Đây là, chuyện ở kiếp trước.
Lúc đó, nàng liền như thế bị Bạc Cẩn hãm hại, giết chết đứa con của Hình Oản.
Cuống phong bốn phía bỗng nhiên gào thét, nàng bị thổi lung lay sắp ngã, đợi lúc mở mắt lần nữa, lại phát hiện nàng đã không còn ở mai viên mà đang đứng trong Điện Thành An của Trinh tiệp dư.
"Ta sai ngươi đem chuyện Cố thị mưu hại cốt nhục trong bụng của Hình Oản cho Thái hậu biết, ngươi làm đến đâu rồi?" Là thanh âm như gió mát của Cảnh Phức Thù.
"Nô tì đã sắp xếp xong xuôi, chừng nửa canh giờ nữa, bên kia sẽ biết thôi." Diệp Linh nói, dừng một chút lại hỏi: *"Thế nhưng nô tì có hơi không hiểu, cho dù chúng ta để Thái hậu biết việc này, lại có thể làm sao đây? Thái hậu là cô của Cố thị, chẳng lẽ không che chở nàng ta sao?"*
Bờ môi Cảnh Phức Thù mang theo tia cười như có như không: *"Ngươi cho rằng vì sao Hoàng thượng lại đem hết tâm tư gạt Thái hậu chuyện này? Còn không phải là sợ sau khi bà ta biết được cháu gái bảo bối của bà ta hại chết cháu mình, sẽ nhịn không được mà nộ khí công tâm, tổn thương phượng thể."*
Diệp Linh mở to đôi mắt, dường như đã đoán được gì, nhưng không thể tin được: *"Cho nên…"*
"Cho nên chúng ta càng phải để cho bà ta biết được." Cảnh Phức Thù mỉm cười nói: *"Cố Vân Tiện liên tiếp phạm phải tội lớn như thế, dù cho là Thái hậu cũng không thể bao che nàng ta nữa. Huống chi, Thái hậu đã sớm thất vọng với nàng ta. Bệ hạ niệm tình cũ, vẫn không đành lòng hạ thủ. Nhưng nếu như, Thái hậu bởi vì chuyện của Cố Vân Tiện có gì xảy ra, ngươi nói xem, bệ hạ còn có thể nhịn tiếp nữa sao?"*
Diệp Linh hít một ngụm khí lạnh: *"Nương nương, ý của ngài là…"*
"Bổn cung không có ý gì." Cảnh Phức Thù thản nhiên nói: *"Sự tình tiếp theo cùng chúng ta không có liên quan gì. Ngươi chỉ cần đứng xem là được"*
Diệp Linh im lặng, hồi lâu mới thấp giọng nói: *"Nô tì đã hiểu."*

Tâm Cố Vân Tiện phảng phất như rơi vào hầm băng, từng lỗ chân lông khắp toàn thân đều như tỏa ra khí lạnh.
Là như thế! Thì ra là thế!
Thì ra, đây mới là toàn bộ kế hoạch của các nàng. Diệt trừ con của Hình Oản, vu oan nàng mưu hại hoàng tự, những điều này không trọng yếu. Chuyện sau đó mới là mấu chốt.
Kiếp trước, Thái hậu rốt cuộc chết như thế nào? Nàng luôn bị giam trong Tĩnh Sinh Các, người trông giữ nói cho nàng biết, Thái hậu biết chuyện nàng làm hại con của Hình Oản mà nộ khí công tâm, vì vậy liền cho rằng bà là do nàng làm tức giận mới chết.
Nhưng nếu như, Thái hậu bị người âm thầm mưu hại. Mà tất cả mọi người đều hoàn toàn không biết, trước sau đều giống như nàng, cho rằng Thái hậu vì tức giận nên bệnh tình mới nặng thêm.
Có lẽ, nàng đã sai lầm khi tự trách bản thân mình lâu như vậy.
Nàng muốn đi qua bắt lấy cổ áo hai nữ nhân kia chất vấn, muốn liều mạng với bọn họ. Hận ý cực đại làm cho nàng quên mất đây chẳng qua chỉ là giấc mộng, quên mất các nàng căn bản không nhìn thấy mình.
Cảnh vật bốn phía càng lúc càng mờ nhạt, nàng chỉ cảm thấy có một lực lớn đang kéo nàng về phía sau, không để nàng kháng cự…
.
Nàng mở choàng mắt.
Trên đỉnh đầu là màn giường màu tím nhạt, trên đó thêu hoa văn tường vân, một trái cầu hun bằng vàng được treo bên trên, nhữung làn khỏi trắng lượn lờ tản ra từ đó.
Một bàn tay đặt lên trán nàng, có chút lạnh: *“Tỉnh?”*
Nàng quay đầu, Hoàng đế bình tĩnh nhìn nàng.
Nàng nhìn vào đôi mắt đen như mực ấy trong chốc lát: *“Ta đã ngủ bao lâu?”*
“Một ngày một đêm.” Hoàng đế nói: *“Trẫm sai người xuống bếp nấu chút cháo, tỉnh lại rồi thì dùng một chút đi. Kế tiếp… còn rất nhiều chuyện phải hoàn thành.”*
Đúng vậy, Thái hậu băng hà, chuyện phải làm thật sự quá nhiều.
Nhưng những chuyện kia đều không là gì, bây giờ nàng thầm nghĩ muốn làm một chuyện.
Ý nghĩ kia trong đầu nàng ngày càng rõ ràng: Nếu như kiếp trước Thái hậu là bị người hại chết, như vậy lúc này, có phải cũng như vậy hay không?”
Tất cả mọi người đều biết, Thái hậu là chỗ dựa lớn nhất của nàng, nếu như Thái hậu chết đi, nàng cũng mất đi chỗ dựa. Những triều thần ủng hộ phục lập đều nghe Thái hậu phân phó, hôm nay Thái

hậu không còn, nàng căn bản không biết phải làm thế nào với bọn họ, bọn họ cũng chưa chắc chịu đặt tiền đồ lên người một vị Phế hậu như nàng.
Khó trách Thái hậu bị bệnh, giám quan dâng tấu vạch tội nói nàng là điềm xấu. Căn bản chính là sớm đã có dự mưu.
"Bệ hạ, Thái hậu là bị người hại chết đấy." Nàng nghe thấy thanh âm của mình, không phải phẫn nộ mà là tỉnh táo đến đáng sợ.
Hắn nhìn nàng, trong đôi mắt không có sự khiếp sợ như nàng nghĩ, ngược lại là nhàn nhạt bi thương cùng thương tiếc. Ngón tay thon dài vuốt ve tóc mai của nàng: *"Trẫm biết nàng đang tự trách nhưng chuyện của mẫu hậu, kỳ thật không thể trách nàng."*
"Là trẫm… Từ lúc sủng hạnh nàng mới khiến mẫu hậu nổi lên tâm tư phục lập nàng. Nếu có sai, cũng là trẫm sai."
Nàng lắc đầu, muốn nói không phải như thế, không phải ngươi sai cũng không phải lỗi của ta, là những người kia sai. Nhưng loại cảm giác vô lực này lại lần nữa tập kích nàng, nàng bỗng thanh tỉnh nhận ra, bản thân mình căn bản không có bất kỳ chứng cứ nào.
Đừng nói hôm nay nàng chẳng qua chỉ là một Phế hậu, cho dù nàng vẫn còn là một Hoàng hậu nắm quyền cũng không có khả năng dựa vào mấy câu nói liền có thể vặn ngã một Trinh tiệp dư như một thâm thụ thánh sủng.
Nếu như nàng chưa từng có trí nhớ hai kiếp, chừa từng mơ một giấc mộng này, cũng không hề nghĩ đến được Cảnh Phức Thù lại có gan mưu hại Thái hậu.
Nàng thậm chí cũng không thể nói với Hoàng đế, hoài nghi của nàng từ đâu mà có. Chẳng lẽ nói bản thân mình là người đã từng chết qua một lần sao? Chỉ sợ hắn lập tức cho rằng nàng điên rồi.
Hoàng đế nhìn Cố Vân Tiện ngồi im trên giường, trên mặt là bi thống mà mờ mịt, trong lòng chợt mềm xuống.
Hắn cầm chặt tay nàng, nói khẽ: *"Nàng đừng sợ, mẫu hậu tuy đã mất, nhưng trẫm đã nhận lời bà, sẽ bảo vệ nàng. Trẫm nói được thì làm được."*
.
Thái hậu băng hà, trong hậu cung ngoại trừ Cố Vân Tiện và Hoàng đế còn có một người là thật sự thương tâm.
Lúc Cố Vân Tiện nhìn thấy Liễu thượng cung, bà đang kiểm tra danh sách đồ vật cần thiết cho lễ tang. Dưới ánh mặt trời lờ mờ, sắc mặt bà tái nhợt, bờ môi bị nẻ, nhìn thập phần tiều tụy. Nếu Cố Vân Tiện không hiểu rõ tính bà, cũng sẽ hiểu lầm bà muốn tuyệt thực tuẫn chủ.

Trên thực tế, tuẫn chủ thì đúng nhưng lại đoán sai phương pháp. Đối với Liễu thượng cung, tuyệt thực mà chết quả thật quá dài dòng, bà không thích thế. Hôm nay, mỗi ngày bà đều trấn định lo liệu hậu sự cho Thái hậu, ngoại trừ sắc mặt hơi khó coi thì cũng không khác gì những cung nhân xung quanh.
Nhưng Cố Vân Tiện biết, tất cả bình tĩnh đều chỉ là giả vờ. Bà chỉ đang đợi, đợi sau khi Thái hậu liệm bảy ngày, sẽ gọn gàng linh hoạt mà đi theo chủ.
"Nương tử." Thấy Cố Vân Tiện đến, Liễu Sắc đặt thẻ tre trong tay xuống, bình tĩnh nói.
"Mấy ngày nay, thượng cung tốt chứ?"
Liễu Sắc thản nhiên nói: *"Nô tài rất tốt."*
Lời này đáp lại rất qua loa, ánh mắt Cố Vân Tiện buồn bã. Trong nội tâm Liễu thượng cung, chính mình có tốt hay không cũng không quan trọng. Dù sao mấy ngày nữa, bà liền muốn buống tha cho tất cả, xuống suối vàng tiếp tục làm bạn với tiểu thư của bà, đi theo tiểu thư cả đời.
"A Vân biết, trong lòng thượng cung có tính toán của mình. A Vân cảm phục trung thành của thượng cung." Nàng nói: *"Nhưng hôm nay A Vân đến đây, chính là khẩn cầu thượng cung buông tha cho việc mà người cần phải làm."*
Liễu Sắc không đổi sắc mặt: *"Tâm ý nô tỳ đã định, nương tử không cần khuyên."*
Cố Vân Tiện yên lặng nhìn bà, chậm rãi nói: *"Chẳng lẽ thượng cung không muốn biết, rốt cuộc cô vì sao mà chết?"*
HẾT CHƯƠNG 26
Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bệ hạ, ngài nhớ lầm rồi ! Lần đầu gặp mặt của hai người không phải ngày đó. Một mũi tên của ngươi suýt nữa thì bắn chết tiểu nương tử nhà người ta, cứ như vậy quên mất thật sự ổn chứ ?

CHƯƠNG 27

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 27: TÚC TRỰC BÊN LINH CỮU

Rùa Lười | Kim Hoàn Lương

Liễu Sắc mở to hai hai mắt: *"Lời này của người là có ý gì?"*

Gương mặt Cố Vân Tiện trầm như nước. Khi mới tiến vào, nàng đã cho mọi người lui xuống, cũng để Thái Chỉ canh ngoài cửa, không sợ chuyện các nàng nói với nhau bị người khác nghe được.

"A Vân hoài nghi, Thái hậu đột nhiên băng hà là bị người khác hãm hại."

Dường như bị cái gì đâm trúng, sắc mặt Liễu Sắc vốn tái nhợt liền biến thành trắng bệch. Đôi môi run rẩy, hồi lâu, bà mới chậm rãi nói: *"Sao người lại có ý nghĩ như vậy?"*

Cố Vân Tiện mím môi: *"Đêm qua A Vân mơ thấy cô. Người ở trong mơ cầm chặt tay ta, buồn bã than thở, muốn ta báo thù cho người."*

Liễu Sắc nghe thấy, toàn thân run lên: *"Thái hậu báo mộng cho người?"*

*"Vâng."*Cố Vân Tiện gật đầu.Thần sắc nàng kiên nghị khiến người khác không thể không tin.

Mãi một lúc lâu Liễu Sắc không thể thốt thành lời, không khỏi hít thật sâu: *"Vậy… người có nói là ai làm hại người không?"*

"Không có." Cố Vân Tiện nói: *"Người chỉ muốn ta báo thù cho người, cũng chưa từng nói gì. Nhưng, A Vân nghi ngờ một người?"*

"Ai?"

Cố Vân Tiện không nói gì, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ. Liễu Sắc nhìn theo tầm mắt nàng, đó là… phương hướng của Điện Thành An.

"Trinh tiệp dư?" Bà hạ thấp thanh âm.

Đúng vậy, trong hậu cung này, nếu có người hy vọng Thái hậu băng hà thì nhất định đó là nàng. Nhưng bằng cách nào, làm sao bọn họ có thể tố cáo nàng ta mưu hại Thái hậu đây?

"Người có chứng cứ?"

"Chính vì không có nên A Vân mới đến khẩn cầu thượng cung, coi như là vì cô mà hãy bảo toàn tính mạng của mình, giúp đỡ A Vân điều tra ra chân tướng."

Liễu Sắc không nói gì.

Cố Vân Tiện nghiêm mặt nói: *"Bây giờ, A Vân chẳng qua chỉ là một phế hậu, tình cảnh nguy hiểm, hậu cung và triều đình khắp nơi đều có kẻ thù chỉ mong đưa ta vào chỗ chết. Ta ngay cả việc bảo vệ tính mạng mình đều khó khăn, đừng nói đến làm sao có thể điều tra chân tướng, báo thù cho cô chứ? Thượng cung ở trong cung nhiều*

năm, vô cùng khôn khéo, nếu có thượng cung giúp đỡ, việc này sẽ có thêm vài phần thắng lợi."
Thấy Liễu Sắc vẫn không trả lời, Cố Vân Tiện bỗng đứng dậy, chỉnh trang y phục rồi quỳ xuống: *"Xin thượng cung hãy vì cô mà đồng ý với khẩn cầu của A Vân!"*
Liễu Sắc bị hành động của nàng dọa sợ, liên tục quỳ theo xuống, giơ tay đỡ nàng: *"Nương tử, người mau đứng lên! Nô tỳ không thể nhận lễ lớn của người như thế!"*
"Có gì mà không thể?" Cố Vân Tiện cười tự giễu: *"Bây giờ ta cũng chẳng phải người có thân phận gì."*
"Mặc dù người ở hậu cung không có thân phận gì, nhưng nô tỳ sống hay chết đều là người Cố gia, người là tiểu thư Cố gia, cho dù ở đâu, người đều là chủ nhân của nô tỳ." Khóe mắt Liễu Sắc rưng rưng, khẽ nói.
Cố Vân Tiện hơi sững sờ: *"Thượng cung, ý của người là…"*
"Nô tỳ đáp ứng." Liễu Sắc cười buồn: *"Tuy nô tỳ đã không còn quyến luyến gì với trần thế, nhưng nếu Thái hậu thật sự bị người ta làm hại, nô tỳ tất nhiên không thể không quan tâm. Nếu không cho dù nằm xuống, nô tỳ cũng không còn mặt mũi nào đến phục vụ ngài ấy nữa."*
Cố Vân Tiện cười mừng rỡ, khóe môi vừa nhếch lên thì nước mắt liền rơi xuống, không phân được là vui hay buồn.
Liễu Sắc nhìn thấy vẻ mặt như thế của nàng, trong lòng càng thêm bi thương, lần đầu tiên không để ý quy củ nắm chặt tay nàng, cho nàng một chút an ủi.
Cố Vân Tiện nhìn ánh mắt của bà, trong nội tâm vừa thẹn vừa đau, chỉ đành dời ánh mắt sang bên cạnh, tránh đi ánh mắt khiến nàng chột dạ kia.
Vừa rồi, những lời kia của nàng là nửa thật nửa giả. Thái hậu tất nhiên chưa từng báo mộng cho nàng, nhưng nàng không biết phải thuyết phục Liễu thượng cung như thế nào mới bất đắc dĩ nghĩ ra biện pháp này.
Hai ngày nay nàng cân nhắc rất nhiều. Nàng tin giấc mộng kia là thật, cũng tin suy đoán của mình không sai, nhưng nàng lại không có chứng cứ. Dựa vào năng lực bây giờ của nàng thì không thể diệt trừ Cảnh Phức Thù.
Nàng cần giúp đỡ.
Liễu Sắc là nha hoàn hồi môn Thái hậu mang theo từ Cố gia, từ Đông Cung đến Cung Trường Thu rồi lại đến Cung Trường Nhạc, đã ở trong nội cung lăn lộn hơn hai mươi năm. Không có ai rõ ràng những uẩn khúc trong hậu cung này hơn so với bà, càng không có ai hiểu rõ cuộc sống thường ngày của Thái hậu hơn bà, nàng muốn

tra ra chân tướng cũng được, muốn bẻ gãy Cảnh Phức Thù cũng được, đều không thể không có sự trợ giúp của bà.
Cho nên, nàng không thể để bà tự ý chết đi.
Cho nên, nàng lừa bà.
.
Linh cữu của Thái hậu được đặt ở Điện Cam Lộ đủ bảy bảy bốn mươi chín ngày mới mang đi an táng, trong lúc đó chủ trì Đại Từ Ân Tự dẫn theo hơn trăm vị tăng nhân niệm kinh siêu độ vì Thái hậu.
Ba ngày đầu, có xảy ra tranh chấp trong các cung tần về việc ai có thể ở lại Điện Cam Lộ túc trực bên linh cữu.
Theo ý Hoàng đế, Cố Vân Tiện lưu lại, hơn nữa chủ vị các cung cũng phải đến. Nhưng mà chuyện này vừa được truyền xuống, Doãn lệnh nghi cau lông mày, dường như có chuyện gì khó nói.
"Sao vậy?" Hoàng đế hỏi.
Doãn lệnh nghi mím môi, dường như đang trải qua một phen giãy giụa, cuối cùng dứt khoát nói: *"Nô tỳ cảm thấy, sắp xếp này có chút không ổn."*
Hoàng đế nhíu mày.
"Không phải là nô tỳ nhằm vào ai, chỉ là khi Thái hậu còn sống vẫn có người mà người yêu ghét, việc lựa chọn người túc trực bên linh cữu không thể không thận trọng." Thần sắc Doãn lệnh nghi thành khẩn mà nghiêm túc, là phong cách đoan chính trước sau như một của nàng.
Lời nói thì mập mờ, nhưng mọi người ai lại không hiểu rõ ý nàng.
Thái hậu yêu ghét? Chẳng phải là nói Thái hậu không thích Trinh tiệp dư sao, bây giờ còn để nàng túc trực bên linh cữu, là có chủ tâm muốn Thái hậu chết rồi vẫn không bớt lo sao.
Hoàng đế nghe vậy liền lâm vào trầm mặc. Lúc Thái hậu còn sống, hắn vì Trinh tiệp dư mà tranh chấp với bà cũng không có gì. Nhưng hôm nay bà đã không còn, hắn không thể lại bất hiếu như thế nữa.
Trinh tiệp dư nghe vậy liền chỉnh trang y phục quỳ xuống, trong mắt rưng rưng: *"Nô tỳ biết thân này mang tội rất nhiều, hôm nay chỉ hy vọng có thể quỳ bên linh cữu Thái hậu, để tận hiếu tâm, cầu bệ hạ ân chuẩn."*
"Nói cái gì mà tội với không tội." Hoàng đế nói: *"Mẫu hậu đối với nàng như vậy, nói cho cùng nguyên nhân cũng là vì trẫm."*
"Trinh tiệp dư chỉ biết giữ lấy lòng hiếu thảo của mình, lại đặt hiếu tâm của bệ hạ ở đâu rồi?" Doãn lệnh nghi nói: *"Thái hậu người đã lên tây thiên, khi hồn phách trở về nhìn thấy người không muốn thấy, chẳng phải là chúng ta bất hiếu, bệ hạ bất hiếu sao?"*
Bàn tay đặt trên mặt đất của Trinh tiệp dư vô ý thức nắm lại.

Diệp mỹ nhân thấy thế quỳ xuống theo nói: *"Trinh tiệp dư chỉ là một lòng hiếu tâm, bệ hạ hãy thông cảm cho nàng."*
Hoàng đế trầm mặc một lát, đưa mắt nhìn Cố Vân Tiện. Thấy nàng cúi đầu, bộ dáng buồn bã, nhẹ giọng hỏi: *"Nàng thấy sao?"*
Trong mắt Cố Vân Tiện ẩn ẩn lệ quang: *"Nô tỳ vốn không muốn xen vào việc này. Chỉ là… nô tỳ cảm thấy, đây là chuyện cuối cùng chúng ta có thể làm vì Thái hậu, tâm ý của người là quan trọng nhất."*
Hoàng đế im lặng, nhìn Trinh tiệp dư: *"A Thù, xưa nay thân thể nàng không tốt, hãy quay về Điện Thành An nghỉ ngơi đi, cũng bớt mệt nhọc một phen."*
Thần sắc Trinh tiệp dư bi thương, dịu dàng khẽ cúi: *"Nô tỳ tuân mệnh."*
Hoàng đế quay người rời đi, Cố Vân Tiện theo sát phía sau. Đợi đến khi hai người đều rời khỏi, có cung tần thấp giọng nói: *"Bệ hạ lại hỏi Cố thị chuyện liên quan đến người túc trực linh cữu… Thật đúng là coi nàng ta như con dâu của Thái hậu sao?"*
Khương sung nghi cười như không cười liếc nhìn Trinh tiệp dư: *"Còn không phải sao. Xem ra có người âm thầm tốn công phu nhưng không đến nơi đến chốn, làm uổng phí tâm cơ rồi."*
Trinh tiệp dư thản nhiên nói: *"Quan tài Thái hậu đặt bên ngoài hai mươi trượng, Khương tỷ tỷ ở đây nói cái gì tâm cơ hay không tâm cơ, không cảm thấy thẹn sao."*
"Ồ?" Khương sung nghi cười cười: *"Nếu Trịnh muội muội đã có hiếu tâm như vậy với Thái hậu, đâu đâu cũng vì người mà lo lắng, lát nữa bổn cung sẽ thay ngươi cầu nguyện. Hy vọng hồn phách lão nhân gia ngài có biết sẽ thông cảm chút ít cho ngươi."*
Nói xong, nàng ta mỉa mai cười, quay đầu nhìn Thẩm thục nghi nói: *"Trầm tỷ tỷ, chúng ta cũng nên đi thôi."*
Thẩm thục nghi hơi gật đầu, mắt phượng nhìn quanh lướt qua trên người Trinh tiệp dư, thương cảm và đồng tình bên trong đều làm cho mọi người thương cảm.
Trinh tiệp dư đứng nguyên tại chỗ, yên lặng nhìn ba người Thẩm thục nghi, Khương sung nghi và Chu quý cơ rời đi. Trong những cung tần còn ở lại, thân phận của nàng cao nhất, giờ phút này cũng tụ lại một chỗ, lén đánh giá, chỉ trỏ nàng.Từ lúc nàng tiến cung vẫn được thịnh sủng đến nay, đây là lần đầu tiên bị bệ hạ gạt ra ngoài như vậy.
"Nương nương." Diệp mỹ nhân thấp giọng nói: *"Nô tỳ cùng người quay trở lại Điện Thành An."*
Nàng mỉm cười gật đầu: *"Cũng được."*

Thần sắc nàng tự nhiên nhưng tay phải lại không tự chủ nắm chặt lại. Liếc nhìn chính điện Điện Cam Lộ cách đó không xa, trong lòng nàng mặc niệm nói: Cố Vân Tiện, lần này, ta sẽ nhớ kỹ.

.

Ban đêm, Điện Cam Lộ rất lạnh.

Cố Vân Tiện mặc một thân đồ trắng, quỳ trên bồ đoàn, nhìn về phía làn khói lượn lờ phía trước, im lặng.

Liễu Sắc nghe nàng phân phó, cẩn thận đi tra xét dược liệu cùng đồ ăn khi còn sống của Thái hậu, lại không phát hiện manh mối nào.

Chuyện này đều trong dự liệu của nàng, nàng cũng không trông mong có thể nhanh chóng tìm ra chứng cứ như vậy.

Không có chứng cứ, nàng chỉ có thể nhẫn nại. Cảnh Phức Thù bất quá chỉ dựa vào sủng ái của Hoàng đế, muốn kéo đổ nàng ta, nhất định phải cướp đi chỗ dựa lớn nhất của nàng ta.

Nàng sẽ cố gắng, thắng lại toàn bộ sủng ái và tín nhiệm của Hoàng đế, ngồi trở lại vị trí đã từng là của nàng.

Nhớ đến thần sắc lúc chiều của Cảnh Phức Thù, trong nội tâm một hồi sảng khoái. Như vậy mới đúng, ngươi làm chuyện như vậy, còn muốn đến trước linh cữu Thái hậu làm bộ làm tịch sao?

Ta sẽ không để cho ngươi được như ý đâu. Ta sẽ bắt ngươi trả giá thật nhiều, ta sẽ cho ngươi thân bại danh liệt!

Cô, người ở trên trời hãy phù hộ cho A Vân. Phù hộ cho A Vân hạ được kẻ thù, rửa hận cho người và chính ta.

Nàng chắp tay trước ngực, nhắm mắt lại, bên tai là tiếng tụng kinh không ngớt.

“Nàng đang nghĩ gì?”

Một lát sau, nàng mới chậm rãi mở mắt ra: *“Nhớ lại chuyện lúc trước của cô.”* Nghĩ nghĩ, lại nói: *“Bệ hạ, người thì sao?”*

Hoàng đế nhìn về phía quan tài, ánh mắt thập phần nhu hòa, thậm chí mang theo một chút vui vẻ: *“Cũng giống như nàng. Lúc trẫm quỳ đó, trong đầu, đều là chuyện khi còn bé mẫu hậu tự mình làm phù dung cao cho trẫm.”*

“Bề ngoài, tuy cô không nói nhưng trong nội tâm người rất để ý đến bệ hạ.”

Hoàng đế mỉm cười: *“Ta biết.”*

Nàng cảm thấy, những ngày này Hoàng đế không giống như bình thường. Trải qua chuyện mất đi mẫu thân, hắn không còn bộ dáng bại hoại bất cần nữa, thần sắc luôn trịnh trọng, cả người thoạt nhìn trầm ổn không ít.

Chuyện này cũng không kỳ lạ, nàng chỉ là hiếu kỳ, rõ ràng tình thế trên triều đình rất bất lợi với nàng, nhưng hắn lại càng nhiệt tình

quan tâm chăm sóc nàng. Giờ phút này nhìn thấy ánh mắt của hắn, lại bỗng hiểu được: Trong lòng hắn, chỉ có nàng và hắn là chịu tổn thương khi người thân qua đời. Chỉ có nàng mới hiểu hắn.
Nàng rủ mắt: *"Cô mất, sau này chúng ta cũng chỉ còn có bản thân. Chúng ta đều phải sống thật tốt, nếu không sẽ rất có lỗi với lão nhân gia người."*
Thần sắc Hoàng đế chấn động. Nàng nhìn thấy ánh mắt hắn phút chốc đỏ lên, bi thương bên trong không cách nào che lấp.
Hắn cầm chặt tay nàng: *"Nàng nói đúng. Chúng ta đều phải sống tốt hơn."*
Nàng cúi đầu, trong lòng hiểu rõ, cùng trải qua chuyện này, tình cảm của bọn họ sẽ không như lúc trước. Dù cho sau này Hoàng đế ghét bỏ nàng, cũng sẽ nhớ đến thời điểm hắn bi thương nhất, có nàng ở cùng hắn.
Bọn họ là thân nhân.
HẾT CHƯƠNG 27

CHƯƠNG 28

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 28: VĨNH BIỆT

Edit: Rùa Lười

Quỳ suốt mấy buổi tối, cho dù là Hoàng đế mạnh bằng năm nam tử thì cũng không thể chịu đựng nổi, chứ đừng nói tới những cung tần thể chất yếu ớt. Sau bảy ngày khâm liệm, Hoàng đế để các nàng quay trở lại tẩm cung của mình nghỉ ngơi, để tránh mệt mỏi lại xảy ra chuyện gì không hay. Theo ý hắn, chính là muốn ở lại Điện Cam Lộ, nhưng không chịu nổi Cố Vân Tiện nhiều lần khuyên can đành phải quay lại Điện Trường An với nàng.

Thái Hà đã sớm được phân phó, sai dưới bếp chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, bày đầy hơn nửa bàn. Cần muối chua Bích Hồ, cóc non Lục Ba, mẫu đơn Yên Thái, tuyết dạ đào hoa còn có nhân sâm nghìn năm sao khô hầm thành canh, để trong bát, đĩa sứ lam, màu sắc phối hợp nhìn cực kỳ đẹp mắt.

Cố Vân Tiện tự tay lấy nửa bát canh đưa tới, “Bệ hạ, những ngày này đã mệt mỏi rồi, phải để tâm đến sức khỏe của mình.”

Hoàng đế nhàn nhạt lên tiếng, đón lấy bát sứ.

Cố Vân Tiện thấy hắn chỉ trầm mặc uống canh, khẽ nói: “Có một chuyện, nô tỳ muốn xin ân điển của bệ hạ.”

“Nàng nói đi.”

“Việc này là về Liễu thượng cung ạ.”

Quả nhiên, ba chữ kia vừa được thốt ra, động tác uống canh của Hoàng đế hơi dừng lại, nghĩ nghĩ mới nói: “Là sơ sót của trẫm, gần đây đều không nhớ tới bà. Mẫu hậu mất, trong nội tâm Liễu thượng cung thập phần khổ sở.”

Thần sắc Cố Vân Tiện thương cảm, “Hai người ấy làm chủ tớ hai mươi năm, làm bạn cả đời, hôm nay cô đi trước, Liễu thượng cung chỉ cảm thấy không còn lưu luyến cuộc sống.”

Trên mặt Hoàng đế không có bất kỳ biểu hiện gì, “Nàng muốn trẫm đồng ý cho Liễu thượng cung tuẫn táng theo?”

Theo như cung quy, cung nhân tự sát là tội lớn. Có lẽ Liễu thượng cung lo lắng bà đi theo chủ sẽ liên lụy đến cha mẹ tuổi già của mình. Thế nhưng nàng đã thật sự quá lo lắng rồi, hắn sao có thể vì chuyện này mà giáng tội bà chứ?

Hắn nhớ lúc còn nhỏ, mẫu hậu bận rộn công việc hậu cung, không có thời gian rảnh chăm sóc hắn. Lúc đó, luôn là Liễu thượng cung nói chuyện với hắn, còn dẫn hắn đi hái mận, một nắm to màu đỏ au, đặt trong đĩa sứ trắng, khiến hắn nhìn đến rất thích.

Hắn cảm thấy không nỡ. Nhưng hắn hiểu tính tình của bà, mẫu hậu mất, bà cũng không còn lý do muốn sống. Hắn cũng không muốn miễn cưỡng bà.
Sinh tử đều là chuyện lớn, như cả bản thân mình cũng cảm thấy chết còn tốt hơn sống, hắn cũng chẳng còn lý do gì ngăn cản.
“Không phải, nô tỳ muốn bệ hạ ấn chuẩn để sau này Liễu thượng cung đi theo nô tỳ.”
Hoàng đế mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn nàng.
“Để Liễu thượng cung đi theo nàng?” Hắn ngạc nhiên nói, “Bà bằng lòng sao?”
Cố Vân Tiện rủ mắt, có vài phần đắng chát, “Theo ý của bà tất nhiên là sẽ muốn đi theo cô. Chỉ là, cô lo lắng cho A Vân, trước khi đi có phân phó bà sau này ở bên cạnh ta, không được chết theo…”
Hoàng đế không nói gì, một hồi lâu sau mới khẽ thở dài, “Như vậy cũng tốt.” Ánh mắt phức tạp nhìn nàng, “Mẫu hậu đối với nàng, quả nhiên là cực kỳ yêu thương.”
Cố Vân Tiện cúi đầu, hồi lâu nức nở nói: “Ta biết.”
Ngón tay Hoàng đế xoa búi tóc nàng, giống như là đang vuốt ve tiểu nữ nhi, trìu mến mà cưng chiều.
Cố Vân Tiện thuận thế dựa sát vào lòng hắn, đôi má đặt lên bờ vai hắn.
Hoàng đế chỉ cảm thấy thân thể trong ngực lại có thể gầy đến thế, khiến cho lòng hắn quặn thắt từng hồi. Hắn ôm nàng, như là ôm một bó sen, trắng nõn sạch sẽ, thanh vận động lòng người. Lồng ngực của nàng dán vào hắn, có chút ấm áp, khiến cho hắn cảm thấy trong nháy mắt đóa hoa trong ngực đang ngày một dài ra, uốn lượn một đường, quấn chặt lấy hắn.
Trong phòng huân hương lượn lờ, bọn họ cứ như vậy dựa vào nhau, có một loại bi thương nương tựa lẫn nhau.
“Chư vị thái y ở Viện Thái y, bệ hạ định như thế nào?” Cố Vân Tiện nói khẽ.
Thời điểm Thái hậu bệnh nặng, Hoàng đế từng hạ lệnh, nếu có sơ xuất, muốn để cả Viện Thái y chôn cùng. Chuyện này tuy là quyết định khi nổi giận, nhưng mà có cái gọi là quân không nói đùa, mọi người ở Viện Thái y sau khi Thái hậu băng hà, không một người nào dám rời đi, tất cả đều chủ động ở đó, chờ Hoàng đế xử lý.
“Bọn họ bất tài, toàn bộ đều không làm tròn trách nhiệm, quyết không thể tha thứ.”
Cố Vân Tiện mím môi, “Nô tỳ hiểu tâm tình của bệ hạ. Chỉ là, mọi người ở Viện Thái y đã làm hết bổn phận thầy thuốc, tuy bọn họ

không thế cứu sống Thái hậu là tội, nhưng là tội không đáng chết. Kính xin bệ hạ xử tội nhẹ cho họ."
Thấy Hoàng đế không nói gì, nàng lại nói: "Cô là một người lễ Phật, vô cùng mềm lòng, nếu như người biết bởi vì bản thân mình mà hại mấy chục mạng người, chỉ sợ linh hồn cũng sẽ không yên!"
Hoàng đế cúi đầu, thấy nàng hơi ngửa mặt lên, một đôi mắt to thanh tịnh nhìn hắn, bên trong còn ẩn hiện tia cầu xin.
Hắn trầm mặc một lát, chậm rãi nói: "Nếu Vân Nương đã mở miệng, trẫm liền miễn tội chết cho họ. Nhưng tội chết có thể miễn tội sống khó tha, phái phạt trượng, phạt bổng, một ngươi cũng không được tha."
Cố Vân Tiện tỏ vể vui mừng, "Nô tỳ tạ ơn bệ hạ khoan dung độ lượng, cao thấy Viện Thái y chắc chắn sẽ cảm kích đại ân đại đức của bệ hạ!"
"Cảm kích đại ấn đại đức của nàng mới đúng." Hắn xoa cằm nàng, có chút bất đắc dĩ.
Nàng mỉm cười, cúi đầu.
Nàng biết, không được bao lâu, chuyện nàng cầu tình cho Viện Thái y sẽ truyền đi.
Kỳ thật với tính cách của Hoàng đế, lời nói ngày đó chỉ là nổi nóng nhất thời mà thôi, sẽ không thật sự để Viện Thái y chết theo. Nhưng hôm nay, nàng bán cho Viện Thái y một ân tình lớn như vậy, sau này có yêu cầu gì, bọn họ không thể không tận tâm tận lực rồi.
.
Thái hậu được hạ táng ngày hai mươi lăm tháng năm, đưa tang cùng ngày, toàn Dục Đô là một mảnh trắng muốt, mưa bắt đầu tí tách rơi từ buổi sáng, dường như ông trời cũng hiểu rõ nỗi niềm thương nhớ người thân của họ.
Hoàng đế mang theo quần thần vịn linh ra khỏi kinh thành, đưa linh cữu Thái hậu đến Chiêu lăng, hợp táng cùng tiên đế. Cố Vân Tiện mặc áo tơ trắng, tóc búi thấp, theo một hàng cung tần do Thẩm thục nghi dẫn đầu, quỳ lạy theo phương hướng cung điện dưới mặt đất, nhìn cửa đá khổng lồ trùng điệp lắp xuống.
Trong lòng nàng yên lặng nói: Từ nay về sau, rốt cuộc không có người che chở ngươi nữa rồi, tất cả đều chỉ có thể dựa vào chính ngươi.
Cô, người hãy nhìn A Vân. A Vân sẽ không khiến người phải thất vọng.
.
Sau khi Thái hậu hạ táng mười ngày, triều đình lại tái khởi phong ba.

Thời gian trước vì trở ngại, quần thần miễn cưỡng nế mặt bệ hạ, không thừa cơ lúc hắn vừa mất mẫu hậu mà công kích Phế hậu. Hôm nay, mọi chuyện đã xong, mọi người lại giương cờ gióng trống, tái chiến giang hồ.
Đại khái là vì cảm xúc tích lũy quá lâu, khiến cho lần này thật khí thế. Cố Vân Tiện ở Điện Trường An nghe nói trên triều tấu chương ngập trời, Doãn lệnh nghi cũng cố ý đến chỗ nàng nghe ngóng tình hình.
“Bên ngoài huyên náo thật sự không thể tưởng nổi, tỷ tỷ không nghĩ biệp pháp gì sao?”
Ánh mắt Cố Vân Tiện yên tĩnh: “Ta còn có thể có biện pháp nào?”
Từ sau chuyện Ôn thị, quốc triều thập phần cảnh giác hậu cung tham dự triều chính, ngoại thích chuyên quyền. Thái hậu trở thành hậu cung chi chủ nhiều năm như vậy, mới miễn cưỡng có một ít phục thần trong triều, nhưng khi bà mất đi, nàng, một Phế hậu đến một điểm phương pháp cũng không có.
“Tỷ tỷ không có cách nào?” Doãn lệnh nghi lộ vẻ kinh ngạc, “Có thể tỷ tỷ…”
Nhìn thái độ bình tĩnh ung dung của nàng, nàng còn tưởng nàng còn có chiêu sau, nhưng, đúng là không có?
“Xem chuẩn bị của họ, đừng nói là phục dựng, ngay cả đường sống cũng không muốn cho ta đâu.” Trong thanh âm của Cố Vân Tiện mang theo vài phần lãnh ý.
Doãn lệnh nghi toàn thân phát lạnh. Trên triều giương cung bạt kiếm, làm sao nàng nhìn không ra được chứ? Chính là vì thế, nàng mới lo lắng như vậy.
“Chẳng lẽ chúng ta đành ngồi chờ chết sao?”
Cố Vân Tiện mỉm cười: “Nàng đừng lo lắng, ta không chết được.” Trong thanh âm mang theo ba phần khoan thai, “Nếu ta đã không thể ngăn được những người kia thì dứt khoát cứ để bọn họ tiếp tục náo loạn đi.”
.
Cung Trường Nhạc không có chủ nhân, yên tĩnh như một phần mộ. Từng cọng cây ngọn cỏ cũng vẫn như thế nhưng dường như mất đi phần tươi sáng, mang theo cô đơn cùng thê lương vô biên. Cố Vân Tiện vẫn ở lại trong Điện Trường An như cũ, lại đóng của không ra ngoài, giống như trở lại thời khuê trung đợi gả.
Hoàng đế bận rộn gần nửa tháng, rốt cuộc cũng thu xếp được công việc bớt chút thời gian đến Điện Trường An. Sau khi bước vào, hắn nhìn thấy Cố Vân Tiện đang đổi dây đàn cho một cây đàn ngọc,

sườn mặt chuyên chú đẹp đẽ như đóa hoa lan dưới ánh mặt trời vậy.
“Bệ hạ.” Nàng phát hiện ra hắn, đứng dậy hành lễ.
“Nàng đang làm gì thế?” Ý hắn bảo nàng bắt đầu…., ánh mắt rơi vào trên cây đàn ngọc.
“Đây là cây Thất huyền cầm trước đây cô vẫn quen dùng. Hôm qua lúc nô tỳ kiểm tra di vật ở Điện Trường Tín, phát hiện nó bị đứt một dây, cho nên bây giờ đang thay lại.”
Hắn gật đầu, lại nhìn chếch đi, chỗ đó đặt đầy sách vở, váy áo mang theo không khí vui vẻ hòa thuận, nhìn lại lại thập phần quen mắt.
“Nàng đang sắp xếp lại di vật mẫu hậu sao?”
“Vâng. Những quyển sách kia nô tỳ đang phân loại, váy áo bị hư hại cũng chuẩn bị đưa đến Thượng y cục. Còn nhạc khí hư hại, bị ẩm mốc đều chọn ra, suy nghĩ biện pháp sửa chữa.” Nàng nói, “Những thứ này đều là vật cô để lại, phải giữ gìn thật tốt mới được.”
“Dù như vậy, nàng cần gì phải nóng lòng như thế?” Hoàng đế nói, “Trẫm vốn định qua mấy việc bận rộn gần đây sẽ tự mình làm những việc này, nàng lại đoạt trước rồi.”
Cố Vân Tiện nghe thế cười cười, nhưng nụ cười kia lại có vài phần miễn cưỡng, dường như đang cất giấu tâm sự vô hạn.
Hắn giống như ngộ ra điều gì đó,”Nàng lo lắng, càng kéo dài sẽ không có cơ hội?”
Cố Vân Tiện giơ tay châm trà cho hắn, lại bị hắn đè tay hắn xuống, “Nàng nghe nói chuyện trên triều đình, cảm thấy trẫm không thể bảo vệ nàng chính vì thế cho rằng ngày giờ của mình không nhiều, muốn nhanh chóng giải quyết tâm nguyện của mình.”
Nói ra là câu nghi vấn nhưng ngữ khí lại thập phần khẳng định.
Hắn dán sát vào nàng, mặt không biểu tình, “Mẫu hậu mới đi không lâu, nàng liền tỏ vẻ muốn đi theo bà. Có tin trẫm thu thập nàng hay không?”
“Bệ hạ hiểu lầm rồi, nô tỳ cũng không nghi ngờ năng lực của bệ hạ.” Giọng nói của nàng đông cứng, “Bệ hạ tất nhiên có thể bảo vệ nô tỳ, chỉ là nô tỳ không biết mình có quan trọng đến vậy, đáng giá phải để cho bệ hạ vì ta mà đối kháng với quần thần.”
Hắn chăm chú nhìn thần sắc có vài phần u oán của nàng, lại không hiểu lại cảm thấy sung sướng, “Nàng có quan trọng hay không, thử xem chẳng phải sẽ biết hay sao?”
Thấy nàng vẫn rầu rĩ không nói lời nào, hắn mỉm cười nói: “Đêm đó trước linh tiền mẫu hậu, nàng đã nói với trẫm như thế nào, nàng quên rồi sao?”
“Không có…”

“Nàng nói vì mẫu hậu, chúng ta đều phải sống tốt hơn, thì ra chỉ là nói đùa?”
“Tất nhiên không phải.”
“Vậy chẳng phải được rồi sao.” Hắn gọn gàng linh hoạt tổng kết, “Trẫm đã từng nói, nhất định sẽ giữ lời. Về phần đối chọi với quần thần, ngoài việc này ra trẫm cũng không còn việc yêu thích nào nữa.”
HẾT CHƯƠNG 28

CHƯƠNG 29

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 29: THÂN PHẬN

Edit: Rùa Lười

“Vậy chẳng phải được rồi sao.” Hắn gọn gàng linh hoạt tổng kết, “Trẫm đã từng nói, nhất định sẽ giữ lời. Về phần đối chọi với quần thần, ngoài việc này ra trẫm cũng không còn việc yêu thích nào nữa.”

Nàng nhất thời im lặng.

Hắn nửa nằm nửa ngồi trên tấm đệm trắng sen, giống như một con sư tử lười biếng, một tay chống lên cái gối ngọc, một tư thế hết sức thoải mái.

Hắn vươn tay về phía nàng, “Đến.”

Nàng chậm rãi di chuyển về phía hắn, bị hắn dùng lực kéo một cái ôm vào lòng.

“Thương lượng một chút với nàng.” Hắn nói, “Chuyện hôm nay đã náo thành như vậy, phục lập nàng thì không được rồi. Nhưng mà nàng vẫn có thể ở lại bên cạnh trẫm.”

Lòng của nàng trầm xuống.

Lưu lại bên cạnh hắn, dùng thân phận gì đây?

Trước đây nàng đã biết, Thái hậu mất, tình cảnh của nàng rất đáng lo, muốn nghĩ leo lên hậu vị là không thể nào rồi. Cho nên hành động hôm nay của nàng chẳng qua là hy vọng có được một thân phận phi thiếp, để tiếp tục trù tính.

Nghe ngữ khí lúc này của hắn, dường như cũng không có ý định cho nàng một phân vị thật tốt. Chỉ có thể là tài tử hoặc mỹ nhân, con đường tiếp theo của nàng thật sự dài dằng dặc rồi.

“Trẫm phong nàng làm tiệp dư, có được không?” Thanh âm của hắn ôn nhu như một làn gió mát lướt nhẹ, “Phân vị này mặc dù không thể so với lúc trước, nhưng tốt xấu gì cũng là chủ vị một cung, hậu cung cũng không có người dám khinh thị nàng.”

Nàng ngồi thẳng người, cúi đầu nghĩ một lát, lại thật sự đang suy nghĩ. Hắn yên lặng nhìn nàng, đôi mắt đen như hắc diện thạch có một cảm xúc khó tả nào đó.

“Được.” Nàng ngẩng đầu, mỉm cười, “Sau này ta chính là tiệp dư của ngài.”

Lời này rất không có tôn ti cấp bậc, khẩu khí lại quá tùy tiện, dường như đáp ứng chuyện này chẳng qua chỉ là một việc nhỏ mà thôi.

Hắn nhìn khuôn mặt mỉm cười của nàng, trong nội tâm bỗng đau xót. Tay phải xoa mặt nàng, hắn nói khẽ: “Đừng cười như thế.” Lại

khiến hắn nhìn mà khổ sở.
“Bệ hạ nghĩ nô tỳ cảm thấy ủy khuất sao?” Nàng nói, “Không, nô tỳ hiểu đây đã là kết cục tốt nhất rồi. Nô tỳ không ủy khuất. Ngược lại, nhìn thấy ý định của bệ hạ vì thần thiếp như vậy, nô tỳ thật cao hứng.”
Nghe vậy, đôi mắt sắc của hắn khẽ động, “Đã cao hứng, sao lại khóc?”
Nàng lung tung lau nước mắt trên mặt, “Vui đến phát khóc, bệ hạ đã từng nghe qua chưa?” Nước mắt vẫn không kiềm được, nàng dứt khoát ôm lấy bờ vai hắn, đem mặt chôn trong lòng hắn, “Như vậy là đã rất tốt rồi. Thật sự. Thần thiếp một chút cũng không khổ sở. Tuy không còn là thê tử của biểu ca, nhưng chỉ cần trong lòng ngài có ta, ta cái gì cũng không so đo nữa.”
Hắn cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng mình, cảm giác được chỗ ngực bị thấm ướt một mảng, lòng bỗng mềm thành nước.
Lạp nàng làm tiệp dư, đã là phân vị tốt nhất hôm nay hắn có thể cho nàng, vì thế hắn cũng không nghĩ là thua thiệt nàng. Nhưng giờ khắc này thấy bộ dáng nàng như thế, hắn không thể không cảm thấy áy náy. Giáng vợ làm thiếp, đối với bất kỳ một nữ tử nào cũng là một sự sỉ nhục cực kỳ lớn. Tuy nàng có ngày hôm nay là do trước kia nàng phạm phải sai lầm. Nhưng….
Tay hắn xoa mái tóc dài của nàng, nhẹ ngửi mùi hương trên người nàng, trong lòng lại yên lặng nói: Rõ ràng là nàng phạm sai, nhưng ta lại có thể đau lòng cho nàng nhưu vậy.
.
Đầu tháng sáu, Hình tài nhân Điện Di Tương có thai, ở giờ tuất bắt đầu đau bụng từng cơn. Cung nhân đến Cung Đại Chính thỉnh bệ hạ, lại biết Tể Vương vào cung, bệ hạ phải cùng hắn uống say một bữa, mang theo một nhòm phi tần chèo thuyền qua dịch trì du ngoạn. Cũng nhân không tìm thấy người cần tìm, lại đi Điện Dục Tú, Điện Hàm Trì, ĐIện Ngọc Túy và Điện Thành An nghe ngóng, nhưng tất cả đều đã đi vắng.
Bệ hạ du hồ, lại đem mấy vị chủ vị các cung mang đi hết!
Doãn lệnh nghi và Hinh tài nhân cùng ở Cung Xuy Ninh, từ lúc nàng bắt đầu đau bụng liền tới Điện Di Tương chuẩn bị tất cả. Nghe thấy cung nhân hồi bẩm, nàng lo lắng nói: “Bệ hạ cùng chư vị nương nương đều không ở đây, không người làm chủ, chuyện này phải làm sao cho phải đây!”
Có cung nữ nghĩ nghĩ, do dự nói: “Bằng không, mời Cố nương tử Điện Trường An đến xem sao?”

Doãn lệnh nghi sững sờ, nghĩ trong chốc lát, dứt khoát nói: “Đành phải như thế. Các ngươi, đi mời Cố nương tử tới; các ngươi, tiếp tục đi qua dịch trì tìm bệ hạ, nhất định phải mời được ngài tới!”
Cung nhân nhận mệnh, từng ngừoi đi làm. Chỉ qua thời gian hai ngụm trà, Cố Vân Tiện liền dẫn cung nhân vội vàng đến, vừa nhìn thấy đã lo lắng nói: “Hình tài nhân ổn chứ?”
“Còn ổn.” Doãn lệnh nghi nói, “Chỉ là không tìm được bệ hạ, trong lòng nô tỳ rất lo lắng.”
Cố Vân Tiện hơi suy nghĩ, “Có lẽ bệ hạ đã lên núi Bồng Lai rồi, nàng phái người lên núi xem sao, đừng chỉ tìm ở dịch trì không.”
Núi Bồng Lai nằm trên một hòn đảo nhỏ giữu dịch trì, diện tích rộng lớn, trên đó xây dựng chừng mười tòa cung điện, phong cảnh tú lệ, khí hậu mát mẻ, là thánh địa yêu thích nhất của nhóm cung nhân.
Doãn lệnh nghi được phân phó, lập tức lại sai mười người đi núi Bồng Lai tìm người. Đợi nàng an bài bên này xong, Cố Vân Tiện đã vào phòng sinh, nắm chặt tay Hình tài nhân, trấn định tỉnh táo dặn dò nàng ấy công việc trong lúc sinh.
Đúng như Cố Vân Tiện sở liệu, Hoàng đế du hồ buổi đêm, hào hứng tăng vụt, dứt khoát sai người đem thuyền hoa chèo đến núi Bồng Lai, mang theo một đám người lên tiên đảo, ngâm thơ mua vui dưới ánh trăng.
Chờ lúc bọn họ đem bệ hạ cùng chư vị nương nương mời đến Điện Di Tương, HÌnh tài nhân đã thuận lợi sinh hạ một nam hài. Cố Vân Tiện ôm tiểu hài tử trong tã lót, cười đi đến bên người Hoàng thượng nói, “Bệ hạ, người xem, tiểu hoàng tử đang cười này!”
Xác thực là đang cười. Một dứa bé đỏ rực, nhiều nếp nhăn, cười rộ lên lại thập phần đáng yêu, lộ ra cái miệng nhỏ nhắn không răng, khiến cho hắn nhìn đến không thể nhịn được nụ cười.
“Nô tỳ thấy tiểu hoàng tử cùng bệ hạ rất giống nhau, dường như là từ một khuôn đúc ra vậy.” Khương sung nghi cười nói.
“Giống sao?” Hoàng đế khiêu mi.
Cố Vân Tiện cười không ngớt, “Khương sung nghi đang nói giỡn sao. Tiểu hài tử mới sinh, sao có thể nhìn ra tướng mạo? Chỉ giống con khỉ nhỏ mà thôi.”
Hoàng đế nghe thấy nàng ví von, buồn cười. Giơ tay vuốt ve đầu nàng, lúc này mới phát hiện nàng đổ mồ hôi đến ướt hết cả tóc. Hắn thương tiếc nói: “Tối nay đã vất vả cho nàng rồi.”
Cố Vân Tiện ôm hài tử, hoi cúi đầu, “Đây là bổn phận của nô tỳ, không dám nói vất vả.”
Khương sung nghi vừa bị nàng không dấu vết cắn một cái lạnh lùng nhìn, trong lòng lại khinh thường hừ lạnh.

.
Ba ngày sau, bệ hạ tuyên bố trên triều, Phế hậu Cố thị chính là người vợ kết tóc chi tơ của hắn, tình nghĩa thâm hậu. Lúc trước, Cố thị phạm sai lầm lớn, đã trừng phạt theo cung quy, hôm nay hắn nghiệp dĩ sửa đổi, cũng đã hai lần cứu đứa bé trong bụng HÌnh tài nhân, coi như là có công. Vốn muốn tuân di mệnh của Thái hậu, phục lập làm hậu, nhưng cân nhắc đến can ngăn của các khanh, chính vì thế sửa lập thành Tiệp dư.
Sau khi lưu loát nói xong, lại bình tĩnh bổ sung, “Chư vị nếu không đáp ứng, vậy chúng ta sẽ thảo luận tỉ mỉ chi tiết về vấn đề phục lập vậy.”
Lời này vừa dứt, những quần thần vốn đang xoa tay chuẩn bị thân thủ cũng đều rụt trở về. Không ai dám nhảy ra nói với bệ hạ lấy vợ làm thiếp là như thế nào không hợp lẽ, dù sao đương kim bệ hạ đã làm nhiều việc không hợp lẽ rồi, cũng không thiếu một chuyện như vậy. Nếu ngươi tiếp tục bức ép, làm không tốt hắn thật sự sẽ phục lập mất.
Cho nên nói, con người nếu bại hoại đến một trình độ nào đó cũng sẽ thành vô địch thôi.
Quần thần vốn cũng không thể trông cậy vào việc chỉ cần náo một lần là có thể diệt trừ Cố Vân Tiện, chỉ cần khiến cho nàng không được nhìn thấy mặt trời là được rồi. Kết quả hôm nay tuy không tốt lắm, nhưng tốt xấu gì cũng đã ngăn trở nàng ta phục lập. Cho nên, trong nội tâm cho rằng phân vị tiệp dư là một phân vị quá cao, cũng chỉ có thể đành im lặng.
Dù sao, ai bảo nàng ta có vận khí tốt nắm bắt được cơ hội tốt như thế, trong lúc bệ hạ cùng các vị cung chủ không ở trong cung, lại chiếu ứng toàn bộ việc Hình tài nhân sinh con? Công lao như vậy, bọn họ cũng không thể bỏ qua được.
.
Cố Vân Tiện đứng trong Điện Trường An, tỉ mỉ dò xét địa phương nàng ở gần nửa năm nay.
Nàng biết, không được bao lâu, nàng sẽ phải chuyển đi khỏi nơi này. Cung Trường Nhạc từ nay về sau, sẽ là địa phương không có chủ một thời gian dài cho đến khi vị Thái hậu kế tiếp xuất hiện. Nàng sẽ không có bao nhiêu cơ hội đến thăm lại chốn cũ.
Nơi địa phương thu nhận nàng trong khoảng thời gian đầy biến động đấy, cuối cũng cũng sẽ rời xa sinh mệnh của nàng.
Đang đợi nàng phía trước chính là mưa gió vô cùng tàn khốc.
Nàng nhớ ngày đó, Hoàng đế mỉm cười nói với nàng: “Qua mấy ngày nữa là tới hạn sinh của Hình tài nhân, đến lúc đó trẫm sẽ mang

theo Trúc Nương, Nguyệt Nương đến núi Bồng Lai chơi, vừa vặn sẽ cho nàng cơ hội biểu hiện."
Nàng kinh ngạc hỏi: "Vì sao?"
Hắn khiêu mi, "Trẫm còn nghĩ Vân Nương nàng rất thông minh đó! Nàng nghĩ xem, muốn cho những triều thần kia đồng ý phong nàng làm tiệp dư, không phải tìm cớ sao? Hậu cung không người, nàng đứng ra, lo lắng việc sinh nở cho tần phí, lý do này quá phù hợp rồi."
Nàng có chút ngốc trệ, "Bệ hạ, ngài tín nhiệm nô tỳ sao?"
Hắn nhìn nàng, nghiêm túc suy nghĩ một lát, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Coi như cũng rất tín nhiệm đấy."
Khẩu khí như vậy…
Thấy Cố Vân Tiện lộ vẻ ngu ngơ, hắn cười nhẹ, búng một cái nhẹ vào trán nàng, quay người đi, để nàng đứng nguyên tại chỗ lòng đầy phức tạp.
.
Mùng một tháng tám, Hoàng đế chính thức ban chỉ, sắc phong Phế hậu Cố thị làm tam phẩm tiệp dư, ban thưởng Điện Hàm Chương Cung Thái Dần, làm chủ vị một cung.
Cùng ngày đó, tấn phong tài nhân Hình thị làm Tứ phẩm uyển nghi, vì có công sinh hạ hoàng duệ.
Phế hậu một lần nữa nhận thụ phong, hậu cung Vĩnh Gia rốt cuộc cũng chính thức mở ra một trang mới, sau đó vô số tranh đấu cũng bắt đầu từ đây.
Toàn bộ theo đó đều là máu tươi cũng giết chóc.
HẾT CHƯƠNG 29

CHƯƠNG 30

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 30: PHONG HÀO

Edit: Rùa Lười

Ngày thánh chỉ sắc phong Cố vân Tiện truyền khắp lục cung, Trinh tiệp dư đứng bên cửa sổ của Điện Thánh An. Thời tiết quá nóng, trong điện bốn phía đều đặt những chậu băng, Diệp mỹ nhân tay cầm một thanh quạt lụa màu trắng, thay nàng phe phẩy quạt, "Nương nương, trời nắng độc, hay là chúng ta tránh sang chỗ mát đi."

Nơi Trinh tiệp dư đứng vừa vặn bị ánh mặt trời chiếu vào, mặt đất nóng đến dọa người. Nàng cúi đầu nhìn bóng mình trên đất, mỉm cười, "Lát nữa chúng ta còn phải đi Điện Hàm Chương chúc mừng, sợ gì nắng độc chứ?"

Diệp mỹ nhân nhíu mày, "Bệ hạ phong Cố thị làm tiệp dư cũng không sao, nhưng lại còn ban thưởng Điện Hàm Chương cho nàng ta. Nơi đó, từ trước đến nay đều là những cung tần từ cửu tần trở lên mới được ở, như vậy thật không quá không hợp quy củ rồi."

Trinh tiệp dư mặt không biểu tình.

Trong hậu cung có cái gọi là Tam Đại Cung, theo thứ tự chính là Đại Chính Cung của bệ hạ, Trường Thu Cung của Hoàng hậu và Trường Nhạc Cung của Thái hậu. Ba cung điện này được xây trên một đường thẳng tắp, phân bố trên trục trung tâm của hoàng cung. Ngoài Tam Đại Cung, khí phái hoa mỹ nhất chính là Điện Hàm Chương Thái Dần Cung, Điện Dục Tú Vĩnh Hoa Cung, Điện Hàm Trì Dương Chiêu Cung cùng với Điện Thành An Hợp Tập Cung, cung nhân thống nhất gọi là tứ điện. Hôm nay trong bốn điện thì ba cái là nơi ở của Thẩm thục nghi, Khương sung nghi cùng Trinh tiệp dư, cái tốt nhất lại bân cho Cố Vân Tiện.

Hành động lần này của bệ hạ rõ ràng là muốn tuyên bố với mọi người rằng hắn sủng ái Cố thị!

Trinh tiệp dư cười cười, "Nàng nói chuyện quy củ với bệ hạ ư?" Ngữ khí mang trào phúng, "Nếu như ngài quan tâm đến quy củ cũng sẽ không sắc phong Phế hậu thánh tiệp dư đâu." Càng sẽ không mang vị đệ muội như nàng mà nhét vào hậu cung.

Dừng một chút, nàng lại nói: "Lúc này, Thẩm Trúc Ương chắc cũng không thoải mái gì đâu." Vốn là nói muốn cùng đối phó với Cố Vân Tiện, sau khi chứng kiến thái độ của bệ hạ liền dừng tay, còn muốn trước mặt mọi người lấy lòng Cố Vân Tiện, ý đồ muốn thoát khỏi liên

quan. Nếu không phải nàng ta lật lọng, nàng làm sao lại lâm vào thế bị động như bây giờ?
Thẩm Trúc Ương cho rằng có thể tọa sơn quan hổ đấu, nhìn các nàng lưỡng bại câu thương, hôm nay nhìn thấy kết quả này, chắc chắn sẽ rất thất vọng đây.
Nàng vẫn còn nhớ, Điện Hàm Chương vẫn luôn là nơi nàng ta muốn, bây giờ lại bị Cố Vân Tiện đoạt đi mất, thực muốn nhìn xem biểu cảm của nàng ta khi nghe được tin tức này sẽ như thế nào.
“Được rồi, sớm muộn gì cũng phải đi, đừng kéo dài thêm nữa.”
Nàng thản nhiên nói, “Chúng ta đến Điện Hàm Chương chúc mừng Cố tiệp dư nương nương thôi.”
Cố Vân Tiện vừa đến Điện Hàm Chương, còn chưa sắp xếp thỏa đáng đã phải tiếp đón từng đoàn người đến chúc mừng không dứt. Dù trong lòng có bao nhiêu so đo tính toán thì lúc này trên mặt mọi người đều giữ vẻ tươi cười thân thiết, thoáng nhìn qua thì giống như một nhà tỷ muội rất hòa thuận. Cố Vân Tiện cười không ngớt, kiên nhẫn cùng mọi người diễn vở tuồng này. Chỉ có lúc nhìn đến Hình uyển nghi mới lộ vẻ kinh ngạc, “Hình muội muội, sao muội lại đến đây? Bốn cung còn đang tính lát nữa đến Điện Di Tương thăm muội đây!”
Hình uyển nghi kính cẩn nói: “Nương nương, thân phận ngài tôn quý, tất nhiên nô tỳ phải đến chúc mừng người. Thân phận nô tì nhỏ bé không quan trọng, nào dám để nương nương lao tâm.”
“Sao lại nói những lời ngốc như thế. Muội vừa sinh hạ Tam hoàng tử, là đại công thần của bệ hạ, làm sao lại không quan trọng được?”
Đang nói, lại nghe cung nhân bẩm báo: “Trinh tiệp dư nương nương, Diệp mỹ nhân đến —— “
Các nàng ra ngoài đón, đã thấy Trinh tiệp dư cười như gió xuân, vừa nhìn thấy Cô Vân Tiện đã thân thiết cầm chặt tay nàng, “Cố tỷ tỷ sao lại ra đây? Cái này làm muội thấy thật có lỗi!”
Cố Vân Tiện cảm giác tay nàng một mảnh lạnh buốt, có nến xúc động hất tay nàng ta ra, cười nói: “Trinh muội muội đại giá quang lâm, thật vẻ vang cho Điện Hàm Chương của kẻ hèn này, tất nhiên phải ra đón rồi.”
“Tỷ tỷ thật biết nói đùa.”
Thanh âm của thái giám lại bỗng vang lên: “Thẩm thục nghi nương nương, Khương sung nghi nương nương, Chu quý cơ nương nương đến —— “
Cố Vân Tiện sững sờ, bất đắc dĩ nói: “Các muội, người này vừa bước vào, người sau đã đến, chắc không phải đã hẹn nhau trước đấy chứ?”

Thẩm thục nghi đi phía trước, tóc búi kiểu phi thiên kế, một thân váy ngắn hoàng kim chỉnh tề, khoác trên tay là một dải lụa sa màu đỏ, thoạt nhìn vô cùng cao quý. Luận về nhan sắc thì Khương sung nghi cùng chu quý cơ cũng đều là dạng xuất chúng, giờ phút này đi theo sau nàng ấy cũng bị khí độ ngạo nghễ của nàng ấy làm lu mờ đi, quả là bất ngờ.
Cố Vân Tiện vừa nghĩ, đã lập tức minh bạch vì sao nàng ấy lại điểm trang lộng lẫy đến đây như thế, chẳng qua là muốn dùng khí thế nhắc nhở mọi người, đừng quên trong hậu cung hôm nay, luận thân phận thì thục nghi nàng ấy vẫn là cao nhất.
Doãn lệnh nghi nhìn ba vị nương nương chân thành mà đến, chợt nhớ tới một chuyện quan trọng: Lúc trước, Cố Vân Tiện còn là Phế hậu, thân phận không rõ, cho nên nửa năm qua vẫn chưa từng hành lễ với đám người Thẩm thục nghi. Nhưng hôm nay, thân phận của nàng đã định, theo như tiệp dư Tam phẩm, xếp theo cấp bậc thì nàng thấp hơn so với Thẩm thục nghi, Khương sung nghi, Chu quý cơ, thậm chí nghiêm khắc mà nói, Trinh tiệp dư vì có phong hào nên thân phận cũng cao hơn so với nàng một chút.
Nếu vậy, vấn đề hành lễ này, phải làm thế nào bây giờ?
Không chỉ có nàng, tất cả mọi người trong điện đã nghĩ đến, ánh mắt nhìn về phía Cố Vân Tiện trở nên phức tạp, ẩn ẩn còn có chút chờ mong.
Nếu như nàng không muốn hành lễ với các nàng ấy thì chuyện này quả thật thú vị.
Cố Vân Tiện đều đợi ba người các nàng đến gần, lúc này mới chậm rãi bước thong thả xuống bậc, môi nở nụ cười nhẹ.
“Nô tỳ tham kiến Thẩm thục nghi, Khương sung nghi, Chu quý cơ, ba vị nương nương khang an.” Ngữ khí của nàng khiêm tốn cung kính, ai cũng không thể tìm ra nửa điểm không đúng. Nhưng mà một câu này truyền vào tai mọi người lại khiến các nàng ngạc nhiên đến mở to hai mắt.
Cái này cái này cái này, không phải là nghe lầm? Thật sự quỳ? Thật sự quỳ!
Thẩm thục nghi nhìn Cố Vân Tiện quỳ trước mặt mình, thần sắc sững sờ. Bất quá chỉ qua một lúc nàng liền kịp phản ứng lại, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua những nữ nhân đang đứng nốc ở đó.
Mọi người giật mình, lập tức hiểu được, nhao nhao quỳ xuống: “Nô tỳ tham kiến thục nghi nương nương, sung nghi nương nương, quý cơ nương nương, nương nương khang an!”
Thẩm thục nghi để các nàng quỳ một lát lúc này mới nắm chặt tay Cố Vân Tiện, vịn nàng đứng lên, “Đều là tỷ muội một nhà, sao Vân

Nương lại đa lễ như vậy? Mau đứng lên."
Nghe được xưng hô của nàng ấy, nàng vẫn không đổi sắc mặt, cười nói như cũ: "Trước mặt thục nghi nương nương nô tỳ cũng không dám buông thả."
Khương sung nghi vẫn chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nàng, giờ phút này nhịn không được nói: "Biểu hiện hôm nay của Cố Tiệp Dư thật khiến bổn cung kinh ngạc."
Cố vân Tiện nghe vậy mỉm cười cũng không nói gì.
Trinh tiệp dư lại cười nói: "Vừa rồi Cố tỷ tỷ nói, nô tỳ đến đây chính là vẻ vang cho Điện Hàm Chương của kẻ hèn. Theo như nô tỳ thấy, thục nghi nương nương đã đến, đây mới thật sự là vẻ vang cho Điện Hàm Chương."
Lông mày Khương sung chau lại, "Vẻ vang? Lời này thật sự là quá khiêm tốn rồi. Kim điêu ngọc thế Điện Hàm Chương sao có thể nói như một đống rơm như thế? Thẩm tỷ tỷ nghe được sẽ mất hứng đó."
Lông mày Thẩm thục khẽ động.
Trong lòng mọi người đều biết rõ, nàng có ý muốn đến Điện Hàm Chương. Về phần nguyên nhân muốn dọn đến chính là bởi vì ngoại trừ việc cung điện này hoa mỹ tinh xảo mà còn quan trọng hơn là cung điện gần Trường Thu Cung nhất, tượng trưng cho thân phận tôn quý nhất trong hậu cung này ngoài Hoàng hậu ra.
Lúc trước bệ hạ không đáp ứng, nói đợi đến khi nàng được tấn lên Thượng tam tần mới nói tiếp. Khi đó nàng nghĩ, cảm thấy không thể có nữ nhân nào có thể leo lên được phía trên nàng, cho dù chậm chạp cũng không có. Ai ngờ nàng còn chưa được tấn phong lên Thượng tam tần thì bệ hạ đã mang Điện Hàm Chương ban cho Cố Vân Tiện.
Chuyện này thật khiến suy nghĩ lúc trước của nàng trở thành một trò cười!
Giờ phút này, Khương sung nghi trêu chọc nàng trước mặt mọi người như thế, thật chẳng khác nhục nhã là bao!
Trong lòng nàng giận dữ, vốn đang không có chỗ phát tác. Cũng may nàng mạnh vì gạo bạo vì tiền đã quen nên lúc này vẫn có thể duy trì khuôn mặt tươi cười, nói: "Ta có cái gì mà mất hứng đây, Nguyệt Nương muội chỉ thích nói đùa."
Khương sung nghi nhìn thấy sắc mặt của nàng ta, trong nội tâm một hồi thoải mái. Ngày đó, bên ngoài Điện Trường Tín, hành động Thẩm Trúc Ương lấy lòng Cố Vân Tiện nàng vẫn còn nhớ rất rõ. Hôm nay, nàng phải khiến cho nàng ta hảo hảo cảm nhận phẫn nộ ngày đó của nàng.

Cố Vân Tiện thấy các nàng ngươi đến ta đi, chỉ giả bộ không biết gì, “Chúng ta đứng ở đây làm gì? Nếu không cẩn thận lại bị khí nóng làm đau đầu. Mau đi vào điện thôi.”
Buổi tối, Hoàng đế đến Điện Hàm Chương dùng bữa.
Cân nhắc đến trời nóng, ngoài món chính Cố Vân Tiện còn cố ý phân phó người dưới làm thêm cháo hạt sen ý dĩ cùng vài loại điểm tâm máy lạnh có công dụng giải nhệt.
Quả nhiên, Hoàng đế cực kỳ hài lòng với sắp xếp của nàng, rất nể tình dùng hết hơn phân nửa chén cháo.
“Hôm nay, khẩu vị của bệ hạ không tệ.” Nàng lại cười nói.
“Nàng cho rằng trẫm như nữ tử các nàng sao?” Hoàng đế nói, “Trời nóng thì nói không có khẩu vị, trời lạnh thì nói không có tinh thần, dỗ các nàng ăn ít đồ còn khó hơn so với lên trời.”
Cố Vân Tiện bị hắn nói đến sững sờ, nhìn hắn gắp một miếng măng đặt vào trong đĩa cho nàng, “Đây, thử món này xem.”
Cố Vân Tiện mỉm cười, phối hợp ăn hết miếng măng.
Sau khi dùng cơm xong, Hoàng đế nắm tay nàng, đi dạo trong Điện Hàm Chương, “Nơi này lúc trước vẫn bỏ không, trẫm cũng chỉ tới vài lần. Lúc này nhìn kỹ, ngược lại thật sự là rộng thoáng hoa mỹ, khó trách mọi người đến nói Cung Thái Dần là hậu cung thứ hai.”
Cố Vân Tiện cười nói: “Đúng vậy, hơn nữa phía sau Điện Hàm Chương còn có một rừng đào, thời điểm mùa xuân hoa nở nhất định sẽ cực đẹp.”
“Nàng thích là được rồi.” Hoàng đế nói, “Đúng rồi, hôm nay Điện Hàm Chương rất náo nhiệt?”
“Đúng vậy, người đến người đi, đến giờ Dậu canh ba mọi người mới giải tán.”
“Vậy, nàng cũng gặp mấy nàng Trúc ương rồi hả?” Hắn dùng câu nghi vấn nhưng khẩu khí lại là khẳng định.
Cố Vân Tiện bất đắc dĩ cười cười: “Tự nhiên gặp được.”
Hắn bắt lấy lọn tóc của nàng, quấn sợi tóc đen dài quanh ngón tay thon dài của hắn, “Nghe nói, nàng hành lễ với Trúc Ương?”
Cố Vân Tiện không lên tiếng.
“Còn có Nguyệt Nương, Kính Nương, đều nhận lễ của nàng.”
Thanh âm nàng trầm thấp: “Nô tỳ không nên sao?”
“Nên.” Đôi mắt hắn như nước, phản chiếu khuôn mặt thanh lệ của nàng, “Chỉ là trẫm không nghĩ tới nàng sẽ như vậy…” Biết tiến lui, có chừng mực như vậy, cũng làm cho hắn phải kinh ngạc.
“Nô tỳ chỉ làm việc của nô tỳ.” Nàng nói, “Bệ hạ không cần để ở trong lòng.”

Lúc nói lời này, nàng tránh ánh mắt của hắn, dường như đang tránh né điều gì đó. Hắn lặng yên nhìn nàng, ánh mắt thanh tịnh, có một loại thấu hiểu.
Nàng bỗng nhào vào ngực hắn, đối má dán lên lồng ngực của hắn: "Nô tỳ muốn ở bên cạnh bệ hạ lâu dài, cho nên, nhất định phải tiếp nhận một ít chuyện lúc trước không thể tiếp nhận. Đây đều là do nô tỳ cam tâm tình nguyện."
Đúng vậy, đây đều do nàng cam tâm. Nàng muốn báo thù, muốn diệt trừ những nữ nhân hại nàng và cô, nhất định phải học được nhẫn nại. Vứt bỏ thân phận đã từng là hoàng hậu, hành lễ với phi thiếp bất qua chỉ là bắt đầu, về sau sẽ còn nhiều thêm những chuyện mà nàng cần đối mặt.
Không quan trọng, toàn bộ đều quan trọng. Cái nàng quan tâm là kết quả cuối cùng. Chỉ cần có thể thực hiện tâm nguyện, hôm nay cho dù có chịu nhiều khuất nhục hơn nữa nàng cũng đều có thể tiếp nhận.
Hoàng đế để mặc nàng ôm mình, một lát sau mới ôm lại nàng. Dáng người nàng mảnh mai, hai tay ôm lại là lọt thỏm trong lồng ngực, dường như được dung nạp vào trong một thể.
Hắn bỗng ôm nàng lên, đi về phía đông điện. Chung nữ vén rèm lên cho bọn họ, hắn đặt Cố Vân Tiện lên giương, lại nằm xuống bên cạnh nàng, nhắm hai mắt lại, chuyên chú nhìn nàng.
"Bệ hạ?" Cố Vân Tiện nhẹ giọng gọi. Từ lúc Thái hậu đột nhiên bệnh nặng, hắn chưa từng sủng hạnh hậu phi, sau khi Thái hậu băng hà, hắn vì mẫu thân mà giữ đạo hiếu, càng cấm chuyện trong phòng. Tính ra cũng đã hơn bốn tháng rồi.
Hoàng gia giữ đạo hiếu, dùng tháng làm năm, cho nên giữ đạo hiếu ba tháng vì Thái hậu đã đủ, nếu tối nay hắn muốn sủng hạnh cũng không phải là không thể được. Nhưng nhìn bộ dạng giờ phút này của hắn thì lại không giống lắm.
"Có chuyện, trẫm đã sớm muốn hỏi nàng." Hắn nhìn chắm chằm nàng hồi lâu, rốt cuộc chậm rãi mở miệng.
"Chuyện gì?" Nàng bỗng có loại dự cảm bất hảo.
"Trước khi mẫu hậu lâm chung, cùng chúng ta nói chuyện. Nàng nói với người, , rất lâu trước kia nàng đã hâm mộ…" Còn chưa nói xong liền bị nàng bịt miệng lại.
Hắn phí hết thật lớn tinh thần mới giật tay nàng ra, vẻ mặt buồn cười, "Nàng còn có thể buồn chết trẫm hay sao?"
Mặt nàng đỏ lên, "Bệ hạ không nên nói lung tung!"
"Trẫm nói gì sai rồi sao? Trẫm cái gì cũng không kịp nói, đã bị nàng chặn lại." Hắn cười đến quỷ dị, như là fcon mèo bắt được con chuột,

“Được rồi, thắng thấn với trẫm. Khi nào thì nàng bắt đầu nảy sinh ý xấu với trẫm?”
Nàng cực kỳ lúng túng, “Nào có ý xấu gì!”
“Ừm… Xác thực không phải ý xấu.” Hắn cẩn thận suy nghĩ, dường như thật sâu chấp nhận gì đó, gật đầu nói, “Là tâm tư tốt không thể tốt hơn được nữa.”
Nàng nghe xong lời này, mặt càng đỏ hơn nữa, dường như có thể nhỏ ra máu.
Hắn nhìn thấy bộ dạng này của nàng, trong lòng thương yêu đến cực điểm, di chuyển liền hôn lên môi nàng.
“Ưm…” Nụ hôn này quá triền miên, đợi lúc hắn buông nàng ra, nàng đã không thể thở được, chỉ có thể vô lực nằm trong lòng hắn.
Hắn cũng có chút động tình, ngón cái vuốt ve đôi môi đỏ thắm của nàng, thanh âm khàn khàn, “Nàng vẫn chưa trả lời vấn đề của trẫm.”
Nàng chỉ cúi đầu, không lên tiếng.
Hắn cười nhẹ, không miễn cưỡng. Kỳ thật trong lòng hắn đã đại khái đoán được, nàng nói trước kia liền hâm mộ mình. Nhưng trước khi hắn được mẫu hậu dẫn kiến, thì hắn hoàn toàn không có ấn tượng gì với nàng, hẳn là chưa từng gặp qua. Như vậy, chắc nàng đã từng đứng xa xa mà nhìn thấy mình.
Loại tâm tư tiểu cô nương này, hắn thấy rất nhiều, nhưng đây là lần đầu tiên cảm thấy đáng yêu như vậy, lại khiến hắn nhịn được phải đi xác thực.
“Trẫm sẽ tặng nàng một món quà.” Hắn vuốt ve mái tóc đen mềm của nàng, nói khẽ.
Trong giọng nói chính là loại ôn nhu mà chính bản thân hắn cũng không phát giác.
Mười lăm tháng tám, Tết Trung thu. Những năm trước, trong cung đều tổ chức những dạ yến long trọng, mời người nhà cung tần lục cung vào dự tiệc. Năm nay, bởi vì Thái hậu băng hà, bệ hạ không có hào hứng, cho nên chỉ tổ chức gia yến đơn giản ở Điện Bách Phúc, mời tất cả nương nương ở tất cả các điện đến dự tiệc, cũng không mời các thaần tử bên ngoài.
Rượu quá ba tuần, đồ ăn quá ngũ vị, Hoàng đế vuốt chén rượu ngọc trong tay, không đếm xỉa nói: “Đã hơn nửa năm rồi, trong nội cung vẫn luôn yên tĩnh, khó có được náo hiệt như hôm nay, trong lòng trẫm rất vui.”
Thẩm thục nghi lại cười nói: “Có thể lầm thánh tâm vui vẻ, là vinh hạnh của nô tỳ.”
Hoàng đế cười híp mắt, “Trúc Ương này chỉ biết dỗ trẫm vui vẻ.”

Thẩm thục nghi nghe thấy giọng điệu thân thiết của hắn khóe môi không tự giác khẽ cong, lộ vẻ thập phần vui sướng.
“Hôm nay là Tết Trung thu, là tết đòaan viên. Chư vị ái phi không thể gặp thân nhân là trẫm không đúng. Trẫm đổ đầy chén này, coi như là bồi tội.” Hoàng đế bỗng nâng chén, hướng về phía nhóm cung tần, sau đó ngửa cổ, uống hết.
Mọi người không ngờ tới hắn sẽ như thế, đều có chút bị dọa sợ. Ngược lại, chỉ có Trinh tiệp dư phản ứng lại nhanh, cười giơ ly lên, “Bệ hạ nói vậy. Giờ phút này, nơi này chính là nhà của nô tỳ, bệ hạ cùng chư vị tỷ muội là thân nhân của nô tỳ. Đối với nô tỳ mà nói, đây đã là một cái tết Trung thu thập phần viên mãn.”
Hoàng đế nghe vậy khiêu mi, một cặp mắt đen yên lặng dừng trên người nàng, vui vẻ bên môi thật sâu.
“Trinh muội muội nói đúng, nô tỳ có thể cùng bệ hạ và chư vị tỷ muội đón Trung thu, trong lòng đã rất vui mừng rồi.” Cố Vân Tiện cũng cười nâng chén. ôn nhu nói.
Hoàng đế chuyển hướng nhìn nàng, mỉm cười, “Đã ăn tết, dù sao cũng phải có quà tặng trong ngày lễ. Trẫm nghĩ tới nghĩ lui, châu báu đồ trang sức các nàng cũng không thiếu, liều đổi các khác vậy.”
Không biết trong hồ lô của hắn bán thuốc gì, mọi người cũng không dám lên tiếng, chỉ đành mỉm cười nhìn hắn, lặng yên chờ đợi.
“Tuy nói theo tổ chế, hậu cung triều đại, Tần ngự trước sau như một không thiết phong hào. Nhưng trước kia Trung Tông Hoàng đế cũng thế, Văn Tông Hoàng đế cũng vậy, trong nhóm cung tần đều có một hai cái ngoại lệ. Mẫu hậu cũng ban thưởng phong hào cho A Thù. Hôm nay, trẫm bỗng nghĩ, nếu không chúng ta thừa dịp ngày tốt lành này, chọn cho mỗi người một cái phong hào, có được không?”
Trên điện nhất thời trầm mặc. Hồi lâu, Thẩm thục nghi nói: “Ý bệ hạ đã vậy, nô tỳ xin nhận.”
Thục nghi nương nương thân phận cao nhất đã lên tiếng, mọi người cũng phụ họa theo đuôi: “Nô tỳ xin nhận.”
Hoàng đế biểu hiện vẻ mặt kích thích, đôi mắt quét tới quét lui trên người chúng mỹ nhân, hào hứng tăng vọt.
“Như vậy, theo thứ tự phân vị đi. Trúc Ương, ừm, nàng thông minh trước sau như một, biết tiến lui lo cho đại thể, trẫm cảm thấy chữ ‘Dục’ rất xứng với nàng.” Hoàng đế cười nói, “Hơn nữa vừa khéo, tẩm điện của nàng là Dục Tú, cũng coi như xứng. Như thế nào?”
Thẩm Trúc Ương mỉm cười, “Nô tỳ tạ ơn bệ hạ.”
“Trước đừng vội quỳ, trả lời trẫm, phong hào này nàng có cảm thấy êm tai không?” Hoàng đế nghiêm túc nhìn nàng.
“Êm tai?” Thẩm Trúc Ương có chút sững sờ.

“Tất nhiên. Trẫm tặng tặng quà Trung thu cho nàng, nhất định phải để nàng thỏa mãn mới được. Nếu không êm tai, chẳng phải là ủy khuất nàng sao!”
Thẩm Trúc Ương giờ mới hiểu được, cười nói: “Rất êm tai, ý nghĩ vô cùng hay. Nô tỳ tạ ơn bệ hạ khen ngợi,vậy liền mặt dày mà nhận lời khen này .”
Được sự tán thành của mỹ nhân, Hoàng đế tỏ vẻ thỏa mãn, dời ánh mắt về phía Khương sung nghi.
“Nguyệt Nương, lần đầu tiên trẫm gặp nàng, đã cảm thấy nàng đẹp như thiên tiên, giống như nắng sớm, liền thưởng chữ ‘Minh’ có được không?”
Minh sung nghi?
Khương Nguyệt Thường cười tạ ơn, “Nô tỳ tạ ơn bệ hạ.”
“Kính Nương, khí chất lạnh lùng, thanh tĩnh tự trì, liền ban chữ ‘Linh’.”
Chu Kính Như còn chưa nói gì, Khương Nguyệt Thường giao hảo với nàng lại bất mãn rồi, “Lăng sao? Kính Nương tuy không thích nói chuyện, nhưng cũng không phải lạnh lùng như tảng băng. Bệ hạ nói nàng ấy như thế, coi chừng nàng ấy không vui!”
Cố Vân Tiện cười nói: “Minh sung nghi hiểu lầm rồi. Bệ hạ nói không phải là ‘Lăng’ trong tảng băng, mà là ‘Linh’ trong từ trong trẻo, lạnh lùng, như suối nước gió mát. Là một chữ vô cùng tốt.”
Lời nói vừa ra, không khí lập tức nhẹ đi. Khương Nguyệt lý giải sai ý tứ của bệ hạ cũng không có gì, dù sao hai chữ kia phát âm giống nhau. Vừa rồi trên điện ngoại trừ nàng ấy cũng có những người khác lý giải sai.
Nhưng Khương Nguyệt thường có chỗ không rõ, Cố Vân Tiện nhẹ nhàng giải thích cho nàng. Rốt cuộc là nàng ta cùng bệ hạ thật sự tâm hữu linh tê, hay là đã sớm biết?
Hôm nay lại ban phong hào, là vì cái gì?
Minh sung nghi nghe xong lời nói của Cố Vân Tiện, sắc mặt lập tức không vui. Nhưng mà trước mặt ngự giá, nàng cũng không tiện phát tác, nhàn nhạt đáp lại “Thì ra là thế”, liền không nói gì nữa.
Chu Kinh Như trước sau như một vẫn không biểu tình, chỉ dịu dàng làm lễ, xem như tạ ơn.
Hoạt động ban phong hào tiếp tục hừng hực khí thế mà tiến hành.
“Phồn Tố trước sau như một tuân giữ bổn phận, thận trọng từ lời nói đến việc làm, liền ban thưởng chữ ‘Trang’.”
“Quán Nhi ôn nhu dịu dàng, chữ ‘Nhu’ lại cực kỳ phù hợp.”
“A Linh bình tĩnh ổn trọng, liền là chữ ‘Định’.”
…

Mọi người được ban phong hào trước sau tiến lên tạ ơn rồi lại ngồi xuống. Đợi đến lúc hai vị quý nhân ở Tử Vân Các cũng được ban thưởng phong hào, mọi người mới đem ánh mắt dừng trên người Cố Vân Tiện và Trinh tiệp dư.
Từ đầu tới cuối, chưa được ban phong hào, cũng chỉ có hai người các nàng mà thôi.
HẾT CHƯƠNG 30

CHƯƠNG 31

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 31: NGUYÊN PHỐI

Edit: Team Liệt Hỏa Các

“A Thù, nàng đã có phong hào rồi, chỉ là…” Thần sắc hoàng thượng suy tư.

Minh sung nghi thoáng nhìn thấy nét mặt hoàng thượng, khẽ cười nói: “Thần thiếp biết bệ hạ thương tiếc Trinh muội muội, nhưng mà phong hào của Trinh muội muội là do thái hậu ban tặng, bây giờ sửa lại, sợ rằng sẽ gây hiểu lầm là bất kính đối với trưởng bối.”

Mọi người nhìn nhau, im lặng không lên tiếng. Thái hậu ban cho Cảnh Phức Thù phong hào có ý nghĩa gì, trong lòng mọi người đều biết rõ. Sợ rằng nàng sớm đã hận không thể thoát khỏi cái chữ này, mắt thấy hôm nay có một cơ hội, Khương Nghuyệt Thường không thể bỏ qua. Nếu thực sự để cho nàng đạt được, hai người này sẽ kết thù lớn.

Cũng tốt, để cho các nàng đấu nhau, bản thân mình có thể ngồi ngư ông đắc lợi.

Hoàng thượng cười như không cười xem xét Minh sung nghi, không nói gì.

“Bệ hạ.” Trinh tiệp dư đột nhiên đứng dậy, cung kính quỳ xuống hành lễ, “Đúng như lời Khương tỷ tỷ nói, phong hào của thần thiếp là của thái hậu ban tặng, nếu bệ hạ sửa lại, có thể dẫn tới lời dị nghị không tốt, thần thiếp không muốn mình là nguyên nhân, khiến bệ hạ khó xử. Huống hồ, thần thiếp cũng không cảm thấy phong hào này có cái gì là không tốt.”

“Ý của nàng là, không cần đổi lại?” Hoàng thượng nhìn nàng, lông mày nhíu chặt.

“Chỉ cần bệ hạ cảm thấy thần thiếp xứng với phong hào này, vậy thì không cần phải đổi lại.” Ánh mắt Trinh tiệp dư như nước, mềm mại nhu hòa nhìn hoàng thượng.

Cố Vân Tiện sửng sốt chốc lát, mới chợt hiểu ra dụng ý của nàng. Lúc trước thái hậu ban thưởng phong hào này cho nàng ta ý muốn nhắc nhở mỉa mai, bây giờ đã trôi qua một năm, từ lâu phong hào này cả thiên hạ đều biết, đổi hoặc không đổi hoàn toàn không có ý nghĩa gì. Thậm chí bây giờ thay đổi mới càng dễ dàng dẫn tới lời dị nghị, khiến người ta cảm thấy mặc dù bệ hạ sủng ái nàng, nhưng trong lòng vẫn còn để ý thân phận trước đây của nàng, cho rằng nàng không xứng với chữ “Trinh” này.

Hành động hiện tại của nàng, là muốn nhân cơ hội này, khiến bệ hạ đem cái chữ kia ban cho nàng một lần nữa. Thông qua con đường khác từ một người khác, sẽ thay đổi hoàn toàn ý nghĩa nhục nhã trước đây của phong hào.
“Nàng nói đúng, chữ này rất xứng với nàng.” Hoàng thượng mỉm cười, “Không cần phải đổi lại.”
Trinh tiệp dư nhoẻn miệng cười, như gió xuân thổi qua sơn cốc, làm thôi thúc rất nhiều hoa núi rực rỡ.
Mọi người trong bữa tiệc đều bị nội dung vở kịch làm cho chấn động tinh thần, không biết nên phản ứng như thế nào.
Hoàng thượng dường như không nhận thấy được sắc mặt của mọi người, nhìn Trinh tiệp dư một lúc rồi mới đưa ánh mắt sang Cố Vân Tiện, “Vân nương, nàng muốn phong hào gì?”
Cố Vân Tiện mỉm cười nói “Bệ hạ quyết định là được rồi.”
“Vừa rồi trong đầu trẫm có vài chữ rất hay, nhưng đều cảm thấy không thích hợp lắm.” Hoàng thượng ôn nhu nói, “Bây giờ nhìn nàng, ngược lại trong đầu có một chữ rất được, chỉ là không biết nàng có thích hay không.”
Cố Vân Tiện chỉ nhìn hắn, không hề lên tiếng.
” ‘Nguyên’, thế nào?”
Nguyên, cũng có nghĩa là đầu tiên. Nguyên phối, thê tử đầu tiên cưới về. Đối với nữ nhân mà nói, đây chắc chắn là thân phận rất đáng ngưỡng mộ. Bởi vì nam nhân có quyền thế ra sao, có nhiều của cải khắp nơi, có nữ nhân khắp thiên hạ vây quanh như thế nào, thì cũng chỉ có một vị phu nhân duy nhất.
Điều đó là độc nhất vô nhị.
Mà đặt vào trong hậu cung, nó còn mang hàm ý sâu sắc. Tượng trưng cho thân phận tôn quý, uy nghi không được phép xâm phạm, cùng với sự sủng ái của hoàng thượng không giống bất kì người nào.
Bầu không khí dường như ngưng trệ, không một người nói chuyện. Hoặc có thể nói là, không ai dám lên tiếng.
Còn hơn cả Cảnh Phức Thù, phong hào mà Cố Vân Tiện nhận được mới thật sự là long trời lở đất. Nàng rõ ràng đã chính thức được sắc phong tiệp dư, đây là bị giáng làm thị thiếp. Nhưng không ngờ bệ hạ lại ban thưởng một phong hào như thế cho nàng! Có phải là hắn đã lẫn lộn thứ tự trên dưới ở hậu cung? Hay có thể nói, đây là hành động cố tình của hắn, mục đích là chứng tỏ với triều thần và các phi tần, mặc dù hắn không thể khôi phục lại hậu vị của Cố thị, nhưng ở trong lòng hắn, nàng vẫn là thê tử kết tóc duy nhất của hắn?

Cảnh Phức Thù chỉ cảm thấy dường như có người cầm kiếm đâm vào ngực của nàng, đâm một lỗ thật lớn. Gió lạnh thổi vào lạnh thấu xương, lục phủ ngũ tạng đều đau đến xoắn lại cùng một chỗ. Mỗi một tấc xương trên người đều bắt đầu lạnh run, khiến nàng hầu như không thở nổi. Nàng nhớ tới mùa đông năm mười lăm tuổi, nàng chỉ mặc bộ quần áo phong phanh, từ nhà thúc phụ chạy đến. Trên đường biển người lớp lớp chuyển động, chiêng trống huyên náo cả bầu trời, người ta nói với nàng, hôm nay là ngày thái tử điện hạ lấy thái tử phi. Nàng dường như trở thành một khúc gỗ, chỉ có thể mở trừng mắt nhìn nham nhân cưỡi con ngựa lớn ấy, đến gần nàng. Toàn thân hắn áo bào đỏ thẩm, thần khí như ngọc, bên môi mang theo ý cười không tập trung, nó giống như là ngày đầu tiên bọn họ gặp mặt. Lúc đó nàng đã nhất kiến chung tình, đó là lang quân nàng hoài niệm và nhớ nhung, thế nhưng qua ngày hôm nay, hắn đã là phu quân của người khác.
Nàng nhìn về phía kiệu hoa náo nhiệt phía sau hắn, dường như có thể xuyên thấu qua màn che lộng lẫy, thấy được nữ tử một thân giá y ngồi bên trong đó.
Lần đầu tiên từ lúc sinh thành tới nay, nàng cảm giác được hận ý khắc cốt ghi tâm.
Khi đó nàng đã lập lời thề, muốn cho nữ nhân kia cảm nhận được thống khổ hôm nay của nàng, nàng muốn đoạt lại người trong lòng của mình.
Sau này nàng thực sự đã làm được. Thận trọng, trù tính nhiều năm, chỉ kém một bước, là có thể hoàn toàn diệt trừ nữ nhân hại nàng nếm hết tổn thương đau khổ .
Nhưng mà vì sao? Vì sao hắn lại như vậy? Vì sao hắn không thể thuận theo tâm ý của nàng rời xa nữ nhân đó, ngược lại phải đối tốt với nàng ta như vậy?
Nàng không nghĩ tới, từ đầu tới cuối đều không nghĩ tới. Cuối cùng lại như thế này, hắn sao có thể như thế này!
“Trẫm hỏi nàng có được hay không, sao không trả lời?” Bên kia, hoàng thượng nhìn chăm chú Cố Vân Tiện, thấp giọng hỏi.
Cố Vân Tiện nhìn thẳng hắn một hồi, mi mắt hồ điệp run rẩy, “Thần thiếp… Thần thiếp tạ ơn bệ hạ.”
Hắn mỉm cười, đôi mắt tràn đầy tình ý dịu dàng. Dưới ánh sáng lay động, ngũ quan hắn tuấn tú, thần sắc ôn hòa, không giống đế vương quân lâm thiên hạ, ngược lại giống như một quý công tử phong lưu kín đáo.
Cố Vân Tiện thấy có phần ngây người, khi phản ứng lại mới phát hiện đã bị hắn chứng kiến bản thân mình thất thố, trong đôi mắt đen

mê hoặc tràn đầy ý đùa giỡn.
“Nếu như Vân nương thích, trẫm tìm một thời gian cho nàng nhìn một lần cho đủ?”
“Bệ hạ!” Nàng không cách nào khắc chế buồn bực trong giọng nói. Mặc dù không có ngoại thần, nhưng vẫn là trước mặt tất cả cung tần, hắn nói năng tuỳ tiện như vậy, thật là…
Mọi người thấy hai người bọn họ thấp giọng nói cười, bộ dáng thân mật, trong lòng đều là mùi vị khó phân biệt. Dục thục nghi mỉm cười nhìn chăm chú Trinh tiệp dư trước mặt, tâm tình vui sướng trong mắt phượng xinh đẹp dường như chuyển động.
Dạ yến tiến hành đến đây cũng không khác biệt nhiều lắm, Dục thục nghi lại cười nói: “Không biết tối nay bệ hạ dự định nghỉ ngơi ở nơi nào? Chỗ Nguyên tiệp dư, hay là chỗ Trinh tiệp dư?”
Minh sung nghi cười nhạo trong lòng. bộ dạng Thẩm Trúc Ương này, thật sự đem bản thân mình trở thành chủ mẫu rồi, bệ hạ đi nghĩ ở cung nào cần đến lượt nàng ta sắp xếp sao? Hay là nàng ta cho rằng, hôm nay lấy thân phận hậu cung tôn quý của mình, các nàng sẽ phải chịu sự quản lý của nàng ta sao? Thật khiến người khác cười đến rụng răng.
“Lời này của Trầm tỷ tỷ, sao chỉ nói có Trinh tiệp dư và Nguyên tiệp dư vậy? Có lẽ bệ hạ muốn đi đến chỗ tỷ tỷ cũng không chừng. Tỷ tỷ nói như vậy, bệ hạ cũng không tiện nói ra.” Nàng che miệng cười, “Hay là nhiều tỷ muội có mặt như vậy, đều phải chờ đợi bệ hạ chiếu cố thương yêu!”
Thấy lời nói Minh sung nghi mang theo ý chế nhạo, Dục thục nghi mỉm cười, không nóng không lạnh đáp lời: “Ngày Trung thu này, bản cung cũng không dám ước mong quá cao.”
“Trầm tỷ tỷ không dám ước mong quá cao, vậy hậu cung này cũng không ai dám ước mong quá cao rồi.” Minh sung nghi cười nói.
Quy củ quốc triều, mỗi khi mồng một và ngày rằm đều là ngày hoàng thượng sủng hạnh trung cung, chưa kể đến một Tết trung thu như vậy, nhất định là phải qua đêm ở Tiêu Phòng Điện. Trước đây, hoàng thượng đều trải qua Trung thu cùng Cố Vân Tiện. Nhưng hôm nay Cố Vân Tiện đã không còn là hoàng hậu, không có quyền hạn như vậy. Bây giờ Minh sung nghi nói như vậy, rõ ràng là chế nhạo Cố Vân Tiện.
“Trẫm còn một câu chưa nói, các ngươi liền phân chia rồi?” Hoàng thượng lười biếng thốt ra, “Rất Không khéo, gần đây trong triều bận rộn, trẫm lập tức phải quay về Đại Chính Cung phê duyệt tấu chương, không có thời gian cùng các vị ái phi chung đêm đẹp.”

Minh sung nghi không ngờ tới hắn lại trả lời như vậy, nhất thời nghẹn giọng. Trái lại môi Cố Vân Tiện lại mỉm cười, tiếng nói uyển chuyển, “Khó có được một ngày vui vẻ, bệ hạ còn muốn vì nước cực khổ làm việc. Thần thiếp ở trong hậu cung, ăn không bổng lộc, trong lòng thực sự hổ thẹn.”
Hoàng thượng buồn cười liếc nhìn nàng một cái, “Người nào nói nàng là ăn không bổng lộc? Nàng chăm sóc thân thể mình đừng làm cho trẫm lo lắng, thì đã làm tốt bổn phận rồi.”
Cố VânTiện mỉm cười: “Vâng.”
Hoàng thượng hơi trầm ngâm, lại nói: “Trước đây trẫm đem chuyện hậu cung đều giao cho Trúc Ương quản lý, nàng cũng làm không tệ. Thế nhưng sang năm lập tức là đợi tuyển chọn lớn, sự việc nhiều rắc rối phức tạp, trẫm lo lắng nàng quá mức bận rộn, nên cho nàng một người giúp đỡ nữa.”
Trong lòng Dục thục nghi căng thẳng. Sau khi Cố Vân Tiện bị phế, thân phận nàng trở nên rất tôn quý, là thục nghi sớm nhất nên thuận lợi tiếp nhận quyền lực chấp chưởng lục cung, nửa năm qua đã bồi dưỡng không ít thế lực. Đang lúc thuận buồm xuôi gió, lúc này hắn lại nói về việc này, chẳng lẽ là muốn cho Cố Vân Tiện quyền hạn cùng quản lý lục cung?
“Nguyệt nương.” Hoàng thượng nhìn về phía Minh sung nghi, “Trẫm nhìn nàng hành sự hai năm cũng giỏi giang không ít, đi theo Trúc Ương học hỏi kinh nghiệm đi.”
Minh sung nghi mừng rỡ, vội vàng đứng dậy đi tới giữa điện, cúi đầu hành lễ, “Thần thiếp tạ ơn bệ hạ ân điển. Sau này sẽ chăm chỉ cẩn thận, nhất định không phụ lòng bệ hạ phó thác!”
“Như vậy rất tốt. Sau này nàng ghi nhớ kỹ không được vội vàng, nóng nảy như vậy nữa.”
Đúng lúc Lữ Xuyên nói câu gì đó với hoàng thượng, hắn mỉm cười, “Được rồi, trẫm phải đi. Các nàng, tiếp tục thưởng thức đi.”
Mọi người vội vàng cung tiễn thánh giá, đợi bệ hạ đi xa, Minh sung nghi cười như không cười nói với Cố Vân Tiện: “Chúc mừng muội muội. Nguyên tiệp dư, rõ ràng đây là phong hào tốt nhất trong cung.”
Cố Vân Tiện nghe ra châm chọc trong lời nói của nàng, nhàn nhạt mĩm cười, “Thật không, theo thói quen của thần thiếp, cũng không cảm thấy có gì là ngạc nhiên.”
Sắc mặt Minh sung nghi khẽ biến.
Lời này của Cố Vân Tiện, rõ ràng đang nói, nàng vốn đã quen làm hoàng hậu, đã quen làm chính thê. Hôm nay bệ hạ ban một phong hào ý nghĩa sâu sắc như thế, các nàng phi thiếp sẽ cảm thấy ngạc

nhiên đố kị, nàng trước đây là chủ mẫu nên chỉ cảm thấy tùy tiện bình thường.
Thực sự là vô cùng ngạo mạn rồi!
Đối thoại của các nàng cở bản là nhỏ giọng lên tiếng, hai bên cũng không có người nào nghe được. Dục thục nghi thấy sắc mặt Minh sung nghi khó coi, cười nói: “Khương muội muội và Cố muội muội đang nói gì vậy? Sao khí sắc Khương muội muội khó coi như thế?”
Cố Vân Tiện quay đầu cười đáp:” Thần thiếp chúc mừng Minh sung nghi, đại hỉ tối nay, cuối cùng đã được quyền cùng quản lý lục cung.”
Dục thục nghi nghe vậy ánh mắt trở nên lạnh lẽo, cười như không cười nhìn về phía Minh sung nghi.
Minh sung nghi thản nhiên nói: “Đại hỉ nhưng cũng không thể so với Nguyên tiệp dư.”
“Chúng ta sao phải tranh giành việc này?” Thần sắc Cố Vân Tiện thản nhiên, “Tối nay đúng là ngày đại cát, lục cung đều nhận được ơn trạch, các vị tỷ muội đều giống nhau.” Nhìn về phía Trinh tiệp dư, “Ngươi nói có đúng không? Trinh muội muội.”
Trinh tiệp dư đón nhận ánh mắt của nàng, mỉm cười, “Cố tỷ tỷ nói rất đúng.”
HẾT CHƯƠNG 31
Mọi người cứ bình tĩnh, truyện dài nên còn rất nhiều tình tiết hấp dẫn đang chờ ở phía trước, đảm bảo ai mà thích ngược nam sẽ không hối hận khi đọc đâu. Thêm nữa, thực chất hiện tại Hoàng thượng cũng đang bị Vân nương ngược rồi, cứ nghĩ nàng yêu mình nhưng kiếp này tình cảm Vân nương đối với hắn đã không còn như xưa.

CHƯƠNG 32

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 32: THÁI Y

Edit: Team Liệt Hỏa Các

Hai ngày sau Cố Vân Tiện mới nhìn thấy hoàng thượng. Lúc đó nàng đang thêu hoa, bỗng nhiên phát hiện phía sau có người, quay đầu lại, thấy hoàng thượng đang rất hứng thú nhìn cái khung thêu của nàng, "Nàng dự định thêu cái gì sao?"

"Hoa sen ngọc bích." Nàng đáp, "Hôm nay mới vừa bắt đầu."

"À, trẫm còn tưởng rằng nàng sẽ thêu Diêu Hoàng Ngụy Tử 1." Hoàng thượng cười nói, "Trẫm còn nhớ nàng trước đây có một cái váy, phía trên thêu Diêu Hoàng Ngụy Tử nhìn rất lộng lẫy."

"Đó là y phục của các tú nương thêu, thần thiếp cũng không dám cướp công của người khác." Cố Vân Tiện cười đáp, "Diêu Hoàng Ngụy Tử là vương giả trong các loài mẫu đơn, quá mức quý giá, thần thiếp mặc vào không thích hợp."

Hắn hiển nhiên hiểu ý tứ của nàng, hoa mẫu đơn là vua của các loài hoa, xưa nay tượng trưng cho hoàng hậu, nàng trước đây dùng là hợp tình hợp lý, bây giờ mà dùng thì sẽ bị coi là đã đi quá giới hạn. Nghĩ như vậy, ý cười của hắn phai nhạt một chút, "Nàng cũng không cần cẩn thận như vậy."

Cố Vân Tiện cười, "Bệ hạ nghĩ đi đâu vậy. Thần thiếp chỉ là cảm thấy Diêu Hoàng Ngụy Tử quá quý giá, không bằng hoa sen thanh nhã thoát tục, càng hợp ý thần thiếp hơn. Trước đây thần thiếp thích hoa mẫu đơn, chỉ vì thân phận bắt buộc, áo mũ ngọc bội đều phải trang nhã lộng lẫy, tương xứng với thân phận quốc mẫu, bây giờ không cần lo lắng việc kia, hiển nhiên muốn tùy theo tâm ý dùng hoa văn mình yêu thích."

Hắn nghe vậy có chút ngạc nhiên, nhưng thấy nàng toàn thân váy áo phấn nhạt, một búi tóc đen vấn lại giản đơn, nhìn giống như hoa sen ngọc bích thanh nhã động lòng người, trong mắt không khỏi nhuộm đầy ý cười.

"Ừ, hôm nay trẫm đến, chính là muốn hỏi nàng một chút." Hắn nói, "Quà mừng ngày lễ Trung Thu của nàng tặng trẫm đâu?"

Ánh mắt Cố Vân Tiện lưu chuyển, "Quà tặng ngày lễ gì? Thần thiếp không hiểu."

"Nàng không hiểu?" Ánh mắt nguy hiểm của hắn nhìn nàng, "Nàng nói lại lần nữa xem."

"Không hiểu tức là không hiểu." Cố Vân Tiện quay lưng lại, "Bệ hạ hù dọa thần thiếp cũng vô dụng."

Thấy dáng vẻ nàng giống như một tiểu nữ nhi, ý cười trong mắt hắn càng sâu. Khi nàng không chú ý, đã bị hắn ôm từ phía sau, cằm gác lên bờ vai của nàng, “Nếu như nàng không hiểu, chẳng phải uổng phí một phen tâm ý của trẫm rồi?”
“Nghe lời nói của bệ hạ rất là ủy khuất nha.” Trong lời nói mang theo ý cười.
“Đúng vậy! Trẫm rất là ủy khuất.” Hắn gật đầu làm như thật.
Nàng mím môi, nhẹ giọng nói: “Thực ra, thần thiếp thêu bức tranh này, không phải cho mình.” Dừng một chút, “Đây là quà đáp lễ thần thiếp làm cho bệ hạ.”
“Quà đáp lễ?” Hắn nhướn mày, “Nàng tặng trẫm một bức hoa sen làm gì?”
“Hoa sen này không phải hoa sen thông thường.” Nàng đáp, “Thần thiếp thêu nó, là tịnh đế song sinh.”
Hắn bỗng nhiên nhìn về phía nàng, cách quá gần, thậm chí hắn có thể tinh tường thấy được ửng đỏ trên mặt nàng.
“Hoa khai tịnh đế…” Hắn nhẹ giọng lên tiếng, “Trẫm biết, nàng sẽ hiểu.”
Nàng xoay người, nhìn về phía hắn, “Tâm ý của phu quân, thiếp thân đương nhiên hiểu rõ.”
Trong ánh mắt của nàng tràn ngập lưu luyến và ngưỡng mộ, tình ý tràn đầy làm cho hắn không nhịn được than nhẹ một tiếng, nghĩ thầm nếu có thể khiến ánh mắt này vĩnh viễn như vậy nhìn chăm chú vào hắn, cũng không có gì để tiếc nuối.
Hắn ôm nàng vào ngực, mặc cho hoa sen trong lòng càng nở càng sum xuê, bao trùm máu thịt gân cốt hắn.
Hoa khai tịnh đế phu thê một lòng.
Đây là ý nghĩ hắn muốn nói với nàng.
Khi giữa tháng chín, rất nhiều trận mưa rơi xuống, đợi đến khi thời tiết cuối cùng sáng lại, cũng đang là lúc tiến vào thu. Cố Vân Tiện nhất thời không chú ý, bị nhiễm phong hàn. Thân thể nàng trước nay rất yếu, lúc này gió lạnh tới rào rạt, ngay cả dùng xong vài vị thuốc cũng không thấy tốt hơn. Trước đây hoàng thượng đối với thái y vốn có bất mãn, trải qua việc này càng tức giận hơn, đem thái y Tiết Trường Tùng phụ trách chăm sóc thân thể Cố Vân Tiện gọi vào Hàm Chương Điện, cũng không tỉ mỉ hỏi thăm, lại hời hợt nói: “Nếu như qua hai ngày, bệnh tình của tiệp dư nương nương vẫn không thấy tốt lên, Tiết khanh tự mình lĩnh tội đi.”
Tiết trường tùng sợ đến toàn thân run lên, xương sống đều thấy ớn lạnh.

Sau khi hoàng thượng đi, Cố Vân Tiện nằm nghiêng trên giường quý phi, cách bức rèm che nhẹ nhàng lên tiếng: “Chỉ trách thân thể bản cung không được tốt, liên lụy Tiết đại nhân chịu sợ hãi rồi.”
Tiết Trường Tùng chỉ dập đầu: “Thần vô năng!”
Cố Vân Tiện khẽ cười một tiếng, “Làm sao bản cung quên, Tiết đại nhân là một người cố chấp trước sau như một.” Nói xong, nàng từ trên giường quý phi đi xuống. A Từ đỡ nàng, đẩy bức rèm che ra, như thế đi ra ngoài.
Tiết Trường Tùng chỉ nghe thấy một làn gió thơm mát thanh nhã lướt qua mặt, lập tức vùi đầu gắt gao chôn xuống, một chút cử động cũng không dám.
“Đại nhân không cần câu nệ như thế. Cái gọi là tứ chẩn, ngươi ngay cả sắc mặt bản cung cũng không nhìn, làm sao có thể trị tốt bệnh của ta đây?”
Nàng đã nói như vậy, tiết trường tùng đành phải ngẩng đầu. Đã thấy trước bức rèm che được kết bằng ngọc lưu ly màu xanh, Cố Vân Tiện mỉm cười đứng đó. Là bởi vì bị bệnh, nàng ăn mặc vô cùng trang nhã, sắc mặt cũng có chút không được tốt, gò má ửng hồng khác thường. Nàng ốm yếu như vậy, thoạt nhìn so với thời điểm hoàng hậu cao quý bất phàm trước đây kém khá xa.
“Mới vừa rồi bệ hạ nóng nảy, bản cung cũng rất băn khoăn. Cuối cùng là do nguyên nhân bên ngoài, hay là do thái y không thể hoàn thành chức trách.” Nàng nhẹ giọng hỏi, “Bệnh của bản cung cũng kéo dài nhiều ngày rồi, xin hỏi đại nhân, rốt cuộc lúc nào mới có thể tốt lên?”
“Người y chủ yếu là dùng dược, cố gắng hết sức là bổn phận. Nếu người bệnh không muốn phối hợp, cho dù đại phu có tốt đến mấy cũng bất lực.” Thanh âm Tiết Trường Tùng bình thường.
Cố Vân Tiện gật đầu, “Đại nhân nói rất đúng.” Ngồi vào trên nệm, “Sao lời này vừa rồi đại nhân không nói với bệ hạ?”
Nói cái gì? Nói với ngài, sở dĩ bệnh của Nguyên tiệp dư vẫn không tốt, căn bản là do nàng không uống thuốc theo lời dặn của thái y? Tạm thời không bàn tới việc thái y kể tội với bệ hạ, hôm nay chỉ nhìn một cách đơn giản trình độ sủng ái Nguyên tiệp dư, cũng biết bệ hạ sẽ không tin tưởng.
“Trước đây Tiết đại nhân cũng từng vào Tiêu Phòng Điện mấy lần, chăm sóc thân thể bản cung, phải biết rõ tính tình bản cung.” Vẻ mặt Cố Vân Tiện thành khẩn, “Nếu như không phải thật cần thiết, bản cung cũng không muốn đại nhân bị phạt.”
Thấy Tiết Trường Tùng vẫn không nói lời nào, nàng cười cười, thần sắc mang vài phần thờ ơ, “Bản cung có rất nhiều biện pháp có thể

ép đại nhân phải đáp ứng ta, nhưng ta là một người rất ôn hòa. Ngươi nên biết, nếu ta thực sự cố ý hãm hại ngươi, sẽ không phải khách khí như vậy đâu. Hôm nay bệ hạ chỉ là khiển trách ngươi vài câu, tiếp theo sẽ ra sao, thì không xác định được."
Thời tiên đế, thái y chăm sóc cung tần không chu đáo, bị gậy đánh chết không ít.
Thấy sắc mặt Tiết Trường Tùng khẽ biến, Cố Vân Tiện mỉm cười. Đe dọa đủ rồi, đến lượt nói chuyện tình cảm.
"Đương nhiên, bản cung nói những lời này cũng không phải uy hiếp đại nhân, chỉ là muốn cùng đại nhân nói những lời trong lòng." Thần sắc Cố Vân Tiện ôn hòa, "Không nói những chuyện này, Tiết đại nhân dù sao vẫn sẽ không quên, còn nợ bản cung một cái ân tình chứ?"
Nàng nói chính là mấy tháng trước, bệ hạ bởi vì chuyện thái hậu trút giận sang thái y viện, nếu không có Cố Vân Tiện cầu xin, còn không biết cuối cùng kết cục sẽ như thế nào.
Nghe vậy Tiết Trường Tùng biến sắc, đấu tranh hồi lâu, cuối cùng thở sâu, không chút do dự nói: "Nương nương nếu có gì cần phân phó, xin cứ nói thẳng, vi thần… tất cả đều nghe theo."
Cố Vân Tiện nhìn hắn, khẽ cười một tiếng, "Vậy được rồi. Bản cung sớm đã biết rằng, Tiết đại nhân không phải người vong ân phụ nghĩa."
Sau khi Tiết Trường Tùng rời khỏi, Cố Vân Tiện đến trước gương, để cho a Từ tháo tóc cho nàng. Hôm nay từ lúc rời giường, nàng lại bị đau đầu, cuối cùng lát nữa cũng có thể uống thuốc xong ngủ một giấc thật ngon.
A Từ dùng lược ngà voi xoa bóp da đầu của nàng, thấp giọng nói: "Lúc nãy tiểu thư hao tổn sức khỏe lớn như vậy, là muốn thu Tiết đại nhân về phía mình sao?"
Phương pháp chải đầu "Đạo Dẫn Thuật" của A Từ luyện được rất tốt, lúc buồn bực được nàng chải đầu, cũng sẽ thoải mái rất nhiều. Lúc này trên da đầu truyền đến từng đợt từng đợt cảm giác tê dại, Cố Vân Tiện nhắm mắt lại, thả lỏng tâm trạng, "Đây chỉ là một phần."
Năm nay Tiết Trường Tùng vừa mới ba mươi tuổi, ở trong thài y viện nơi toàn đầy những lão nhân này cũng được xem như là tuổi còn trẻ. Nhưng mà mấy đời nhà hắn đều làm nghề y, ở dân gian rất có uy tín. Nghe quen tai, nhìn quen mắt, y thuật của chính hắn cũng hết sức phi phàm. Trước đây Cố Vân Tiện thân là hoàng hậu, bình thường đều do bốn vị ngự y Thượng Dược Cục tới xem bệnh cho nàng, nhưng với danh tiếng bên ngoài của Tiết Trường Tùng, nàng nghe xong rất hiếu kỳ, cũng đã từng truyền gọi hắn qua vài lần.

Nàng nhớ được, khi thái hậu bệnh nặng, ngoại trừ bốn vị ngự y Thượng Dược Cục, Tiết Trường Tùng cũng là một trong số ít thái y được phép tham gia hội chẩn. Bốn vị ngự y đều nghe lệnh của hoàng thượng, nàng không dám tùy tiện thử, mà người bên cạnh có thế lực phía sau không rõ, càng thêm nguy hiểm. Chỉ có Tiết trường Tùng, cố chấp không hoà hợp với ai, cũng không kết đảng kết phái. Nàng cần một người tinh thông y thuật, có cơ hội tiếp xúc người bên trong thay nàng điều tra rõ chân tướng việc thái hậu băng hà. Không một người nào so với Tiết Trường Tùng thích hợp hơn.
Vào cuối tháng mười, Ninh vương quay về kinh báo cáo, cùng lúc mang về ba con ngựa quý, dâng lên bệ hạ.
Hoàng thượng nổi lên hứng thú, tự mình đến trường đua chuẩn bị cưỡi thử ngựa, dẫn theo Dục thục nghi, Minh sung nghi, Trinh tiệp dư và Nguyên tiệp dư cùng đi theo.
Cố Vân Tiện cùng hoàng đế đứng ở bên ngoài trường đua ngựa, chờ người coi ngựa dắt ngựa qua đây. Trên mặt hoàng thượng vẫn mang ý cười, càng thêm hăng hái nhìn vào trong sân.
“Vân nương, trong số cung tần nàng đọc sách nhiều nhất, có biết từ xưa đến nay, đã có những danh mã nào không?
Hoàng thượng đột nhiên đặt câu hỏi, Cố Vân Tiện mỉm cười, không chút hoang mang đáp: “Trong《 Cổ Kim Chú 》nói, Tần Thủy Hoàng có bảy con ngựa, một tên Truy Phong, hai tên Bạch Thố, ba tên Nhiếp Cảnh, bốn tên Truy Điện, năm tên Phi Phiên, sáu tên Đồng Tước, bảy tên Thần Phù. Trong《Thập Di Ký 》cũng từng nhắc tới Chu Mục Vương Bát Tuấn 2.”
“Nói không sai.” Hoàng thượng gật đầu, “Trẫm thấy hôm nay Nhị đệ dâng lên ba con ngựa này cũng thật phi phàm, so ra cũng không thua những danh ngựa trong truyền thuyết.”
Cố Vân Tiện thuận theo ánh mắt của hắn nhìn về phía những con ngựa ở giữa sân. Lúc này ba con ngựa đã được dắt ra, một con toàn thân đen kịt, chỉ có bốn cái chân trắng như tuyết, một con đỏ thẫm như máu, màu sắc thuần túy tới cực hạn. Hai con ngựa này ngoại hình hết sức không tầm thường, tùy tiện dắt đến đâu đều khiến mọi người vô cùng chú ý. So với hai con trước đó, con thứ ba bình thường hơn nhiều, một thân tông mao, vô tình đứng với hai con bên cạnh, hoàn toàn không có phong thái danh ngựa nên có.
“Hoàng huynh không nên xem thường con ngựa nâu này, tuy rằng dáng dấp nó sinh ra tầm thường, nhưng nó là con ngựa tốt nhất trong ba con.” Ninh vương cười lên tiếng, “Con ngựa này do ngựa hoang ở trên núi Tây Bắc và ngựa ở bản địa tạp giao mà thành, sức lực cước bộ phi phàm, ngày có thể đi nghìn dặm.”

“Ngày đi nghìn dặm?” Hoàng thượng nhướn mi, “Chính là thiên lý mã trong truyền thuyết?”
“Đúng vậy, nếu không phải thần đệ cũng sẽ không mong chờ mà chạy đến nơi này của hoàng huynh để dâng vật quý.” Ninh vương cười đáp, “Có điều con ngựa này có một khuyết điểm, tính khí nó rất mãnh liệt, rất khó thuần phục, thần đệ và thuần mã sư dành công sức tròn nữa năm, mới chế ngự được nó.”
“Từ xưa tới nay bảo vật luôn luôn khó cầu, ta tốn nhiều tâm tư cũng là điều nên làm.” Hoàng thượng nói, “Nếu là thiên lý mã, trẫm trước tiên thử nó.”
Nói xong, hắn đi tới giữa sân, một tay nắm dây cương, tay kia nhẹ vuốt ve tông mao của tuấn mã, tư thế dịu dàng giống như vuốt ve mái tóc tình nhân. Người coi ngựa quỳ trên mặt đất hai tay giơ cao dây cương, Hắn sờ soạng một hồi, thuận lợi tiếp nhận dây cương, đang chuẩn bị lên ngựa, lại bất thình lình nghe được một giọng nói dịu dàng: “Bệ hạ.”
Hắn quay đầu lại, Trinh tiệp dư chân thành bước đến, cúi chào, “Bệ hạ có thể thưởng thần thiếp một ân điển, cho phép thần thiếp cưỡi con thiên lý mã này được không?”
HẾT CHƯƠNG 32

CHƯƠNG 33

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 33: CHUYỆN CŨ

Edit: Team Liệt Hỏa Các

“Hử?” Hoàng thượng cười, “A Thù cũng thích cưỡi ngựa sao?”

“Vâng.” Trinh tiệp dư mỉm cười đáp, “Khi thần thiếp ở khuê phòng thích nhất là theo phụ thân và các huynh ra khỏi thành cưỡi ngựa, sau khi vào cung trái lại có một thời gian không cưỡi qua.”

Con mắt hoàng thượng buông xuống, dường như nhớ tới điều gì đó, “Đúng rồi, lần đầu tiên trẫm thấy nàng…” Thấp giọng khẽ cười, “Thôi được, hiếm khi a Thù nàng nói ra yêu cầu, trẫm đáp ứng nàng một lần.”

Hắn đi tới bên cạnh Trinh tiệp dư, tự tay đưa roi ngựa cho nàng, “Ngựa quý tính khí mãnh liệt, ái phi cần phải cẩn thận.”

Trinh tiệp dư cũng không đáp lời, chỉ trực tiếp đi tới con ngựa quý phía trước. Hoàng thượng thu bóng lưng của nàng, ý cười trong mắt thật sâu.

Cưỡi ngựa ở Đại Tấn rất thịnh hành, bất kể nam nữ, đều biết cưỡi ngựa, dân gian bình thường cũng sẽ gặp hài tử bảy tám tuổi cưỡi ngựa phóng ngang dọc trên cảnh đồng ruộng. Hôm nay theo bệ hạ tới trường đua ngựa, các vị cung tần vốn có ý định làm người cưỡi ngựa tốt, nên đều thay trang phục cưỡi ngựa nhẹ nhàng.

Thấy Trinh tiệp dư cầm dây cương, giống như bệ hạ mới vừa rồi khẽ vuốt tông mao thiên lý mã, Minh sung nghi lạnh lùng lên tiếng: “Nàng đúng là thông minh, ở nơi này cũng làm cho bệ hạ vui vẻ.”

Linh quý cơ nghe xong lời của nàng, quay đầu thấy bệ hạ đang hứng thú nhìn chăm chú vào Trinh tiệp dư, đoán rằng sẽ không nghe được, lúc này mới dùng một ánh mắt cảnh cáo nàng.

Minh sung nghi thu được ánh mắt của bạn thâm giao, có chút không cam lòng mà mím môi, cuối cùng không nói gì nữa.

Trên trường đua ngựa bỗng nhiên vang lên tiếng reo hò, các nàng thuận theo đó nhìn lại, đã thấy Trinh tiệp dư xoay người lên lưng ngựa, ghìm lại dây cương, con ngựa trắng hí vang lên, chân trước giương cao, nhảy lên phía trước, chạy nhanh ở trong trường đua.

Trang phục cưỡi ngựa hôm nay của Trinh tiệp dư là một màu vàng nhạt, búi tóc cũng buộc rất gọn gàng, xa xa nhìn lại, dáng người ngồi trên lưng ngựa đúng là đặc biệt mạnh mẽ. Hơn nữa nàng luôn luôn yêu kiều yếu ớt không hợp với tư thái của bộ y phục, nhất cử nhất động đều ôn nhu giống như tơ liễu trong gió, mạnh mẽ lúc này đây càng thêm hiếm thấy. Không ít cung tần đều nhận thấy được,

hoàng thượng mỉm cười nhìn chăm chú ánh mắt có chút hoảng hốt của nàng, dường như nhớ tới chuyện cũ gì đó.
Một tiếng hí vang bén nhọn phá tan mạch suy nghĩ rối loạn của mọi người, nhìn về phía âm thanh phát ra, mới phát hiện thiên lý mã diện mạo xấu xí kia bất thình lình nổi cơn điên, bốn vó nhảy điên cuồng bên trong, muốn nhanh hất Trinh tiệp dư trên lưng ngựa xuống!
Trinh tiệp dư dùng sức nắm chặt dây cương, cố gắng ổn định cơ thể. Vũ lâm vệ ở bốn phía tiến lên như thuỷ triều, nhưng không cách nào tới gần được.
“A Thù!”
Ngay khi tiếng kêu của hoàng thượng vang lên, Trinh tiệp dư cũng bị rơi xuống lưng ngựa, giống như một tấm lụa trắng bay trong không trung.
Hoàng thượng nhún người nhảy lên, trước khi bọn thị vệ tới gần, đã tiếp được thân thể nhỏ bé và yếu ớt của nàng.
Các cung tần đều bị biến cố quá làm cho kinh sợ, lúc này vội vàng đi tới. Dục thục nghi dẫn đầu hỏi: “Trinh muội muội không có việc gì chứ, có bị thương ở đâu không?”
Trinh tiệp dư ở trong lòng bệ hạ, sắc mặt trắng bệch. Một cánh tay màu trắng vững vàng nắm chặt y phục của hắn, ngay cả các các đốt ngón tay cũng hơi trắng bệch.
Hoàng thượng không để ý tới người nào khác, chỉ nhìn Trinh tiệp dư, “A Thù thế nào rồi?”
Cánh môi Trinh tiệp dư run rẩy, hồi lâu, hốc mắt đỏ lên, nước mắt chảy ra, “Chàng tiếp được thiếp rồi.”
Hoàng thượng sửng sốt.
“Thiếp không nghĩ tới, còn có thể được ngài cứu một lần như thế này.” Nàng nói năng không đầu không đuôi càng lộ vẻ mềm mại đáng thương, “Thiếp thật không nghĩ tới.”
Hoàng thượng kinh ngạc nhìn nàng, bỗng nhiên khẽ thở dài, “Được rồi, đừng khóc nữa.” Ngữ khí mềm nhẹ nói không nên lời, “Tiểu nương tử khóc mất hết trang diễm, sẽ không đẹp nữa.”
Nghe vậy, Trinh tiệp dư cả người run lên, nước mắt chảy càng thêm nhiều. Hoa sen khóc lộ ra một loại mỹ lệ, khiến toàn bộ những người đứng xem cũng không khỏi xúc động.
Thiên lý mã dâng tặng bệ hạ bỗng nhiên phát điên, chuyện như vậy trước giờ chưa từng có. Dựa theo quy củ, mỗi một con ngựa đều đã được nhiều vị thuần mã sư cùng kiểm tra, khẳng định không có vấn đề mới có thể dắt đến trường đua ngựa trong cung. Đã cẩn thận trong mọi tình huống như vậy, lại vẫn xãy ra việc này.

Trinh tiệp dư nương nương đột ngột từ trên ngựa ngã xuống, mặc kệ có đáng ngại hay không, cũng đủ lấy tội không làm tròn nhiệm vụ ban chết cho một số người. Nhưng mà điều này cũng không phải là quan trọng nhất. Chỉ nghĩ đến việc, con ngựa này lúc đầu là để cho bệ hạ cưỡi thử, đã khiến mọi người vô cùng sợ hãi.
Nếu bệ hạ thật sự cưỡi trên con ngựa này…
Chuyện này quá lớn, có lẽ sự thực ẩn giấu bên trong rất nhiều.
Ninh vương chứng kiến Trinh tiệp dư ngã xuống ngay tại chỗ đã sợ đến sắc mặt trắng bệch, quỳ ở một bên, muốn nói cũng nói không nên lời. Mãi đến khi hoàng thượng ôm lấy Trinh tiệp dư muốn rời khỏi, hắn mới lê đầu gối lên phía trước, đập mạnh đầu, “Hoàng huynh minh giám, thần đệ… Thần đệ cũng không biết con ngựa này vì sao lại như vậy!”
Hoàng thượng không hề để ý đến hắn, chỉ nhàn nhạt phân phó một tiếng: “Lữ Xuyên, tra rõ việc này.”
Lữ Xuyên vội vàng cung kính đáp vâng.
Thấy hắn dường như muốn ôm Trinh tiệp dư rời đi, chúng tần ngự cũng sửng sờ đứng tại chỗ, cũng không biết là nên đi theo phía sau.
Nhưng mà hắn đi vài bước bỗng ngừng lại, quay đầu quét mắt một vòng vào trong đám người, cuối cùng rơi vào trên người Cố Vân Tiện, “Trẫm đưa A Thù quay về Thành An Điện trước.”
Nàng không biết vì sao hắn giải thích một câu như thế với nàng, chỉ có thể hơi gật đầu, “Thần thiếp hiểu. Cung tiễn bệ hạ.”
Thời gian gần tối, Trang linh nghi ở bên trong Hàm Chương Điện của Cố Vân Tiện dùng trà. Mùi “Tử Duẩn ” mới nấu thơm ngát bốn phía, Cố Vân Tiện nhìn chén trà nóng, bỗng nhiên nhớ tới lần đầu tiên nàng nấu trà cho người kia, đó chính là Tử Duẩn
“Cũng không biết tình hình Thành An Điện bên kia ra sao.” Trang linh nghi ở bất thình lình thốt lên. Hôm nay A Hàng cáu kỉnh, thần thiếp không đi theo được đến trường đua ngựa, ai ngờ lại bỏ lỡ một vở kịch hay như thế này.”
“Thực sự là một vở kịch hay.” Cố Vân Tiện lạnh lùng nói, “Ninh vương vào dâng thiên lý mã cuối cùng nó lại phát điên, còn khéo léo quăng ngã Trinh tiệp dư như vậy.”
Trang linh nghi nghe ra ý ở trong lời nói của nàng, đáp lời: “Nương nương hoài nghi, lúc thiên lý mã đột ngột hoảng sợ phát điên, là có người âm thầm động thủ sao?
“Đương nhiên.” Cố Vân Tiện nói, “Nhìn biểu hiện của bệ hạ và Trinh tiệp dư buổi chiều hôm nay, e rằng lúc té ngựa, còn lôi ra chuyện cũ gì đó.”
“Lôi ra chuyện cũ?” Trang linh nghi nhíu mày, “Cái chuyện cũ gì?”

“Đương nhiên là chuyện cũ của bệ hạ và Cảnh Phức Thù.”
Trang linh nghi chau mày lại càng thêm chặt.
“Kỳ thực nhiều năm như vậy ta vẫn hiếu kỳ bệ hạ lúc trước rốt cuộc làm thế nào quen biết Cảnh Phức Thù.” Cố vân tiện lên tiếng, “Ta cuối cùng cho rằng, không phải thời gian sau khi Cảnh Phức Thù trở thành đệ muội.”
Nàng đặc biệt lướt qua, nhìn ánh nắng chiều đẹp đẽ không gì sánh được ở ngoài cửa sổ. Rực rỡ như vậy, nhưng cuối cùng lại tan biến. Dường như nàng đã từng cười hết sức thật lòng.
Cố Vân Tiện còn nhớ rõ, lần đầu tiên nàng nghe được tên Cảnh Phức Thù, là khi nàng trở thành thái tử phi chưa được một năm.
A Từ còn vui vẻ theo sát nàng kể về lời đồn nghe được của cung nữ có giao tình tốt ở Tiêu Phòng Điện: thái tử điện hạ có mấy lần vào cung yết kiến hoàng hậu nương nương, có từng gặp Chu vương phi.
“Thân thể Chu vương vốn suy yếu nhiều bệnh, từ trước đến nay vào cung yết kiến đều rất ít, vẫn do Chu vương phi thay thế đi, hai người chạm mặt nhau cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng nô tỳ nghe nói, lời nói của hai người bọn họ hết sức tự nhiên, giống như người quen cũ. Tiếng nói của Vương phi liên tục, còn làm cho thái tử điện hạ nở nụ cười nữa!”
Nàng khi đó sửng sốt, mạnh mẽ tự trấn định lên tiếng: “Không phải đâu, điện hạ là người biết lễ nghi, sẽ không làm ra chuyện hoang đường. Ngài chỉ là… quan tâm đệ đệ, cho nên mới cùng đệ muội hàn huyên nhiều hơn hai câu mà thôi. Ngươi không nên nói lung tung với người khác.”
Trên miệng nàng nói như vậy, nhưng trong lòng thực sự hiểu rõ, phu quân của nàng thật ra không tính là người biết lễ nghi gì.
A Từ đáp ứng, đang muốn lui ra, lại bị nàng gọi lại. Đợi một hồi lâu, mới nghe được tiểu thư nhà mình chậm rãi hỏi: “Chu vương phi kia, nàng tên gọi là gì?”
“Vương phi họ Cảnh, tên khuê phòng là Phức Thù.”
Cảnh Phức Thù.
Bởi vì thân thể Chu vương suy yếu nhiều bệnh, bệ hạ và hoàng hậu đã miễn thỉnh an cố định cho hắn, Cố Vân Tiện cũng hiếm khi nhìn thấy tiểu thúc tử này một lần, đối với vị Vương phi mới cưới kia của hắn càng không quen biết. Bình thường quan hệ qua lại giữa chị em dâu cũng ít có người nhắc với nàng, đệ muội này đối với nàng căn bản chưa từng thân thiết.
Nàng không nghĩ tới lần đầu tiên nhớ kỹ tên của nàng ta lại bằng phương thức như vậy.

Một tháng sau, Cố Vân Tiện thông qua cầu bạch ngọc màu xanh biếc ở hoàng cung gặp lại nàng.
Lúc đó Cảnh Phức Thù và Cơ Tuần sóng vai nhau đứng bên cạnh Chước Cừ Trì, một người ngắm cảnh một người nói cái gì đó. Cố Vân Tiện đứng từ xa, nên chỉ nhìn thấy được bờ môi mỉm cười vui vẻ của Cơ Tuần, trong ấn tượng chỉ có trong ngày tân hôn, hắn mới cười như thế với nàng.
Nàng còn đang xuất thần, Cảnh Phức Thù đột nhiên quay đầu lại, đối diện khuôn mặt hoảng hốt của nàng. Dường như chờ mong chuyện gì đó xảy ra, nàng nhướn lồng mày, châm chọc và thương hại lạnh nhạt lay động trong mắt.
Cơ Tuần cũng phát hiện ra nàng, có chút ngạc nhiên: “Nàng sao lại qua đây?” Lại nhìn về phía khoảng không trống rỗng phía sau nàng, “Người hầu của nàng đâu?”
Nàng cũng rất muốn hỏi hắn một chút, người hầu của bọn họ đâu, đi nơi nào rồi? Cánh môi run rẩy, rốt cuộc vẫn nhịn xuống.
Cảnh Phức Thù bước đến, thân thể cúi chào, âm thanh như tiếng chim hoàng oanh: “Thần thiếp tham kiến thái tử phi điện hạ, điện hạ đại an.”
Nàng nhìn nàng ta, khó khăn nói: “Ừ.”
Mặc dù khi đó Cơ Tuần không thể nào yêu thích nàng, nhưng đối với nàng cũng coi như dịu dàng: “Hôm nay gió lớn, nàng ăn mặc ít như vậy mà vẫn còn đi dạo ở bên ngoài, sớm một chút trở về đi.”
Nàng nghe vậy chỉ trầm mặc: “Điện hạ không cùng thần thiếp trở về sao?
“Cô còn có việc, tối nay sẽ đến chỗ mẫu hậu tìm nàng.” Nói xong, hắn dẫn đệ muội của mình rời đi, lưu lại thê tử cưới hỏi đàng hoàng của hắn đứng ngây ngốc tại chỗ, đứng như tượng gỗ.
Cố Vân Tiện và Cảnh Phức Thù lần đầu tiên gặp mặt, cuối cùng quân lính của nàng hoàn toàn tan rã, mà ánh mắt châm chọc và thương hại lúc đó của Cảnh Phức Thù từ đó về sau vẫn tồn tại trong trí nhớ nàng không cách nào xóa đi được.
Ngay lúc ấy nàng không rõ, nữ nhân kia có cái gì tốt, Cơ Tuần vì sao lại không để ý lễ nghi mà thân cận với nàng ta. Càng không nghĩ ra lại càng khổ sở, cuối cùng cả đêm đều không ngủ được. Nhưng khi đó trong tư tưởng dù sao cũng có một cảm giác an ủi, là cho dù hắn thích nàng ta đến đâu, thì cuối cùng vẫn không có khả năng nạp nàng vào phủ. Hắn là thái tử, hiện nay tuổi tác bệ hạ đã cao, hắn lập tức sẽ phải kế thừa hoàng vị, tuyệt đối không thể làm ra sự việc này.
Hôm nay nghĩ lại, nàng quả thực ngây thơ đến nực cười.

Trang linh nghi thấy Cố Vân Tiện nói xong câu nói kia thì suy nghĩ xuất thần, thử lên tiếng gọi: “Tỷ tỷ?”
Cố Vân Tiện cả kinh, lúc này mới phản ứng lại, “Coi bộ ta, lại ở chỗ này lạnh nhạt ngươi rồi.”
“Tỷ tỷ vừa rồi suy nghĩ cái gì vậy?”
“Một ít chuyện tình trước đây.” Cố Vân Tiện đáp, “Lúc đó cảm thấy khó chịu, hôm nay lại thấy không có gì rồi. Đều đã là quá khứ.”
Đúng vậy, đều đã là quá khứ. Hôm nay nàng không còn là tên ngốc hồ đồ mến mộ phu quân như trước kia nữa, làm sao lại không biết nữ nhân khiến lòng hắn vui vẻ, nàng thu hồi một mãnh tình si, thay vào đó là một bụng đầy tính toán.
Đây là cuộc chiến của nàng và Cảnh Phức Thù. Nàng nhất định phải thắng.
HẾT CHƯƠNG 33

CHƯƠNG 34

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 34: ĐÊM TĨNH LẶNG

Edit: Team Liệt Hỏa Các

Đã đến giờ hợi, trong Thành An Điện vẫn còn người ra người vào. Hai cái giá vàng rất nhiều ngọn nến được đặt ở hai bên tẩm điện, phía trên hơn mười chung nến chiếu sáng bên trong phòng nhìn giống như ban ngày.

Hoàng thượng ngồi ở bên cửa sổ, hai mắt híp lại, không biết suy nghĩ cái gì. Lâu dần con mắt cung nữ trông cai quản không ngừng nhỏ lại, thấy hắn vẫn chưa mở mắt, liền to gan nhìn trộm. Giữa ánh sáng của ngọn nến, ngũ quan hoàng thượng vốn xuất sắc phảng phất dường như mạ thêm một tầng ánh sáng nhu hòa, lông mi đen và dày, mũi cao thẳng tắp, bờ môi mỏng như gọt, làn da thật đẹp khiến người vừa nhìn khó mà quên được.

Cung nhân Lân Khánh Triều đều biết, tiên đế yêu thích người có dung mạo xuất chúng, bất kể là đối với hoàng hậu và phi tần, hay là đối với nử tử khác. Bởi vì khuôn mặt này, từ nhỏ hoàng thượng đã được không biết bao nhiêu lời khen ngợi, các quý nữ rực rỡ thấy hắn đều đổ xô chạy theo, ái mộ nhiều vô số kể. Hoàng thượng từ khi mười lăm tuổi, mỗi lần đi chơi, nhất định tránh xa những nữ tử rực rỡ vây xem xếp hàng hai bên đường, náo nhiệt đến nỗi không thua gì tôn giá xuất hành. Bệ hạ cũng từng cười trước mặt mọi người khen: “Đứng đầu trong những người phi thường, chính là tiên phẩm!” Khiến cho mọi người bốn phía đều phụ họa theo.

Nhưng mà cũng không phải tất cả mọi người đều mua ghi chép về hắn. Có người nói năm đó, tiên đế từng có ý lập con gái trưởng công chúa Ninh Bình ông chủ Cận Dương làm thái tử phi, lại bị trường chủ khéo léo từ chối.

Sau khi sự việc xảy ra hoàng hậu từng dùng một giọng nói trêu đùa hỏi, “A Tuần chính là học trò của tỷ tỷ người, tại sao người lại không thích hắn? Ngay cả nữ nhi cũng không muốn gả.”

Trưởng công chúa Ninh Bình lúc đó chỉ cười cười, “Nữ nhi này của ta là một người suy nghĩ đơn thuần, hậu cung loại địa phương này nàng không thể ở lại được.” Dừng một chút, “Hơn nữa, tuy rằng bản tính thái tử thông tuệ, ngày thường vẫn xuất sắc như vậy, hãy nhìn mắt, môi này, chỗ nào cũng lộ ra vẽ bạc tình, tuyệt đối không có nữ tử nào có kết quả tốt.”

Lời này xem ra rất không khách khí, nhưng nếu không phải trường chủ và hoàng hậu quan hệ rất thân thiết, chỉ sợ cũng sẽ không nói

ra.
Đánh giá này về sau không biết rốt cuộc truyền ra ngoài như thế nào, các quý nữ đều nghe thấy, lại kéo theo vô số chuyện tình yêu với thái tử điện hạ, không khỏi cảm thán, trưởng công chúa quả nhiên có ánh mắt nham hiểm mà!
Nhưng mà bất luận có bao nhiêu người bình luận, cũng đã là chuyện cũ. Thiếu niên từng bị mọi người nghị luận, giờ đây đã trở thành quân vương trẻ tuổi của quốc gia. Thiếu nữ từng dùng son viết tên của hắn trên khăn tay, cũng lặng lẽ đem đi thiêu huỷ, chỉ vì hai chữ kia đã thành cấm kỵ lớn nhất thiên hạ.
Đề tắc hoạch tội, lệ tất khuyết bút. (Đề cập đến là bị kết tội, theo luật lệ nhất định phải viết thiếu nét)
Cung nữ nhìn bóng dáng quân vương ngồi trong ánh sáng, huyền y mũ ngọc, như là ngồi giữa một vòng trăng sáng, giống như tiên nhân Dao Đài.
Bên cạnh có tiếng vang rất nhỏ, nàng quay đầu lại, liền thấy tiệp dư nương nương được Bạch Du cô nương dìu, đứng ở bên trong không nói lời nào. Mắt của nàng vẫn nhìn chăm chú vào hoàng thượng bên cửa sổ, trên mặt có đau khổ vùng vẫy và lưu luyến si mê nan giải.
Hoàng thượng mở mắt, ánh mắt bình tĩnh không một gợn sóng chống lại Trinh tiệp dư. Một lúc sau đó, hắn nhẹ nhàng cười, ngữ điệu mệt mỏi lên tiếng, “Sao lại đứng đây? Không ở trên giường nằm nghỉ cho tốt, cố tình muốn cho trẫm phải lo lắng.”
Trương ngự y hầu hạ của Thượng Dược Cục xuất hiện tự mình đi tới trước mặt hoàng thượng, “Khởi bẩm bệ hạ, tiệp dư nương nương chẳng qua là bị chút kinh hãi, cũng không đáng lo ngại.”
Trinh tiệp dư cười, “Bệ hạ ngài cũng nghe được, thần thiếp không có bị gì cả.”
Hoàng thượng cười nhẹ một tiếng, “Cho nên nói, chính trẫm đỡ được rất tốt. Năm đó phụ hoàng đưa trẫm đi Vũ Lâm Doanh rèn luyện, xem ra không đưa sai.”
Hoàng thượng đứng dậy, chậm rãi đi tới trước người nàng, “Tuy nói rằng không có gì đáng ngại, trẫm thấy nàng vẫn nên nghỉ ngơi một chút đi.”
Trinh tiệp dư gật đầu, “Vâng.”
Trương ngự y lui ra. Trinh tiệp dư hơi giương mắt, lại cười nói “Chịu khổ lâu như vậy rồi, bệ hạ có đói bụng không? Không bằng thần thiếp kêu phòng bếp làm chút thức ăn đem đến đây.”
Hoàng thượng nghe vậy mí mắt buông xuống, trầm mặc trong chốc lát rồi cười đáp: “Không cần, trẫm còn có chút việc, phải đi trước.”

Trinh tiệp dư hoàn toàn không ngờ tới hắn sẽ nói như vậy, biểu cảm trong nháy mắt biến hóa không thể kiểm soát được. Trãi qua thời gian điều chỉnh hơi thở, nàng mới lên tiếng: “Bệ hạ, muốn đi đâu?”
Lời này đã đi quá giới hạn, hơn nữa biểu tình trên nét mặt của nàng vẫn mất tự nhiên như vậy. Nhưng mà hoàng thượng chỉ nhẹ liếc mắt qua nàng, giọng nói vẫn dịu dàng như cũ: “Nàng từ trên ngựa ngã xuống trẫm không được đi tra rõ nguyên nhân sao? Tam đệ tốt của trẫm bây giờ còn đang chờ ở Đại Chính Cung, tạm thời đêm nay có thể trò chuyện.”
Nàng biết, một câu dặn dò như thế đã là giới hạn cao nhất của hoàng thượng, nàng hỏi lại nữa hắn sẽ không thích, cho nên ép bản thân mình giữ nguyên vẻ trầm mặc.
Hoàng thượng không hề nhìn nàng, xoay người rời đi, gọi tuỳ tùng theo sát phía sau hắn. Nàng đứng tại chỗ, nhìn hắn bị bóng lưng đoàn người vây quanh, trong nháy mắt lại cảm thấy như trở về bốn năm trước.
Khi đó, nàng giống như thế này, chỉ có thể cách xa xa mà nhìn hắn. Đi săn cũng cẩn thận, đi dạo chơi cũng cẩn thận, trước nay đều có mọi người bảo vệ xung quanh, bản thân hắn ở trong đó, là người thống trị trời sinh.
Bạch Du thấy sắc mặt nàng không được tốt, lo lắng nói: “Nương nương, người bị kinh sợ, nên đi nghỉ ngơi sớm đi.”
Mắt Trinh tiệp dư nhìn theo phương hướng hắn rời đi, rất lâu sau mới nhẹ giọng đáp: “Hắn đi rồi.”
Bạch Du hiển nhiên hiểu rõ ý tứ của nàng, lên tiếng khuyên giải an ủi: “Bệ hạ có chính sự cần phải xử lý, cũng là vì nương nương người thôi.”
Nàng lắc đầu: “Không, nếu như là trước đây, ngài ấy sẽ ở lại.” Âm thanh lời nói thấp dần đi, “Lúc trước, ngài ấy sẽ không để ta lại một mình trong thời gian này.”
Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại hiểu rất rõ ràng, cho dù là trước đây, hắn cũng chưa từng thực sự yêu nàng. Nhưng khi đó, tốt xấu gì hắn vẫn sẵn lòng sủng ái nàng, tốt xấu gì nàng vẫn là nữ nhân khiến hắn vui vẻ nhất trong cung này.
Nhưng hôm nay…
Nàng nhớ lại giây phút trước, hắn nói phải rời đi, ý nghĩ trong nháy mắt lúc đó của nàng là, có phải hắn muốn đi đến nơi ở của Cố Vân Tiện?
Mà sau khi nghe nói không phải, nàng rõ ràng thở phào nhẹ nhõm rất lớn.

Đau buồn sợ hãi như vậy, khiến nàng nhớ tới trước đây, nàng được gả làm vợ, cho rằng quãng đời còn lại sẽ không có hy vọng cùng phu quân thân mật, rất nhiều đêm đều từ trong mộng khóc đến khi tỉnh dậy.
Đêm nay Cố Vân Tiện ngủ không được ngon, trở mình thức dậy rất nhiều lần. Lúc nửa đêm nàng lại từ trong mộng giật mình thức giấc, dứt khoát choàng thêm y phục xuống giường hóng gió.
Ánh trăng tối nay rất sáng, treo ở giữa không trung giống như một cái khay ngọc, tản mát ra ánh sáng rực rỡ thuần khiết. Cố Vân Tiện đứng bên cửa sổ, nhìn vầng trăng sáng, nhưng lại nghĩ đến nửa năm trước, nàng từng cùng thái hậu ngắm trăng. Phía sau Trường Nhạc Cung có một hồ sen, các nàng ngồi ở bên cạnh ao, một nói cười một ném thức ăn cho cá, nhìn cá chép màu vàng tranh nhau lên trước chen lấn cùng một chỗ. Có đôi khi Liễu thượng cung sẽ làm chè hạt sen thơm nức mũi, đựng trong chén nhỏ màu ngọc bích, nàng nâng trong lòng bàn tay, giống như nâng một chiếc lá sen.
Thanh nhàn vui vẻ như vậy, là thời gian tốt đẹp duy nhất một năm trước nàng có.
Bây giờ nghĩ lại, giống như một giấc mộng.
“Ánh trăng sáng ngời, ta theo dấu vết mà tìm đến, chưa từng nhìn thấy hằng nga trên trời, nhưng lại phát hiện một Điêu Thuyền lạy trăng.”
Giọng nói bất thình lình vang lên dọa nàng thiếu chút nữa thất thanh kêu ra tiếng, bỗng quay lại, nhìn thấy hoàng thượng đứng ở một bên, thản nhiên nhìn chăm chú vào nàng.
“Bệ… Bệ hạ.” Lòng nàng còn sợ hãi, “Bệ hạ giá lâm, sao không thông báo cho thần thiếp, bản thân lại đứng ở chỗ tối như vậy…”
Câu nói kế tiếp nàng nhịn xuống. Tới không lên tiếng, trốn ở nơi này hù dọa người, thực là một người điên.
Dường như hiểu rõ lời oán thầm trong lòng của nàng, hoàng thượng mỉm cười, “Trẫm chỉ vừa mới đến, biết nàng nhất định đang ngủ, nên không gọi nàng, để tránh quấy nhiễu mộng đẹp của nàng.”
Biết nàng ngủ, mà còn chạy tới. Rõ ràng là người này tự bản thân mình nổi điên, lại không để cho người khác sống dễ chịu.
Suy nghĩ một chút, lý trí nàng tránh né trọng tâm câu chuyện, “Bệ hạ, biến cố ngày hôm nay, Trinh muội muội bị kinh sợ, không biết hiện tại đã khỏe chưa?”
Không ngờ tới lúc đối mặt nàng sẽ hỏi cái này, hoàng thượng thoáng ngạc nhiên, “Nàng? Rất tốt.” Thờ ơ liếc mắt nhìn nàng, “Nàng để tâm đến nàng ấy được, sao nhìn thấy trẫm bên cạnh không hỏi, lại hỏi nàng ta trước rồi.”

Cố Vân Tiện không rõ ý tứ của hắn, cũng không đáp lời.
Hoàng thượng thấy gương mặt không nóng không lạnh này của nàng, trong lòng không biết do đâu mà khó chịu, dường như có một ngọn lửa vô duyên vô cớ cháy tán loạn, lại không biết là vì sao.
Cố Vân Tiện thấy sắc mặt hắn càng ngày càng không tốt, trong lòng mặc dù khó hiểu, nhưng vẫn cảm thấy không thể tiếp tục im lặng thêm nữa, buột miệng nói: “Bệ hạ đêm tối đến đây, thật ra là xảy ra chuyện gì?”
Hồi lâu không đợi được câu trả lời của hắn. Nàng nhìn về phía hắn, dưới ánh trăng sáng trắng, khuôn mặt nàng đã nhìn năm năm vẫn như cũ khôi ngô đến lạ thường, khoé mắt chân mày lại mang theo một tia ngẩn ngơ, hình như lâm vào mạch suy nghĩ vô bờ bến.
“Tối nay trẫm đã đi gặp tam đệ.” Hắn nhẹ giọng đáp, ” Hắn một mực nói bản thân mình oan uổng, nhưng nói càng thuyết phục, sơ hở lại càng nhiều.”
Hắn hơi nghiêng người ngồi xuống cái nệm, Cố Vân Tiện liền ngồi sát bên cạnh hắn. Hai người dựa vào cùng một chỗ, trong đêm lạnh như thế tựa sát vào nhau.
“Thực ra hai năm này trẫm vẫn có cảm giác, lòng hắn đối với trẫm còn tồn tại oán hận. Nhớ đến tình cảm huynh đệ, trẫm lười tính toán với hắn, chỉ đơn giản phái hắn đến thái ấp. Lần này hắn quay về kinh báo cáo, muốn dâng ngựa quý cho trẫm, khi đó trẫm còn cho rằng hắn nghĩ thông suốt rồi. Nhưng không ngờ…” Hắn cười tự giễu, “Đúng là muốn lấy mạng của ta.”
Thì ra là như vậy. Hắn cho rằng dâng ngựa là ý tốt của Ninh Vương, cho nên mới nể mặt như thế, đặc biệt chọn một thời điểm, mang theo các nàng cùng đi thử ngựa. Ai ngờ lại là một kết quả như thế này.
“Ninh Vương hắn, vì sao lại oán hận bệ hạ?”
Hoàng thượng nhìn cái chuông bóng loáng trong như gương, vẻ mặt bình thản, “Chẳng qua là bởi vì một chuyện xưa, ở trong cung cũng không phải cái gì đều bí mật. Mẫu thân của hắn, thứ mẫu của trẫm, Tĩnh sung nghi nương nương, là bị mẫu hậu ban thưởng cái chết.”
Nét mặt Cố vân tiện khẽ biến.
“Nàng rất ngạc nhiên?”
Không, nàng không một chút nào ngạc nhiên. Cô mẫu sát phạt quả quyết, nàng luôn luôn hiểu rõ. Nàng ngạc nhiên, đơn giản là nàng muốn cho hắn thấy rằng, nàng bây giờ, không thích những giết chóc máu tanh này.
Nàng thấp giọng nói, “A vân nghĩ, cô mẫu là người có tấm lòng từ bi. Nàng nếu giết người nào đó, nhất định là đối phương phạm vào lỗi

lầm gì đó không có cách nào tha thứ.”
Hoàng thượng nhìn nàng, “Nàng nói đúng. Quả thực là Tĩnh sung nghi điên cuồng mạo phạm trước, mẫu hậu cũng không làm sai.” Dừng một chút, “Nhưng Ninh Vương cũng không hiểu rõ ràng chuyện này, hắn vẫn cho rằng mẫu hậu mắc nợ hắn, trẫm mắc nợ hắn. Hơn nữa khi phụ vương phân đất phong hầu chư vương, thái ấp hắn nhận được lại kém cõi nhất, hắn càng cảm thấy là trẫm và mẫu hậu không thề chịu được hắn.”
“Trữ vương lòng dạ cũng quá hẹp hòi, uổng phí một phen khổ của tâm bệ hạ và thái hậu. Đây là chính hắn nghĩ không thông suốt, qua lại với người không tốt bên ngoài.” Cố Vân Tiện nói, “Lần này hắn phạm tội lớn như vậy, bệ hạ dự định làm sao?”
Hoàng thượng dường như cảm thấy rất mệt, đầu lệch ra dựa vào trên bờ vai của nàng, ngay cả mắt cũng nhắm lại, “Có thể làm sao nữa? Hắn là huynh đệ của trẫm, chúng ta đều là thánh duệ của Thái tổ hoàng đế. Nói cho cùng Trẫm không thể lấy tính mạng của hắn.”
Cố Vân Tiện không biết nói cái gì, chỉ có thể vươn đôi tay, ôm lấy nam nhân có chút khác thường tối nay.
Hắn cảm nhận được đôi tay mềm mại của nàng, ngửi được mùi hương thoang thoảng trên người nàng, trong lòng không hiểu sao cảm thấy an bình.
Tối nay lúc đầu hắn không dự định đến đây, nhưng mà khi Ninh Vương không thể biện giải được nữa, cuối cùng quỳ trước mặt hắn, luôn miệng sám hối nhận lỗi lầm của mình, xin hắn khoan dung, hắn chỉ cảm thấy một trận mệt mỏi.
Biết là hắn ta muốn hại hắn, hắn cũng không có mấy phần bất ngờ. Chuyện như vậy cũng không phải lần đầu tiên. Từ nhỏ đến lớn, hắn không biết đụng phải bao nhiêu lần ám sát. Những đao kiếm đến từ thiếp của hắn, đệ đệ của hắn, và thế lực xảo quyệt khó dò phía sau bọn họ.
Mẫu hậu nói với hắn, hắn là thái tử, là quân vương tương lai của quốc gia, cả đời này đều không thể dễ dàng tin tưởng bất cứ kẻ nào. Lúc đầu hắn không tin. Hắn nghĩ mẫu hậu là phi tần toan tính lâu dài, nên có chuyện gì đều nghĩ đến xấu nhất.
Còn trẻ hết sức khinh nhẹ, hắn cuối cùng đã phải trả giá.
HẾT CHƯƠNG 34

CHƯƠNG 35

**Chương có nội dung hình ảnh*

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 35: LẠC VI

Edit: Bạch Miêu

Năm Cơ Tuân mười tuổi, Lâm Tiệp dư sinh ra Tam công chúa Lạc Vi. Tiểu cô nương đó thích mặc váy màu vàng nhạt đá cầu, lúc đôi chân nhỏ nhắn nâng lên, làn váy cũng theo đó mà bay múa xoay tròn, như một đóa hoa nở rộ.

Nàng không giống những công chúa khác đều sợ hắn, mà quấn quít lấy hắn đòi kể chuyện xưa, ép buộc hắn nghe nàng thêu dệt lại câu chuyện. Giọng nói dịu dàng mơ hồ, là thứ tiếng đáng yêu nhất trên đời này.

Một lần hắn nghĩ, tiểu cô nương này đã khiến hắn nhận thức được, thế nào là tình huynh muội trong sách nói đến.

Chuyện đó xảy ra vào ngày mưa, bọn họ đốt lửa ngồi bên hồ sen nghe tiếng mưa rơi, hắn bảo nàng đọc sách, nàng lại chạy tới chạy lui xung quanh hắn không yên. Đợi đến khi nàng chạy mệt, mới vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, nói: “Tiểu gia tiểu gia, đây là thạch lưu tô cho thái tử ca ca!”

Hắn bật cười, “Lại trốn các nữ quan mang vào sao?”

Lúc nàng thay răng, ngày nào phó mẫu cũng chỉ cho nàng ăn rất ít đồ ngọt, vì thế một đĩa điểm tâm khi đó đối với nàng không khác gì báu vật. Hắn cố ý trêu chọc nàng, nói chỉ cần nàng nhường điểm tâm cho hắn, hắn sẽ tìm vài đồ chơi thú vị từ ngoài cung mang vào. Một câu đùa vui, nàng lại cho là thật, trầm tư suy nghĩ một buổi tối, cuối cùng nén đau quyết định. Ngày hôm sau hắn liền nhận được một bàn bạch ngọc chứa đầy điểm tâm, tinh xảo đáng yêu, khiến hắn sửng sốt một hồi lâu.

Mặc dù bắt đầu kỳ lạ, nhưng chuyện này cứ như vậy chìm xuống, sau đó mỗi lần Lạc Vi muốn nịnh nọt hắn, đều trịnh trọng mang điểm tâm đến hối lộ.

Lúc này nghe hắn nói xong, nàng tươi cười dịu dàng, “Đúng vậy! Có phải A Vi đối xử với thái tử ca ca rất tốt không?”

Hắn nhìn thạch lưu tô đỏ tươi, cười sờ sờ mũi nàng, “Đúng, A Vi tốt nhất .”

Hắn không dùng đũa, mà trực tiếp dùng tay cầm một miếng lên. Lữ Xuyên bên cạnh muốn nói lại thôi, hắn nhàn nhạt liếc Lữ Xuyên, Lữ Xuyên liền sợ tới mức không dám mở miệng nữa.

Ý của Lữ Xuyên rất rõ ràng, hắn muốn thử ăn. Lúc trước điểm tâm do Lạc Vi phái người đưa tới, trước khi hắn ăn, toàn bộ đều dựa theo quy củ kiểm tra một lần. Nhưng lúc này tiểu cô nương kia chớp đôi mắt trong veo như nước nhìn hắn, sao hắn lại có thể cho nàng thấy, hắn bảo một tên thái giám ăn thử những món điểm tâm mà nàng đã cực khổ dành dụm?

Dịu dàng cười với nàng, hắn nuốt thạch lưu tô đỏ tươi xuống.

Sau đó nhớ lại, lần đó, hẳn là lần hắn cận kề cái chết nhất suốt hai mươi mấy năm sống trên đời.

Bụng hắn đau như xoắn, nôn ra máu tươi, Lạc Vi đối diện khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt đen láy mở to, kinh ngạc nhìn hắn ngã xuống trước mặt nàng.

Khi đó hắn còn định an ủi nàng, không hiểu sao lại không nói nên lời.

Sự việc rất nhanh bị điều tra ra, đĩa thạch lưu tô trộn lẫn độc dược, người hạ thủ là mẫu thân của Lạc Vi, Tiệp dư Lâm thị.

Hắn được cứu chữa kịp thời, giữ được tính mạng. Phụ hoàng mẫu hậu không thể kiềm lửa giận. Lúc Lâm Tiệp dư bị đưa đến tiêu phòng điện hỏi tội, người cương quyết quát bảo những cung nhân có ý định ngăn cản, chỉ đơn giản chống đỡ lấy cơ thể suy yếu, tự đi đến chánh điện.

Khi phụ hoàng đã rời đi, lúc này chánh điện chỉ còn hai người mẫu hậu và Lâm Tiệp dư . Lâm Tiệp dư không quỳ xuống, mà đứng đối diện mẫu hậu, khẽ nâng cằm, kiêu căng mà lạnh lùng, “Cố Vãn Ninh, là ta hạ độc thì sao, là ta muốn hạ độc chết con ngươi thì sao? Chẳng lẽ ta không thể làm như vậy? Chẳng lẽ ngươi hại chết con ta,

ta không thế thay hắn báo thù rửa hận!" Cười lạnh ba tiếng, " Lâm Tuyết ta không biết, trên đời này còn có đạo lí buồn cười như vậy."

Mẫu hậu để mặc nàng tức giận mắng, không nói một lời, đến khi nàng cuối cùng cũng yên lặng, mới hời hợt nói: "Thái tử mạnh khỏe không sao, bổn cung không muốn so đo với ngươi. Chính ngươi chọn cái chết này."

Lâm Tiệp dư nghe vậy, khuôn mặt một tia biến hóa cũng không có, chỉ hừ lạnh, "Ta dám làm như vậy, không có ý định thoát thân. Ngươi không cần phải lấy cái chết hù dọa ta."

Mẫu hậu mỉm cười, "Nếu bổn cung muốn hù dọa ngươi, thì đã bàn chuyện của Tam công chúa với ngươi rồi."

Cơ thể Lâm Tiệp dư khẽ run lên.

Mẫu hậu nhìn thấy phản ứng của nàng, bắt đầu hứng thú, "À, bổn cung hồ đồ rồi. Một nữ nhân dám lợi dụng con gái mình để giết người , sao lại quan tâm đến đứa bé vô tội kia chứ?"

Hắn nghe thấy lời mẫu hậu, trái tim lạnh như bị đặt vào hầm băng. Vừa nãy cung nhân nói với hắn, Lâm Tiệp dư biết Tam công chúa có quan hệ tốt với thái tử điện hạ, cũng biết Tam công chúa thường đưa điểm tâm cho hắn, nên mới đặc biệt làm cho nàng một đĩa thạch lưu tô, bảo nàng tự tay đưa cho hắn.

Nàng nói, lúc thái tử ca ca ăn đĩa thạch lưu tô này, nhất định sẽ rất vui.

"Ngươi làm như vậy, đã từng nghĩ đến Lạc Vi chưa?" Hắn nghe thấy giọng nói lạnh lùng của mình, như đến từ nơi cực bắc hẻo lánh, bên trong đều là tảng băng.

"Ngươi làm như vậy, không cần biết ta sống hay chết, cả đời này của nàng, đều bị hủy hoại."

Lâm Tiệp dư kinh ngạc nhìn thái tử đột nhiên xuất hiện từ trong bóng tối , im lặng hồi lâu, mới thản nhiên nói: "Ta muốn báo thù cho Nhị Lang. Ta không còn lựa chọn nào khác."

Hai ngày sau Lâm Tiệp dư bị xử tử. Mẫu hậu ban độc dược cho nàng, chính là loại độc dược mà nàng dùng để đầu độc hắn.

Từ ngày đó Lạc Vi không nói gì nữa, sợ ánh sáng, sợ người, thường núp trong phòng tối, đợi trong đó cả ngày. Không chỉ vậy, nàng còn không cho người khác tới gần, bị người đụng một cái sẽ thét lên, kể cả hắn.

Mẫu hậu nói với hắn, đây là tâm bệnh.

“Ta đã sớm nói với con, trong nội cung này khắp nơi đều là cạm bẫy, con lại không tin. Sau lưng ta còn qua lại thân thiết với con gái Lâm thị. Mấy tháng qua, ngay cả một lời đồn ta cũng không nghe thấy! Con giấu diếm tốt thật!” Nàng giận dỗi, “Tam công chúa biến thành như vậy, Lâm thị là kẻ đầu sỏ, con cũng không thể chối bỏ trách nhiệm.”

Thấy hắn im lặng không nói, cuối cùng nàng cũng không đành lòng, giọng điệu kiềm chế, “Con phải biết rằng, con ở vị trí này, cho dù thích ai, cũng không được biểu hiện ra ngoài. Có đôi khi, việc con thích người khác, là họa không phải phúc.”

Vậy ư?

Hắn đứng trước cửa sổ, nhìn Lạc Vi mặc váy trắng, cầm lấy một đóa hoa ngẩn người. Khuôn mặt vẫn đáng yêu như vậy, đờ đẫn tựa như được điêu khắc.

Hắn hại nàng.

Hắn cảm thấy, trên đời này rất nhiều chuyện không thể giải quyết. Hắn chỉ muốn làm một huynh trưởng bình thường, lại khiến muội muội vốn đang bình thường trở nên bất thường. Đành chấp nhận, chỉ có thể thở dài.

Nếu không ai cần sự thành tâm của hắn, hắn cần gì phải cố chấp như thế?

Người ở Triều Lân Khánh đều nhớ rõ, từ sau chuyện Lâm Tiệp dư, tính tình thái tử điện hạ liền thay đổi.

Nói vậy có lẽ hơi khoa trương.Tính cách hắn vốn cẩu thả, sau chuyện đó chỉ càng thêm cẩu thả hơn mà thôi. Hắn hứng thú với chuyện gì, chỉ có thể duy trì một lúc, đảo mắt liền ném sau đầu.

Không có chuyện gì hay là người nào có thể làm hắn nhớ mãi.

Giống như một vở tuồng dân gian, hắn đặt mình trong đó, nhưng chỉ là quần chúng.

Mãi đến ngày đó.

Cố Vân Tiện nhận thấy hô hấp đều đều của người bên cạnh, thăm dò hỏi: “Bệ hạ?” Không phải ngủ rồi chứ.

Không trả lời.

Không phải chứ? Thật sự ngủ rồi?

Nàng khóc không ra nước mắt.

Cảm thấy yên tĩnh như vậy thì hiểu, chắc chắn những người bên ngoài đã bị hắn hạ lệnh không được vào. Nhưng hắn dựa vào nàng như vậy, nàng không thể ra ngoài gọi người, chẳng lẽ phải ngồi ở chỗ này cả buổi tối?

Hắn nhắm mắt lại, nhận thấy sự oán giận kiềm chế của người bên cạnh, bờ môi cong lên mỉm cười.

Tối nay trong đại chính cung, Ninh Vương gợi lại kỷ niệm hắn không muốn nhắc đến. Sau đó, hắn đứng trên bậc thềm trước đại chính cung, trong lòng vô cùng phiền muộn. Đến khi hắn kịp phản ứng, mới nhận ra tầm mắt của mình đang nhìn về phía cung.

Hắn muốn gặp nàng.

Đêm khuya, đương nhiên nàng đã ngủ. Không biết bị sức mạnh nào thúc đẩy, hắn không gọi nàng, cứ như vậy nhìn chăm chú lên khuôn mặt nàng lúc ngủ trong bóng đêm.

Nàng ngủ không ngon, lông mày cau lại, thỉnh thoảng xoay người, cho dù trong mộng cũng khó được yên lòng.

Hậu quả của việc nhìn quá mê mẩn, là khi nàng đột nhiên thức dậy, dọa hắn hoảng một trận, phản ứng đầu tiên dĩ nhiên là vội vàng trốn đến góc tối.

Mái tóc dài của nàng rối tung, bên trong mặc ngoại bào màu trắng, cứ như vậy đứng bên cửa sổ, duyên dáng yêu kiều, tư thế đoan trang trầm tĩnh.

Ánh trăng soi trên người nàng, trong nháy mắt không biết do ánh trăng động lòng người, hay do nàng.
Hắn chưa bao giờ nhận ra, thê tử từng bị hắn xem nhẹ lúc trước, lại xinh đẹp chói lóa như vậy, khiến hắn gần như không thể dời mắt.

Hắn nhớ tới ngày đó, Hình Quán ngã sấp xuống ở Mai Lâm, nàng quỳ gối ở Di Tương tây điện, từng chút từng chút ngẩng đầu. Khuôn mặt trắng bóc như tuyết, đôi mắt như sóng nước. Cách một trượng xa, hắn có thể cảm nhận được sự phẫn uất từ đáy lòng nàng, nhưng khuôn mặt kia lại bình tĩnh đến thế. Đối lập như vậy, khiến hắn không nhịn được tới gần tìm hiểu.

Sau đó, càng lún càng sâu.

Thói đời không thú vị, nữ tử trên đời này cũng không thú vị. Chỉ có nàng, là niềm vui trời xanh ban cho hắn.

Ngày hôm sau lúc Trang lệnh nghi đến hàm chương điện, Cố Vân Tiện vẫn chưa rửa mặt xong. Nàng ở bên ngoài đến canh ba, mới thấy Cố Vân Tiện chọn vải và đi ra, “Phiền muội phải chờ rồi. Xin lỗi xin lỗi.”

Những ngày này hai người thân nhau không ít, Trang lệnh nghi cũng có thể đùa vui vài câu với nàng, “ Ngày thường tỷ tỷ đi ngủ rời giường rất chuẩn, sao hôm nay lại rời giường muộn?”

Cố Vân Tiện nhàn nhạt cười, “Đêm qua ngủ không ngon.”

Nghĩ đến đêm qua, trong lòng không nhịn được tức giận. Ngồi dưới đất suốt một canh giờ, vất vả đợi cung nhân đến kiểm tra, lúc này nàng mới được giải thoát. Hắn cứ nắm chặt tay nàng, nàng không dám giãy ra, càng không dám đánh thức hắn, đành phải để mặc hắn

nắm, ngay cả lúc cung nhân chuyến hắn lên giường, nàng cũng chỉ có thể cùng đi theo.

Trang lệnh nghi thấy sắc mặt nàng khác thường, đoán bên trong chắc có ẩn tình, cũng không dám hỏi lại, thích thú nói: “Chuyện tiền triều hôm nay, tỷ tỷ đã nghe chưa?”

Đôi mắt nàng khẽ dịch chuyển, “Chuyện gì?”

“Chuyện Ninh Vương dâng ngựa quý suýt nổi điên bị truyền ra, Ngự Sử Chu An dâng sớ vạch tội, nói việc này có ẩn tình, sau lưng có người xúi giục.”
HẾT CHƯƠNG 35

CHƯƠNG 36

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 36: UYỂN NGHI

Edit: Bạch Miêu

“Chu An sao?” Đầu ngón tay Cố Vân Tiện mơn trớn áo choàng tơ lụa lạnh buốt, hoa văn hai đóa sen trông rất sống động, “Vậy ông ta có nói rõ, người xúi giục kia là ai không?”

Trang Lệnh nghi thấp giọng, “Trong tấu chương của Chu Ngự sử chỉ rõ. Ông ta trực tiếp chĩa mũi nhọn về hướng Tả tướng Chu Thế Đảo.”

“Quả nhiên là vậy.” Cố Vân Tiện nhẹ nhàng cười, “Chu An và Chu Thế Đảo tuy cùng họ, nhưng trước sau như một không dùng chung mâm. Lần này ông ta vạch tội Tả tướng, cũng không có gì lạ.” Dừng một chút, lại nói, “Ông ta nói sao?”

“Chu Ngự sử nói, năm đó Ninh Vương lúc ở Dục Đô qua lại thân thiết với Tả tướng, sau khi trở về hai người vẫn luôn giữ liên lạc. Lần này Ninh Vương đột nhiên trở lại kinh dâng ngựa, động cơ thật khiến người khác phải nghi ngờ, xảy ra chuyện ngựa hoảng loạn, mọi chuyện không cần nói cũng biết. Ông ta còn lấy thư của hai người Ninh Vương cùng Tả tướng, chứng minh hai người qua lại thân thiết.”

Nói xong những lời này, Trang Lệnh nghi nhíu mày, “Vì thế, việc này quả thật do Ninh Vương gây nên?”

Cố Vân Tiện nhìn nàng, không nói gì.

Trang Lệnh nghi suy nghĩ, vẫn nhịn không được nói ra điều trong lòng: “Tỷ không thấy việc này hơi kỳ quái sao? Hôm qua khi việc ngựa nổi điên xảy ra, nô tì vốn tưởng rằng chuyện này có liên quan đến Trinh Tiệp dư, do nàng ta cố ý hành động, khiến bệ hạ thương tiếc. Nhưng sáng nay nghe tin tức từ đại chính cung, Ninh Vương quả thật đã bị định tội. Không chỉ thế, bây giờ còn kéo theo Tả tướng.” Lông mày càng nhíu chặt, “Chẳng lẽ, Trinh Tiệp dư thật sự là người vô tội bị liên lụy?”

“Theo thế cục bây giờ, có vẻ là vậy.” Cố Vân Tiện thản nhiên nói, “Nhưng trong lòng ta và muội đều biết, không thể nào đơn giản như vậy.”

Nếu việc Cảnh Phức Thù cưỡi ngựa là mưu kế của người khác, vậy thì vận khí của nàng ta cũng tốt quá. Nhưng nói việc này có liên quan đến nàng ta, động tay chân với ngựa, nàng ta là một Tiệp dư ngay cả quyền quản lí lục cung còn không có sao có thể hành động?

Nghĩ vậy, lòng Cố Vân Tiện đột nhiên chấn động. Quản lí lục cung, sao nàng lại quên, đây chính là một cơ hội tốt. Có thể đi đả kích thứ nàng muốn đả kích, và cả, đạt được thứ nàng muốn đạt được.
Trang Lệnh nghi và Nhu Uyển nghi cùng ở ninh cung, khi Cố Vân Tiện và nàng hồi cung, vừa lúc nhìn thấy Nhu uyển nghi mang theo nhũ mẫu chơi đùa ở bên ngoài. Tam hoàng tử bị nhũ mẫu ôm vào trong ngực, ánh mặt trời ấm áp soi sáng trên mặt hắn, khiến hắn vui vẻ cười to.
Thân thể Nhu uyển nghi hồi phục không ít, chỉ còn gò má vẫn hơi tròn. Bây giờ ngồi một bên nhìn con, trong mắt đều là niềm vui và sự dịu dàng.
Vừa quay đầu thấy hai người trước mặt, Nhu uyển nghi giấu đi dáng vẻ tươi cười, đứng dậy hành lễ, “Nô tì tham kiến Nguyên Tiệp dư nương nương, nương nương đại an.” Rồi khẽ chào Trang Lệnh nghi khẽ chào, “Bái kiến Lệnh nghi tỷ tỷ.”
“Muội đừng đa lễ.” Cố Vân Tiện cười nói.
Trang Lệnh nghi cũng mỉm cười: “Nguyên Tiệp dư nương nương hiếm khi qua đây, nếu muội không chê, có thể đến thập thúy điện uống chén trà không, tỷ muội chúng ta nói chuyện phiếm.”
Nhu Uyển nghi do dự một lát, cười nói: “Tỷ đã mời, muội đương nhiên không dám từ chối.” .
Tính tình Trang Lệnh nghi cứng nhắc, ngày thường không thích gì, duy chỉ yêu thích trà. Thập thúy điện dự trữ không ít lá trà quý hiếm, tất cả đều do bệ hạ ban thưởng.
Nhu Uyển nghi uống một hớp “Mông đỉnh thạch hoa”, cười nói: “Trà của tỷ quả nhiên vô cùng tốt, loại thạch hoa này thật xa xỉ.”
Trang Lệnh nghi cười nói: “Tỷ biết muội biết thưởng thức hàng tốt, mới sẵn lòng lấy ra chia sẻ với muội. Đổi lại người khác chưa chắc tỷ đã lấy ra.”
Cố Vân Tiện nhếch mày, “Chẳng trách trước kia mỗi lần sang đây, không thấy Phồn Tố muội lấy trà ngon mời tỷ, thì ra cảm thấy tỷ không biết thưởng thức?”
Trang Lệnh nghi sững sờ, cười khổ nói: “Tỷ đừng trêu ghẹo nô tì nữa. Trà nghệ của người do thái hậu nương nương tự mình dạy dỗ, uống trà ngon từ nhỏ, nô tì không dám cảm thấy tỷ tỷ người không biết thưởng thức đâu?”
Cố Vân Tiện trịnh trọng gật đầu, “Bổn cung tin rằng ngươi không dám.”
Nhu Uyển nghi nhìn hai nàng cười nói, hơi sợ run, hồi lâu mới nói: “Nô tì không biết, nương nương ngài thì ra là như vậy…”
Cố Vân Tiện nhìn về phía nàng ta.

Nhu Uyển nghi như đấu tranh một lúc, bỗng nhiên đứng lên,“ Tháng chạp năm ngoái, nương nương từng xả thân bảo vệ nô tì ở Mai viên, ngày nô tì sinh nở, cũng phiền nương nương phải chăm sóc. Nhiều lần nhận ân tình, nô tì suốt đời khó quên!” Nói xong liền quỳ xuống.
Cố Vân Tiện kéo nàng lại, “Vừa nãy ở bên ngoài đã quỳ rồi, bây giờ đừng quỳ nữa. Muội vừa sinh xong không lâu, cơ thể phải cẩn thận.”
Nhu Uyển nghi chỉ lắc đầu, “Không, nương nương, ngài để cho nô tì thực hiện hết lễ nghi dành cho người đi. Trong lòng nô tì thật sự…”
Cố Vân Tiện nhìn vẻ mặt không che dấu được vẻ xấu hổ của nàng, trong lòng liền hiểu. Lúc trước nàng đi theo Trinh Tiệp dư, chỉ sợ hoặc nhiều hoặc ít cũng tham gia vào tính toán của nàng ta. Bây giờ nàng và Trinh Tiệp dư bất hoà, mình lại có ân huệ với nàng, với tâm tư đơn giản của nàng, chỉ sợ đang áy náy muốn chết.
Cho nàng quỳ chỉ sợ trong lòng nàng sẽ thoải mái, mà không thể để cho lòng nàng thoải mái như vậy được.
Sự áy náy này nên dùng ở chỗ quan trọng hơn, không phải chỉ tính với số lần dập đầu.
Nghĩ vậy, Cố Vân Tiện càng thêm kiên quyết đỡ thân thể của nàng, nghiêm mặt nói: “Bổn cung mặc dù xưa không bằng nay, nhưng suy cho cùng cũng từng là chủ mẫu, ngày đó chăm sóc muội muội, chỉ muốn hoàn thành bổn phận mà thôi. Muội muội muốn nhiều lời, bổn cung sẽ nghĩ muội nói ta không vực dậy nổi.”
Nhu Uyển nghi bị lời của nàng dọa sợ, không dám quỳ nữa, cầm khăn lau nước mắt trên mặt, im lặng.
Cố Vân Tiện nhìn nàng chậm rãi bình tĩnh trở lại, dịu dàng nói, “Sóng gió ở chuồng ngựa hôm qua, muội muội cũng có mặt. Lúc ấy tình huống quá mức hỗn loạn, bổn cung không kịp hỏi thăm, không biết muội muội phải chăng đã bị dọa sợ?”
“Nô tì vẫn ổn.” Nhu Uyển nghi thấp giọng nói, “Ngược lại là Trinh Tiệp dư từ lưng ngựa ngã xuống, chỉ sợ bị dọa không nhẹ. Chỉ có điều…”
Cố Vân Tiện ung dung thản nhiên, “Chỉ có điều sao?”
Nhu Uyển nghi mím môi, “Không phải chuyện bí mật gì, nói cho nương nương biết cũng không sao. Lúc trước nô tì từng vô tình nghe người của Trinh Tiệp dư nương nương bàn tán, nói lần đầu tiên Tiệp dư nương nương và bệ hạ gặp gỡ, là khi đi dạo chơi trong ngày thanh minh, bệ hạ cứu nương nương sắp ngã ngựa.”
Quả nhiên là vậy. Trong lòng Cố Vân Tiện than nhẹ một tiếng. Suy đoán của nàng quả nhiên đúng, chuyện hôm qua có liên quan đến

lần đầu tiên bọn họ gặp nhau. Xem ra, hoàng đế có thế vì việc tác động tình cũ này, yêu thương Cảnh Phức Thù như trước.
Nhu Uyển nghi đương nhiên cũng nghĩ vậy, “Vì thế nô tì cảm thấy, Trinh Tiệp dư nương nương mặc dù bị dọa sợ, nhưng việc này có lẽ khiến cho bệ hạ nhớ tới chuyện lúc trước, lại ân sủng nương nương…”
Cố Vân Tiện thấy nàng ta vừa nói vừa lén dò xét ánh mắt của mình, trong lòng ngạc nhiên, liên hệ với ý tứ trong lời nói của nàng, lập tức kịp phản ứng.
Nàng cười nhạt nói: “Lại ân sủng? Bệ hạ luôn yêu thương Trinh Tiệp dư, chưa từng chán ghét vứt bỏ, tại sao nói ‘Lại ‘ ?”
Nhu Uyển nghi nghe nàng nói, trong lòng mừng rỡ, tiếng nói nhanh hơn, “Nương nương đừng giả vờ hồ đồ, ngài hiểu ý tứ của nô tì mà. Bây giờ Trinh Tiệp dư không được ân sủng như xưa, người bệ hạ thích nhất, rõ ràng là nương nương ngài…”
“Nhu Uyển nghi.” Cố Vân Tiện bỗng nhiên lạnh giọng, “Ăn nói cẩn thận.”
Nhu Uyển nghi ngây người, sững sờ nhìn nàng.
“Bệ hạ là đạo minh quân, đương nhiên hiểu đạo lý phải chia đều ân sủng, đối với tỷ muội lục cung đều như nhau. Không có chuyện thích ai, không thích ai.” Vẻ mặt nàng nhàn nhạt, “Bổn cung không hy vọng lại nghe thấy có người bàn tán sau lưng quân vương.”
Nhu Uyển nghi ngập ngừng nói: “Nô tì… Nô tì đã hiểu.”
Cố Vân Tiện dò xét nàng một lát, giọng nói chầm chậm, “Chỉ có điều, bổn cung hiểu ngươi muốn nói gì.”
Nhu Uyển nghi ngẩng đầu.
Nét mặt Cố Vân Tiện mềm mỏng, “Muội trước giờ qua lại thân thiết Trinh Tiệp dư, Trinh Tiệp dư được sủng ái, đối với muội mà nói cũng là chuyện tốt. Sao nhìn muội lại lo lắng như vậy?”
Nhu Uyển nghi rủ mắt xuống, như không biết nên giải thích thế nào.
“Lại nói, đêm muội sinh con, hậu cung từ đầu đến cuối không gây có một cung tần nào, ngược lại thật kỳ lạ. Thái y đã sớm nhắn nhủ, muội sẽ sinh trong mấy ngày tới, trong nội cung phải giữ người. Mặc dù bệ hạ hào hứng, nhất thời sơ sót, cũng phải có người nhắc nhở mới đúng.” Cố Vân Tiện như chợt nhớ tới điều gì, hoang mang nói, “Trinh Tiệp dư và muội có quan hệ tốt như vậy, nàng phải nhớ rõ mấy ngày sau muội sẽ đầy thai kỳ, sao lại để bệ hạ dẫn mọi người đi?”
Các cung tần đều không ở đó, vốn là vì hoàng đế phong nàng thành Tiệp dư, mà cố gắng chịu đựng. Nhưng những điều này Nhu Uyển nghi không biết, nàng dễ dàng dùng điều này châm ngòi nàng ta và

Trinh Tiệp dư, triệt để phá vỡ quan hệ giữa hai người thành những mảnh nhỏ.
Nhu Uyển nghi nghe vậy toàn thân run lên, liên tục cười khổ, “Nàng ta ư? Nàng ta sao lại nhớ rõ ngày muội sinh được. Muội thấy trong lòng nàng ta, chỉ mong đứa bé này không thể sinh ra!”
Lời này hơi tàn bạo, hoàn toàn không phải bộ dạng dịu dàng trước sau như một của nàng ta. Xem ra trong lòng nàng ta, oán hận đối với Cảnh Phức Thù chất chứa đã sâu, tuyệt đối không phải ngày một ngày hai.
Có lẽ từ chuyện ở Mai viên, nàng ta biết Cảnh Phức Thù có ý định hại con mình.
Nhu Uyển nghi bỗng nhiên như hạ quyết tâm, ánh mắt kiên định, “Nương nương, nô tì biết nương nương không hợp với Trinh Tiệp dư. Cho dù trong nội cung có rất nhiều tin đồn không tốt về ngài, nhưng nô tì tin những tin đồn đó đều do người khác ác ý sắp xếp.”
Tha thiết nhìn nàng, “Ngài là người tốt. Từ lúc ngài sẵn lòng bảo vệ con của nô tì, nô tì liền biết ngài là người tốt.”
Nàng ta lại quỳ xuống, lần này, Cố Vân Tiện không ngăn nàng ta.
“Thật không dám giấu diếm, bây giờ nô tì không dám đi theo Trinh Tiệp dư nữa. Những ngày này nô tì luôn sợ hãi, sợ không biết ngày nào sẽ bị nàng ta lấy tính mạng của mình, sau đó con của nô tì sẽ không có mẹ, ai cũng có thể chà đạp, hãm hại! Nô tì nghĩ đến đó, sợ đến nỗi cả đêm không ngủ được.” Nhu Uyển nghi khóc không thành tiếng, “Nương nương, bây giờ nô tì trong cung, chỉ dám tin tưởng ngài. Nô tì biết trước đây nô tì mạo phạm người nhiều lần, cầu xin ngài đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, tha thứ cho nô tì!”
Cố Vân Tiện thờ ơ nhìn nữ nhân đang quỳ dưới đất thút thít nỉ non, trong lòng không biết là tư vị gì.
Kiếp trước, nàng vì hại chết con của nàng ta mà bị xử tử. Lần này, nàng tránh được kiếp nạn, nàng ta cũng sinh con suông sẻ. Hai nàng đều may mắn, Cảnh Phức Thù là kẻ thù chung của hai người. Có lẽ đây chính là duyên phận.
Nàng chậm rãi ngồi xổm xuống, cầm chặt tay của nàng ta. Nhu Uyển nghi kinh ngạc nhìn nàng, vệt nước mắt trên mặt vẫn chưa khô. Nàng nhìn thẳng vào mắt nàng ta, chậm rãi nói: “Từ trước đến giờ bổn cung chưa bao giờ trách ngươi, sao lại tha thứ chứ? Bổn cung biết, tính cách ngươi lương thiện trong sáng, lúc trước bị người khác lừa mà thôi.”
HẾT CHƯƠNG 36

CHƯƠNG 37

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 37: TÍNH KẾ

Edit: Mai Trang

Xế chiều hôm đó, hoàng đế nhốt mình trong Đại Chính cung xử lý triều sự hơn nửa ngày trời, nhận được một hộp nhỏ từ Hàm Chương Điện đưa tới. Quy củ ở Đại Chính Cung, thời điểm bệ hạ đang làm chính sự, trong hậu cung nếu không có tin tức gì quan trọng, thì không được quấy rầy. Cho nên khi thái giám đưa hộp nhỏ vào, nó đã đưa tới được một canh giờ.

Hoàng đế ngồi phía sau án thư, nhìn Lữ Xuyên nhận lấy tráp từ cửa, lại cẩn thận đưa nó đến trước mặt hắn.

Được làm từ gỗ đàn hương, phảng phất mùi thơm, phía trên tráp còn được chạm khắc tinh tế.

Khi nhìn tráp, hắn liền đoán được là cái gì, cũng không nói gì, chỉ là tùy tiện mở ra.

Là một đôi túi thơm.

Một cái màu vàng nhạt, một cái màu trắng, mặt trên lấy thủ pháp tuyệt diệu thêu tịnh đế song sinh, bên cạnh là một hàng chữ nhỏ xinh đẹp: *"Thủy nguyệt tinh hồn đồng kết nguyện, phong hoa tình tính hợp tương tư."*Ánh mắt hắn nham hiểm, nhận ra đúng là tấm vải trắng kia, vào ngày sau ngày trung thu, hắn nhìn thấy mẫu hoa văn này ở Hàm Chương điện

Đây là lời hứa hẹn đáp lễ của nàng, kéo dài nhiều ngày thế này, hắn tưởng nàng đã quên, ai ngờ hôm nay đột nhiên lại đưa tới.

Trên mặt vẫn không có biểu tình gì, nhưng trong lòng đã chậm rãi nảy sinh một tình cảm kỳ quái. Giống như khi nhỏ tuổi, mẫu hậu hứa làm phù dung cao cho hắn khi gặp nhau, nhưng lại bận rộn quá mà kéo dài. Rõ ràng hắn rất mong chờ nhưng lại kìm nén không nhắc, sau đó lòng tràn đầy thương tâm khi cho rằng chắc chắn bà đã không nhớ. Ai ngờ một ngày hắn thức dậy, nhìn thấy mẫu hậu ngồi trước giường của mình, trước mặt là mấy án thư, đoan đoan chính chính bày mấy món đồ mà mình tưởng niệm đã lâu. Thấy hắn tỉnh, bà vừa xem thẻ tre trong tay, vừa như tình cờ nói: *"Sáng nay rảnh rỗi, ta làm món ăn cho con. Dậy súc miệng rồi ăn nào."*

Một khắc vui mừng đó, thậm chí nhiều năm sau hắn vẫn còn nhớ rõ.

Nhìn túi thơm trong tay, hắn thấy buồn cười. Bản thân hắn làm sao vậy ? Chỉ là một đôi túi thơm lại có thể liên tưởng xa đến vậy.

Thật sự là càng ngày càng không bình thường.

Tối đó, không bất ngờ khi hoàng đế tới Hàm Chương điện.

Cố Vân Tiện đứng ở cửa chờ hắn. Trong làn gió nhẹ, tay áo nàng bay bay, mái tóc cũng bị gió thổi qua có phần lộn xộn, nhưng toàn bộ nàng không để ý, trên mặt nở nụ cười vô cùng dịu dàng. Từ xa hoàng đế đã nhìn thấy nàng, lại nghĩ tới hai chữ "Tương tư" phía trên túi thơm, trái tim bất ngờ nảy lên một cái.
Trù phòng đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn bổ dưỡng vào mùa đông, hoàng đế vẫn ăn như cũ, nhưng Cố Vân Tiện hiếm khi ăn được không ít. Nhìn thấy nàng bị hơi nóng làm hồng hai má, hoàng đế cười nói: *"Gần đây trẫm thấy khí sắc nàng tốt lên rất nhiều, không gầy giống như trước."*
"Nô tì thấy mình như cũ là tốt rồi." Cố Văn Tiện cười nhìn hắn, *"Chỉ có bệ hạ cứ nghĩ nô tì mảnh mai thôi."*
Khi nàng nói chuyện nét mặt xinh đẹp, ánh mắt lưu chuyển, hoàng đế có cảm giác như có những tia sáng tươi đẹp từ đôi mắt nàng tỏa ra, làm cho hắn nhìn đến mê mẩn.
Như vô tình, hắn nghiêng mình qua, tay phải xoa xoa hai má của nàng. Cố Vân Tiện cảm giác được hắn đang chăm chú nhìn mình, hai má liền ửng đỏ, *"Bệ hạ.."*
Giọng nói mỏng manh, giống như tiếng mèo kêu.
Hoàng đế cảm thấy cổ họng siết chặt lại, lấy tay mình che đôi mắt nàng lại, che khuất nguyên nhân làm cho hắn say đắm.
Cố Vân Tiện đang không biết làm gì, bỗng nhiên hắn dời tay. Chăm chú nhìn nàng rất lâu, hắn bất đắc dĩ thở dài, giống như cam chịu số phận.
Bàn tay lớn giữ lấy khuôn mặt nàng, hai trán chạm nhau. Ánh mắt hai người nhìn nhau, hắn lẩm bẩm nói: *"Trường mi liên quyên, vi thê miên miểu, sắc thụ hồn dư, tâm du nhất trắc."*
Linh hồn trao nhau, trái tim hạnh phúc.
Nàng cứ chăm chú nhìn hắn như vậy, hắn rất vui mừng, nhưng lại chịu không nổi.
Mùa này vẫn chưa quá lạnh, nên trong cung vẫn chưa đốt than. Trong Hàm Chương Điện, giường được phủ chăn dày ấm áp, Cố Vân Tiện tựa vào ngực hoàng đế, không cảm thấy lạnh chút nào. Nàng gối đầu lên cánh tay hắn, tay hắn thuận tiện vuốt ve tóc nàng, hai người đều có vẻ lười biếng, nhỏ giọng nói chuyện, thỉnh thoảng lại khẽ cười.
Nói chuyện hồi lâu, chủ đề tự nhiên chuyển đến sự hỗn loạn ở trường đua ngựa ngày hôm qua.
"Không biết thầy huấn luyện ngựa làm việc thế nào lại để xảy ra chuyện lớn đến như vậy." Thần sắc Cố Vân Tiện lo lắng, *"Thực sự đến giờ nô tì nghĩ tới mà sợ hãi, nếu bệ hạ thật sự cưỡi con ngựa*

kia, hoặc là bệ hạ không tiếp được Trinh muội muội… Hậu quả không thể tưởng tượng nổi."
Hoàng đế vỗ vỗ vai trấn an nàng, *"Không phải là không xảy ra chuyện gì sao ? Nàng cũng đừng tự dọa mình."*
"Nô tì cảm thấy không được an tâm" Nàng nhíu mi, *"Ngay cả ngự mã cũng bị người khác động tay chân, không biết hiện giờ canh phòng của cung vua lỏng lẻo đến mức nào. . . . . ."*
Giọng nói nàng bỗng dưng dừng lại.
Hoàng đế suy nghĩ hồi lâu, *"Trước đó Trúc Ương xử lý hậu cung, làm được cũng coi như ra khuôn ra dạng, trẫm còn nghĩ nàng ta là người đáng tin. Ai ngờ bya giờ nàng ta và Nguyệt nương, hai người lại để cho đám nô tài lười thành vậy."*
"Bệ hạ hiểu lầm rồi, trong lời nói vừa rồi của nô tì không phải chỉ trích Dục thụ nghi và Minh sung nghi…" Nàng giải thích.
Cố Vân Tiện suy nghĩ hồi lâu, lại chuyển đề tài: *"Bệ hạ hôm nay đã đi thăm Trinh muội muội chưa ? Nàng ấy không sao chứ ?"*
Hoàng đế không chút để ý cười nói: *"Trẫm bận rộn cả ngày, buổi tối đã đến nơi này của nàng, nào có đi thăm."*
Trong lòng Vân Tiện đã sớm đoán được, sắc mặt lại không để lộ chút nào: *"Bệ hạ nói như vậy, ngược lại là nô tì không phải rồi."*
Hắn thích thú cúi đầu nhìn nàng, ngắm hồi lâu lại gật đầu thật mạnh, *"Đúng vậy chính là nàng sai ! Nếu nàng không đưa đôi túi thơm tới, trẫm có lẽ đã đi thăm nàng ấy."*
Nàng hiển nhiên biết. Sở dĩ nàng tặng đôi túi thơm, chính là vì không cho hắn đi thăm Cảnh Phức Thù. Bằng không nếu nàng ta khóc lóc kể lể với hắn vài câu, nhớ lại chuyện cũ, hắn lại thương tiếc thì còn không biết hợp lại như thế nào đây.
Muốn cướp người, nhưng lại không thể làm quá lộ liễu, thật sự là thử thách nàng. Nàng đang rầu rĩ, liền phát hiện đúng lúc làm xong đôi túi thơm, vậy mới tìm được cớ.
"Nô tì cũng không phải cố ý." Vân Tiện nói, *"Đôi túi hôm nay vừa làm xong, nô tì bèn đưa đi ngay, nào biết vì vậy lại làm hại bệ hạ không đi thăm Trinh muội muội ?"*
Nhắc tới túi thơm, hắn lập tức thấy hứng thú, chậm rãi nói: *"'Thủy nguyệt tinh hồn đồng kết nguyện, phong hoa tình tính hợp tương tư.' không biết nguyệt Vân nương kết là cái gì, tư là của ai ?"*
Nàng không để ý tới hắn.
Biết Vân Tiện trời sinh có tính ngượng ngùng, hắn rất quan tâm mà không tiếp tục đùa nàng, vòng cánh tay ôm nàng tựa vào ngực mình, cằm hắn tựa vào đỉnh đầu nàng, *"Đúng rồi, túi thơm kia làm từ hương liệu gì? Rất tươi mát."*

“Là tự nô tì điều phối.”
Hắn càng ôm chặt nàng hơn, *“Vẫn mùi hương trên người nàng mà trẫm thích”* giọng nói hắn mơ hồ, *“Chỉ có điều nàng thay đổi hương thơm sao? Trẫm cảm thấy hình như có thay đổi một ít”*
“Vâng, nô tì thay đổi một hương.”
“Vì sao lại thay đổi ? Mùi cũ vốn rất tốt.”
Nàng không nói tiếp.
Hắn buông nàng ra một chút, cẩn thận đánh giá lại biểu cảm của nàng. Lại thấy nàng nhếch môi, không nói lời nào.
“Làm sao vậy ?”
Nàng tựa hồ do dự trong chốc lát, mới nói: “*Cũng không có gì. Thượng cục nói mùi hương mà nô tì hay dùng, bên trong có loại hương liệu đã hết, cho nên đổi loại khác cho nô tì.”*
Sắc mặt hắn khẽ biến, trầm mặc trong chốc lát, *“Là ai phân phó ?”*
Vân Tiện không nói.
Nhưng cũng không cần nàng nói, hắn cũng biết. Chuyện cố ý làm khó này chỉ có thể là mệnh lệnh của Nguyệt nương. Trong khoảng thời gian này hắn cũng có nghe thấy chuyện Nguyệt nương cùng thượng cục giải quyết chuyện hậu cung, liền chèn ép những cung tần có quan hệ không tốt với nàng ta.
Trước đó bận rộn, hắn lười hỏi đến, nghĩ rằng ít nhiều nàng ta cũng biết đúng mực, sẽ không làm càn. Nhưng lúc này, thấy Vân nương bị nàng gây khó dễ ngay cả mùi hương yêu thích cũng không được dùng, lại nghĩ đến chuyện ở trường đua ngựa, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một trận tức giận.
Hắn chỉ sợ đã phóng túng cho nàng ta quá.
Thấy trong mắt hắn có sự tức giận, Cố Vân Tiện cảm thấy hơi ngạc nhiên.
Hắn thế mà lại giận dữ thật.
Thượng cục đổi hương liệu của nàng quả thật là do Khương Nguyệt ra lệnh. Bất quá đây là chuyện nhỏ, nàng cũng lười so đo, liền không đi tranh luận. Hương thơm nàng quen dùng vẫn còn một ít, trước đó nàng vẫn tạm thời dùng, hắn không phát hiện ra.
Hôm nay nghĩ đến cung quyền, bỗng nhiên nàng cảm thấy đó là một điểm có thể lợi dụng, liền sai người đổi mùi hương, sẽ có cớ dẫn đến chuyện này.
Nhưng mà đổi mùi hương chung quy vẫn là chuyện nhỏ, nàng không mong hắn sẽ vì vậy mà tức giận, chỉ tính toán dùng nó trợ giúp. Trước là ngầm trách cứ Dục thục nghi cùng Minh sung nghi chưa tận lực như lời nói mới là trọng điểm.

Nhưng hiện tại xem ra, chuyện này tựa hồ như có hiệu quả hơn nàng mong đợi.
Canh bốn vừa điểm, hoàng đế đứng dậy chuẩn bị vào triều, Vân Tiện ngủ nông liền bị động tác của hắn đánh thức. Hắn thấy thế mỉm cười với nàng, *"Nàng tiếp tục ngủ đi."*
Người nàng quấn kín chăn, chỉ lộ ra gương mặt cùng một đầu tóc đen, nghe vậy nghĩ nghĩ, liền đồng ý gật đầu*, "Vậy nô tì tiếp tục ngủ."* Nói xong liền trở mình, không hề nhìn hắn.
Hắn bật cười.
Nói là nói như vậy, chỉ không lâu sau khi hoàng đế đi, Cố Vân Tiện liền đứng dậy. Giờ thìn vừa qua, liền truyền đến tin tức, rằng bệ hạ bác bỏ tấu chương của Chu An, Trữ vương đã nhận tội chuyện kích động ngựa, một người gây nên, cùng Tả tướng vô can.
Chu Thế Đào khấu tạ sự tín nhiệm của hoàng đế, lại nói chính mình gần đây có bệnh cũ tái phát, thêm vào đó bị cuốn vào nhiều lời đồn đại, thỉnh bệ hạ cho phép hắn cáo bệnh về quê, tĩnh dưỡng một thời gian.
Hoàng đế nhiều lần khuyên giải, hắn lại khăng khăng như vậy, cuối cùng hoàng đế phát hỏa, trực tiếp tuyên bố bãi triều, việc này qua ngày khác bàn lại.
Mà xử trí thế nào đối với Trữ vương, hoàng đế vẫn chưa lên tiếng.
"Tỷ tỷ thấy thế nào ?" Trang lệnh nghi dùng bữa sáng xong liền đi vào Hàm Chương Điện, háo hức hỏi suy nghĩ của Cố Vân Tiện.
"Chuyện này không thể kéo dài, chỉ trong vài ngày nữa sẽ có kết quả." Cố Vân Tiện nhíu mày, *"Không biết có phải ảo giác của ta hay không, ta cuối cùng vẫn cảm thấy hình như bệ hạ đã có tính toán riêng rồi."*
"Bệ hạ có tính toán ?" Trang lệnh nghi ngạc nhiên nói, *"Có khi nào chuyện ngựa bị kích động, bệ hạ đã sớm biết?"*
"Không, không thể." Cố Vân Tiện lắc đầu, *"Ta cảm thấy hắn từ đầu cũng không biết chuyện này, chính là về sau biết tận dụng cơ hội đạt được mục đích của chính mình. Nhưng ta không biết rốt cuộc hắn muốn làm cái gì."*
Trang lệnh nghi nghe nàng nói xong không hiểu ra sao cả, không biết nên nói tiếp cái gì, đành trầm mặc.
Bản thân Cố Vân Tiện suy nghĩ trong chốc lát, không ra kết quả, đành buông tha.
Nghĩ đến trước mắt còn có chuyện gấp rút hơn, nàng hỏi, *"Bên Nhu uyển nghi thế nào?"*
"Tỷ tỷ yên tâm, giờ nàng ta hận không thể thể hiện lòng trung thành cùng tỷ, làm cho tỷ che chở nàng ta khỏi bị Trinh tiệp dư hãm hại.

Lần này nhất định cố gắng hết sức”
“Vậy thì tốt.” Cố Vân Tiện thản nhiên nói, *“Có thể trợ giúp ta thuận lợi nắm được cung quyền hay không, phải trông vào nàng ta rồi.”*
HẾT CHƯƠNG 37
Cuối năm bận quá nên bỏ bê em nó hơi lâu, mọi người thông cảm nhé ^^ Vì trong bản edit bạn Phi gửi không có các chương từ 37 đến 40 nên thời gian này Phế hậu sẽ hơi chững lại lịch đăng một chút, đợi thư thả hơn mình sẽ edit mấy chương đó rồi tung nhiều nhiều nhé.

CHƯƠNG 38

**Chương có nội dung hình ảnh*

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 38: ẨN NHẪN

Bích Chinh | Lynn

Hoàng đế ngồi một mình trong Đại Chính Cung, trầm mặc nhìn tấu chương trong tay.

Vẻ mặt kích động biện hộ của Ninh Vương đêm đó vẫn còn hiện rõ trước mắt hắn. Hoàng đế biết y đối với mình tâm tồn oán hận, nhưng lại không ngờ rằng y sẽ có lá gan lớn như vậy, dám hạ thủ động tay chân trong bảo vật tiến cống của bản thân. Nên biết nếu dùng biện pháp này, cho dù đến cuối cùng thành công tổn thương đến hắn, nhưng chính y cũng khó tránh thoát tội danh của mình. Muốn đồng quy vu tận, cùng chết sao ?

Khẽ thờ dài, hắn thờ ơ mở sổ con, đập vào mắt chính là những nét bút ngay ngắn đúng quy tắc, giữa những hàng chữ nhìn như cung kính, lại rõ ràng mang theo khí thế của bậc lão thần triều đình nhiều năm mới có.

Từ ngày đăng cơ ngồi lên đế vị hoàng đế đã biết, muốn thực hiện được lý tưởng của mình, người này chính là trở ngại lớn nhất.

Phụ hoàng mười ba năm nhiếp chính hoang đường, giết hại trung lương, triều cương trong sạch của hai vị Hoàng đế đời trước cực cực khổ khổ sáng tạo, tới khi hắn tiếp nhận, chỉ còn lại một mảnh hoang tàn.

Quốc khố trống rỗng, quân doanh chậm trễ, triều đình phe phái phức tạp, kết bè đảng hòng chiếm lợi riêng; ở địa phương càng là một mảnh hỗn loạn, tham quan ô lại hoành hành, chiếm đoạt tài sản của bá tánh.

Những điều này từ khi còn là niên thiếu, hắn đã nhìn quá rõ.

Năm mười ba tuổi, Cơ Tuân vâng mệnh đồng hành cùng Công Bộ quan viên cùng nhau tuần tra đường sông Bạch Hà, với tư cách rèn luyện. Lúc đó tiết trời tháng 8, khúc sông Bạch Hà nhiều nơi đê bị vỡ, bờ sông hai bên đều là thôn trang, thành trấn, bị bao phủ một màu trắng xoá đếm không hết. Những thứ hắn nhìn thấy dọc đường đi, đều là xương trắng chồng chất, dân chúng lầm than.

Chuyện này là một chấn động quá lớn đối với Cơ Tuân, đến nỗi sau khi hồi kinh, khí phách thiếu niên phát tác, hắn đã không màng suy nghĩ đến hậu quả sâu xa, qua nửa tháng viết thành một quyển《**Gián Thiên Tử Sơ**》, hơn một vạn chữ, dày một chồng, thời điểm trình lên nhìn qua thập phần phong cách.

Nhưng mà đối với vị nhi tử thập phần phong cách đang hào hứng với tác phẩm của mình, tiên đế lại không có vẻ gì là hứng thú. Lúc đó ngài đang ôm mỹ nhân trong lòng, lười biếng cầm lên một quyển tấu chương khác, tuỳ ý liếc vài cái, vẻ mặt không thú vị liền ném sang một bên. Cơ Tuân quỳ gối trong điện, nhìn đến động tác này của Phụ hoàng, trong lòng chợt lạnh. Quả nhiên, kế tiếp Tiên đế liền nhìn về phía hắn, nhàn nhạt nói: *"Trẫm vốn nghĩ rằng Đại lang con là nhi tử của ta, lại giống với ta nhất. Ai ngờ ta đã lầm. Suy nghĩ của con lại chỉ có thể cổ hủ cũ kỹ như thế, khiến trẫm thật thất vọng!"*
Cơ Tuân chưa bao giờ bị Phụ hoàng nói nặng lời đến vậy, trong nháy mắt có chút ngây người. Lại trông thấy ánh mắt lãnh đạm của người, trái tim không khỏi lạnh lẽo.
Hắn biết mình đã phạm phải sai lầm. Bản thân quá mức kích động, không ngờ sẽ xúc động đến nước này. Phụ hoàng không thích nhất chính là nhìn thấy thần tử gián ngôn, vì thế nên đã từng trách phạt mấy vị ngôn quan kia. Đây là cấm kị của người, không ai không biết đến, nhưng lần này hắn bị tình huống bi thảm nơi đường sông ven bờ kia kích thích, lại quên bẵng đi mất, dẫn đến việc phạm phải sai lầm to lớn này.
Sau khi biết được việc này, Mẫu hậu không nói gì, chỉ cho truyền gọi hắn vào điện Tiêu Phòng, ném cho hắn một quyển sách. Trong lòng hắn đã sớm có sự chuẩn bị, cho nên sau khi nhìn thấy điển cố sinh tử tương bác, ba huynh đệ tranh đoạt, cũng không kinh ngạc mấy.
Mẫu hậu chăm chú nhìn hắn, nhàn nhạt nói: *"Nhìn dáng vẻ của con, chắc hẳn đã sớm hiểu rõ mười mươi đạo lý trong sách. Ta biết con rất thông minh, nhưng đúng là bởi vì con quá thông minh, cho nên lúc này càng không thể phạm phải một sai lầm nào. Con là trưởng tử do chính ta sinh ra, chưa đến ba tuổi đã được sắc phong làm Thái tử, thân phận cao quý trên vạn người dưới một người. Tất cả tôn quý này đều là do bệ hạ ban cho con. Nhưng con có nghĩ đến, người có thể đem con ngồi lên vị trí tôn quý này, nhưng cũng có thể kéo con xuống dưới. Vinh nhục chìm nổi, tất cả chỉ là ý niệm của Thiên tử mà thôi."* Ngữ khí thêm nặng nề, *"Sau con còn có sáu đệ đệ, bọn họ, cùng các thế lực phía sau bọn họ, tất cả đều nhìn con bằng ánh mắt như hổ đói rình mồi, chỉ mong sao con phạm phải sai lầm nào đó, chọc cho bệ hạ không vui, liền đợi thời cơ đến để thay thế vị trí của con."*
Thấy nhi tử trầm mặc không nói tiếng nào, bà khẽ thở dài, *"Con thật sự là rất giống Phụ hoàng con, người thích con nhất cũng chính là ở điểm này."*

Hắn trầm mặc trong chốc lát, nhưng vẫn nhịn không được nói ra suy nghĩ trong lòng, *"Nhưng con và người, rốt cuộc vẫn là không giống nhau."* Hắn không thể nào làm một vị Hoàng đế giống như Phụ hoàng của hắn được, coi trách nhiệm Thiên tử không liên quan gì đến mình, coi thiên hạ vạn dân như con kiến, cọng cỏ.
Hắn cho rằng mình nói như vậy sẽ khiến Mẫu hậu tức giận, thế nhưng bà lại cười.
Hoàng hậu nhìn hắn, vẻ mặt ôn hoà, *"Mẫu hậu biết, con và người không giống nhau. Như vậy mới tốt. Nếu con giống như Phụ hoàng con, lúc ấy mới thật sự khiến Mẫu hậu thương tâm."* Bà hơi cúi người, nhìn thẳng vào mắt hắn, *"Phụ hoàng của con không phải là một Hoàng đế tốt. Ngài đã làm rất nhiều sự tình không đúng."*
Trong trí nhớ, đây là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất Mẫu hậu ở trước mặt hắn, nói Phụ hoàng của hắn không phải là Hoàng đế tốt. Còn dùng khẩu khí bình tĩnh như vậy, làm cho người ta không thể hoài nghi, chỉ có thể tán thành.
"Con cùng ngài không giống nhau, Mẫu hậu rất vui mừng." Bà nói, "*Thiên hạ này có bao nhiêu bất ổn, cuộc sống của bá tánh có bao nhiêu khốn khổ, Mẫu hậu không phải là không biết. Mẫu hậu hiện tại ngăn cản không cho con đi khuyên can Phụ hoàng của con, là bởi vì ta biết có đi cũng vô dụng. Nhưng Mẫu hậu tin tưởng con, tin rằng con có thể thay đổi hết thảy những chuyện này. Thời thế loạn lạc, luôn cần một vị Minh chủ xuất hiện đúng lúc tới để xoay chuyển càn khôn. Mẫu hậu hy vọng, con có thể trở thành vị Minh chủ kia."*
Trước đây bà chưa bao giờ nói với hắn những lời như vậy, hiện giờ đột nhiên lại nghe được, trong đầu ầm ầm nổ vang, chẳng khác nào tiếng sấm long trời lở đất.
Sau một phen kinh ngạc, trong lòng hắn nảy lên một hồi kích động, không thể ức chế lại được.
Thiếu niên trong lòng có chí lớn, muốn tạo ra một thiên hạ thái bình cho riêng mình, muốn trăm năm sau sử sách hậu thế đều khắc ghi tên hắn. Đây mới là ý nghĩa thực sự của ngôi cửu ngũ chí tôn mà mọi người hằng hướng tới. Vinh hoa phú quý chẳng qua chỉ là cái để tô điểm, dùng quyền lực trong tay tạo nên một thời đại hưng thịnh vô tiền khoáng hậu*, mới là khát vọng sâu nhất, khẩn thiết nhất trong lòng hảo nam nhi.
***vô tiền khoáng hậu**: trước không có, sau này cũng không có.
"Nhưng, nếu con muốn thực hiện được tất cả những việc này, trước hết việc đầu tiên con phải làm, đó là bước lên được vị trí kia." Một câu nói nhẹ nhàng phiêu đãng, nhưng lại có thể kéo hắn từ trong tâm trạng kích động, tập trung tỉnh táo trở về hiện thực.

Hắn ngẩng đầu, ngước nhìn thấy sóng mắt như nước của Mẫu hậu, bà bình tĩnh nhìn hắn, *"Con và Phụ hoàng con không giống nhau, chỉ cần con tự mình nhớ rõ điểm này là được. Nhưng trước mặt người khác, con nhất định phải cho bọn họ cảm thấy rằng, con mới thật sự là Hoàng tử giống với bệ hạ nhất. Đặc biệt là phải cho Phụ hoàng con cũng cảm thấy như vậy."*
Biểu cảm của bà đặc biệt trịnh trọng, khiến cho tâm trạng hắn cũng trầm trọng lên. Giống như cư sĩ tu đạo, trong nháy mắt lĩnh ngộ được chân lý, hắn bỗng nhiên hiểu rõ được, con đường bản thân sắp sửa phải đi lên có lộ trình như thế nào. Con đường này tuy nguy cơ tứ phía, trải rộng khắp nơi là đao kiếm, nhưng hắn lại không thể lùi bước về phía sau được, thậm chí càng không thể né tránh. Chỉ vì phía cuối con đường này, chính là lý tưởng duy nhất của cả đời hắn. Đây là sự lựa chọn của hắn. Đường đường là đấng trượng phu, sừng sững sánh ngang với đất trời, không có gan làm nên việc lớn, thật sự là sống uổng phí một đời.
Việc nguỵ trang đối với hắn cũng không hề khó khăn. Tính tình của hắn vốn hoàn toàn là sao y với Phụ hoàng hắn, tản mạn mà yêu thích thưởng nhạc. Hiện giờ hắn chỉ cần đem cất giấu tâm tư đi, mang tính cách sắc bén của mình một mặt che giấu đi, tiếp tục bước tiếp trên con đường phong lưu tiêu sái không kiềm chế trước kia, cùng giai nhân tài tử du ngoạn khắp thế gian, ngâm thơ luận hoạ, vui thú điền viên, không màng đến chính sự.
Ngay từ đầu hắn cho rằng, chỉ cần ẩn nhẫn đến ngày bước lên ngôi vị Hoàng đế, thì hắn có thể triển khai kế hoạch lớn của chính mình. Nhưng mà thời gian chậm rãi trôi qua, cũng đến ngày hắn thờ ơ, lạnh nhạt tiếp nhận cơ nghiệp đế quốc khổng lồ này, hắn mới thông suốt được, hậu quả của một Quân vương ngu ngốc để lại, đó chính là thế lực phía sau của các thần tử không ngừng lớn mạnh lên. Chuyện càng nguy hiểm là, những đại thần nắm quyền cao đó kéo bè kéo cánh, hình thành chính đảng khác biệt. Trong đảng phái này, có hai cái thịnh vượng nhất. Một cái đa số thành viên là quan viên của phương Nam gọi là Nam đảng, những người còn lại là Bắc đảng chủ yếu do quan viên ở phương Bắc tạo thành. Hai đảng phái này bình thường chống đối lẫn nhau, nhưng khi có chuyện lại không hề do dự liên hợp lại, chung tay đối kháng quân vương.
Vài thập niên trước, Đại Tấn dưới sự uy hiếp của thế gia, hoàng quyền suy sút. Trung Tông Hoàng đế hao tổn tâm cơ, ẩn nhẫn suốt mấy chục năm trời, mới có thể nhổ được tận gốc căn cơ của đại thế gia tộc. Nhưng mà vừa trải qua hai đời Đế vương, nay lại nảy sinh một vấn đề mới.

Trước là thế gia, giờ là tranh cãi đảng phái.
Thế sự luân hồi, tương tự như thế, bất đắc dĩ như vậy.
Nhưng mà giờ đây chính hắn lại nằm giữa trung tâm lốc xoáy, việc có thể làm chỉ có thể là tiếp tục nhẫn nại.
Hắn biết, đối với loại trọng thần nắm quyền lớn trong tay mà nói, một quân chủ có ý tưởng anh minh sẽ không được hoan nghênh nhất.
Muốn để cho bọn họ buông lỏng cảnh giác, hắn chỉ có thể tiếp tục nguỵ trang.
Ba năm. Hắn đăng cơ đã ba năm rồi.
Hắn đã thành công trong việc lừa gạt được tất cả mọi người, lừa gạt Ngự Sử đài, lừa gạt được những lũ cáo già luôn ngờ vực lẫn nhau kia. Hoàng đế đứng giữa bọn chúng gieo xuống những nghi ngờ, từ việc lợi dụng chuyện phục lập Hoàng hậu, đến chuyện ly gián hai đảng Nam Bắc, lần trước còn thừa dịp trong triều hỗn loạn, sắp xếp thân tín của mình vào khắp sáu Bộ.
Tuy rằng hắn thành công trong việc ẩn nấp chính mình, nhưng cũng không loại trừ khả năng đã có người phát giác ra được chân tướng, phát giác được hắn đã âm thầm có dấu hiệu mưu đồ lớn như vậy.
Tính tình Ninh Vương vốn lỗ mãng, lại không thông minh. Nói hắn bị người khác mê hoặc, tự tìm đường chết không phải là không có khả năng. Nhưng vấn đề là, kẻ mê hoặc được hắn là ai?
Còn có Chu Thế Đạo đột nhiên cáo bệnh hồi hương, rốt cuộc đây là lấy lùi làm tiến, hay thật sự muốn rời kinh ?
Nhưng bất luận tình huống như thế nào chăng nữa, hắn hiện giờ không thể để cho Chu Thế Đạo rời đi.
Chu Thế Đạo là lãnh tụ của Bắc đảng, Chu An lại là nhân vật trọng yếu của Nam đảng. Hiện giờ Chu An buộc tội Chu Thế Đạo, ngoài mặt tuy là hai đại thần trong triều tranh đấu lẫn nhau, nhưng thực tế lại chỉ ván cờ nhất thời của hai đảng phái.
Đây quả là một mồi lửa lớn, hắn phải tranh thủ thiêu nó mấy ngày, rồi mới ra mặt dập tắt nó đi.
Hoàng đế bên này đang suy nghĩ thế sự tính toán không ngừng, phía bên kia Hậu cung lại nảy sinh ra một sự tình mới.
Chiều cùng ngày, bên điện Di Tương truyền đến tin tức, Tam Hoàng tử bị người hạ độc trong thức ăn, mời bệ hạ lập tức qua đến, chủ trì đại cục.
Hoàng đế nghe xong nửa câu đầu liền cảm thấy gân xanh trên trán muốn nhảy dựng.
Hạ độc trong thức ăn.
Bởi vì thuở niên thiếu đã từng trải qua việc tương tự, cho nên đây là hành động mà hắn thống hận nhất. Hiện giờ việc này lại tái diễn trên

người con mình, quả thực là không xem ai ra gì.
Thời điểm đi tới Xuy Ninh cung, phi tần khắp lục cung đều đã tề tựu. Trong Di Tương điện lúc này chật kín người, vừa thấy hắn xuất hiện, tất cả đều sôi nổi quỳ xuống đất hành lễ, miệng hô *"Thánh an"*.
Hắn cũng không gọi mọi người tất cả đứng lên, lập tức đi xuyên qua họ bước đến trước giường. Ngoài dự đoán, lại không nhìn thấy vẻ hấp hối của Tam Hoàng tử, ngược lại chỉ có Nhu Uyển nghi sắc mặt trắng bệch, suy yếu mà nằm ở nơi đó.
Thấy vẻ mặt hắn hoang mang, bên cạnh lập tức có người giải thích nói: *"Lần trước Thái y có nói tiểu hoàng tử cũng sắp được năm tháng, không cần lúc nào cũng là nhũ mẫu cho ăn, có thể bắt đầu dùng một ít thức ăn lỏng thay thế, cho nên hôm nay đầu bếp đặc biệt nấu một ít cháo loãng với thịt băm tập cho tiểu hoàng tử ăn từ từ. Uyển Nghi nương tử trong lúc cho tiểu hoàng tử ăn cũng có dùng một chén nhỏ, thấy cháo nóng sợ làm bỏng tiểu hoàng tử, cho nên để nguội một chút mới dùng, ai ngờ sau khi thử một chút cháo nguội, nương tử lại bỗng nhiên nôn oẹ, đau bụng không ngừng, sau đó liền ngất đi như vậy…."*
"Bệ hạ…" Nhu Uyển nghi thấp giọng kêu, hơi thở mỏng manh.
Thấy nàng ta giãy dụa muốn ngồi dậy, hắn liền giơ tay ngăn cản, "*Đừng nhúc nhích, nàng hãy ngoan ngoãn nằm xuống."*
Quay đầu lại nhìn Thái y, *"Nương tử thế nào rồi?"*
Tiết Trường Tùng trầm giọng, nói: *"Nương tử trúng độc phân lượng không nhiều, thần vừa rồi đúng lúc dùng giải dược, sẽ không có gì đáng ngại."*
Hoàng đế gật đầu, dừng một chút lại nói, *"Rốt cuộc mọi chuyện sao lại như vậy ?"*
Tiết Trường Tùng khẽ cúi đầu, *"Khởi bẩm bệ hạ, đồ ăn của Tam Hoàng tử bị hạ một ít câu vẫn*."*
***câu vẫn**: lá ngón, còn gọi là cây rút ruột, co ngón, hồ mạn trường, hồ mạn đằng, hoàng đằng, đoạn trường thảo, v.v.
Độc tính của lá ngón là do các ancaloit chứa trong toàn bộ cây, trật tự độc giảm từ rễ, lá, hoa, quả và thân cây. Tới 17 đơn phân ancaloit đã được chiết ra từ lá ngón như koumin, gelsenicin, gelsamydin I, gelsemoxonin, 19α-hydroxygelsamydin, trong đó hàm lượng koumin là cao nhất còn độc tính của gelsenicin tính theo LD_{50} trên chuột là cao nhất.
Ở Việt Nam và Trung Quốc, nó được coi là một trong bốn loại cây có độc tính hàng cao nhất (thuốc độc bảng A), một số người cho rằng chỉ cần ăn ba lá là đủ chết người.

HẾT CHƯƠNG 38

Team Lynn’s House xin được chúc các bạn đọc của nhà mình có một mùa Giáng sinh an lành và ấm áp bên những người thân yêu ❤ ❤ ❤

CHƯƠNG 39

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 39: TOẠI NGUYỆN

Edit: Lynn

"Câu vẫn ?" Thanh âm của Hoàng đế trở nên nguy hiểm, *"Chính là câu vẫn được dân gian gọi là 'đoạn trường thảo' ?"*

Dưới khí thế áp bách cường đại Tiết Trường Tùng có chút co quắp, cố hết sức bình ổn tâm trạng, mới có thể trấn định nói: *"Vâng. Câu vẫn chứa kịch độc, cho dù dùng nó ngâm qua nước cũng có thể đưa người ta vào chỗ chết. Trong thịt băm mà Tam Hoàng tử ăn bị trộn lẫn một ít câu vẫn thủy, phân lượng này không đủ nguy hại đến tính mạng với một người đã thành niên, nhưng lại đủ để đưa một đứa trẻ chưa được nửa năm vào chỗ chết."*

Hoàng đế khẽ cười, trong mắt đều là ý lạnh, *"Câu vẫn. Lại là câu vẫn."* Quay đầu nhìn về phía trong điện, *"Hoạn quan nghiệm thực ở đâu ?"*

Một tiểu hoạn quan trong đám người đang quỳ chậm rãi bước ra, sắc mặt trắng bệch như quỷ, toàn thân run lẩy bẩy, lê gối đi vào trong điện.

"Bệ hạ…" Y run rẩy đập đầu, trán kề đất lại không dám ngẩng lên.

"Vì sao chưa từng nghiệm ra thức ăn có gì khác thường ?" Hoàng đế bình tĩnh hỏi.

"Thần… Thần…" Thanh âm run rẩy đến kỳ cục, nửa ngày cũng không nói ra một câu.

Tiết Trường Tùng nhìn thấy khó nhẫn, hơi do dự, vẫn kiên trì nói: *"Khởi bẩm bệ hạ, nguyên nhân là do câu vẫn thủy quá ít, từ hương vị sẽ không nhận ra khác thường. Mà loại độc này ngân châm cũng không nghiệm ra. Sở dĩ phản ứng của Uyển nghi nương tử lớn như vậy, là vì thể chất của ngài ấy quá yếu, lại vừa sinh nở không lâu, chính là thời điểm thân thể suy yếu. Nhưng vị quý nhân này thể chất khỏe mạnh, cũng không như Uyển nghi nương tử, cho nên tạm thời chưa có phản ứng gì."*

Hoàng đế sáng tỏ gật đầu. Tiểu hoạn quan thấy vẻ mặt của hắn, tưởng rằng bản thân đã được khoan thứ, trong lòng vừa buông lỏng, thì nghe thấy bệ hạ không mấy để ý nói: "Mang xuống trượng tễ."

Hai chân y mềm nhũn, toàn thân co quắp thành bùn nhão.

Bên cạnh lập tức có người đi tới bắt lấy tiểu hoạn quan, đưa y ra ngoài. Tiểu hoạn quan muốn mở miệng cầu xin tha thứ, nhưng cổ họng giống như bị bóp chặt, một câu cũng không nói nên lời.

“Bệ hạ.” Một âm thanh mềm nhẹ, mang theo sức mạnh làm tâm thần người ta thư hoãn. Hoàng đế quay đầu, đã thấy Cố Vân Tiện quỳ gối trong đám người, ngẩng đầu nhìn về phía mình, *“Thỉnh cầu bệ hạ nghĩ lại.”*
Những người bên cạnh đều kinh hãi nhìn Cố Vân Tiện, không biết nàng thần bí cái gì.
Hôm nay vừa thấy trạng thái Hoàng đế đã biết là không bình thường. Tuy hắn hỉ nộ bất thường, nhưng ngày thường vẫn rất khoan dung với hạ nhân, tình huống cứ vậy bật thốt lên trượng tễ là thập phần hiếm thấy. Mấy cung tần hiểu biết nhiều chuyện trong cung đã nghĩ đến chuyện Lâm tiệp dư đầu độc năm đó, phỏng chừng hơn phân nửa là chuyện hôm nay tác động đến hận cũ của bệ hạ, nên lúc này mới tức giận đến vậy.
Dưới tình huống như vậy còn vấp phải xui xẻo, Cố Vân Tiện cũng thật là anh dũng quá đi !
“Nguyên nhân sự việc lần này không chỉ trách hoạn quan nghiệm thực kia. Cho dù hắn có sai, cũng chưa đáng tội chết.” Cố Vân Tiện nói, *“Làm vua phải thưởng phạt phân minh, vô tội giận chó đánh mèo như vậy, có khác gì quân gian ác đâu ?”*
Hoàng đế nghe vậy sắc mặt nặng nề, không nói lời nào nhìn nàng.
Cố Vân Tiện vẫn duy trì tư thế hơi ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo sáng tỏ, hết sức ngay thẳng.
Dục Thục nghi và Minh Sung nghi quỳ gần nhất, trao đổi ánh mắt không lộ dấu vết, trong lòng đều có chút mong đợi, chờ bệ hạ giận tím mặt.
Cố Vân Tiện thật là giả vờ hiền lành đến mơ màng đầu óc, giờ còn học như gián quan kia. Tính tình bệ hạ như thế nào ? Chính là hoang đường hồ vi chẳng khác gì tiên đế. Lúc nào thì ngươi nghe qua tiên đế khiêm tốn nạp gián ?
“Lữ Xuyên.” Hoàng đế hít sâu, thản nhiên nói, *“Ra ngoài phân phó người hành hình, chỉ cần đánh 30 trượng, không cần đánh chết.”*
Minh Sung nghi mở to hai mắt, trong mắt toàn là kinh hãi và không thể tin.
“Vâng.”
Lữ Xuyên lĩnh mệnh rời đi. Hoàng đế tự mình tiến lên nâng Cố Vân Tiện dậy, *“Vừa rồi tâm tình trẫm không tốt, không thấy nàng cũng ở đây, mới để nàng quỳ lâu như vậy.”*
“Thần thiếp hiểu được, bệ hạ lo lắng cho Hình muội muội.” Cố Vân Tiện nói, *“Thần thiếp cũng lo lắng, cho nên vừa nghe tin liền chạy tới. Cũng may Hình muội muội và Tam Hoàng tử đều không nguy hiểm đến tính mạng, đúng là trong cái rủi có cái may.”*

Hoàng đế gật đầu, *"Quả thật, trong cái rủi có cái may."* Về sau của câu nói nghe thế nào cũng cảm thấy có hàm ý.
Một đám người quỳ trong điện, chỉ có hai người họ đứng, cứ không coi ra gì mà nói chuyện.
"Bệ hạ, chuyện Nhu uyển nghi trúng độc, thần thiếp cảm thấy còn có ẩn tình, về lý nên tra rõ." Minh Sung nghi không chịu nổi bị bỏ qua như vậy, chợt mở miệng.
Hoàng đế nghe vậy quay đầu, nhìn Minh Sung nghi trong chốc lát, gật gật đầu, *"Đương nhiên cần tra rõ. Nhưng Nguyệt nương cho rằng, trẫm nên giao cho ai đi tra rõ ?"*
"Đây là chuyện trong hậu cung, đương nhiên để thần thiếp và Dục Thục nghi đi tra." Minh Sung nghi nói.
Nàng ta đáp quá nhanh, Dục Thục nghi ở bên muốn ngăn cản đã không kịp, đành phải nhận mệnh nhắm mắt lại.
Khương Nguyệt Thường này, rốt cuộc còn muốn hại mình bao nhiêu lần !
Mấy ngày nay hậu cung xảy ra nhiều chuyện, nói đến cùng nguyên nhân vẫn là do Khương Nguyệt Thường. Cá tính nàng ta mạnh hơn, ban đầu nắm cung quyền liền hận không thể cùng mình phân cao thấp, dường như vốn không hề nhớ quyền lực bệ hạ cho phép nàng ta chỉ là "Cùng nhau giải quyết lục cung", hiện nay người thực sự quản chuyện hậu cung là mình – Thẩm Trúc Ương.
Đương nhiên nàng không thể tùy ý để Khương Nguyệt Thường đoạt quyền, từng vài lần trong tối ngoài sáng ra tay với nàng ta, tuy đánh nát tính toán của đối thủ, nhưng về phương diện quản lý lại sơ sót. Bắt đầu từ chuyện con ngựa hoảng sợ, nàng liền lo bệ hạ sẽ cho rằng đây là liên quan đến chuyện mình quản lý hậu cung bất lực, thuận thế tước đi cung quyền của mình.
Đang nghĩ cách bù lại, ai ngờ lúc này lại xảy ra chuyện Nhu Uyển nghi trúng độc. Thật đúng là nhà dột còn gặp mưa đêm.
Vừa nghe câu hỏi của bệ hạ, rõ ràng là có ý thử. Người hạ độc còn chưa tra ra, hai người họ là kẻ nhiều hiềm nghi nhất, nàng ta tích cực tỏ vẻ muốn nhận việc này như vậy, khó tránh khỏi có chút quá mức chột dạ !
Lui một vạn bước, cho dù bệ hạ không hề hoài nghi hai người họ, nhưng thất trách đến vậy, còn không nhanh chóng thỉnh tội, cứ hùng hồn như vậy, chỉ e càng khiến ngài ấy thêm tức giận.
Quả nhiên, Hoàng đế mỉm cười, *"Giao cho nàng và Trúc Ương ? Quả thật trước đây trẫm sẽ làm như vậy."* Trong thanh âm còn có hàn ý, *"Trẫm tín nhiệm các ngươi, giao hậu cung này cho các ngươi, nhưng các ngươi đã hồi báo cho trẫm cái gì ?"*

Minh Sung nghi sửng sốt.
“Bệ hạ, thần thiếp quản lý hậu cung bất lực, đã phụ sự nhờ vả của bệ hạ.” Rốt cuộc Dục Thục nghi bái dài, *“Thỉnh bệ hạ trách phạt !”*
Thấy Dục Thục nghi dẫn đầu thỉnh tội, Minh Sung nghi hận đến cắn chặt răng. Lý trí nói cho Khương Nguyệt Thường giờ phút này hẳn nên cùng dập đầu thỉnh tội, nhưng tâm lý lại nuốt không trôi.
Việc này rõ ràng là có người âm thầm giở trò quỷ, sao lại trách phạt lên người mình ?
Hoàng đế thoáng nhìn sắc mặt Minh Sung nghi, hàn ý trong mắt càng sâu.
Dục Thục nghi thấy thế lượt bớt suy tính, lại nói: *“Thần thiếp cả gan, thỉnh bệ hạ cho thần thiếp cơ hội lấy công chuộc tội. Tra rõ việc này, cho Nhu Uyển nghi và Tam Hoàng tử một công đạo.”*
Hoàng đế thản nhiên đánh giá nàng ta trong chốc lát, *“Ngươi muốn lấy công chuộc tội cũng không phải không được. Chẳng qua trẫm thấy một mình Trúc Ương ngươi có lẽ quá bận rộn, vẫn nên tìm thêm một người làm cùng với ngươi đi.”*
Minh Sung nghi ngẩng đầu, nhìn hắn.
“Vân Nương, lần này khổ cho nàng rồi.” Hoàng đế nhìn sang Cố Vân Tiện, lúc chạm đến dung nhan như sen tuyết của nàng, ánh mắt đạm mạc của hắn nhu hòa đi chút ít, *“Chuyện hậu cung, nàng vốn đã làm quen. Nghĩ vậy chắc cũng chẳng còn ai thích hợp hơn nàng.”*
Dường như Cố Vân Tiện có hơi kinh ngạc, sửng sốt một lát mới nói, *“Ý bệ hạ là…”*
“Sau này nàng sẽ cùng với Dục Thục nghi, quản lý chuyện hậu cung.”
Trong lòng Dục Thục nghi phát lạnh.
Nàng tự nhiên biết, Cố Vân Tiện nắm cung quyền với Khương Nguyệt Thường nắm cung quyền, tính chất khác biệt đến mức nào. Trước đây Khương Nguyệt Thường hiếm khi tiếp xúc với sự vụ trong cung đình, đối với việc trong lục cung hết sức mới lạ, xuống tay thong thả, không thể tranh chấp với mình. Nhưng Cố Vân Tiện thì khác. Nàng ta vốn là đương gia chủ mẫu, ở trong cung có nhân mạch rộng khắp của bản thân.
Hằng ngày hết thảy sự vụ trong hậu cung đều do tỉnh điện và lục thượng cục phụ trách, phần lớn chủ sự đều do Cố Vân Tiện tuyển chọn. Dục Thục nghi nắm cung quyền trong tay đã hơn một năm nay, vẫn muốn thay thân tín của bản thân, nhưng giữa hạ nhân cũng có quan hệ rắc rối khó gỡ, mình khó có thể hoàn toàn thay đổi trong thời gian ngắn.

Nay nếu là Cố Vân Tiện nắm cung quyền lần nữa, chỉ e rất dễ dàng tìm về bộ hạ cũ, thành bàn đạp để trở mình.
Huống chi, nghe giọng điệu của Hoàng đế, Cố Vân Tiện cũng không phải hiệp trợ mình quản sự, mà là hai người họ cùng nhau chủ sự !
"Ý bệ hạ, là để thần thiếp hiệp trợ Dục Thục nghi quản lý lục cung ?" Cố Vân Tiện nghi hoặc.
"Không, không phải hiệp trợ." Hoàng đế nói, *"Hai người cùng làm, chẳng phân biệt chủ yếu với thứ yếu."*
Cố Vân Tiện hơi cúi đầu, vẻ mặt giãy dụa.
Dục Thục nghi thấy thế, trong lòng cảnh giác mãnh liệt. Biểu cảm này của nàng ta là có ý gì ? Dĩ nhiên là thế, chẳng lẽ nàng ta vẫn không biết đủ, nhất định muốn độc chiếm hạng đầu mới vừa lòng ?
"Thần thiếp nghĩ rằng, bệ hạ sắp xếp như thế, có phần không ổn." Cố Vân Tiện nghiêm túc nói, *"Chuyện hậu cung chưa bao giờ có tình huống hai người cùng xử lý, chẳng phân biệt chủ yếu với thứ yếu. Nếu sau này gặp phải đại sự khó giải quyết, ý kiến của thần thiếp và Dục Thục nghi bất đồng, giằng co mãi, thì làm thế nào ?"*
Hoàng đế nhìn nàng, *"Vậy ý của nàng là ?"*
Vẻ mặt nàng cung kính, nghiêm trang nói: *"Thân phận Dục Thục nghi cao quý, thần thiếp xin lui, nguyện ý hiệp trợ ngài ấy quản lý lục cung."*
Dục Thục nghi mở to hai mắt, dù ngụy trang trên mặt, cũng không che dấu được sự kinh ngạc.
Hoàng đế trầm mặc một lát, dường như khẽ thở dài, *"Thôi được, nếu nàng đã nói vậy, thì theo ý nàng."* Ngẫm nghĩ lại nói, *"Nhưng người hiệp trợ quản lý lục cung, về vị phân phải phù hợp một chút, không thì sẽ kỳ cục."*
Không đợi Cố Vân Tiện phản ứng, hắn đã nhẹ nhàng bâng quơ nói với Lữ Xuyên: *"Truyền chỉ, tấn nguyên Tiệp dư Cố thị lên Quý cơ tam phẩm, ban thưởng quyền hiệp trợ quản lý lục cung."*
"Bệ hạ…" Dường như Cố Vân Tiện định chối từ, nhưng mà thấy kim khẩu hắn đã mở, nàng không còn gì để nói nữa, chỉ có thể thuận theo bái lậy tạ ân, *"Thần thiếp tạ bệ hạ."*
Hoàng đế gật đầu, cho nàng đứng lên, lại nhìn sang Minh Sung nghi, khẩu khí bình thản, *"Trẫm thấy Nguyệt nương ngươi vẫn là không làm được sự vụ trong cung, về sau không cần phiền não nữa, ngươi có thể trải qua những ngày thanh nhàn rồi."*
Trong giọng nói của hắn có chút châm biếm, Minh Sung nghi biết không còn đường sống để vãn hồi, không muốn mất mặt cầu xin, chỉ im lặng cúi đầu không lên tiếng, xem như lĩnh mệnh.

“Được rồi, đều đứng lên đi.” Hoàng đế nhìn quét một vòng đám mỹ nhân quỳ đến đầu gối run lên, rốt cuộc mở lòng từ bi, thả các nàng một con ngựa.
Cố Vân Tiện đứng cạnh Hoàng đế, nhìn tứ phía, trong lòng bình tĩnh như mặt hồ mùa thu, không có một gợn sóng.
Tất cả đều phát triển dựa theo kế hoạch của nàng.
Bát thịt băm có câu vẫn thủy kia là bút tích của Trang Lệnh nghi, Tam Hoàng tử còn lại là trọng điểm trong kế hoạch. Trong kế hoạch của họ, mục tiêu đầu độc là Tam Hoàng tử, nhưng Cố Vân Tiện biết, Nhu Uyển nghi nhất định luyến tiếc lấy con để mạo hiểm. Cho nên nàng ta nói với nàng, thịt băm không cần Tam Hoàng tử uống, để nàng ta uống là được rồi. Chỉ cần khống chế tốt phân lượng, tuyệt đối sẽ không có gì trở ngại.
Họ cũng không cần ai thật sự chết, chỉ là muốn dùng chuyện này, để bệ hạ tinh tưởng lĩnh ngộ, nay sự đề phòng của hậu cung lơi lỏng thế nào, hai người Thẩm Trúc Ương và Khương Nguyệt Thường thất trách ra sao.
Bản thân đã chuẩn bị đầy đủ chăn đệm, toàn bộ cỏ khô củi khô đều trải xong, chỉ chờ Nhu Uyển nghi đến châm ngọn lửa này.
Kết quả hiện giờ, đã vượt qua dự đoán của bản thân. Nàng không chỉ lấy được cung quyền, còn ngoài ý muốn tấn nửa vị phân, có thể nói là toàn thắng.
Về phần Hoàng đế để mình cùng Dục Thục nghi tra rõ chuyện Nhu Uyển nghi trúng độc, Vân Tiện tuyệt không lo lắng. Gây án là nàng, tra án cũng là nàng, muốn bỏ mình ra ngoài, quả thực là không cần tốn sức.
Chuyện nàng cần làm, là bắt lấy cơ hội tốt này, bắt chuyện với Thẩm Trúc Ương.
Hôm nay bản thân ấy được chỗ tốt như vậy, chung quy cũng không thể cái gì cũng không lấy được.
HẾT CHƯƠNG 39

CHƯƠNG 40

**Chương có nội dung hình ảnh*

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 40: ĐÊM

Edit: Lynn

Sự tình bên Di Tương điện tạm thời bỏ qua một đoạn, Hoàng đế ở lại làm bạn với Nhu Uyển nghi, những người còn lại hồi cung.

Xuy Ninh cung có Trang Lệnh nghi và Nhu Uyển nghi, cả hai đều là Lục nghi tứ phẩm, thân phận không thấp, lại không đủ để đảm đương chủ vị một cung, cho nên Xuy Ninh cung vừa nói cũng không tồn tại chủ nhân. Nhưng thái độ làm người của Trang Lệnh nghi nhất quán cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, chuyện này không phải nghĩa vụ của mình, vẫn chủ động biểu hiện muốn đưa chư vị tỷ muội, tiễn tới cửa cung.

"Khuya rồi, tỷ tỷ sớm trở về nghỉ tạm đi, đừng để bị lạnh." Trang Lệnh nghi cười nói với Cố Vân Tiện.

"Trang muội muội lo nghĩ nhiều rồi, hiện giờ nguyên quý cơ là song hỷ lâm môn, cả người tự nhiên thư thái, làm sao có thể thấy lạnh ?" Minh Sung nghi nói một cách kỳ quái.

Nàng quay đầu, vẻ mặt lãnh đạm, *"Hỉ, hỉ ở chỗ nào ? Hôm nay Nhu Uyển nghi suýt chết, trong lòng ta nóng như lửa đốt, nào còn có tâm tư nghĩ đến chuyện khác ?"* Đôi mắt trong vắt dừng trên gương mặt lãnh diễm kiêu căng kia, mang theo vài phần suy tư, *"Hỉ mà Sung nghi nói, chắc không phải là bệ hạ tấn vị cho ta, còn cho phép ta hiệp trợ quản lý lục cung chứ ?"*

Minh Sung nghi khẽ nâng cằm, *"Ngươi biết rõ còn cố hỏi."*

Cố Vân Tiện mỉm cười, khó nén sự châm chọc, *"Xem ra, cho tới giờ Minh Sung nghi vẫn còn chưa nhận thấy mình sai."* Ngữ khí trở nên sâu xa, *"Vừa rồi ở trong điện, ta nghĩ để lại mặt mũi cho ngươi, mới không nói ra những lời này trước mặt bệ hạ, nhưng nếu ngươi đã không biết hối cải, vậy ta không thể không nhắc tới."*

Thanh âm của nàng trở nên lạnh lẽo, *"Bệ hạ tín nhiệm ngươi, cho nên mới để ngươi cùng chung tay quản lý lục cung, nhưng ở vị trí này ngươi lại vô trách nhiệm, một mặt đả kích đối lập, làm cho lục cung chướng khí mù mịt. Cái khác tạm thời không nói, chuyện ngự mã kinh hoàng mấy ngày trước, đã đủ để lập tội ngươi trì cung bất lực ! Hôm nay bệ hạ không phạt ngươi đã coi như nhân từ, ngươi không chỉ không biết ơn, lòng còn ôm oán hận, quả thật là hết thuốc chữa !"*

Câu nói kế tiếp đã là trách cứ.

Giờ phút này chư vị cung tần cũng không rời đi, toàn bộ tụ họp ở bốn phía. Cố Vân Tiện và Khương Nguyệt Thường – hai người vốn đã khiến người ta chú ý, ở ngoài mặt mọi người giống như không có việc gì, lại ngấm ngầm xốc lại tinh thần, chú ý cả hai. Bây giờ nghe được lời của nàng, đều có chút kinh ngạc. Hôm nay Cố Vân Tiện đầu tiên là đoạt cung quyền của Khương Nguyệt Thường, lúc này lại không nể mặt trách cứ nàng ta như vậy, là chuẩn bị triệt để trở mặt ? Ngẫm lại, hai người này vốn kết thù còn sâu hơn biển, đời này đã quyết không có khả năng nở nụ cười xóa tan thù hận. Một khi đã vậy, quả thật Cố Vân Tiện cũng không cần thời thời khắc khắc nhẫn nhịn Khương Nguyệt Thường nữa.
Minh Sung nghi bị nàng sẵng giọng trách cứ mặt cười trở nên đỏ bừng, vài bước tiến lên, bản năng muốn đi tới đánh một bạt tai. Ánh mắt Cố Vân Tiện lạnh lùng, giống như có băng châm bắn ra, Khương Nguyệt Thường bị ánh mắt này làm cho khiếp sợ, tay hạ xuống, rốt cuộc không giơ lên nữa.
Cố Vân Tiện quay đầu, nhìn sang Dục Thục nghi, *“Thực ra trước khi Minh Sung nghi nhúng tay vào cung vụ, Dục Thục nghi vẫn xử lý mọi chuyện rất khá. Nếu đêm đó bệ hạ chưa từng cho phép Minh Sung nghi cùng quản lý lục cung, có lẽ sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy.”*
Dục Thục nghi không nói gì.
“Cố Vân Tiện ngươi !” Minh Sung nghi gần như muốn cắn nát răng, hận không thể xé nát khuôn mặt bình tĩnh kia. Nhưng chút lý trí còn sót lại nói cho Khương Nguyệt Thường biết, nay Cố Vân Tiện sớm đã không còn là phế hậu mặc người bắt nạt kia. Nàng ta là nguyên quý cơ thịnh sủng, nếu mình còn dám đánh nàng ta, không khác gì tìm đường chết.
Cố Vân Tiện đứng trong gió đêm, mặc áo khoác thu hương lục vân cẩm, thanh nhã đoan trang trầm tính, lại mang dáng dấp nghiêm nghị không thể xâm phạm.
Bốn phía mọi người thấy nàng như vậy, đều không khỏi bắt đầu nhớ đến hoàng hậu nương nương cao cao tại thượng lúc trước. Đây là uy nghi của vị giả từ lâu, cho dù xưa đâu bằng nay, nhưng nàng ấy thủy chung vẫn từng ngự trị trên họ.
Nàng ấy là chủ mẫu của họ.
Không tự giác, một số cung tần ban đầu lòng còn tồn tại khinh miệt hơi nghiêng đầu, tránh nàng, dường như có chút sợ hãi loại khí thế này.
Cố Vân Tiện mắt lạnh đánh giá vẻ mặt biến hóa của mọi người, ánh mắt sâu thẳm.

Đúng, như vậy mới đúng. Như này, mới là dáng vẻ phi thiếp nên có. Biết nhẫn nại trước mặt mình, biết không thể làm càn. Vô luận là cung tần đi ra từ Tiềm để, hay là người được tuyển vào cung từ Vĩnh gia nguyên niên, từ trước ít nhiều đều hiểu được điểm này. Nhưng một lần bản thân bị phế, nhận hết bắt nạt sỉ nhục, họ thấy mình sa sút, liền thực sự coi mình đã ngã vào trần ai, không còn tôn quý nữa.
Mình sẽ chậm rãi khiến họ hiểu được, suy nghĩ này nực cười đến mức nào. Cho dù bản thân không còn là hoàng hậu, cũng không cho bất kỳ kẻ nào làm càn trước mặt mình.

.

Hai ngày sau các đại quan trong hậu cung liền đem văn thư vốn đưa đến Hàm Trì điện chuyển sang Hàm Chương điện, vài vị nữ quan tự mình quỳ gối ngoài Hàm Chương điện, cầu kiến nguyên Quý cơ nương nương.
Thời điểm Thái Hà đem lời này nói cho Cố Vân Tiện, nàng đang tựa vào tháp quý phi một cách miễn cưỡng, nghe vậy đầu cũng chưa nâng, *"Bảo bọn họ để lại văn thư là xong, người thì không cần vào đâu."*
A Từ do dự: *"Nhưng nô tỳ thấy vài vị nữ quan kia đều là nguyện trung thành với nương nương từ trước, giống Bùi thượng nghi và Tân tư y. Ngài thật sự không nhìn một cái ?"*
"Nguyên nhân chính là vì họ nguyện trung thành với ta từ trước, ta mới càng không thể gặp." Cố Vân Tiện đưa tay day huyệt thái dương, *"Ta vừa mới năm quyền, đã vội vã liên lạc với bộ hạ cũ, truyền đến tai bệ hạ, ngươi xem ngài ấy sẽ nghĩ thế nào ?"*
"Nương nương nói rất đúng." Thái Hà nói, *"Vào thời điểm này, vẫn nên thận trọng thì hơn. Những người đó nếu như trung thành với nương nương, như vậy sau này gặp lại cũng giống nhau. Nếu bị lạnh nhạt một hai lần đã nản lòng thoái chí, vậy thì chứng tỏ lòng trung thành của họ thập phần có hạn, không thể tin tưởng. Đúng lúc nương nương còn có thể nhân cơ hội này kiểm tra một chút, ai mới thực sự trung thành với ngài."*
Nàng gật đầu, *"Ý của bản cung chính là như vậy."*

.

Canh ba giờ Tỵ, Trang Lệnh nghi đến Hàm Chương điện như thường lệ. Cố Vân Tiện vừa pha trà vừa nhàn nhã hỏi: *"Nhu Uyển nghi sao rồi ?"*
"Tốt hơn rồi ạ. Hôm qua bệ hạ bồi một đêm, hôm nay trước khi vào triều còn ở lại nói, sau khi hạ triều sẽ đến thăm nàng ấy. Trước khi thần thiếp rời khỏi Xuy Ninh cung, cố ý đến Di Tương điện xem, sắc

mặt Nhu Uyển nghi đã không còn trắng bệch dọa người như ngày hôm qua."
"Vậy thì tốt." Cố Vân Tiện đưa một ly trà cho nàng.
Là "Thần tuyền tiểu đoàn" 1 của tân sản năm nay, bột trà có chút màu hổ phách, thơm ngát. Trang Lệnh nghi uống một ngụm, yên lặng hồi vị trong chốt lát, mới nói: *"Trà này của tỷ tỷ đúng là vô cùng ngon."*
"Vài ngày trước bệ hạ mới ban, ta nghĩ muội thích trà, đã phân phó Thái Hà gói lại một ít, lát nữa muội mang về đi."
"Đã vậy, thần thiếp mà từ chối thì bất kính rồi." Trang Lệnh nghi cười nói.
Thấy vẻ mặt bình tĩnh của Cố Vân Tiện, Trang Lệnh nghi lại nhớ đến chuyện đêm qua, vẫn là không nhịn được nói ra: *"Đêm qua tỷ tỷ đột nhiên đứng ra cầu tình cho hoạn quan nghiệm thực kia, đã làm cho thần thiếp hoảng sợ."* Dừng một chút, *"Trước đó chúng ta chưa từng nói đến khâu này, tỷ tỷ không sợ bệ hạ sẽ để ý ?"*
"Ta dám làm như thế, đương nhiên là có nguyên nhân của ta." Âm thanh của Cố Vân Tiện thấp dần.
Trang Lệnh nghi giống như rất nhiều cung tần khác trong cung, chỉ biết là khi còn trẻ Hoàng đế từng bị Lâm Tiệp dư hạ độc, suýt thì mất mạng, cho nên có hận thù sâu sắc với chuyện này. Nhưng mà bọn họ cũng không biết, trong chuyện đó, là do Tam công chúa muội muội hắn yêu thương, bởi vì chuyện này mà tính tình thay đổi, từ một tiểu cô nương ngây thơ rực rỡ, biến thành đứa trẻ quái gở phong bế.
Thời điểm Cố Vân Tiện biết chuyện này, là sau một tháng nàng ngẫu nhiên gặp mặt hắn ở Thượng Lâm uyển.
Chạng vạng ngày đó, Thượng nghi đại nhân bên người cô vẻ mặt lo âu đến bẩm báo: *"Buổi chiều Thái tử điện hạ cùng chư vị hoàng tử ở Thái Dịch Trì uống rượu phú thơ, uống hơi nhiều, lúc này đang ngủ ở Loan Uyên điện, gọi thế nào cũng không tỉnh. Nhưng sắp đến giờ khóa cửa, điện hạ còn chưa rời cung, chỉ sợ không hợp quy củ."*
Cô trầm mặc trong chốc lát, *"Quên đi, ngày như hôm nay, khó tránh tâm tình nó không tốt. Nó uống nhiều, muốn ngủ thì để cho nó ngủ đi. Phía bệ hạ bản cung sẽ nói, lường trước việc nhỏ như vậy, bệ hạ cũng sẽ không để ý."*
Thượng nghi đại nhân lĩnh mệnh lui xuống, cô nhìn sang phía nàng, mỉm cười, *"Vân Nương, con còn chưa gặp qua Thái tử biểu ca đi ?"*
Nàng muốn nói, mình đã gặp qua hắn, tại Thượng Lâm Uyển một tháng trước. Suýt nữa thì một mũi tên của hắn đã bắn chết mình,

bèn cài cho mình một đóa bích đào bồi tội. Nhưng lời đến bên miệng lại biến thành một câu, *"Vâng, chưa từng gặp ạ."*
"Qua thời gian này, cô sẽ tìm một cơ hội cho hai đứa thấy mặt."
Gặp mặt ? Mình còn có thể gặp lại người ấy ?
Nàng nhớ tới ngày ấy ánh mắt hắn dừng trên mặt mình, rõ ràng là dáng vẻ không chút để ý, lại có một sức mê hoặc, khiến con tim nàng dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.
Thấy sắc mặt nàng khác thường, cô an ủi: *"Đừng sợ, biểu ca của con tuy có chút tùy hứng làm bậy, lại là người rất yêu thương muội muội. Nó nhất định sẽ thích con."* Khẽ thở dài, *"Nếu không phải thế, hôm nay nó cũng sẽ không uống thành như vậy."*
Nàng hoang mang nhìn cô. Hoàng hậu ngẫm nghĩ, nhẹ giọng kể lại: *"Nói cho con cũng không sao, một chuyện cũ mà thôi. Tuy ta nhân chuyện này răn dạy nó, nhưng trong lòng ta cũng hiểu được, nói đến cùng, đều là lỗi của ta."*
.
Ngày đó canh ba giờ Tuất, Lữ Xuyên – hoạn quan tâm phúc của Thái tử run rẩy chạy đến Tiêu Phòng điện bẩm báo, nói Thái tử điện hạ vừa mới tỉnh lại, lấy cớ muốn uống sương hoa hồng, bảo cung nga hầu hạ hắn đi lấy. Chờ đến khi họ lấy mọi thứ trong nhà bếp về, mới phát hiện trong Loan Uyên điện đã trống không, không thấy điện hạ đâu.
Cô giận không kiềm được, cả điện sợ tới mức quỳ gối một đám, không ngừng dập đầu. Nhưng mà sau khi cơn tức qua đi, cũng chưa đến mức chậm trễ nghĩ cách.
Tám tuổi Thái tử điện đã đến sống ở Đông cung, từ đó chưa bao giờ qua đêm ở hậu cung. Tối nay cô để hắn ở lại đã là không hợp quy củ, cũng may bệ hạ chính là người không quy củ, giải thích một cái cũng dễ thôi. Nhưng điều kiện tiên quyết để bệ hạ không để ý là, hắn vẫn yên phận ở Trường Thu cung. Nếu như để ai biết, Thái tử điện hạ 18 tuổi, hoan lạc cả tối trong đình, sự tình liền hỏng.
Phải tìm được hắn trước khi bị người khác nhìn thấy !
Cung nhân đáng tín nhiệm trong Tiêu Phòng điện đều bị phái đi, tìm kiếm Thái tử điện hạ khắp nơi. Bởi vì sợ bị người khác phát hiện, bọn họ cũng không dám lộ ra, chỉ lặng lẽ đi tìm.
Cố Vân Tiện ngồi trong tẩm điện của mình, nghĩ đến chuyện xưa mà cô vừa kể. Thiếu niên bất kham phóng túng trong trí nhớ kia, thì ra từng là huynh trưởng ôn nhu săn sóc như vậy. Quá yêu thương thứ muội, đến nỗi rước phải họa sát thân vào mình. Nhưng cho dù là thế, hắn cũng chẳng hề giận chó đánh mèo muội muội nửa phần, ngược lại một lòng tự trách, cảm thấy là chính mình hại nàng.

“Hôm nay là sinh nhật 15 tuổi của Tam công chúa, theo quy củ là phải làm đại lễ cập kê, nhưng tình trạng hiện giờ của nó… Chỉ có thể từ bỏ.”
Vì vậy, cho nên hắn mới khó vượt qua như vậy ? Thì ra cho dù đã qua 8 năm, hắn vẫn nhớ muội ấy, còn vì chuyện của muội ấy mà khổ sở.
Thái tử lại là người ôn nhu như vậy.
Nàng chợt đứng lên, cũng không để ý tới truy vấn của A Từ, lập tức chạy ra ngoài.
Bóng đêm nặng nề, nàng đi đôi giày thêu mềm nhẹ, đạp trên mặt đất thanh chuyên ngay cả một tiếng động cũng không có. Nàng không biết vì sao mình phải chạy đến, có lẽ là vì đề tài Thượng Lâm Uyển chưa hết kia. Ngày đó hắn hỏi mình nàng tên là gì, nàng trả lời, đáng tiếc hắn không nghe thấy. Vậy thì lần này, mình phải nói rõ cho hắn biết, nàng tên là A Vân, là biểu muội của hắn.
Cố Vân Tiện bỗng dừng bước.
Bầu trời đầy sao, cách đó không xa truyền đến hương khí thanh đạm của hoa sen. Nơi đây là bên bờ hồ sen, mà trước mặt nàng là tấm biển tiểu lâu, viết hai chữ “Thính Vũ”.
Nàng nhớ rõ, trong chuyện xưa cô kể, chính là ở chỗ này Thái tử điện hạ ăn phải Thạch lưu tô bị hạ độc.
Cố Vân Tiện đẩy cửa ra, một thân ảnh cao to đứng đưa lưng về phía nàng, bên cửa sổ nửa mở, nhìn chăm chú vào lá sen không với tới.
Nàng kinh hoàng không chỉ lòng bỗng nhiên bình tĩnh lại. Giống như chiếc thuyền nhỏ phiêu bạt rốt cuộc cập bờ, chim chóc bay về phía Nam tìm được cây cư trú, lãng tử rời nhà nhiều năm lại nhìn thấy khói bếp đầu thôn.
Mình yên tâm rồi.
“Thái tử điện hạ.” Cố Vân tiện nhẹ giọng: *“Hoàng hậu nương nương đang tìm ngài, mời theo ta trở về.”*
Hắn không hề lên tiếng.
Nàng chậm rãi đến gần hắn, trong lòng không hề khẩn trương, ngược lại trấn định một cách thần kỳ. Rốt cuộc nàng cũng hiểu được bản thân vì sao lại không quan tâm mà chạy đến. Bởi vì nàng không thể để cho người khác nhìn thấy Thái tử, không thể để hắn lại bị kẻ khác có ý đồ ám toán.
Mình muốn tìm đến hắn. Mình muốn bảo hộ hắn.
Cố Vân Tiện nhớ tới thời ấu thơ, đi theo mẫu thân xem kịch, giọng hát y y za za này, nàng nghe không hiểu, vì thế hỏi mẫu thân: *“Bọn họ đang hát gì thế ạ ?”*

Mẫu thân hơi cúi người, nhìn nàng, nói: *“Phu quân của cô nương này ra trận, cô nương lo cho hắn, cho nên không ngại vạn dặm đi tìm hắn.”*
“Vì sao cô ấy phải đi tìm hắn ? Không phải mẫu thân đã nói, chiến trường là nơi rất nguy hiểm sao ?”
“Đương nhiên là vì cô nương này rất yêu phu quân của mình, cho nên chẳng sợ gặp nguy hiểm, cũng nhất định muốn đi.” Nụ cười của mẫu thân có chút hoảng hốt, *“Hai người có thể ở bên nhau, cho dù có chết, cũng cảm thấy mỹ mãn.”*
Nàng cái hiểu cái không cúi đầu.
Vân Tiện còn nhớ rõ thời điểm năm ngoái, Trương tiên sinh dạy học ở thành Đông qua đời, mình và con gái của ông ấy là hảo bằng hữu, cho nên đoạn thời gian đó cũng chạy tới làm bạn với nàng ấy. Mỗi khi nhìn thấy dáng vẻ hảo tỷ muội khóc thành lệ nhân, trong lòng nàng đều sẽ nghĩ, tử vong nhất định là chuyện đáng sợ nhất trên đời, có thể khiến cho một nữ tử ngay cả chuột cũng không sợ, khóc thành như vậy. Nhưng giờ mẫu thân lại nói với mình, trên đời này còn có một loại cảm tình, có thể để người ngay cả chết cũng không sợ.
Vậy, yêu một người rốt cuộc là cảm giác như thế nào ?
Nhiều năm sau, Vân Tiện mang theo nghi vấn này rời khỏi quê nhà, đi tới Dục đô, sau đó lại đến Hoàng cung. Hiện tại, nàng 13 tuổi đang ở bên hồ sen, trước mặt là Thái tử vô cùng tôn quý của đất nước. Mà nàng nhìn bóng dáng cao ngất của hắn, cảm thấy lòng mình giống như bay xuống đóa sen bên hồ, thấm vào nước mát trong veo, rốt cuộc ngã không đứng dậy nổi.
Thì ra đây chính là cảm giác yêu một người.
“Điện hạ.” Nàng lại mở miệng, *“Thỉnh ngài đừng khổ sở. Nếu Tam công chúa nhìn thấy ngài như vậy, nhất định cũng sẽ khổ sở.”*
Bả vai Thái tử giật giật, rốt cuộc quay đầu.
Nàng thấy được khuôn mặt mà bản thân tâm niệm ngày đêm.
Hắn vẫn anh tuấn như ngày mới gặp ở Thượng Lâm Uyển, không, là càng anh tuấn hơn. Bởi vì uống quá nhiều rượu, hai má ửng đỏ, nhìn qua mang theo vài phần mị hoặc.
Vân Tiện kích động dời mắt, cảm thấy mặt mình có dấu hiệu nóng lên.
“Ngươi là ai ?” Thái tử nhìn nàng, ánh mắt có chút mê mông, *“Sao ngươi lại biết Lạc Vi ?”*
Nàng mím môi, bắt buộc bản thân cố lấy dũng khí, chậm rãi đáp: *“Ta là muội muội của ngài, ta tên là…”*

“Câm miệng.” Không đế Vân Tiện nói xong, hắn đã lạnh giọng cắt đứt, *“Lời này ngươi có thể nói sao ?”*
Nàng ngây người.
Thái tử thở sâu, quay lại bên cửa sổ. Vân Tiện hơi do dự, vẫn đi tới bên cạnh hắn. Vừa tới gần thì ngửi thấy một mùi rượu mãnh liệt, lại nhìn đến ánh mắt mê mang của hắn, rốt cuộc nàng xác định, hiện giờ Thái tử đã say không nhẹ.
“Ngày đó A Vi cũng nói như vậy. Muội ấy ở đó đá cầu, vừa đá vừa cười, cực hoạt bát khả ái.” Hắn thì thào tự nói, *“Ta tiến lên hỏi muội ấy là ai, muội ấy nghiêng đầu nhìn ta một lát, rất vui vẻ cười rộ lên, nói với ta, ‘Thái tử ca ca, ta là muội muội của huynh nha !’”*
Vân Tiện không nói lời nào.
Thái tử nhắm mắt lại, *“Hai ngày trước ta đi gặp muội ấy, muội ấy vẫn như vậy, nhốt mình trong phòng, không muốn gặp ai. Thực ra ngự y nói, bệnh của muội ấy đã sớm khỏi, sở dĩ chậm chạp kéo dài, là vì tiềm thức muội ấy không muốn khỏe.”* Hắn cười khổ một tiếng, *“Nhất định là muội ấy hận ta, hận ra hại chết mẫu thân của muội ấy.”*
“Không.” Nàng chợt cao giọng, *“Công chúa sẽ không hận ngài !”*
Hắn nghiêng đầu nhìn nàng, cười nhạo một tiếng, *“Ngươi thì biết cái gì !”*
“Ta biết.” Vân Tiện vội vàng nói, *“Nếu thực sự để ý một người, thì tuyệt đối sẽ không hận người đó. Cũng giống như mẫu thân của công chúa suýt thì đầu độc chết điện hạ ngài, ngài lại không hề giận chó đánh mèo nàng ấy nửa phần, công chúa nhất định hiểu được, chuyện mẫu thân của nàng chết, không liên quan đến ngài. Ngài và nàng đều chỉ là người bị hại thôi, ai cũng không sai.”*
Vẻ mặt hắn hoảng hốt, nhìn nàng không xác định: *“Muội ấy không trách ta ? Thật sao ?”*
Vân Tiện dùng sức gật đầu, *“Nhất định sẽ không !”*
“Vậy vì sao muội ấy không chịu gặp ta ?”
Nàng trầm mặc trong chốc lát, “Có lẽ, là không biết phải đối mặt thế nào.” Âm thanh của nàng thấp dần, *“Không biết phải đối mặt với cái chết của mẫu thân thế nào, không biết phải đối mặt với ca ca suýt bị mình hại chết thế nào, càng không biết phải đối mặt với bản thân thế nào. Cho nên đành phải lựa chọn trốn tránh.”*
Vân Tiện đang thương cảm, trên người bỗng nhiên truyền đến cảm xúc ấm áp, sức nặng tự nhiên đến đủ để áp đảo nàng. Nàng hoảng sợ mở to hai mắt, thế này mới phát hiện đang nói chuyện, hắn cứ vậy mà ngủ !
Là đứng ngủ !
Còn trực tiếp gục lên người mình !

Cảm nhận được độ ấm cùng hô hấp đều đều của Thái tử trên người, toàn thân Vân Tiện cứng ngắc, chỗ nào đó trong lòng lại bắt đầu trở nên mềm mại.
Trong lòng nàng khẽ nói, ta cũng là Tam muội muội của huynh. Cho nên, nếu như huynh thật sự khổ sở đến vậy, hãy để cho ta ở cạnh huynh đi.
Ánh mắt không tự giác lướt qua cửa sổ nửa mở, nàng bỗng nhiên ý thức được, hiện tại nếu có người tiến vào thấy cảnh như vậy, thì mình có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không tẩy sạch !
Nhất định cô sẽ cảm thấy mình là hồ ly tinh bụng dạ khó lường !
Giống như chứng minh cho ý nghĩ của nàng, xa xa bên ngoài truyền đến tiếng người. Nàng hoảng sợ muốn chết, một tay kéo hắn khỏi người mình, vừa trốn đến bên cửa sổ đã thấy, may quá, là người của Tiêu Phòng điện.
Như vậy, thì không cần lo lắng bọn họ gây bất lợi cho hắn.
Vân Tiện nghiêng người giấu mình sau một bên màn che, nhìn những người đó đẩy cửa ra, phát ra âm thanh vui sướng. Đợi đến sau khi bọn họ cẩn thận đưa Thái tử đi rồi, nàng lại chọn một con đường khác, phi nhanh chạy về Trường Thu cung.
Trong Trường Thu cung loạn thành một đoàn, cũng không có ai phát hiện nàng mất tích. Nàng còn nghiêm túc dặn dò A Từ, chuyện vừa rồi mình ra ngoài không được kể cho bất kỳ ai, sau đó nhanh chóng rửa mặt, lên giường đi ngủ.
Lúc nằm trên giường, nàng nghĩ rằng, cũng không biết đêm nay hắn say thành như vậy, ngày mai có còn nhớ một hồi đã từng nói chuyện với mình không ?
HẾT CHƯƠNG 40
Tác giả có lời muốn nói: Đây chính là cả quá trình Vân Nương lúc trước yêu tra nam, một lần sảy chân để hận nghìn đời… Nhưng cũng may, là giờ nàng ấy đã hoàn toàn tỉnh ngộ~~~

CHƯƠNG 41

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 41: HIỆP NGHỊ

Edit: Yến Tử

[Nguồn edit :]

Nhớ lại chuyện cũ, Cố Vân Tiện nở một nụ cười chua chát.

Nàng còn nhớ rõ đêm đó, mình trịnh trọng nói với hắn: “Nếu thực sự quan tâm một người thì tuyệt đối sẽ không hận hắn.” Thế nhưng nhiều năm về sau, nàng từng quan tâm hắn như vậy, cuối cùng vẫn hận hắn vô cùng.

Thì ra trên đời này, căn bản không có gì là tuyệt đối.

Ngẩng đầu, đối diện với gương mặt mang nét thăm dò của Trang Lệnh Nghi, nàng mỉm cười: “Chuyện này ngươi không cần phải xen vào. Ngươi chỉ cần biết, bệ hạ không tức giận là đủ rồi.” Nàng cất giọng bình thản: “Chuyện này về sau cũng không được phép nhắc lại nữa.”

Trang Lệnh Nghi dù hơi hoang mang nhưng vẫn biết chừng mực mà gật đầu, không hề hỏi lại nữa.

Cố Vân Tiện nhìn móng tay sạch sẽ, bóng loáng của mình, môi khẽ nhếch.

Đêm qua, trước mặt tất cả cung tần, nàng đã thẳng thắn nói: “Người làm quân vương phải thưởng phạt phân minh, giận cá chém thớt lên người vô tội như vậy có khác gì những kẻ gian ác kia chứ?”

Trong tâm câu nói của nàng chính là ba chữ “người vô tội”(*) kia.

(*)无辜: người vô tội. Bản gốc tiếng Trung là 2 chữ, ở đây editor nói là 3 chữ theo tiếng Việt cho các bạn đỡ thắc mắc.

Bi kịch của tam công chúa chỉ sợ đến nay vẫn là vết thương khó khép miệng trong lòng hắn. Nàng biết rõ hắn vẫn luôn oán giận Lâm tiệp dư, giận nàng vì muốn giết hắn mà lại đem con gái vô tội liên lụy vào, thật không xứng làm mẹ.

Cho nên, chỉ cần có thể, hắn nhất định sẽ không để người khác cũng phải trải qua kiếp nạn này.

Cho dù đối phương chỉ là một hoạn quan hèn mọn.

Lúc đó, hắn đang nổi giận, mất đi lý trí. Nhưng nếu đánh chết hoạn quan kia thật, đợi lúc sau nghĩ lại, hắn nhất định sẽ hối hận. Cho nên người khuyên can hắn, không những không phải chịu phạt mà còn có thể lấy được thiện cảm từ hắn.

Hơn nữa, nàng đã suy xét nhiều lần rồi mới nói lời kia, mỗi một chữ đều phỏng đoán tâm tình của hắn.

Từ kết quả hiện tại mà xem xét, nàng hao tâm tốn trí tính toán cuối cùng không hề uổng phí.
Buổi chiều hôm đó, Dục thục nghi chủ động tới Hàm Chương điện, nói muốn trao đổi việc truy bắt hung phạm.
“Nhu uyển nghi trúng độc, bệ hạ phẫn nộ vô cùng, bổn cung thật sự lo lắng. Không biết Cố muội muội có cách tra ra hung phạm, giúp Nhu uyển nghi và tam hoàng tử đòi lại công lý?” Dục thục nghi vẻ mặt chân thành hỏi thăm.
“Thục nghi nương nương chấp chưởng quyền lực lục cung, nô tì tất nhiên sẽ răm rắp tuân theonương nương.” Cố Vân Tiện thần sắc cung kính “Việc này toàn bộ nghe nương nương phân phó.”
Những lời nàng nói đều nằm trong dự liệu của Dục thục nghi, Dục thục nghi vẫn tươi cười không đổi sắc, tiếp tục nói: “Muội muội từ chối như thế chính là ngươi không đúng rồi. Bệ hạ đã cho ngươi quyền trợ lực giải quyết chuyện lục cung, việc này chính là ngươi đang chấp hành nhiệm vụ.”
“Nương nương nói rất đúng, việc này nô tì tất nhiên sẽ có trách nhiệm.” Cố Vân Tiện không tự ti cũng không kiêu ngạo mà nói “Nhưng mà nô tì chỉ là giúp đỡ giải quyết chuyện lục cung, quyền định đoạt vẫn thuộc về nương nương ngài.”
Dừng một chút, môi nàng hé ra nụ cười nhẹ nhàng “Đạo lý này, có lẽ bệ hạ cũng biết rõ.”
Nét cười của Dục thục nghi hơi thu lại “Muội muội đây là có ý gì?”
Cố Vân Tiện chỉ cười không nói.
Dục thục nghi nhìn nét mặt nàng, ánh mắt lạnh xuống, cất giọng mỉa mai: “Thì ra đây mới là mục đích của ngươi.”
Nàng còn đang lấy làm lạ, sao đêm qua Cố Vân Tiện lại hảo tâm như vậy? Lại chủ động lui lại, buông tha cơ hội đứng ngang hàng cùng nàng.
Thì ra nàng (CVT) không phải không muốn cùng nàng (DTN) địa vị ngang hàng, là căn bản không cho phép có người cùng nàng phân quyền!
Chủ động biểu lộ mong muốn làm phụ tá, một mặt chiếm được hảo cảm của bệ hạ, mặt khác còn có thể đem phiền toái lớn ngay trước mắt ném cho nàng. Đợi nàng nghĩ nát óc không tìm ra hung thủ hạ độc Nhu uyển nghi, nàng ta lại thừa nước đục thả câu. Với mức độ sủng ái hiện tại bệ hạ dành cho nàng ta, nàng làm không tốt thì bệ hạ sẽ thật sự đem quyền hành lục cung giao cho một mình nàng ta. Thật là tham vọng cực kỳ!
“Nương nương hiện tại nhất định đang nghĩ, nô tì đêm qua đều là làm bộ làm tịch, làm như vậy là để hãm hại nương nương vào cảnh

nguy hiểm” Cố vân Tiện cười không ngừng “Có phải thế không?”
Dục thục nghi lạnh lùng nhìn nàng.
Cố Vân Tiện nhìn thấy ánh mắt bày tỏ phân nửa cảm xúc chân thực hiếm có của nàng, trong lòng nhẹ nhàng mỉm cười một cái.
Nếu như nói, trong tất cả những người nàng quen biết, nếu như Cảnh Phức Xu là người có thể nhẫn nại nhất thì Thẩm Trúc Ương chắc chắn là kẻ ngụy trang giỏi nhất. Nàng mạnh vì gạo, bạo vì tiền, khôn khéo giỏi giang, đối với bất luận kẻ nào cũng đều cười như gió xuân.
Nàng còn nhớ rõ, chính mình gả vào Đông cung ngày thứ hai, nàng ta dùng thân phận lương đễ vấn an nàng, lúc quỳ xuống kính trà, bên môi nàng ta mang theo vẻ tươi cười, kính cẩn vô cùng. Khi đó, nàng suýt nữa cho rằng nàng ta là người dịu dàng vô hại.
Hôm nay cuối cùng cũng bức được nữ nhân giảo hoạt này lộ ra vài phần chân thật, lời tiếp theo nàng cũng dễ nói rồi.
“Trúc Ương.” Cố Vân Tiện chậm rãi nói, quả nhiên chứng kiến Dục thục nghi thần sắc biến đổi “Ta vẫn thích gọi ngươi như vậy.”
“Ta vẫn luôn một mực suy nghĩ, giữa chúng ta tại sao lại biến thành như vậy.” Cố Vân Tiện thong thả nói “Kỳ thật tỉ mỉ mà nói, thời gian ta và ngươi ở chung là dài nhất đấy. Lúc trước ở Đông Cung, quan hệ chúng ta không được xem là tốt nhưng cũng chưa từng xảy ra thù oán lớn nào. Ta từng nghĩ rằng, chúng ra cho dù không thành bạn bè, ít nhất cũng sẽ trở không thành kẻ thù của nhau.”
“Đương nhiên, ta cũng rõ ràng, ở vào vị trí kia, rất nhiều quyết định đều là tình thế bắt buộc, không phải do chính mình.” Cố Vân Tiện nói khẽ, “Cho nên, cho dù lúc trước ngươi lén lút làm gì, ta cũng có thể không để ý.”
Ngữ khí ý vị sâu xa mà kéo dài, “Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, ngươi hi vọng ta không để ý.”
Tay phải Dục thục nghi nắm lấy chén sứ màu tím nhạt, nhẹ nhàng miết trong tay, cảm giác mát lạnh thấm vào cơ thể.
“Hôm nay ăn trưa xong, ta đã lệnh cho người mang đến bản ghi chép ẩm thực hàng ngày của Nhu uyển nghi, còn tra hỏi nữ quan chưởng sự Di Tương điện, đều không phát hiện khác thường. Về sau nghe nói Dục thục nghi hôm nay sáng sớm cũng đã làm như vậy rồi.” Cố Vân Tiện nói “Hiện tại Trúc Ương ngươi tìm đến ta, chắc trong lòng cũng hiểu rõ, chuyện này không có dễ tra như vậy.”
“Nguyệt Nương đã bởi việc như vậy mà bị tước cung quyền, Trúc Ương ngươi khẳng định không muốn dẫm lên vết xe đổ của nàng. Nhưng mà bệ hạ long nhan phẫn nộ, ai có thể ngăn cản được?”

Lời nàng nói mang theo hàm ý, Dục thục nghi cùng nàng đối mắt, nhớ tới đêm qua tại Di Tương điện, bệ hạ đang tức giận như vậy mà nàng hời hợt buông một câu liền cứu thoát tên hoạn quan vốn sẽ bị trượng đánh chết kia.
Thấy nàng hiểu ý của mình, Cố Vân Tiện thỏa mãn cười cười.
Quả nhiên, cùng người thông minh nói chuyện sẽ đỡ phí sức.
“Trong lòng ta chỉ có một kẻ thù không đội trời chung.” Cố Vân Tiện chậm rãi đứng dậy, quỳ xuống bên cạnh nàng, cầm tay phải của nàng, “Ta hi vọng, Trúc Ương ngươi đừng biến thành kẻ thứ hai.”
Dục thục nghi ngước mắt, cặp mắt phương vốn xinh đẹp hớp hồn như vậy lúc này lại tràn đầy cảm xúc khó tả.
“Đây là uy hiếp?” Nàng thản nhiên nói.
“Không, đây là thương lượng.” Cố Vân Tiện nhướng mày “Ta biết rõ Trúc Ương ngươi vô cùng thông tình đạt lý, nhất định sẽ không để ta thất vọng.”
Dục thục nghi lặng lẽ đứng lên, quay người liền đi. Cố Vân Tiện không ngăn nàng, bưng lên một ly trà, chậm rì rì thưởng thức một ngụm.
Dục thục nghi đi được vài bước bỗng nhiên lại ngừng lại. Trước mắt nàng là bức rèm che bằng ngọc xanh, mã não và lưu ly xâu thành, nương theo gió đụng vào nhau, phát ra âm thanh trong trẻo êm tai. Chiếc đỉnh vàng tỏa ra khói nhẹ lượn lờ, hít sâu, tràn đầy mùi hương thơm ngát của Đỗ Nhược Chi Lan.
“Ý của ngươi ta hiểu.” Cố Vân Tiện nghe thấy thanh âm bình tĩnh của Dục thục nghi, “Ta có thể đáp ứng ngươi, không đối địch với ngươi nhưng ngươi cũng phải nhớ rõ lời hứa của mình.”
Cố Vân Tiện cầm chiếc chén, hé ra vẻ ung dung tươi cười “Cái này là hiển nhiên.”
Đầu tháng mười một năm Vĩnh Gia thứ ba, tiền triều cùng hậu cung xảy ra rất nhiều đại sự.
Trên triều đình, Ninh Vương bị tình nghi cấu kết cùng tả tướng Chu Thế Đảo, mưu hại quân vương. Bởi vì giám quan Thôi Sóc vạch tội, người đang ở đầu sóng ngọn gió Chu Thế Đảo lại bị đẩy ra lần nữa. Nhưng cho dù ngôn quan có chỉ trích Chu Thế Đảo như thế nào, bệ hạ vẫn vô cùng tín nhiệm hắn, lần lượt bác bỏ từng giám quan. Thái độ thiên vị quá đáng như vậy không những không giảm bớt thế cục, ngược lại càng khơi thêm sự bất mãn của quần thần, chỉ trích Chu Thế Đảo không giảm trái lại còn tăng.
Chu Thế Đảo vốn là cáo bệnh xin nghỉ phép, qua nửa năm một năm liền có thể trở về. Hôm nay, dưới tình huống như vậy, không thể

không sửa lại lời nói, trực tiếp thỉnh cầu cáo lão hồi hương. Bệ hạ liên tục giữ lại, nhưng ý hắn đã quyết, chỉ chờ bệ hạ đáp ứng.
Ngày thứ ba sau khi Chu Thế Đảo rời đi, hoàng đế hạ chỉ tuyên bố: " Ninh Vương ích kỷ thiển cận, nhiều lần phạm thượng, hôm nay lại có lòng mưu nghịch, thực đáng tru di. Nhưng trẫm niệm tình huynh đệ, rộng lượng khoan hồng, đặc biệt lệnh hắn đến Chiêu lăng vì tiên đế thủ lăng ba năm, lấy đó mà chuộc tội."
Quần thần nghe thấy xử lý như vậy liền biết Ninh Vương đời này không có gì trông cậy vào rồi. Thủ lăng nói ra là ba năm, nhưng mà bệ hạ chưa lên tiếng, hắn liền chưa thể trở về. Có lẽ nửa đời sau đều phải ở Chiêu Lăng lạnh lẽo qua ngày.
Chuyện huyên náo, ầm ĩ, oanh liệt nhìn như đã hạ màn nhưng mà người tinh ý không khó phát hiện, còn rất nhiều điểm đáng ngờ chưa tra ra. Sau lưng Ninh Vương rốt cuộc còn ai làm chủ, nếu có người xúi giục thì là ai, tại sao bệ hạ không truy cứu đến cùng…những vấn đề này vẫn đều là một bí ẩn.
Tiền triều biến đổi liên tục, hậu cung cũng biến động không kém. Đồ ăn của Tam Hoàng tử bị người ta hạ độc, Nhu uyển nghi ăn nhầm suýt mất mạng. Bệ hạ vì thế mà long nhan giận dữ, trách cứ người đang chấp chưởng hậu cung là Dục thục nghi và Minh sung nghi, đồng thời tước quyền hỗ trợ xử lí việc lục cung của Minh sung nghi, chuyển giao quyền cho Nguyên quý cơ.
Nguyên quý cơ sau khi tiếp nhận, cùng Dục thục nghi tra rõ toàn bộ chuyện này. Nhưng mà tra đến tra đi, lại không tìm được chút dấu vết nào, chất độc kia như thể tự dưng chui vào trong chén Tam hoàng tử vậy.
Bất đắc dĩ, hai người cuối cùng chỉ có thể cùng nhau quỳ gối trong Đại Chính cung, dập đầu thỉnh tội trước hoàng đế: "Nô tì vô năng, phụ sự giao phó của bệ hạ."
Hoàng đế phất tay ra hiệu các nàng ngẩng đầu: "Vân nương nàng không cần tự trách. Nội cung lúc trước cũng không phải do nàng quản lí, sự tình xảy ra rồi nàng mới tiếp nhận, nhất thời tìm không ra manh mối cũng là bình thường." Ánh mắt hoàng đế chuyển sang nhìn Dục thục nghi "Huống hồ, hậu cung lúc trước buông thả như vậy, cho dù có manh mối, chỉ sợ cũng đã bị tiêu hủy."
Dục thục nghi không phản bác được, chỉ có thể cúi đầu trầm mặc.
"Trúc Ương, nàng lui ra đi." Hoàng đế nhìn sổ con trong tay, thản nhiên nói.
Dục thục nghi đứng dậy hành lễ, lại nhìn vẻ mặt ôn hòa của Cố Vân Tiện, trong lòng không rõ cảm giác gì.

Nàng biết rõ, nếu không phải Cố Vân Tiện cùng mình thỉnh tội với bệ hạ, hắn cũng không dễ dàng như thế khoan thứ cho nàng. Cái gọi là ném chuột sợ vỡ bình, hắn không nỡ trách phạt nàng ta, vì vậy nàng cũng được miễn tội theo.
Nàng thực không biết bản thân có nên vui hay không nữa.
HẾT CHƯƠNG 41

CHƯƠNG 42

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 42: TÌNH HÌNH

Edit: Yến Tử

[Nguồn edit :]

Sau khi bóng dáng Dục thục nghi đi khuất, hoàng đế đưa mắt nhìn về phía bóng hình xinh đẹp, an tĩnh, ôn hòa đang thản nhiên đứng yên, tựa như một luồng ánh sáng êm dịu đẹp đẽ nhất.

“Tới mài mực.” Hắn thuận miệng sai bảo, cúi đầu xuống chăm chú xem sổ con.

Khẩu khí của hắn so với khi nãy nói chuyện với Dục thục nghi một trời một vực, quá mức tùy ý, cũng làm cho Cố Vân Tiện sinh ra một loại ảo giác, dường như hai người là vợ chồng tân hôn khăng khít, thân mật.

Do dự giây lát, nàng đứng trước bàn sách, bàn tay trắng nõn cầm lên một đoạn chu sa, chậm rãi bắt đầu mài mực.

Nghiên mực Đoan Khê bằng đá kiên cố, trơn bóng, tinh tế, dùng nó mài mực không chỉ ra mực nhanh hơn, mực lại trơn mịn, viết trôi chảy. Lúc này trong nghiên mực đen nhánh, chu sa đỏ thẫm chậm rãi chảy ra như máu, khiến người nhìn thấy mơ hồ hoảng sợ.

Cố Vân Tiện không ngừng động tác nhưng suy nghĩ trong đầu lại hơi bay bổng.

Nàng nhớ tới mấy ngày trước đây, A Từ hoang mang hỏi nàng: “tiểu thư, vì sao chúng ta phải giúp Dục thục nghi thoát khỏi khốn cảnh? Chúng ta sao không dứt khoát nhân cơ hội này chiếm luôn quyền chưởng quản hậu cung từ nàng ta, như vậy hậu cung sẽ giống như lúc trước, toàn bộ đều nghe theo một mình tiểu thư!”

Lời nói ngây thơ như vậy, lại để cho nàng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu: “Ngươi nha, thật là một chút tiến bộ cũng không có.” Thở dài, “Chuyện gì cũng không thể làm quá tuyệt tình, bằng không chỉ có thể đem người vốn có thể cùng tồn tại với mình, triệt để trở thành đối địch. Kẻ thù lớn nhất của ta chỉ có một mình Cảnh Phức Xu, muốn diệt trừ nàng ta thì không thể gây ra quá nhiều thù hằn.”

Giờ đây trong nội cung này, Trang lệnh nghi cùng Nhu uyển nghi đều đã là người của nàng, Định mỹ nhân là tay chân của Cảnh Phức Xu, khó có thể tranh thủ. Về phần Khương Nguyệt Thường, hai người bọn họ chẳng khác nào thù sâu như biển, không thể có khả năng liên minh. Cho nên, người nàng cần để tâm nhất là Dục thục nghi.

Thẩm Trúc Ương này luôn tỏ ra khôn khéo, thâm trầm lại tâm cao khí ngạo mà lòng đa nghi cũng rất lớn. Nàng ta sẽ không dễ dàng đáp ứng hợp tác cùng mình. Cố Vân Tiện lần này hao hết tâm tư cũng chỉ có thể ép nàng đáp ứng không đối địch cùng mình, những việc phải làm tiếp theo còn rất nhiều.
Chóp mũi hoàng đế ngửi được không phải hương thơm nồng nàn như lan mà là mùi thơm nhẹ nhàng thanh mát từ tay áo nàng. Nghĩ đến nàng đang đứng bên người, dịu dàng vì hắn mài mực, đôi mắt trong trẻo chăm chú nhìn mình, trong lòng liền vui sướng nói không lên lời.
Hồi nhỏ đọc sách, đọc thấy "Tay áo đỏ thêm hương", cảm thấy từ những con chữ kia tản ra cảm giác phong lưu, lịch sự, tao nhã khó tả, trong lòng cũng từng muốn như vậy. Nhưng đến lúc chính mình đọc sách lại luôn chê thiếp phi hầu hạ ở bên quá mức chướng mắt nên đành thôi.
Hôm nay đã cách nhiều năm, hắn không ngờ mình có thể trải nghiệm cảm xúc như trong sách. Người ấy làm bạn, thì ra làm cho tâm thần sung sướng đến vậy. Hắn thậm chí cảm thấy chỉ cần nàng vĩnh viễn ở bên hắn hắn có thể làm được mọi chuyện.
Liếc mắt sang bên cạnh, vừa hay nhìn thấy ngón tay nhỏ nhắn, mềm mại trắng nõn của nàng cầm một đoạn chu sa đỏ thẫm. Màu sắc đối lập mãnh liệt lại lộ ra vài phần quyến rũ.
Hắn cảm giác mình chắc chắn điên rồi, một đôi tay cũng thấy quyến rũ, trong lòng như có ngàn vạn con kiến đang bò, không đè nén được sự nôn nóng trong lòng.
Muốn ngẩng đầu nhìn nàng, rồi bỗng nhiên nổi lên một chút suy nghĩ hơn thua: nếu hắn vẫn không nói gì, nàng có thể gọi hắn trước hay không?
Trước mặt là trang giấy trắng, bên trên mỗi câu mỗi chữ đều đàm luận quốc gia đại sự. Thế nhưng hắn lại cảm thấy càng ngày càng khó tập trung, những con chữ chậm rãi tản ra, hiện lên khoảng trắng giống như gương mặt trắng trong, thuần khiết, dịu dàng kia.
Hắn ngẩng mạnh đầu, nhìn về người bên cạnh thấy nàng cụp mắt xuống, vô thức mài mực, thần trí không biết bay bổng chốn nào.
Hắn bỗng cảm thấy buồn bực.
Nàng đang nghĩ gì? Hắn vì nàng mà tâm tư xáo trộn mà nàng rõ ràng đang ở cạnh hắn lại nghĩ đến chuyện khác.
Hắn tưởng rằng "tay áo đỏ thêm hương" là lưỡng tình lưu luyến ai ngờ "tay áo đỏ thêm hương" kia lại không yên lòng, lơ đễnh.
Hắn vừa rung động hóa ra lại là tự mình đa tình.

Thấy lâu không nghe tiếng lật số con, nàng chợt bừng tỉnh, lúc này mới phát giác hắn đã ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn nàng bằng đôi tròng mắt đen sâu thẳm, lạnh lẽo.
“Bệ hạ?” Nàng nhẹ giọng gọi.
Hắn nhìn nàng một lát, phối hợp cúi đầu, tiếp tục xem sổ con.
Lòng nàng hoang mang, không biết mình chọc phải hắn lúc nào, cũng không dám tùy ý mở miệng.
Thư phòng nhất thời yên tĩnh đến đáng sợ.
Không giống sự yên tĩnh ban nãy, sự yên ắng lúc này là một loại cảm giác im lặng tựa như cả không khí cũng ngưng trệ khiến cho người ta cảm thấy bất an.
Lữ Xuyên đứng hầu một bên, thấy tình huống không tốt, nháy mắt với Cố Vân Tiện. Nhìn thấy ánh mắt hắn, Cố Vân Tiện tự dưng lóe ra linh cảm, bỗng chốc hiểu được.
“Bệ hạ, nô tì gần đây còn học làm điểm tâm với người của Thượng Thực cục, bệ hạ có muốn nếm thử không?”
Hoàng đế nghiêm túc lật hết sổ con trong tay, lưu lại một câu chỉ thị thật dài, lúc này mới ngẩng đầu, mặt không biểu tình “Vậy thì nếm thử xem.”
Điểm tâm đã làm xong tại Hàm Chương điện, đựng trong hộp một đường mang đến. Lúc này được hoàng đế phân phó, Lữ Xuyên lập tức đón lấy chiếc hộp, cẩn thận nếm thử xong mới dâng lên hoàng đế.
Trên chiếc đĩa sứ trắng nhỏ bày tám miếng bánh ngọt vàng óng. Hắn gắp lên một miếng bỏ vào miệng. Miếng bánh mềm ngọt, cắn vào miệng còn hơi chua và ngăm ngăm đắng nhưng để lại dư vị rất tốt.
Điểm tâm này vốn dùng gạo nếp, quả chua trộn cùng đường trắng cùng các loại gia vị tạo thành. Nô tì nếm qua cảm thấy thật ngon miệng liền muốn làm cho bệ hạ thử một lần. Về sau lúc bắt tay vào làm thật, ý tưởng bộc phát, thêm chút bạch quả bọc hạt ý dĩ, kẹp vào trong cùng cho nên khi cắn đến cuối cùng sẽ thấy một chút đắng chát. Cố Vân Tiện mỉm cười nói “Nô tì gọi nó là “Ngàn dặm thiền quyên” bệ hạ thấy sao?”
“ Ngàn dặm thiền quyên?” Hắn thản nhiên nói “có cách giải thích nào không?”
Cố Vân Tiện nói: “Bệ hạ xem bánh ngọt này hình tròn, màu vàng không giống trăng đêm trung thu sao?” Âm thanh vang lên có chút buồn bã “ Đêm trung thu là thời khắc đoàn viên của cả nhà nhưng mà luôn có người trời đất cách biệt, khó gặp được nhau. Cho nên

bánh này có ngọt, có chua, có đắng, ngũ vị đầy đủ giống như trải nghiệm nhân sinh vậy.”
Hoàng đế nghe thế cảm thấy hơi lạ, nâng mắt nhìn về phía nàng, đã thấy mắt nàng hoảng hốt, mang theo tưởng niệm khôn cùng.
“Nàng lại đang nhớ tới mẫu hậu sao?” Hắn cầm chặt tay của nàng.
“Vâng.” Nàng gật đầu “Khi làm món điểm tâm này, nô tì luôn một mực nhớ về Người.”
Hắn nhìn nàng cau đôi mày, trong đầu hiện lên một câu “đôi mày đẹp khẽ nhíu”, cảm giác không vui vừa nãy nháy mắt tan thành mây khói.
Đưa tay ôm nàng vào lòng “Đừng khổ sở nữa, đã có trẫm bên cạnh nàng.”
“Nhưng dù sao bệ hạ cũng không thể lúc nào cũng ở cạnh nô tì.”
Nàng dựa vào ngực hắn, nhỏ giọng nói “Năm nay là năm đầu tiên nô tì không cùng cô cô đón Trung thu kể từ khi mười ba tuổi vào cung.”
Hắn nhận ra sự bi thương trong lời nói của nàng, lòng cũng thấy khổ sở. Trung thu đêm đó, hắn ngại tình thế, không nên thân mật quá mức với nàng cho nên không đi Hàm Chương điện. Song khi hắn ngồi ở trong Đại Chính cung, nhìn trăng trên cao, trong lòng sao lại không buồn bã, lạc lõng?
Có lẽ đêm đó, hai người nên ở bên nhau mới đúng. Cần gì quản ánh mắt người bên cạnh hay là thế cục tiền triều, hắn chỉ muốn cùng nàng bên nhau, hoài niệm thân nhân của bọn họ, dựa sát vào nhau.
“Lúc nãy khi nô tì mài mực cho bệ hạ, nghĩ đến mang điểm tâm, nhất thời thất thần nhớ lại lúc trước nô tì cũng hầu hạ cô ghi chép tại Tiêu Phòng điện.” Cố vân Tiện buồn bã nói, “Quả nhiên là dường như đã qua mấy đời.”
Hắn nghe được lời nàng, cảm thấy sự lo lắng được tháo gỡ, mọi thứ sáng tỏ. Thì ra là như vậy, nàng chẳng qua chỉ nhớ tới mẫu hậu. Tất cả do hắn suy nghĩ nhiều.
Hai người dựa vào nhau, chậm rãi dùng hết đĩa điểm tâm, Cố Vân Tiện lại sai người dâng lên súp nàng làm, hoàng đế rất nể tình mà dùng non nửa chén.
Cố Vân Tiện thấy tâm tình hắn tốt lên, nhẹ nhàng thở ra.
Thời gian đã muộn, Lữ Xuyên thấp giọng hỏi hoàng đế muốn đi nghỉ hay chưa. Hoàng đế quay đầu, vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười của Cố Vân Tiện. Nàng đứng bên đèn, lộ ra tóc mai đen nhánh, môi hồng răng trắng, quyến rũ vô cùng.
Hắn nhớ tới lúc nãy, ngón tay nhỏ nhắn mềm mại cầm chu sa, hết sức xinh đẹp.

“ừm, nghỉ ngơi.” Hắn nói xong tiến lên vài bước đến bên cạnh Cố Vân Tiện “Trẫm bỗng nhiên muốn nhìn nàng viết chữ rồi, thay trẫm chép một bài thơ.”
“Ngay bây giờ ạ?” Hắn không phải đã phân phó muốn đi nghỉ sao?
“Một bài thơ mà thôi, không tốn bao nhiêu thời gian đâu.”
Nàng thấy cũng đúng, bước đến bàn sách, hắn cười đứng một bên, bắt chước nàng khi nãy, giúp nàng mài mực.
Nhấc bút lông, chấm mực trong nghiên, nàng hỏi “Bệ hạ muốn bài thơ nào?”
“Ừm, ghi thơ 30 vần đi”
Tay nàng cứng đờ lại.
“Sao thế?” Hắn cười đến xấu xa.
“Bệ hạ…” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, cắn môi.
Hắn bị động tác của nàng khiến cho tâm thần run lên, chậm rãi đi qua, ôm nàng từ phía sau “Sao? Không muốn viết?”
“Nô tì không biết.”
“Nói dối.” Hắn cười nhẹ, “nàng chắc chắn biết.”
Thấy nàng không nói, hắn cầm chặt tay nàng “Nếu không biết thật thì trẫm dạy cho nàng.”
Bút lông lướt trên giấy, mỗi chữ mỗi câu, kể ra một câu chuyện vô cùng ướt át:
“ Vi nguyệt thấu liêm long
Huỳnh quang độ bích không
Dao thiên sơ phiêu miểu
Đê thụ tiệm thông lung…”
(*) thứ cho editor tài năng có hạn, tuôi k dịch thơ được, dịch nghĩa ra không hay lại hại não mà quan trọng là mất đi vần điệu bài thơ. dịch thơ thì thôi, tuôi chịu hẳn=)))) nên để nguyên thơ chữ hán. Bà con cứ đọc tạm đi =)))))
“Thơ 30 vần” là tác phẩm của thi nhân thời Đường: Nguyên Chẩn, nói về Trương Sinh gặp mỹ nhân, hai người vừa thấy đã yêu, tiếp theo là câu chuyện đoàn tụ. Toàn bài thơ dùng câu từ lớn mật miêu tả tư thái mỹ nhân lúc đoàn tụ, bị người đương thời khiển trách là “dâm ngôn”. Đây chính là bài thơ bị chính người đọc sách ghét bỏ nhưng hoàng đế lúc còn nhỏ đọc được lại cảm thấy vô cùng thú vị. Tài tử phong lưu vô tình gặp được tiên tử, một đêm hoan hảo. Đây chính là diễm ngộ mà nam nhân nào cũng muốn, hắn cũng không ngoại lệ.
Sở dĩ nhớ tới bài thơ này là vì hắn đột nhiên cảm thấy so với Vân Nương trước kia, Vân Nương hiện tại làm cho hắn hoàn toàn mê muội thật giống như tiên tử trời ban.

Áo trắng như tuyết, giẫm lên ánh trăng nhanh nhẹn bước tới, bắt lấy hồn hắn.
Thơ dần dần chép đến đoạn cuối, hai má Cố Vân Tiện cũng càng ngày càng hồng, tay rung không ngừng, mấy lần suýt ném bút đi.
Nhưng mà hoàng đế nhìn như thong dong, tay lại nắm nàng thật chặt, không cho nàng lui bước.
“Hí điều sơ vi cự
Nhu tình dĩ ám thông
Đệ hoàn thiền ảnh động
Hồi bộ ngọc trần mông
Chuyển diện lưu hoa tuyết
Đăng sàng bão khỉ tùng
Uyên ương giao cảnh vũ
Phỉ thúy hợp hoan lung
Mi đại tu tần tụ
Thần chu noãn canh dung
Khí thanh lan nhụy phức
Phu nhuận ngọc cơ phong.”
Nàng bỗng nhiên tránh hắn, hai má đỏ bừng, hai tay chống trước ngực hắn, cúi đầu không dám nhìn hắn.
“Sao không viết nữa?” Hắn nói, mở miệng mới cảm giác giọng mình đã hơi khanf khan.
Nàng thở phì phò, không nói lời nào.
Hắn đưa ngón tay dài vuốt ve trán nàng, xuống hai má rồi xuống cằm, cuối cùng miết lên đôi môi đỏ tươi: “Không muốn viết thì thôi vậy.”
Hắn ôm lấy nàng, đi về phía đông điện.
“Chuyển diện lưu hoa tuyết
Đăng sàng bão khỉ tùng”
Hắn đặt nàng trên chiếc giường rộng lớn.
“Uyên ương giao cảnh vũ
Phỉ thúy hợp hoan lung
Mi đại tu tần tụ
Thần chu noãn canh dung
Khí thanh lan nhụy phức
Phu nhuận ngọc cơ phong.”
Hắn từ từ cởi váy nàng, lột chiếc áo ngực trắng tinh ra. Da thịt nữ nhân trắng muốt như ngọc, bên trên có nhụy hoa đỏ tươi, khiến người ta sinh lòng yêu thích.
Ngón tay hắn mơn trớn từng tấc da thịt nàng, mang theo vẻ trêu chọc làm cho nàng phát ra tiếng ngâm khẽ.

Cố Vân Tiện cảm giác mình như biến thành một con rắn đang trúng hùng hoàng, chỉ có thể không ngừng giãy dụa thân thể hòng thoát khỏi cảm giác khô nóng.
Hắn vốn định sẽ từ từ đến, lại bị động tác của nàng khiến cho không kiềm nổi, thở hổn hển chửi thề một câu liền mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể nàng.
Hai chân thon dài của nàng quắp lên eo hắn, theo động tác của hắn lên xuống không ngừng. Lúc hoan ái nàng luôn thẹn thùng, nhắm mắt không dám nhìn hắn. Lúc trước hắn vẫn tùy nàng, hôm nay không biết làm sao, hắn lại buộc nàng mở mắt.
Dưới ánh đèn mờ, khuôn mặt hắn anh tuấn vô cùng, bên trên còn mướt mát mồ hôi. Một đôi mắt làm xiêu hồn người chăm chú nhìn nàng, bên trong không hề che giấu vẻ khiêu khích cùng chinh phục.
Người đàn ông này chính là như vậy,bình thường đã tùy ý, khi động tình lại càng làm càn. Chỉ nhìn mắt hắn cũng khiến nàng đỏ mặt tim run, không biết phải làm sao.
Nàng mắc cỡ không chịu nổi, co người lại muốn trốn đi. Thế nhưng hắn càng mạnh mẽ nhéo eo nàng đâm tới, còn liên tục đọc bên tai nàng bài thơ “dâm ngôn” kia bằng thanh âm khàn khàn của nam tử lúc động tình
“…Vô lực thung di oản
Đa kiều ái liễm cung
Hãn quang châu điểm điểm
Phát loạn lục tùng tùng
Phương hỉ thiên niên hội
Nga văn ngũ dạ cùng
Lưu liên thì hữu hạn
Khiển quyển ý nan chung.”
“Bệ hạ, xin ngài đừng…” Nàng rốt cục chịu không nổi, khóc cầu xin tha. Hắn bị tiếng khóc của nàng kích thích, cảm xúc hung phấn đến tột cùng, ôm chặt nàng kêu một tiếng, thân thể chậm rãi mềm nhũn ra.
Toàn thân nàng không có chút lực nào, mặc kệ hắn ôm mình. Hắn vuốt ve khuôn mặt nàng, trên mặt ướt át không biết là nước mắt hay mồ hôi.
Ban nãy nàng khóc quá dữ, thỉnh thoảng còn nức nở một tiếng. Hắn nghe thấy mà đau lòng, đồng thời thân thể lại xôn xao, lại muốn tới một lần nữa.
Trong đầu hắn hiện lên câu thơ kia :
“Phương hỉ thiên niên hội
nga văn ngũ dạ cùng

Lưu liên thì hữu hận
khiển quyển ý nan chung.”
Lúc lưu luyến có hận, lưu luyến khó tới cuối cùng.
Nghĩ đến hai canh giờ nữa phải buông nàng vào triều, hắn bỗng thấu hiểu những lời đó, cảm giác này trước nay chưa từng có.
Thì ra trên đời này thực sự có người như vậy, sẽ khiến ngươi hận đêm đẹp quá ngắn, chỉ nguyện vĩnh viễn bên nàng, quyết không xa rời.
HẾT CHƯƠNG 42

CHƯƠNG 43

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 43: MẤT KHỐNG CHẾ

Edit: Yến Tử

Tháng 11 qua đi lại đến thời điểm cả cung chuẩn bị đón năm mới. Tuyết rơi liên tiếp ba ngày, toàn bộ hoàng cung bao phủ màu trắng, dường như sau một đêm đã biến thành tiên đài.

Bởi vì Cố Vân Tiện trước nay sợ lạnh, Hàm Chương điện luôn đốt nhiều địa long, cả điện ấm áp như trong ngày xuân. Thượng Phục cục làm cho nàng rất nhiều quần áo mùa đông, Lý tư y tự mình đưa tới. Cố Vân Tiện nửa nằm trên giường quý phi, nghe Lý tư y kính cẩn, nịnh nọt nói: "Những y phục này là chút tâm ý của Tư Y tư đối với Quý Cơ nương nương, mong nương nương vui lòng nhận cho." Nàng mệt mỏi cười nhẹ " Các vị có lòng. Người đâu, nhận lấy."

Lý tư y không ngờ nàng tiếp nhận thoải mái như vậy, mừng rỡ dập đầu "Nương nương tiếp nhận, đúng là may mắn của toàn Tư Y tư chúng ta."

Cố Vân Tiện ra hiệu cho nàng ta đứng lên, lại hỏi thăm thêm đôi câu, Lý tư y mới xin cáo từ. Cố Vân Tiện gật đầu, giống như vô tình mà hỏi một câu "Đúng rồi, Tần tư y gần đây khỏe chứ?"

Lý tư y sững sờ, đáp: " Lúc trước bị nhiễm phong hàn, giờ vẫn còn tĩnh dưỡng, gần đây mọi việc lớn nhỏ của Tư Y tư đều do nô tì lo liệu."

"Thì ra là thế." Cố Vân Tiện hiểu rõ.

Sau khi Lý tư y rời đi, A Từ dâng cho nàng một ly trà nóng. Cố Vân Tiện cầm lấy nhưng không uống, đôi mắt nặng nề mang vẻ suy nghĩ.

Người của Thượng Phục cục đều biết, Tần tư y lúc trước là người của nàng, trước khi nàng lấy được cung quyền còn từng chủ động muốn đến bái kiến nàng, chỉ là nàng vì tránh tai mắt của người ta nên mới cự tuyệt.

Thế nhưng hôm nay Thượng Phục cục tới tặng lễ cho nàng, cơ hội tốt như vậy nàng ta sao lại bỏ qua, không đi cùng Lý tư y?

Lẽ nào hoàn cảnh không cho phép nàng ta đi nịnh nọt chủ cũ của mình?

Xem ra tại Tư Y tư hiện giờ, tình cảnh nàng ta rất khó khăn. Cái gọi là bị phong hàn, rốt cuộc có mấy phần thực mấy phần giả còn chưa biết được.

"Tiểu thư, cháo mồng 8 tháng chạp đã chuẩn bị xong, có cần mời hai vị Trang lệnh nghi với Nhu uyển nghi tới dùng cùng không ạ?"

腊八粥[làbāzhōu] cháo mồng 8 tháng chạp (dùng nếp, đậu, và các loại quả khô như táo, hạt dẻ, hạt sen…nấu thành. Bắt nguồn từ Phật giáo, tương truyền Thích Ca Mâu Ni đắc Đạo vào ngày này, nên chùa chiền nấu cháo cúng Phật, về sau trong dân gian lưu truyền mãi thành tục lệ)
Nàng sững sờ "Cháo mồng 8 tháng chạp?"
Đúng rồi, hôm nay là ngày mồng 8 tháng chạp, vậy mà nàng quên mất.
Hàm Chương điện vẫn ấm áp như mùa xuân, nàng lại bắt đầu cảm thấy lạnh.
Lúc trước nàng đã không thích mùa đông, bây giờ càng ghét. Thời tiết rét lạnh như vậy khiến nàng không kiềm được nhớ tới năm trước, nhớ tới Tịnh Sinh các rách nát hoang vu, nơi nàng bị nhốt lại, vượt qua mùa đông rét buốt nhất trong cuộc đời mình.
"Tham kiến bệ hạ!"
Bên ngoài bỗng truyền đến tiếng hô làm nàng giật mình, vội ra ngoài nghênh đón. Hoàng đế mặc áo choàng đen, bước đi giữa đám cung nhân đang quỳ, tiến vào trong điện.
"Nàng đốt nhiều Địa Long như vậy không sợ nóng sao?" Hắn cởi áo khoác, lộ ra thường phục màu nâu bên trong.
Cố Vân Tiện còn đang miên man suy nghĩ, hơi miễn cưỡng cười nói "Nô tì xưa nay sợ lạnh, bệ hạ biết mà."
Hắn không nhận ra nàng khác lạ, kéo tay nàng ủ ấm. Cố Vân Tiện thấy bàn tay hắn mát lạnh tựa như ngọc thạch, không khỏi nói "Bệ hạ muốn ấm tay không cầm bát canh nóng, lại đến giày vò nô tì."
Hắn nhướng mày cười "Trẫm chỉ cầm một chút thôi, Vân Nương sao lại keo kiệt thế?"
Cố Vân Tiện bất đắc dĩ, đành kệ hắn nắm "Bệ hạ sao bây giờ đã tới rồi, không cần phê sổ con sao?"
Sau chuyện của Chu Thế Đảo, chức vị tả tướng do nguyên Lại bộ Thượng thư Từ Khánh Hoa tiếp nhận. Tân quan thượng vị, đương nhiên nhiều vị trí phía dưới cũng theo đó mà thay đổi, tiền triều hôm nay hỗn loạn vô cùng.
Hắn không nên thanh nhàn như vậy mới đúng.
"Hôm nay là ngày mồng 8 tháng chạp, trẫm đặc biệt tới ăn cháo mồng 8 tháng chạp cùng nàng." Hoàng đế cười dí trán nàng, "Ăn xong sẽ đi."
Ngày mùng 8 tháng chạp có nguồn gốc từ Phật môn. Tương truyền mùng 8 tháng chạp là ngày kỉ niệm Phật Đà thành đạo, phật giáo gọi là ngày "Pháp bảo", dân gian tục xưng là "ngày mồng 8 tháng chạp".

Dân chúng vào ngày này ăn cháo mùng 8 tháng chạp đế chúc mừng thu hoạch, tế tự tổ tiên.
Bởi vì sản vật các nơi khác nhau, cháo mùng 8 tháng chạp cũng chia làm rất nhiều loại. Ở Dục Đô cháo mùng 8 tháng chạp phổ biến nhất là loại dùng hạt kê vàng, gạo trắng, gạo nếp, gạo kê, củ ấu mễ, hạt dẻ, đậu đỏ, mứt táo các loại…tất cả cho vào nước đun sôi, ngoài ra còn có nhân hồ đào đỏ, hạnh nhân, hạt thông và đường trắng để trang trí.
Cố Vân Tiện và hắn ngồi sau bàn ăn, trước mặt là hai chén ngọc sáng lung linh, bên trong chén đựng cháo mồng tám tháng chạp nóng hổi, trắng hồng đan xen nhau, màu sắc vô cùng đáng yêu.
Hoàng đế bưng chén, nếm một thìa, khen: " Mềm nhừ ngon miệng, tay nghề đầu bếp chỗ nàng không tồi."
Cố Vân Tiện cười cười, cũng bưng chén lên.
Ăn một miếng cháo, nàng cảm thấy họng như nghẹn lại. Đầu không tự chủ được mà nhớ lại kiếp trước, cũng là mùng tám tháng chạp, nàng quỳ gối trên nền gạch Tĩnh Sinh các lạnh buốt, chăm chú nhìn ra cửa chờ Lữ Xuyên đưa hoàng đế trở lại.
Sau đó Lữ Xuyên quay lại, nói cho nàng biết hắn không muốn thấy nàng, cho dù là lần cuối gặp mặt.
Năm đó, nàng không có cơ hội ăn cháo mùng tám tháng chạp, chỉ có một ly rượu độc.
Tiếng chén ngọc đặt mạnh lên bàn vang lên.
Hoàng đế quay đầu lại đã thấy Cố Vân Tiện nhếch môi, nhìn phía trước không nói một lời.
"Sao vậy?" Hắn nhíu mày, lòng thoáng qua chút bất an.
Nàng quay đầu, dùng ánh mắt lạ lẫm nhìn hắn. Ánh mắt trong vắt, lạnh lẽo, tựa như không biết hắn là ai.
Dương như ẩn trong ánh mắt đó còn có nỗi hận khắc cốt.
Trong nháy mắt, hắn cảm thấy sợ hãi.
Không kịp để hắn phản ứng, nàng đã bừng tỉnh, vội nói "Nô tì thất lễ trước thánh giá, kính xin bệ hạ thứ tội."
Hắn không nói gì, chỉ tập trung nhìn nàng. Nữ tử trước mặt cụp mắt, dịu dàng, kính cẩn chính là Vân Nương dịu dàng trầm tĩnh của hắn.
Không có gì khác thường, tất thảy đều bình thường, sự lạnh lùng khi nãy cứ như thể là ảo giác của hắn.
Sự bất an trong lòng càng lớn, theo đó là cảm giác bực bội không kiềm được.
"Làm sao vậy?" Hắn thản nhiên nói.
Nghe khẩu khí của hắn, nàng thầm thấy không ổn. Hôm nay mình không biết vì sao quá thiếu kiên nhẫn, luôn nhớ tới sự tình kiếp

trước. Vừa nãy lại lộ ra cảm xúc oán hận khó bình tĩnh, suýt nữa không khống chế được cảm xúc.
Có lẽ là thời gian này quá mức đặc thù, luôn khơi dậy trong đầu nàng hồi ức u ám kia.
“Nô tì…nô tì mấy ngày nay thân thể không khỏe, tinh thần hơi hoảng hốt cho nên mới thất thố như vậy.” Nàng nói khẽ.
Không thể lần nào cũng đem thái hậu ra làm cớ, sẽ không có tác dụng.
“Không khỏe?” Ý lạnh trong giọng nói của hắn chưa giảm “Thái y đã xem bệnh chưa? Nói như thế nào?”
“Vào mùa đông nên nô tì hơi mệt mỏi, hơn nữa còn bị phong hàn nhưng tất cả đều là bệnh vặt, điều dưỡng mấy ngày là khỏi.”
Hắn gật đầu “Nếu đã vậy nàng nghỉ ngơi cho khỏe đi, trẫm trở về.”
Nàng vốn muốn tiễn hắn đến cửa cung, nhưng còn chưa ra khỏi điện hắn đã nói “Sức khỏe không tốt thì đừng ra đứng gió.” Nàng đành đứng ở cửa đại điện, nhìn hắn mang theo đoàn tùy tùng dần dần ra khỏi tầm mắt.
Người hầu buông rèm ra, ân cần nói “Nương nương đừng đứng gió, coi chừng cảm lạnh.”
Đầu nàng đông đặc, chậm rãi đi vào trong điện.
“Thái hà, vừa rồi ta rất thất thố đúng không?”
Thải Gia do dự một chút rồi nói “Nương nương đột nhiên buông chén, lại như phát hỏa, hành động hơi thái quá…”
“Bệ hạ tức giận?”
“Nô tài thấy sắc mặt bệ hạ không tốt.” Ngập ngừng một chút “ Sao nương nương lại…”
“Là lỗi của ta…”
Là nàng không khống chế tốt, mới phạm phải sai lầm sơ cấp như vậy.
Nhưng mà không sao, còn có thể cứu vãn. Chỉ cần nàng từ nay để ý, nhất định sẽ có thể vãn hồi tình thế.
Từ lúc đi khỏi Hàm Chương điện, hoàng đế vẫn một mực không nói gì.
Trong kiệu ấm áp, hắn nhắm mắt trầm tư, khuôn mặt anh tuấn mà mê hoặc.
Hắn cảm giác mình mấy ngày nay hơi khác lạ.
Hôm nay hắn vốn nên ở Ly Tiêu điện nghị sự cùng Từ Khánh Hoa. Thế nhưng khi nhìn thấy tuyết rơi đầy trời bên ngoài lại tự dưng muốn đến Hàm Chương điện cùng nàng ăn chén cháo mồng tám tháng chạp, liền ra lệnh Từ Khánh Hoa chờ, mình lại lên kiệu quãng đường xa đến Hàm Chương điện.

Việc hao hết tâm tư để đổi lấy nụ cười của mỹ nhân lúc trước hắn cũng đã từng làm. Nhưng thời gian này thực sự không phải thời điểm thích hợp để làm chuyện đó.
Thực tế không nên làm vậy với Từ Khánh Hoa.
Từ Khánh Hoa là tân nhiệm tả tướng, ngoài mặt là người Bắc đảng, thực tế lại trung thành với hắn nhiều năm.
Trước chuyện Ninh Vương làm kinh giá ngự mã, hắn mặc dù không biết rốt cuộc là ai làm chủ sau lưng nhưng lại biết lợi dụng chuyện này đem đổ lên người Chu Thế Đảo.
Vốn đã bị giám quan Thôi Sóc vạch tội, lại thêm tội bị nghi hành thích vua, Chu Thế Đảo quả nhiên không chịu được, cáo bệnh về nhà.
Đối với Chu Thế Đảo mà nói, đây chính là một loại nhận thua.
Nhưng thắng lợi này còn kém xa những gì hắn mong chờ, cho nên nhất quyết không cho phép.
Thời gian sau đó, hắn một mặt vô thanh vô tức sai Ngự sử vạch tội Chu Thế Đảo, một mặt dùng thái độ bênh vực rõ ràng kích thích thêm nhiều người bất mãn hắn. Từ Khánh Hoa nghe hắn sai bảo, rải tin tức, ly gián vây cánh của hắn trong nội bộ Bắc Đảng. Cuối cùng làm cho Chu Thế Đảo không thể không cáo lão hồi hương.
Một đời quyền thần cứ thế suy sụp, hắn toàn thắng.
Nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, hắn rốt cục dùng năng lực của mình từng bước loại bỏ chướng ngại trước mắt, tiến gần tới lý tưởng của mình.
Đây là thời điểm hắn hăng hái nhất mới đúng.
Trước mắt lại thoáng hiện lên hình ảnh ánh mắt lạnh như băng của nàng, khiến lòng hắn nhâm nhẩm đau.
Thở sâu, hắn rốt cuộc rõ vì sao mình khó chịu rồi.
Hắn nhớ tới bóng hình nàng xinh đẹp trang điểm trước gương, nhớ tới tư thái nàng làm thơ, nhớ tới nàng cười mỉm nhẹ nhàng, giọng nói dịu dàng.
Khi còn bé, tiên sinh từng răn dạy hắn “Nữ sắc mê hoặc người, bao nhiêu quân vương đều vì vậy mà tên tuổi một đời bị hủy. Điện hạ nhất định phải ghi nhớ.”
Lúc ấy hắn chỉ thấy buồn cười. Nữ tử xinh đẹp trên đời này đương nhiên lúc nào cũng làm người ta vui sướng, thế nhưng đường đường một đấng trượng phu há có thể bị một nữ nhân khống chế cảm xúc, hỉ nộ ái ố đều phụ thuộc vào nàng?
Nếu như thế thật thì nam nhân đó cũng quá vô dụng rồi.
Thế nhưng mới giây trước, hắn bỗng nhiên phát giác,chính bản thân mình đang đi theo phương hướng nguy hiểm kia.

Hắn hôm nay quả thật là quá mức để ý nàng.
Đáng sợ hơn là, hắn để ý mình dường như không có được sự đáp lại giống như vậy.
Xa xa truyền đến bên tai tiếng tì bà, hắn mở to mắt, đập vào mắt là rèm che màu vàng sáng hình rồng.
Lữ Xuyên nghe được âm thanh trong kiệu liền tiến tới đến hỏi "Bệ hạ có gì sai bảo ạ?"
"Dừng kiệu."
Mười sáu kiệu phu nhẹ nhàng đặt kiệu xuống đất, cung nhân xốc rèm che lên, hoàng đế khom người ra ngoài, đứng ở trước kiệu không nói một lời.
"Bệ hạ, trời đông giá rét, xin người chú ý sức khỏe. Từ đại nhân vẫn đang chờ ngài trong Ly Tiêu điện, ngài vẫn nên nhanh chóng qua đó."
Hoàng đế im lặng, Lữ Xuyên còn muốn nói nữa đã thấy hắn khoát tay ngăn cản. Lữ Xuyên hơi sợ, lúc này mới phát hiện ánh mắt hoàng đế chăm chú vào một hướng khác, thần sắc khó dò.
"Bệ hạ, ngài đây là…"
Hoàng đế đột nhiên cất bước, không thèm để ý hắn, trực tiếp bước thẳng tới ngự hoa viên. Khi đến gần ngự hoa viên, vòng thêm hai lối rẽ liền thấy một nữ tử áo trắng đứng bên bờ hồ đưa lưng về phía bọn hắn đang gảy đàn tỳ bà.
Lữ Xuyên hiểu ra, thì ra hắn là nghe theo tiếng tỳ bà mà tới.
Hôm nay trời âm u, ngự hoa viên cũng tối mờ, nữ tử áo trắng ngay cả áo choàng cũng không mặc, ôm tỳ bà. Chỉ là một bóng lưng yểu điệu lại tựa như một tia sáng nhu hòa, chiếu sáng tất thảy quanh mình.
Tiếng tỳ bà lúc nhanh lúc chậm, ẩn chứa vô vàn tình ý, như khóc như than, như oán như mộ (ngưỡng mộ, yêu thích) làm cho người nghe thấy rầu rĩ.
Hoàng đế mặt không biểu tình, chỉ chậm rãi đi đến gần nàng, cuối cùng dừng sau lưng nàng ba bước.
Khúc ca hoàn tất, nữ tử áo trắng chậm rãi quay người nhìn hoàng đế, trầm mặc không nói.
"A Thù." Hắn mở miệng nói "Nàng sao lại ở chỗ này?"
Trinh tiệp dư nói khẽ "Nô tì gần đây vẫn luôn ở chỗ này ngắm cảnh, nghe tiếng gió thổi, có đôi khi gảy tỳ bà" Mỉm cười "nên là nô tì hỏi bệ hạ sao lại ở chỗ này?"
Hắn hơi nhếch khóe miệng "Nghe được tiếng tỳ bà của nàng nên tới đây."

Nàng ta “à” một tiếng, có chút cô đơn “Bệ hạ còn nhớ rõ tiếng tỳ bà của nô tì sao?”
“Đương nhiên.” Hắn mỉm cười nói “Cuộc đời trẫm chưa từng được nghe âm thanh nào hay hơn tiếng tỳ bà của nàng, đương nhiên không thể quên.”
Trinh tiệp dư cúi đầu, không nói gì.
Hắn nhìn ra thần sắc nàng ta khác thường, dịu dàng nói “Sao vậy, không vui?”
“Không, không phải.” Nàng ta ngẩng đầu, trong mắt có hơi ẩm ướt, “Nô tì vui mừng. Bệ hạ còn nhớ rõ tiếng tỳ bà của nô tì, điều này thật tốt. Cho dù sau này bệ hạ có quên mất nô tì, chí ít vẫn còn nhớ ca khúc nô tì từng đàn. Nghĩ như vậy là nô tì đã cảm thấy không uổng cuộc đời này rồi.”
Bông tuyết bay toán loạn, áo tơ trắng của nàng so với tuyết ngập trời còn sạch sẽ hơn. Mà nàng nhìn hắn trong trẻo như vậy, tựa như nắng sớm ngày xuân, bên trong là tình cảm chân thành mà sâu sắc.
Hắn bỗng nhiên nhớ lại mấy năm trước, hắn giờ tị ngày đó đỡ được một thân hình ngã xuống. Khi đó, nàng cuộn trong lòng hắn run rẩy như nai con bị kinh hãi.
“Nàng nói những lời ngốc nghếch gì vậy?” Hắn cởi áo khoác đen, khoác lên vai Trinh tiệp dư “Nàng là ái phi của trẫm, sao trẫm lại quên mất nàng?’
Nàng ta mỉm cười, một giọt nước mắt theo gương mặt chảy xuống.
Hắn rốt cục vươn tay ôm Cảnh Phức Thù vào lòng.
Hắn biết rõ, nàng cố ý chờ tại chỗ này, cố ý gảy tỳ bà vào lúc này để dụ hắn tới.
Nhưng những thứ đó không quan trọng.
Quan trọng là, nàng ta thật sự yêu hắn, không muốn xa mình. Mà mình, cũng sẽ không vì nàng ta đánh mất lý trí.
Trinh tiệp dư là người phụ nữ an toàn.
Nữ tử trong lòng dịu dàng dựa vào Cơ Tuân, bàn tay nhỏ bé ôm quanh eo hắn, trong đầu hắn lại không tự chủ được mà hiện lên đôi mắt lạnh lùng kia.
Khẽ thở dài, hắn nhắm mắt lại.
Rõ ràng nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, sự lo lắng tận sâu trong tâm khảm lại cứ quanh quẩn mãi không tan.
HẾT CHƯƠNG 43

CHƯƠNG 44

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 44: DẠ YẾN

Edit: Đinh Hương

[Nguồn edit :]

Tin tức Trinh Tiệp Dư được tấn phong làm Quý Cơ lan truyền đi rất nhanh trong lục cung vào ngày hôm đó, Cố Vân Tiện còn ban lệnh cho cả dàn đàn xướng đến Mai Viện thưởng hoa để chung vui.

Mai Viện vẫn như cũ: hoa chen hoa nở, rực rỡ cả một sắc trời, cảnh vật quả thật làm say đắm lòng người. Trang lệnh nghi thân khoác một chiếc áo lông cừu lớn màu xanh, đứng dưới cây mai nhìn tới nhìn lui, cuối cùng chọn một nhánh mai trông rất mạnh mẽ bền chắc.

Hồi sau nàng quay dầu muốn hỏi ý kiến của Cố Vân Tiện, nhưng lại chỉ thấy một màn này: Cố Vân Tiện thân mặc chiếc áo lông lớn màu ngó sen, tay áo thêu hoa mai xanh biếc, nổi bật trong biển hoa mai tươi đẹp, nhẹ nhàng di chuyển, phấp phới tiêu dật.

Dường như nhìn thấy ánh nhìn của Trang lệnh nghi, nàng quay lại mỉm cười hỏi: “Sao muội nhìn ta như vậy?”

Trang lệnh nghi hoàn hồn, mỉm cười nói: “Thần thiếp là cảm thấy kinh diễm, trước giờ sao lại không nhận ra được dung mạo của tỷ tỷxinh đẹp như vậy, thật là rung động lòng người.”

“Phồn Tố, muội lại đùa ta rồi.” Cố Vân Tiện mỉm cười lắc đầu: “Luận về dung mạo, trong cung này, Minh Sung Nghi là đẹp nhất rồi.”

“Minh sung nghi quá mức mỹ lệ, không sánh được với tỷ tỷ:thanh khiết nhẹ nhàng, khí chất xuất trần.”

“Muội lại nói nữa, mặt ta sẽ càng đỏ cho xem.” Cố Vân Tiện nói: “Thật không may, trong tay ta chỉ là một nhành mai, nếu không tốt xấu gì cũng chặn được rồi.”

Trang lệnh nghi đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, ý cười cũng dừng lại một chút: “Bất quá, nói đến dung mạo mỹ lệ, vị ở Thành An điện kia cũng rất động lòng người nha.”

Cố Vân Tiện không nói

“Thần thiếp nghe nói nửa tháng trước tiết tháng tám, nàng ta ở bên hồ băng đàn tỳ bà, bị Bệ hạ bắt gặp, hai người nói chuyện một hồi, Bệ hạ đêm đó cũng ở Thành An điện suốt đêm, những ngày này cũng thường xuyên triệu kiến cô ta” Trang lệnh nghi nói tiếp: “Đây không phải là sáng sớm nay Thánh chỉ cũng đều hạ rồi sao?”

“Muội không cần quá lo lắng, đây còn không phải là đúng như mong đợi của Dung tiệp dư sao.” Cố Vân Tiện lại nói tiếp: “Cái chức tiệp dư của nàng ta được phong từ khi Vĩnh Gia năm thứ hai rồi, tính

đến nay cũng hơn một năm, hôm nay không tấn, qua vài năm nữa cũng phải tấn, chỉ là sớm hay muộn mà thôi."
Phản ứng của nàng cũng không nằm ngoài dự liệu của Trang lệnh nghi, do dự một lát rồi lại nói tiếp: "Thần thiếp nghe nói, hôm lập tịch tháng tám, Bệ hạ cũng có ghé qua Hàm Chương điện ngồi một lát, không biết là có phải hay không…"
"Đúng vậy." Không muốn nghe tiếp lời của Trang lệnh nghi nữa, Cố Vận Tiện thong dong đáp: "Là ta nói sai, khiến Bệ hạ không vui, cho nên Ngài mới như vậy."
Thấy nàng thừa nhận, Trang lệnh nghi kẽ cau mày: "Ai cũng thắc mắc là sao nửa tháng nay, Bệ hạ không ghé qua Hàm Chương điện, thần thiếp cũng thấy kì lạ. Tỷ tỷ làm sao một chút cũng không lo lắng như vậy, lỡ như các cung các điện khác lấn lướt, nói tỷ tỷ thất sủng, đều cùng nhau chiếm thế thượng phong thì sao?"
"Ồ, họ đều lấn lướt rồi à?" Cố Vận Tiện thần tình không đổi đáp: "Vậy cứ để cho họ vui vẻ một thời gian đi."
Trang lệnh nghi hơi choáng váng.
"Được rồi, không nghĩ đến những chuyện này nữa, tỷ nhanh nhìn mấy đóa hóa này chút đi, những thứ này đều được chuyển tư xa về đó."
Đêm trừ tịch, theo thông lệ, dạ yến được cử hành tại Khánh An điện. Đây là bữa tiệc quan trong trong đêm giao thừa, không chỉ có lục cung tham gia, mà còn mời gia quyến của các trọng thần trong cả kinh thành, khung cảnh thập phần náo nhiệt.
Đối với những bữa tiệc quan trọng như vậy, Cố Vân Tiện cũng tự nhiên không dám lơ là, từ nửa tháng trước đã cùng các bộ các lễ chuẩn bị mọi thứ, bận rộn đến mức chân không chạm đất.
Bất quá, bận rộn cũng có cái lợi của bận rộn, ít ra nàng không phải đối mặt với Minh sung nghi và những người hay kích động đó, tai tự nhiên cũng yên tĩnh không ít.
Khánh An điện là tổ hợp nằm ở phía tây hồ, được bao bọc bởi bốn tòa thành cao, từ trái sang phải lại được những tòa thành lớn khác che chắn, trên đài còn có một đài nhỏ hơn, cả tòa thành là một liên kết cực kì chặt chẽ lộng lẫy vô cùng.
Khi dạ yến bắt đầu, Khánh An điện trở nên láp lánh chưa từng thấy trong đêm bởi chín chín tám mươi mốt đén lồng bằng ngọc bich treo trên mái nhà, tòa ra ánh sáng rực rỡ như bình mình. Cả một đại điện lớn tràn ngập trong không khí vui mừng, đàn ca hát xướng, khung cảnh thanh bình.
Cố Vân Tiện ngồi trên cửu bậc, nghe tiếng đàn ca lẫn tiếng pháo nổ, tâm tình chợt trầm lại. Nàng nhớ đến ngày này năm ngoái, vẫn còn

tự tại ở Trường Tín điện cùng Thái hậu nói cười vui vẻ, cùng Liễu thượng cung kết cửa hoa đợi Hoàng thượng xuất hiện.
Vì không có Thái hậu, Hoàng đề một mình ngồi trên ngai rồng, tay nâng ly ngọc, tự rót tự uống, Thỉnh thoảng có các vị đại thần hướng hắn kính rượu, hắn cũng hướng họ kính lại, nhìn qua rất hài hòa.
Sau vũ điệu "lục yêu" duyên dáng yểu điệu, cả trường điện chợt thay đổi âm nhạc, tám vị vũ cơ khoác áo choàng mỏng thướt tha xuất hiện, mắt to da trắng, ngoại hình ngoại tộc đặc biệt nổi bật khác thường.
Cả trường điện chất kinh trong chốc lát, thì ra đây chính là điệu vũ mới đặc biệt của năm nay. Hoàng đế nhàn nhã ngồi trên cao nhìn xuống, thong thả xem vũ y nhảy múa duyên dáng bàn tay nhẹ nhàng gõ theo nhịp điệu, thần tình trông rất tập trung.
Bất quá, điểm thu hút tất cả mọi người trong trường điện là vị vũ cơ giữ vai trò chủ đạo kia. Khi nhạc cụ bắt đầu tấu lên, lại thông qua điệu vũ, mọi người bắt đầu nhận ra đây chính là điệu múa "Tháp Kỳ". "Tháp Kỳ" là điệu múa có nguồn gốc từ Tây Vực; lấy trống là đệm chính, nhịp điệu sôi nổi rõ ràng, làm cả trường điện cũng ấm áp hơn.
Trong thi ca thời Đường cũng có không ít bài nói về sự uyển chuyển của điệu vũ này, chẳng hạn như : "Bình phô nhất hợp cẩm diên khai, liệt kích tam thanh họa cổ thôi, cổ thôi tàn phách yêu thân nhuyễn, hãn thấu la y vũ điểm hoa…"
Cố Vân Tiện lúc trước ở ngoài cung, cũng từng thấy qua điệu vũ này, lần đầu còn thấy mới mẻ, nhưng hiện tại không có cảm giác gì. Song, nàng nhớ là điệu vũ này chính ra chỉ có một người trình diễn, nay lại có tám vũ cơ cùng diễn, vậy mà vẫn không làm mất đi vẻ uyển chuyển vốn có…tính ra cũng rất thú vị. Đang suy nghĩ, bỗng thấy trong đoàn vũ cơ có sự thay đổi, một vũ cơ chợt nhảy lên cao rồi bắt đầu cất giọng hát.
"Sao đang múa lại hát vậy?" Trang lệnh nghi thì thầm.
Cố Vận Tiện mỉm cười giải thích: "Đây chính là điểm đặc sắc của điệu múa Tháp Kỳ, giữa những đoạn múa, sẽ dừng lại một chút và hát một đoạn. Vì thế, trong nhạc phổ Tân Từ miêu tả chính là đoạn này."
"Hóa ra là vậy."
Một bên, Minh Sung Nghi thấp giọng nói với Lãnh quý cơ: "Cảnh nương, muội xem, vũ cơ hát bài hát này cũng không tệ, không biết Bệ hạ có ý thu nhận nàng ta không?"
"Yến tiệc trong hoàng cung trước giờ đều có vũ cơ như vậy, trước giờ sao không thấy tỷ chú ý chứ?" Lãnh quý cơ nghi hoặc, "Bệ hạ

nếu gặp được vũ cơ xinh đẹp muốn thu nhận nữa, trong cung này tính ra bao nhiêu người chứ?"
"Nếu là người bình thường, tỷ cũng không quan tâm, bất quá muội nhìn sắc mặt của Dục thục nghi xem. Vũ cơ này hơn nửa là cùng nàng ta có quan hệ rồi."
Lãnh quý cơ nghe vậy cũng không nói, quả nhiên nhìn thấy ánh mắt Dục thục nghi nhìn vị vũ cơ kia đầy ẩn ý.
"Mấy ngày trước tỷ nghe được, thủ hạ của Dục thục nghi ra vào Giáo phường ty, thì ra là có toan tính trước."
Lãnh quý cơ im lặng không nói.
Cho nên, điệu vũ này là do Dục thục nghi an bài muốn chiếm được ủng ái của Bệ hạ?
"Toan tính như vậy thì có là gì. Mấy vũ cơ này đều là người của Giáo phường ty, xuất thân thấp hèn, nhập cung không dễ đâu, tỷ không cần lo lắng đâu." Lãnh quý cơ thong thả đáp.
"Tỷ cũng không lo lắng." Minh sung nghi nói "Tỷ hiện tại lại muốn bệ hạ thu nhận nàng ta, để cho một số người biết đến hương vị của sự mất mát là thế nào."
Lãnh quý cơ bất lực lắc đầu: "Nói nhỏ một chút, cẩn thận có người nghe được đấy."
Điệu vũ kết thúc, Hoàng đế dẫn đầu khen ngợi: "Thật là một điệu Tháp Kỳ xuất sắc, điệu múa Tây Vực quả nhiên mê hoặc lòng người."
Lúc này vị vũ cơ hát lúc nãy tiến lên cúi đầu bái: "Nô tỳ tạ Bệ hạ tán thưởng!" đoạn đưa mắt nhìn Hoàng đế.
Hoàng đế cười cười, quay người ra lệnh: "Thưởng!"
Vũ cơ không liệu rằng Hoàng đế đã nói xong rồi cũng không nhìn nàng ta nữa, trong lòng không khỏi lạnh đi.
Dục thục nghi cũng có phản ứng tương tự. Nàng rõ ràng nghe nói Bệ hạ đột nhiên thay đổi sở thích: thích nữ tử phong tình quyến rũ, cho nên mới có ý đặc biệt chuẩn bị điệu vũ này nhằm giành được sự sủng ái. Ai ngờ được Hoàng thượng nhìn cũng không nhìn lần thứ hai, chuyện này là sao chứ!
Không để bọn họ chừng chừ nữa, vài hộ vệ cao lớn tiến vào đem bọn họ xuống. Vị vũ cơ hát hay kia trong lòng cũng không cam, đi một bước lại ngoảnh đầu ba lần, mong đợi Bệ hạ chuyển tâm.
Thấy bọn họ đã đi xa, Trinh quý cơ lúc này mới chấp tay nói: "Ca xướng cũng xem hết rồi, hiện tại thần thiếp kính Bệ hạ một ly, chúc bệ hạ phúc thọ khanh an, Tấn quốc ta vận xương hưng thịnh."
Hoàng đế cũng nâng ly: " Chuẩn lời chúc của ái phi."

Có nàng mở đầu, mọi người nhao nhao tranh nhau chúc mừng, đến lượt Nhu uyển nghi, thanh âm Hoàng đế có phần đáng thương nói: "Oản Nhi, thân thể nàng lúc trước không tốt, hiện tại đã khá hơn chưa?"
Nhu uyển nghi đáp: "Đỡ nhiều rồi ạ, cũng nhờ lệnh nghi tỷ tỷ quan tâm chăm sóc, thân thể thần thiếp sớm đã tốt hơn rồi."
Hoàng đề gật đầu hướng Trang lệnh nghi nói: "Phồn Tố, nàng có tâm rồi."
"Thần thiếp không dám." Trang lệnh nghi chậm rãi đáp: "Thần thiếp cùng Nhu uyển nghi ở cùng một cung, chăm sóc nàng ấy cũng là chuyện đương nhiên."
"Bệ hạ" Cố Vân Tiện đột nhiên mở lời.
Hoàng đế mỉm cười nhìn nàng, tay xoay xoay ly rượu trong tay, làm chất lỏng màu hổ phách sóng sánh nhẹ nhàng. Vậy là sau nhiều ngày, hắn lại được nghe giọng nói của nàng rồi. Lạp tịch ngày đó hắn từ Hàm Chương điện đi ra, hạ quyết tâm bình ổn lý trí lại, cho nên mấy ngày nay mới không đi tìm nàng. Cái gọi là không gần không loạn, hắn thấy giữ khoảng cách với nàng có thể tự an toàn một chút.
Bất quá, hắn không nghĩ rằng bắt buộc bản thân không gặp nàng lại là một sự tra tấn. Hắn luôn nhớ đến gương mặt tuyết trắng cùng bàn tay nhỏ bé kia của nàng, cái bàn tay mà cầm rồi hắn lại buông không được. Những ngày nay, hắn quả thật không thể quên được! Nhưng mà vô luận thế nào, hắn cũng làm rồi. Tình hình tối nay như vậy, tránh cũng không được. Hắn làm người đàn ông có nguyên tắc, tuyệt phải kiểm soát bản thân, vì thế liền khắc chế không nhìn về hướng nàng. Suốt cả dạ yến, hắn luôn cố gắng giữ thái độ nghiêm túc, chăm chú thưởng thức điệu vũ. Điệu vũ quả thật mê hoặc lòng ngưởi, vũ cơ mỹ lệ quyến rũ, ấy thế mà đầu óc hắn chỉ trống rỗng mà thôi.
Ngay lúc này, nàng đột nhiên lên tiếng khiến trái tim hắn đập loạn một nhịp. Thực tế thì cả tối nay, mặc dù hắn không nhìn về hướng nàng, nhưng tai thỉnh thoảng vẫn nghe âm thanh nói chuyện của nàng: nhẹ nhàng mềm mại, trong trẻo lạ thường, làm hắn thật ngoài ý muốn.
Nàng làm sao có thể tự tại như vậy chứ?
Đã quá lâu không gần nàng, cũng không thấy nàng giải thích hay làm điều gì. Đôi khi chỉ nghe cung nhân thảo luận về Nguyên quý cơ quản lý cung vụ ra sao, như thế nào. Nàng như thể chẳng hề bị ảnh hưởng bởi tác động nhỏ nhất của vấn đề này.
Nghĩ đến đây, hắn hơi lạnh giọng từ từ mở kim khẩu: "Làm sao?"

Cố Vân Tiện đối với sự thờ ơ của hắn cũng không cảm thấy gì, chỉ nhẹ nhàng nói: “Thần thiếp cảm thấy Xúy Ninh cung đã có hai vị hoàng tử, nhưng lại chưa có chủ cung, như vậy hình như không thỏa đáng lắm.”
“Cho nên ý của nàng là?”
“Thần thiếp cho rằng có thể để hai vị tỷ muội đến Xúy Ninh cung chiếu cố hai vị hoàng tử.”
“Bây giờ trong cung có mấy vị chủ cung chứ, dám hỏi Nguyên quý cơ, tỷ cho rằng ai sẽ thích hợp chuyển đi chứ.” Minh sung nghi cười giễu nói: “Lại nói, mọi người đều có cung riêng cả rồi, ai lại tự nguyện chuyển đến Xuy Ninh cung chứ?”
“Nếu như có thể, thần thiếp có thể chuyển qua đó.” Cố Vân Tiện thong thả đáp.
“Xuy Ninh cung cách Hàm Chương điện khá xa, muội muội sao lại muốn chuyển qua đó chứ?” Dục thục nghi cười nói.
“Thần thiếp cũng không phải là thục nghi nương nương, đối với Hàm Chương điện có chấp niệm lớn như vậy, cho nên tư nhiên có thể buông thôi.”
Dục thục nghi nghe những lời châm biếm này trong lòng rất khó chịu, lại nghĩ đến việc làm của mình tối nay, tâm cũng hơi lụi tàn. Vô luận thế nào, nàng ta thiết kế điệu vũ này hòng chiếm được sự chú ý của Bệ hạ, không quản có thành công hay không thì thỏa thuận giữa nàng ta và vũ y kia cũng đã lập rồi.
Khó thấy được Cố Vân Tiện tức giận như vậy. Mặc khác, Hoàng đế cũng không quan tâm hậu cung đấu trí thế nào, tâm trí hiện tại lại đang nghĩ đến chuyện khác. Thái Dần cung Hàm Chương điện đều là hắn đặc biệt lựa chọn cho nàng, cảnh vật mỹ lệ rất xứng với thân phận của nàng. Quan trọng là cách Đại Chánh cung không xa, tự muốn gặp nàng cũng thuận tiện hơn. Vậy mà bây giờ nàng đang thảo luận điều gì đây? Hôm nay sao lại đột ngột muốn chuyển ra, đây là ý gì chứ?
Xúy Ninh cung đã có hai vị cung nhan và hai vị hoàng tử sinh sống, làm sao so được với Thái Dần cung rộng rãi yên tĩnh. Nàng khổ cực muốn đến đó, nàng có biết bao nhiêu con mắt đang dòm ngó không? Hơn nữa chỗ đó nhàm chán như thế nào chứ? Nàng đây là muốn tránh hắn sao?
Nghĩ đến điều này, hắn chỉ cảm thấy tâm như có tảng đá lớn chặn lại, sớm đã quên ý định muốn tránh nàng như trước kia, chỉ là theo bản năng vẫn không muốn để cho nàng biết, “Nàng nói trẫm mới nhớ. Không cần chuyển cung phiền phức như vậy. Phồn Tố, chức lệnh nghi này nàng cũng làm hơn một năm rồi, nay tấn phong nàng

làm tiệp dư đi. Sau này, nàng sẽ là chủ nhân của Xúy Ninh cung, cũng tiện cho nàng quản lý mọi việc trong cung."
Trang lệnh nghi hơi bất ngờ, hồi lâu mới đứng lên tạ ân.
Hoàng đế nói xong, tâm cũng cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều, quay đầu liếc Lãnh quý cơ thuận tiện nói: "Còn Cảnh nương nàng, cũng tấn phong làm Sung viện đi."
Lãnh quý cơ đứng dậy bình thản tạ ân, cũng không biểu lộ vẻ vui mừng gì.
Một lần tấn phong hai vị nương nương cùng lúc, làm cho tất cả mọi người trong trường điện đều không khỏi bất ngờ, hồi lâu mới hồi tâm, nhanh chóng mở miệng chúc mừng.
Minh sung nghi kéo tay hảo tỷ muội, mỉm cười nói gì đó. Quay đầu nhìn mọi người xoay quanh Trang tiệp dư chúc mừng hồ hởi, lại quay sang nhìn thần sắc Cố Vân Tiện, tầm mắt cũng lạnh đi dần.
Tiệc tàn, mọi người ai về cung người nấy. Những năm trước, sau tiệc Hoàng đế hoặc là cùng Hoàng hậu đi vài vòng rồi mới hồi cung, hoặc là cùng Thái hậu đến Trường Tín điện, năm nay Thái hậu không còn, hắn thật chưa biết đi chỗ nào.
Xa kiệu lúc đi ngang Chước Cừ trì hướng về Đại Chánh cung, hắn đột nhiên nghe Lữ Xuyên hô lên một tiếng, liền hỏi: "Sao vậy?"
Lữ Xuyên không nói.
Hắn nghiêm giọng: "Nói"
Lữ Xuyên không tự nhiên, hướng người trong kiệu nói: "Thần thấy phía trước hình như là Nguyên quý cơ và Liễu thượng cung."
HẾT CHƯƠNG 43

CHƯƠNG 45

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 45: CÔNG TÂM*

Edit: Đinh Hương

***công tâm**: đánh vào tâm lý.

Bên trong im lặng hồi lâu mới truyền đến một tiếng gõ nhẹ vào thân ghế, Lữ Xuyên nhanh chóng cho cung nhân hạ kiệu. Hoàng đế tự mình vén màn chậm rãi bước ra, nhìn trước nhìn sau liền phát hiện ra một bóng hình mỏng manh. Thực tế thì hắn còn cách Cố Vân Tiện cả một khoảng, nhưng trong nháy mắt bản thân vẫn nhận ra nàng.

Trên người nàng khoác một chiếc áo lông cáo to, trắng muốt, nhưng lại không làm cho thân hình trở nên cồng kềnh, mà vẫn thon thả uyển chuyển; đi phía trước là Liễu thượng cung tay cầm đèn lồng soi bước. Hai người bọn họ dường như đang hướng về Trường Lạc cung. Dường như đoán được nàng muốn làm gì, hoàng đế cho thủ hạ thoái lui, chỉ mang theo Lữ Xuyên, im lặng đi theo sau.

Cố Vân Tiện tay cầm một cành hoa mai đỏ thắm, đầu không ngoảnh lại lần nào, chỉ chăm chú đi về phía trước. Mùa này, Chước Cừ trì đều đã đóng băng, nàng không khỏi nhớ đến mùa hè trước, hoa sen nở rộ, hương thơm ngào ngạt, vậy mà hiện giờ chỉ có gió đông buốt lạnh.

Phía trước ở một góc, có một tòa lâu nhỏ tinh tế an tĩnh, nàng cất bộ bước đến. Chỉ thấy một ánh sáng nhỏ trên đầu.

“Thính Vũ Các”

Đêm đó, chính tại nơi này nàng và hoàng đế cùng nhau uống rượu. Hắn nói với nàng rất nhiều tâm sự, ước hẹn năm năm sau vẫn cùng nhau như vậy. Đó là một ký ức ý nghĩa biết bao, vậy mà ngày thứ hai sau khi hắn tỉnh rượu không còn nhớ gì nữa.

Vân Tiện vẫn còn nhớ sáng hôm đó Liễu thượng cung dặn dò nàng, “Thái tử điện hạ quá say, hôm nay tỉnh lại không nhớ đã lén lút trốn khỏi cung như thế nào. Thái hậu nương nương cảm thấy việc Thái tử quên đi cũng tốt, nên phân phó tất cả hạ nhân không được đồn đại ra ngoài, cho nên, tam tiểu thư, người cũng đừng nói gì nhé.”

Tâm trí nàng lúc đó giống như đi trên mặt băng mỏng, sự lo lắng của bản thân ứng nghiệm rồi, vả lại nàng cũng không làm được gì, đành mỉm cười nói: “Vâng, A Vân hiểu rồi ạ.”

Điều này từ đó trở thành bí mật của riêng nàng; không biết bao đêm nghĩ tới, cũng không biết nên vui hay buồn. Sau này cô mẫu an bài bọn họ gặp nhau, nàng lúc nào cũng mong đợi hắn nhớ lại: nhớ lại

trong rừng đào nở rộ hôm đó, hắn đã dùng tiễn bắn rơi cành hoa đào trong tay của một vị cô nương.
Rất tiếc, cái gì hắn cũng không nhớ.
Đôi khi nghĩ về chuyện này, Cố Vân Tiện cũng không biết giữa bọn họ là hữu duyên hay vô duyên nữa. Nếu là vô duyên vậy tại sao còn để bọn họ liên quan đến nhau, cuối cùng lại còn kết làm phu thê. Nếu có duyên, vậy tại sao hắn không nhớ được? Ông trời an bài cho bọn họ duyên phận như vậy, chẳng lẽ chỉ để mình nàng hãm sâu vào vũng bùn này?
“Nương nương, đến rồi.”
Lời của Liễu thượng cung kéo nàng trở lại thực tại, nhìn phía trước đã có thể thấy được cánh cổng nặng nề của Trường Lạc cung. Cố Vân Tiện hỏi nhỏ, chỉ đủ để bản thân và Liễu thượng cung có thể nghe thấy: “Bệ hạ cũng đến rồi sao?”
“Nô tài không dám quay đầu nhìn, cũng không nghe âm thanh gì, nhưng cũng nên đến rồi ạ.”
“Vậy được rồi, mở cửa đi.”
Liễu thượng cung từ trong tay áo lấy ra chìa khóa tra vào ổ. Chìa khóa của các cung ngoại trừ chủ cung có một chiếc, số còn lại đều để ở Tư Vi Ti. Sau khi Thái hậu qua đời, Trường Lạc cung không có người ở, chìa khóa tất giao lại cho Tư Vi Ti, người bình thường khó mà lấy được. Bất quá, Liễu thượng cung thân là Trưởng cung cao nhất, lấy một chiếc chìa khóa đương nhiên là không khó khăn gì,
Cánh cửa cung mở ra đã thấy ngay một lớp tuyết mỏng trên mặt đất. Cố Vân Tiện chậm rãi bước vào, chỉ cảm thấy khắp nơi đều hoang vu buồn bã. Thực ra mặc dù không có ai ở, Trường Lạc cung cũng có người thường xuyên đến quét dọn, so với trước kia cũng không có gì khác biệt lắm. Nhưng thiếu hơi người ở, dường như nơi này cũng thiếu đi sức sống.
Cố Vân Tiện bước dọc theo hành lang dài đến Trường Tín điện. Nội điện vẫn thập phần gọn gàng, cửa sổ được đặt một bình sứ hoa xanh, trong có cắm vài cành hoa mai trong trẻo. Hoàng đế đứng ngoài cửa sổ, nhìn Cố Vận Tiện đang gỡ bỏ vài chiếc lá trong bình hoa, mỉm cười nói: “Đêm giao thừa năm mới, màu sắc lễ hội rực rỡ như vậy, cô mẫu nhìn thấy chắc sẽ rất vui mừng.”
Liễu thượng cung đứng bên cạnh cũng mỉm cười nói: “Nương nương thật là chu đáo, đêm giao thừa lại đặc biệt đến đây.”
“Tại ta không có gì để làm thôi.” Cố Vân Tiện thấp giọng đáp, nhưng cũng để cho Hoàng đế nghe rõ ràng: “Năm ngoái vào thời điểm này, còn có bệ hạ đến cùng ta, năm nay, sợ là không có phúc khí này nữa.”

Im lặng một hồi lại nghe âm thanh Liễu thượng cung tỏ vẻ nghi hoặc: “Nô tỳ có vài điều không hiểu, gần đây bệ hạ làm sao vậy? Nương nương ngài làm gì khiến người không vui sao?”
“Ta cũng không biết.” Giọng nàng tỏ vẻ cô đơn đáp, “Ngày đó bệ hạ cùng ta ăn cháo bát bửu, ta thực sự rất vui. Nhưng sau đó không biết là ta nói sai điều gì, hay là làm sai gì, ngài đột nhiên rời đi, rồi cũng không đến nữa.”
Khẽ thở dài một hơi, hoàng đế có thể tưởng tưởng được ánh mắt buồn bã của Cố Vân Tiện.
“Ta thực không hiểu tâm ý của bệ hạ. Nhiều lần ta cho rằng ta hiểu, thế nhưng sau này lại phát hiện chỉ là ta cho rằng mình hiểu ngài mà thôi, tâm ý của bệ hạ căn bản không phải là vậy. Giống như hiện tại, ta cho rằng ngài quan tâm ta, trong tim ngài có ta, ta tin tưởng tình yêu ngài dành cho mình. Nhưng bất quá thực tế chỉ là do ta tự đa tình.”
“Nương nương sao lại nói thế, nô tỳ nhìn ra được Bệ hạ là thực quan tâm người.” Liễu thượng cung nói: “Sao người không đến Đại Chánh cung tìm bệ hạ, cùng Bệ hạ nói rõ ràng, như vậy không phải là tốt sao?”
“Ta sao lại không nghĩ đến việc này chứ?” Cố Vân Tiện nói tiếp “Không dám giấu thượng cung, có một lần ta đã đi đến gần Đại Chính cung rồi, nhưng cuối cùng lại không dám vào.”
“Sao vậy ạ?”
Im lặng hồi lâu, nàng mới nói: “Ta sợ” Giọng nàng khẽ run rẩy, trong màn đêm yên tĩnh lại vô cùng rõ ràng. “Thượng cung biết không, Từ trước đến giờ bệ hạ đều không thích ta. Ta không biết tại sao người đột nhiên lại thích ta, còn muốn ta ở bên cạnh người. Ta rất lo lắng bệ hạ chỉ là nhất thời hứng thú. Đối với suy nghĩ của bệ hạ… qua chừng ấy năm ta vẫn chưa bao giờ nhìn thấu cả.”
Nói đến đây nàng dường như không nói được nữa, dừng lại một chút, giọng nàng trở nên nghẹn ngào: “Thực sự ta rất sợ…sợ bệ hạ lại lạnh nhạt với ta một lần nữa. Nếu chuyện đó xảy ra, ta sẽ không chịu nổi…”
Như thể có ai nhéo mạnh một cái, tim hắn chợt trở nên đau đớn. Thanh âm của nàng sao lại buồn thảm như vậy, như là đã mất đi thứ gì rất quan trọng không tìm thấy được.
Tràn ngập mê mang và bi thương.
Hoàng đế nhớ đến đêm tân hôn của mình và Vân nương, khi hắn vén mạn che mặt, gương mặt nàng từ từ hiện rõ ra trước mắt hắn: đôi lông mày đen, ánh mắt sáng ngời, đôi môi anh đào đỏ thắm…
Lúc đó hắn đã thầm nghĩ: sao lại có cô nương đẹp đến vậy?

Cung nữ đưa rượu hỷ, hoàng đế cầm một trong hai ly đưa cho nàng, cùng uống rượu giao bôi, lúc đó hắn đã thì thầm: “Phu nhân nhan sắc hơn người, Tuân ta thật là có phúc.”
Bàn tay nàng hơi run rẩy một chút, sau đó đáp lại bằng âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Có thể cùng chàng trở thành phu thê, thiếp cả đời cũng không hối hận.”
Lúc đó hắn rất ngạc nhiên, không nghĩ là một cô nương nhút nhát như nàng lại có thể nói ra được những lời như thế. Nhưng sau đó thì hắn quên rồi, hắn cũng không để những lời nói đó trong lòng nữa. Rốt cuộc, sự ái mộ của nữ tử đối với hắn quá nhiều, hắn sớm đã không còn hứng thú. Nhưng hiện tại, có thể thấy là nàng đã gom hết sự can đảm để nói ra những lời này. Đây là lời nói thật lòng của nàng, nhưng sao hắn không nghe lọt tai nhỉ?
Trước giờ Cơ Tuân không nghĩ mình lãnh đạm với nàng là có gì sai. Hắn là vua một nước, chì cần không ảnh hưởng đến chính sự, hắn thích nữ tử nào thì là long sủng đối với nữ tử đó, không cần tự miễn cưỡng đi thích một nữ tử không thích mình.
Nhưng một khắc này, hắn đột nhiên cảm thấy bản thân đã sai rồi. Bên tai vẫn còn văng vẳng những lời nàng nói, từng chữ từng chữ một: thì ra sự lãnh đạm của hắn đối với nàng mà nói là một điều rất đau đớn; thậm chí là trong thời gian dài như thế, vẫn khiến lòng nàng e ngại sợ hãi.
Như thể bừng tỉnh từ trong mộng, hắn đột nhiên nhận ra gần đây bản thân đã làm những gì: hắn đang lặp lại những sai lầm trong quá khứ. Chỉ vì một ánh nhìn, một ánh nhìn mà với hắn là sai trái nên hắn bắt đầu nghi ngờ trái tim nàng, lạnh lùng với nàng.
Bên trong có tiếng bước chân tới gần, hắn nghĩ là nàng đang đi về phía hắn, đột nhiên hơi hoảng loạn né tránh, trốn vào bóng đêm. Lữ Xuyên cũng tránh trong bóng tối như hắn, chợt hơi bối rối đối với hành động của bệ hạ nhà mình.
Ngài ấy làm sao vậy, đang sợ sao?
Cố Vân Tiện đi ra một mình, Liễu thượng cung không đi theo. Nàng đứng ở cửa một chút, rồi đi về hướng hành lang bên trái, vòng vào một phòng ngủ khác. Tâm hắn chợt thoáng bối rối nhưng cũng đi theo nàng. Quẹo vào một hành lang, hắn thấy Cố Vân Tiện đi vào một tẩm điện, hồi lâu cũng không có động tĩnh gì.
Hắn chợt hơi đông cứng lại rồi phản ứng lại ngay. Giao thừa năm năm trước, hắn giả vờ say rượu, mẫu hậu an bài hắn ở lại Trường Lạc cung nghi ngơi, chính là tẩm điện này.
Nàng đang nhớ hắn sao?

“Ngày này năm trước, trong cánh cửa này…” thành âm của nàng chợt nhẹ nhàng và buồn vô hạn, “Thật là giấc mộng Nam Kha, tỉnh lại ta cũng chỉ là ta như trước, chẳng có gì cả.”
Hắn cuối cùng cũng không nhịn được, bước ra từ trong bóng đêm, thì thầm: “Vân nương”
Nàng quay đầu, nhìn hắn chằm chằm, hai mắt mở lớn, nước mắt cũng thi nhau chảy xuống nhanh chóng.
Hồi lâu không nói.
“Trẫm thấy nàng và Liễu thượng cung vào đây, nhớ đến các nàng chắc đến tưởng nhớ mẫu hậu, cho nên cùng qua đây. “Hắn cố gắng giải thích, nhưng giọng càng ngày càng nhỏ và yếu ớt dần.
Đường đường là Hoàng đế, đêm hôm khuya khoắt lại đi theo phi tử của mình đến đây, lại còn nghe lén tâm sự của nàng lâu như vậy, thực là quá “quan tâm” rồi.
Hồi lâu hắn mới nói ra câu quan trọng: “Trẫm không có tức giận gì nàng, gần đây trẫm không đến tìm nàng là vấn đề của trẫm thôi.”
Nàng nhìn hắn, cũng không nói gì.
Hắn chầm chậm tiến lên phía trước vòng tay ôm nàng, thấy nàng cũng không có vẻ cự tuyệt, trái tim mới nới lỏng một chút.
“Là do ta không tốt.” Hắn thì thầm với nàng, cũng không biết là đang nói chuyện gần đây hay là trong quá khứ, “Nàng đừng buồn nữa.Từ nay về sau, ta sẽ đối xử thật tốt với nàng, sẽ không làm cho nàng buồn nữa.”
Nàng tựa vào vòng tay của hắn, nhưng không biết là cảm giác gì nữa.
Một ngày này năm trước, nàng ở đây mê hoặc hắn để đạt được bước đầu tiên trở lại.Cùng ngày này năm nay, nàng vẫn ở đây, bày tỏ tình ý, dụ dỗ hắn yêu nàng. Thì ra thế sự xoay chuyển, song cũng không thay đổi gì.
Hít một hơi mùi hương quen thuộc trên thân hắn, nàng chậm rãi nhắm mắt lại.
HẾT CHƯƠNG 45
Chắc ai theo nhà mình lâu cũng nhận ra dạo này truyện ra chậm đúng không? Quả thực trong team có đủ nhân lực nhưng chia rẽ mỗi người một truyện nên tốc độ quá chậm. Vì vậy mình đã đi đến quyết định cả team cùng làm như vậy vừa nhanh mà không mất hứng edit. Dự án đầu tiên là ASDN.
Từ giờ đến Tết nhà mình sẽ đăng PH nhé, sau Tết cả team bắt đầu tập trung để hoàn ASDN. Xong xuôi rồi mới bắt đầu đăng PH, BS.

CHƯƠNG 46

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 46: TẾT NGUYÊN TIÊU

Edit: Đinh Hương

Sau lễ mừng năm mới, là Tết nguyên tiêu mà tất cả nam thanh nữ tú đều yêu thích. Cũng giống như nhiều thành trấn lớn khác, Dục Đô cũng có hệ thống giới nghiêm rất khắc khe. Sau khi hoàng hôn xuống, mọi người không được phép đi bộ trên phố, mỗi đêm triều đình đều phái ba đội kim ngô vệ tuần tra, nếu bắt gặp ai phạm luật sẽ đánh chết không tha.

Tuy nhiên, phàm là chuyện gì cũng có ngoại lệ, mà Tết nguyên tiêu là một trong số đó.

Trước sau Tết nguyên tiêu ba ngày, là thời gian duy nhất trong năm không bị hệ thống giới nghiêm khắt khe ràng buộc. Mỗi năm vào thời gian này, thành Dục Đô đều giăng đèn kết qua, hết sức náo nhiệt. Các khuê nữ ngày thường luôn nhốt mình trong khuê phòng, rốt cuộc có thể vứt bỏ trói buộc của nữ nhi trong nhà, ra ngoài dạo chơi ngắm đèn với các tỷ muội; thậm chí còn có thể cùng tình lang hẹn hò.

Những năm trước vào ngày này, Cố Vân Tiện đều lấy thân phận là hoàng hậu, cùng Hoàng thượng lên Thừa Thiên Môn dự thính nhạc. Nhưng năm nay thì không cần nữa.

Lễ hội này trong cung cũng có trang trí đèn lồng, các cung tần có thể cùng nhau chơi đùa, nói cười, cũng không cô đơn. Cố Vân Tiện cho rằng đêm nay có thể trôi qua như vậy.

Ai ngờ khi màn đêm vừa buông xuống, ngự tiền thị vệ Hà Tấn đột nhiên đến thông báo, “Bệ hạ sai thần tới truyền lời, báo cho nương nương, buổi tối cả cung ngắm đèn, ngài qua loa một lát, tìm cớ thoát thân. Đến lúc đó thần sẽ ở lối ra của ngự hoa viên phía Tây đón ngài.”

Cố Vân Tiện ngạc nhiên.

Tâm trạng này cứ duy trì đến lúc lên đèn, Trang Tiệp dư thấy nàng như thế, thì lo lắng hỏi: “Thần thiếp thấy tỷ tỷ có vẻ không quan tâm lắm, là cảm thấy đèn lồng năm nay không đẹp sao?”

Minh sung nghi đứng bên vừa hay nghe thấy, che miệng cười nói, “Câu này của Trang tiệp dư…nghĩ lại mấy năm trước Tết nguyên tiêu Nguyên quý cơ chưa bao giờ ở cùng các tỷ muội, chắc chưa thích ứng được rồi.”

Quả thực, hai năm Cố Vân Tiện làm Hoàng hậu, đều cùng Hoàng đế đến Thừa Thiên Môn, năm trước thì ở Trường Lạc cung hầu hạ Thái

hậu; cho nên đối với việc cùng phi tần trong cung thưởng đèn có thể coi là lần đầu tiên.
Thấy nàng không nói, ý cười của Minh sung nghi càng sâu, “Cũng không biết hiện giờ quang cảnh ở Thừa Thiên Môn như thế nào nhỉ, bổn cung thật có vài phần tò mò.”
Thấy nàng ta mỉa mai như vậy, Cố Vân Tiện cũng không bác bỏ, còn thuận theo bày ra dáng vẻ “Lạc sai thái đại, vô lực thừa thụ*” ngồi không quá lâu thì lấy cớ hồi cung.
*lạc sai thái đại, vô lực thừa thụ: không cùng đẳng cấp, khó mà nói chuyện
Vừa ra khỏi ngự hoa viên, quả nhiên thấy Hà Tấn đã chờ sẵn ở cách đó không xa. Cố Vân Tiện tiến lên phía trước, mỉm cười nói, “Cực khổ cho ngươi chờ lâu rồi.”
Hà Tấn vội đáp: “Nương nương quá lời, thần không dám nhận.”
Cố Vân Tiện cũng không nói nhiều nữa, mỉm cười nói, “Bệ hạ cho ngươi đón bổn cung vào trong à?”
“Nương nương đi vào thì biết ạ.”Hà Tấn đáp, “Bất quá để thuận tiện, nương nương đừng mang tỳ nữ vào.”
Vì thuận tiện, không mang tỳ nữ?
“Vâng, có Bệ hạ trong đó, nương nương không cần lo lắng.”
Nàng cũng bất lực, chỉ đành phân phó A Từ, Thái Hà hồi cung làm một số chuyện, tránh bị người khác bắt bẻ sai sót.
Nàng một mình vừa đi vào vừa ngờ vực, muốn xem rút cuộc hắn muốn làm gì. Tuy nhiên chỉ thấy hắn một thân y phục bình dị, đứng dưới Thừa Thiên Môn, mỉm cười nắm tay nàng hỏi: “Có muốn xuất cung không?” á, nàng vẫn chưa nghe rõ ràng nha.
“Xuất…xuất cung?”
“Đúng.”Hắn mỉm cười như gió xuân, như thể đang nói đến một vấn đề không là gì, “Đèn lồng trong cung quý giá thì quý giá, nhưng vẫn thiếu một chút thú vị, Trẫm không thích, chúng ta cùng xuất cung xem hoa đăng nhé?”
“Có thể, nhưng tần thiếp thân là phi tần, sao có thể tùy tiện xuất cung như vậy được?”Nàng hơi ngần ngại, “Cái này có vẻ không hợp quy tắc lắm, bách quản có thể kiểm tra đó.”
“Họ cũng không biết, sao có thể kiểm tra chứ?”Hắn mỉm cười, “Chúng ta cẩn thận hơn là được.”
Nàng lại muốn nói nữa, hắn đặt ngón trỏ lên môi nàng, nhẹ nhàng nói; “Đừng nghĩ nhiều, cho dù có bị phát hiện cũng chẳng sao, bây giờ trong cung…”
Bây giờ trong cung, các thế lực đều cân bằng, không ai dám kiểm tra hoàng đế cả.

Nửa câu sau hắn nói không hết, nàng cũng không nghe rõ, cũng không muốn hỏi thêm, chỉ mỉm cười: “Vậy được, bất quá chúng ta giao hẹn trước, nếu hồi cung có chuyện gì, Bệ hạ phải cáng đáng cho thần thiếp đó. Mấy đại thần đó nếu khiển trách, thần thiếp không chịu đâu.” Nàng bĩu môi thì thầm “Huống chi, chuyện này vốn dĩ là Người muốn ra ngoài chơi trước.”
Ý cười trong mắt hắn càng sâu, “Được, là Trẫm muốn xuất cung chơi, nàng là bị Trẫm kéo xuống nước thôi, được chưa?”
Nàng gật đầu nhanh chóng, biểu tình thành giao.
Hoàng đế lúc này mới đắn đo nhìn y phục Cố Vân Tiện. Hôm nay nàng mặc áo màu xanh thu thủy, bên ngoài là lớp áo ngắn mỏng màu ngó sen, bên dưới là chiếc váy có gấu váy thêu vân phúc, mắt sáng, răng trắng, cả người toát lên vẻ đẹp mỹ lệ không nói được.
Hắn vuốt cằm hài lòng, gật đầu nói: “Trẫm nói nàng mặc đơn giản một chút, nàng quả nhiên chọn không tệ.” Ánh mắt dừng lại trên đầu nàng, “Chỉ là chiếc trâm cửu loan này hơi bắt mắt quá, trước tháo nó xuống trước đi.”
“Thần thiếp cũng không biết Bệ hạ muốn xuất cung, nếu không sao lại mang trâm cử loan chứ?” Cố Vân Tiện để hắn tháo trâm xuống, “ Hôm nay tốt xấu gì cũng là tết nguyên tiêu, thần thiếp chọn y phục màu sáng, cài một hai chiếc trâm xinh đẹp một chút, cũng không quá nha.”
Hắn cười, “Có lý có lý, Vân nương của trẫm là có lý nhất.”
Nàng liếc hắn một cái.
Tháo trâm xuống xong, hắn lại lấy một chiếc áo khoác lông cáo lớn, choàng lên người nàng, “Trời lạnh, cẩn thận cảm mạo.”
Những ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng giúp nàng thắt nút chiếc áo khoác lại, nàng cũng để cho hắn tự động thủ. Trong đại não đột nhiên nhớ về những năm mới cùng hắn kết hôn, hắn cũng dịu dàng ấm áp giúp nàng mặc áo khoác như vậy.
Trên đường Lung An quả nhiên là cả một lộ đèn lồng, Cố Vân Tiện đi giữa dòng người đông đúc, nghe tiếng cười đùa xung quanh, tâm trạng cũng có phần vui vẻ lên không ít.
“Đèn lồng lễ nguyên tiêu luôn luôn là náo nhiệt nhất.Vân nương, nàng đã thấy qua chưa?”Hoàng đế nhàn nhã hỏi.
“Đã từng thấy qua một lần.”
“Là trước khi nhập cung sao?”
Cố Vân Tiện nhẹ nhàng lắc đầu, “Không phải.”
“Hửm?”
“Khi thiếp mười hai tuổi cùng người nhà đến Dục Đô, rồi ở lại Cố thị khoảng nửa năm.Lân khánhnăm hai mươi ba thì được an bài gặp

mặt cô mẫu, rồi lại được bố trí ở bên cạnh cô mẫu từ đó. Cho nên trước khi nhập cung, thiếp đều vô duyên với việc thưởng thức đèn lồng lễ nguyên tiêu.” Cố Vân Tiện lặng lẽ nói, “là tân niên Lân Khánh năm hai mươi lăm, cô mẫu cảm thấy thiếp rất nhanh sẽ gả đi rồi, sau đó sẽ ít được gặp phụ mẫu, nên đặc biệt ân chuẩn cho thiếp trở về nhà mừng năm mới, qua lễ rồi thì quay lại.”
Câu nói sau đó hắn không làm sao nghe rõ được, chỉ là nhớ lại câu nói của nàng “Cô mẫu cảm thấy thiếp nhanh sẽ gả đi rồi.”Người nàng muốn gả là hắn sao? Nghĩ đến đây, trái tim cảm thấy mềm đi nhanh chóng.
“Cho nên lễ nguyên tiêu năm đó, nàng ra ngoài chơi sao?”
“Vâng”
“Có thả đèn trên sông không?”
“Tất nhiên là có rồi.”
“Thả ở đâu?”
“Hồ Lung Giang”
Hắn nắm tay nàng, “Vậy được, chúng ta đêm nay đến đó lần nữa, làm lại chuyện lúc trước đi.”
Cái gọi là hồ Lung Giang là nơi có những khung cảnh nổi tiếng xinh đẹp nhất, nằm ở phía đông nam Dục Đô. Toàn bộ khung viên chính đều được xây trên nước, phong cảnh thiên nhiên hữu tình, bờ hồ uốn lượn theo hình vòng cung, còn có thể chèo thuyền nữa. Trong hồ trồng rất nhiều hoa sen, ven hồ trồng bạch đàn và nhiều loại cây khác, còn có những khuôn viên trồng rất nhiều loài hoa khác nhau.Hồ Lung Giang nổi tiếng ở Dục Đô là bởi thường xuyên mở cửa, thậm chí người bình thường cũng có thể đến đây chơi và tham quan được.
Hôm nay là tết nguyên tiêu, tại hồ Lung Giang càng đặc biệt náo nhiệt.Bên bờ hồ có nhiều tiểu thương bán đèn lồng để thả sông, hồng hồng đỏ đỏ rất bắt mắt, thuận tiện để nữ tử có thể mua và viết tâm nguyện của mình.
Thấy nàng chăm chú nhìn theo hướng đèn lồng, hắn kéo tay nàng hỏi: “Nàng nói tối hôm đó nàng thả hoa đăng, vậy lúc đó nàng có ước nguyện không?”
Ước nguyện sao?
Cố Vân tiện nhớ lại đêm hôm đó, trong tay nàng cầm hoa đăng, rất lâu cũng không hạ bút viết gì. Mấy tỷ muội đứng bên cạnh thấy nàng như vậy, mỉm cười nói: “Tam muội còn đắn đo gì nữa, muội rất nhanh sẽ gả đi rồi, tự nhiên là nên ước nguyện phu thê ân ái, cầm sắc hòa minh rồi nha!”
Mặt nàng chợt ửng hồng, ậm à ậm ừ không nói được gì.

“Cầm sắc hòa minh?” một thanh âm lạnh lùng vang lên, là Cố nhị nương khinh thường nói, “Nói thì hay, cũng không nghĩ lại xem tam muội của con là muốn gả cho ai nha!Gia đình hoàng gia thì càng tranh chấp nhiều hơn, ta xem ra chỉ mong tương lai không có hỗn loạn là được gì thì tam muội coi như có phúc rồi.”
Ngừng lại một chút rồi lại nói tiếp: “Nếu mong ước quá nhiều, thần sông sẽ tức giận đó.”
“Nhị nương, người đừng nói như vậy.”Cố Vân Nhược cau mày, “tam muội, muội đừng nghe, biểu ca chúng ta cũng đã thấy qua chút rồi, hắn cũng không phải loại người như vậy.”
Nàng nhớ lại gượng mặt tươi cười đó, lòng có chút lo lắng.Rút cuộc cũng chỉ là tiểu cô nương mười bốn tuổi, đối với tương lai lúc nào cũng tràn đầy mong đợi. Nàng cuối cùng hạ bút viết ước nguyện của mình: Nguyện phượng hoàng vu phi, hòa minh khanh thương (Ý là sau khi gả đi, hy vọng vợ chồng hòa thuận, yêu thương lẫn nhau P/S: hồi đó học, cô giáo nói vậy, không biết nhớ đúng không, hic..)
Dòng chảy hồ Lung Giang mang theo hoa đăng cùng nguyện ước của nàng trôi đi. Nàng đứng tại bờ hồ, nhìn theo ánh đèn càng xa càng yếu ớt đó, cho tới khi không còn thấy nữa. Lúc đó, trong tâm nàng thầm cầu nguyện: thần sông, ngài phải nhất định ban phước cho con và nghe được ước nguyện của con.
Nhớ đến đây, nàng chợt mìm cười: quả nhiên, nguyện ước quá phận, thần sông đã trách phạt, là nàng quá tham lam.
“Thiếp…không ước nguyện.” nàng nói khẽ.
Hắn hơi ngạc nhiên.
“Thiếp hậu hạ bên cạnh cô mẫu, cũng hiểu rõ lễ pháp, biết là mọi thứ đều có số phận, cầu hay không cầu đều không có ích gì.”Nàng nói, “thả hoa đăng chỉ là cùng làm với tỷ muội thôi, coi như cùng nhau vui một chút.”
Hắn nhìn nàng cười, ánh mắt càng trở nên thâm sâu hơn.
Trực giác nói cho hắn biết, nàng đang nói dối, nàng vì sao lại nó dối chứ. Bất quá là hỏi nàng có ước nguyện hay không thôi, cũng không phải muốn nàng nói cho hắn nghe tâm nguyện của nàng. Cái này không phải là câu hỏi rất đơn giản sao?
Hắn thật muốn lật tẩy nàng, nhưng nghĩ lại giọng điệu buồn bã của nàng đêm giao thừa, thôi thì miễn cưỡng cho nàng bình tĩnh một chút vậy.
Không để lại vết tích, hắn nhẹ nhàng nói: “Tuy nói vậy nhưng có ước niệm luôn luôn là điều tốt mà. Năm đó nàng không ước, vậy đêm nay cùng ước đi.”
Nàng gật đầu, “Vâng”

Nàng xoay người bước về một gian tiểu thương cách đó không xa. Hắn đứng tại chỗ, cũng không bước theo; dù sao cũng có ảnh vệ bảo hộ nàng, sẽ không có gì nguy hiểm. Trên sạp hàng có rất nhiều loại hoa đăng, nàng giơ tay lấy một cái, thấy trên ánh đèn chiếu có tấm giấy trắng, có người dùng mực tuyển đề vài dòng thơ trên đó. Nàng là người học chữ từ nhỏ, đối với thư pháp cũng biết đôi chút, tự nhiên nhìn thấy nét chữ cũng có thể nhận ra đâu là nét chữ phi phàm. Không ngờ rằng trên một chiếc hoa đăng bình thường, lại có thủ pháp như vậy, so với hoa đăng có chữ trong cung thì thật đúng là không đáng so sánh.
Nàng thật tò mò, lại lấy vài cái gần đó xem một lượt; quả nhiên, tất cả bài thơ trên đó đều là nét chữ của cùng một người. Nàng nhịn không được, ngẩng đầu hỏi, “Ông chủ, chữ này…”
Làm nàng thoáng ngạc nhiên là ông chủ bán hoa đăng trước mắt cũng là người năm năm trước bán hoa đăng cho nàng.Không nghĩ là qua bao nhiêu năm, ông ấy vẫn ở đây.
Ông chủ nhìn thấy dáng vẻ của nàng, liền nói: “Phu nhân đừng hiểu lầm, chữ này không phải của lão, là của một bằng hữu.” mặt đầy ý cười nói tiếp, “Vừa nhìn phu nhân là biết người thông tuệ, đừng nhìn chỉ vài nét như vậy nhưng người bạn này của lão là một đại học sĩ đó!”
Đây chính là chỗ khó hiểu của nàng, một đại học sĩ làm sao lại bán chữ trên hoa đăng chứ?
Ông chủ lại tiếp tục huyên thuyên, “Mỗi năm đều có mấy vị phu nhân có biểu cảm giống người hỏi lão như vậy đó, đáng tiếc lão là người thô lậu, không hiểu những chữ này, làm phu nhân thất vọng rồi.”
“Mỗi năm?” nàng kinh ngạc hỏi, “lão nói là mỗi năm, vị bằng hữu của lão đều giúp lão viết chữ sao?”
“Vâng, đúng ạ.”
“A, ta là mấy năm trước cũng ở chỗ lão mua hoa đăng, lúc đó sao lại không thấy nét chữ đẹp như vậy chứ?”
“Ồ, là như vầy,” ông chủ mỉm cười giải thích, “người bạn này của lão là từ năm Lân Khánh thứ hai mươi sáu mới bắt đầu giúp lão viết chữ, đến bây giờ thì được năm năm rồi.”
HẾT CHƯƠNG 46

CHƯƠNG 47

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 47: GẶP LẠI

Edit: Đinh Hương

Lân Khánh năm thứ hai mươi sáu?

Cố Vân Tiện nhớ lại, lần nàng đến hồ Lung Giang là Lân Khánh hai mươi lăm, trễ hết một năm, thật đáng tiếc!

“Ồ, phu nhân muốn gặp vị bằng hữu của lão sao?” ông chủ nhiệt tình hỏi.

Cố Vân Tiện lắc đầu, “không phiền lão đâu ạ.”

Nếu là trước khi kết hôn mà gặp chuyện này, nàng nhất định sẽ thử. Nhưng giờ không như vậy, thân phận nàng đặc biệt, không nên tự mình làm mọi chuyện phiền phức thêm được. Nàng lại tiếp tục cúi đầu lựa chọn hoa đăng lần nữa.

Ông chủ thấy bộ dáng nàng như vậy, lời đã ra đến miệng buộc phải nuốt trở lại: thực tế thì người đề chữ đang ở sau lưng phu nhân đó.

Gian hàng này đặt ở phía trước một hàng cây liễu, khi bóng tối buông xuống, có một dáng hình cao cao ngồi ở đấy: một thân y phục đen tuyền, tư thế thoải mái, nằm thong thả giữa thiên nhiên, phong thái rõ ràng tự tại phong lưu.

Có thiếu nữ mơ hồ nhìn thấy hình bóng này, tò mò muốn nhìn, bất quá trên mặt hắn che một tấm vải đen mỏng, không thể nhìn rõ được.

“Người đó là ai vậy, ta thấy hắn từ lúc hoàng hôn xuống đã ở đây rồi. Quay đi quay lại vài lần, cũng không thấy hắn thay đổi tư thế, so với bức tượng chẳng khác gì cả.” Một thiếu nữ thì thầm.

“Ta cũng không biết, có thể là thân thích của những người buôn bán gần đây.” Suy nghĩ một chút rồi nói tiếp, “Ta nhớ, năm trước hắn hình như cũng ở đây, cũng tư thế này ngồi không đổi suốt cả một đêm.”

“Năm nào cũng vậy sao? Người này không phải đại não có bệnh chứ!” Nữ tử vừa nói rồi vừa nhìn về hướng khác, “bất quá mặc dù không thấy mặt, nhưng nhìn hình dáng cao ráo thẳng tắp như vậy, có thể là một mỹ nam tử nha!”

“Đan nương, ngươi thật là không biết xấu hổ!” Một trận cười lớn nổ ra, “Bề ngoài tốt vậy thì làm sao, chỉ là một tên ngốc tử, sợ Phan An, Tống Ngọc cũng không bằng á!”

Tiếng cười của đám nữ tử bay đến tai, Cố Vân Tiện cau mày, nhìn theo hướng của mấy nàng ta, quả nhiên thấy được hình dáng bất động đó.

Là một nam nhân.
Họ nói hắn năm trước cũng ở đây, hay là, người này chính là người đề chữ?
Đang suy nghĩ, thì thân ảnh đó động đậy, từ từ đứng dậy đi về hướng nàng. Cố Vân Tiện bị động nhìn hắn, không thể động đậy.
Ông chủ Đồng Nghĩa nghe thanh âm kiều diễm của mấy nữ hài tử, trong lòng hơi hỗn loạn:thì ra là người bạn cực khổ muốn tự xuất đầu buôn bán đang đi về hướng vị phu nhân xinh đẹp này.
Lựa chọn cũng khó quá đi nha, trán của hắn đã nhăn thành một đoàn rồi.
“Này.” Một giọng nói thánh thót chợt lọt vào tai lão, làm cho lão đóng băng “Không chào hỏi khách nhân sao, đang nghĩ gì vậy?”
“Cậu, cậu, cậu…sao lại đến đây?” Đồng Nghĩa lắp bắp nói.
Bị cách bởi một tầng vải đen mỏng nên không nhìn rõ thần tình của hắn, nhưng Cố Vân Tiện cảm thấy được hắn đang cau mày, “Tôi không qua đây, lão chắc là phát ngốc lên rồi, hai chúng ta chắc là uống gió tây bắc mà sống thôi.”
Nói rồi hắn xoay người, đối với Cố Vân Tiện hỏi: “Phu nhân muốn hoa đăng kiểu dáng gì?”
Đồng Nghĩa nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn, lòng thầm nghĩ: Cậu, Thôi lục công tử này, ai đã cầu xin tôi giúp cậu bán hoa đăng kiếm tiền chứ? Mấy năm rồi cũng không nói chia phần cho tôi a!
“Tôi tự xem là được rồi.” Cố Vân Tiện từ tốn đáp.
“Tại hạ thấy phu nhân lâu như vậy cũng chưa chọn được cái nào, là mấy cái hoa đăng này không hợp ý sao “ Người đó thấp giọng nói, không biết có phải là ảo giác của Cố Vân Tiện hay không, chỉ cảm thấy gương mặt trước mắt có chút hiền hòa ấm áp, “Tại hạ còn một số hoa đăng trân quý khác, chắc sẽ làm hài lòng phu nhân.”
Cố Vân Tiện ngẩng ra, cuối cùng không nhịn được đành nói, “vậy phiền công tử cho ta xem một chút.”
Hắn cúi xuống, từ trong hòm lấy ra một cái hoa đăng, hai tay đưa ra cho nàng xem. Cố Vân Tiện do dự một lát rồi mới đưa tay đón lấy, chỉ thấy hoa đăng được làm thành chiếc thuyền trôi trên sông, phía trên thân thuyền là một tòa tiểu lâu ba tầng. Toàn bộ chiếc thuyền không lớn, nhưng rất tinh tế, thậm chí nàng còn nhìn thấy được trong mỗi khung cửa sổ trên mỗi tòa lâu có cả bàn ghế nhỏ xíu.
Không chú ý đến bộ dáng ngốc tử của lão bán hàng lúc này, nàng chăm chú nhìn hoa đăng rất nhập tâm. Đây thực sự là mô hình chiếc thuyền, nhưng khi làm ra lại thấy được cả những dòng hải lưu trên chiếc thuyền. Đầu thuyền treo chiếc buồm trắng có đề chữ:
Nguyện ngôn phối đức hề

Huề thủ tương thương
Bất đắc ô phi hề
Sử ngả luân vong!
Tâm nàng tự nhiên thắt chặt lại.
Sự si tình và cố chấp này đã theo nàng từ kiếp trước; nhưng sau khi trọng sinh, nàng đã không còn dám nhìn câu này lần nào nữa.
Qua hồi lâu, nàng cuối cùng cũng ngẩng đầu, “Bảo bối như thế này, các hạ bỏ được sao?”
Hắn tựa hồ mỉm cười một tiếng, “Đồ tốt cũng phải có người hiểu được giá trị của nó, nay xem ra đã tìm được rồi, chiếc thuyền này tặng phu nhân vậy.” Hắn nói một cách rất hào phóng.
Nàng mỉm cười đáp, “Các hạ có lòng rồi, ta rất cảm kích. Nhưng vô công bất thụ lộc, thỉnh thứ cho ta không dám nhận.” Nàng cầm lấy chiếc hoa đăng khác bên cạnh nói, “ông chủ, ta muốn chiếc này.”
“A…được.” Đồng Nghĩa bất động một hồi mới kịp thời đón lấy tiền nàng đưa.
Nàng không nói nhiều, chỉ cười cười cúi thân, “Thứ cho tiểu phụ.” Rồi xoay người rời đi.
Hắn nhìn nhìn chiếc đèn lồng trong tay, rồi lại nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh của nàng, trên môi hé lộ một nụ cười. Nàng so với lần trước cũng như vậy, xoay người đi không lưu luyến gì, tựa hồ trước giờ đều không nhớ có một người đứng đằng sau lưng nàng, nhìn theo bóng lưng nàng, mong đợi nàng một lần quay đầu nhìn lại.
Nàng càng đi càng xa, từ từ hòa vào dòng người đông đúc nhộn nhịp. Hắn biết là phía trước có người đang đợi nàng, và sẽ cùng nàng thả hoa đăng trên sông. Những điều hắn không thể làm, người đó đều làm được cho nàng.
“Sao lại đi lâu như vậy?” Hoàng đế từ tốn hỏi, “ta còn tưởng nàng xảy ra chuyện gì rồi.”
“Phu quân đa nghi rồi, chỉ là mấy chiếc hoa đăng này đẹp quá, thiếp mải ngắm nhìn hồi lâu mà thôi.” Nàng mỉm cười đáp.
Hoàng đế đón lấy đèn lồng trong tay nàng, cẩn thận nhìn một lượt, “ làm thực sự cũng khéo lắm, không nghĩ được là hoa đăng của thường dân cũng có thủ nghệ tốt như vậy.” Chợt nhìn thấy bài thơ đề trên đó, biểu tình của hắn trì lại một khắc, “Chữ này…”
“Bệ hạ cũng cảm thấy chữ này rất đẹp đúng không?” Cố Vân Tiện mỉm cười giải thích, “Ông chủ đó nói, là bạn của lão đề đó, thiếp thấy cái này thật hiếm có, nên liền lấy một chiếc.”
Hắn suy nghĩ một chút rồi mỉm cười nói, “Chọn tốt lắm.” Cẩn thận quét một vòng nữa, rồi nói: “Bên trong sao không có hoa tiên?”
Hắn im lặng nhìn nàng.

Nàng ngẩng ra, “Thiếp quên mất.”
Nàng cụp mắt, biểu tình biết lỗi, cũng tại vì bận rộn chọn hoa đăng mà quên mất, “ Trong lòng thiếp ước nguyện cũng giống vậy thôi.”
Thấy hắn không nói, nàng càng cúi đầu thấp hơn, cười cười nói tiếp, “Hoa đăng này biểu đạt cho tâm nguyện của thiếp, mong thần linh hiểu và chấp nhận.”
Hắn nhớ lại chiếc túi hương hoa sen nàng làm lần trước, tâm chợt mềm đi.
Khẽ vuốt ve ngón tay nàng, hắn thở dài một hơi, đành thỏa hiệp đáp ứng: “Được rồi, nàng muốn thế nào thì là thế đấy đi.”
Tết nguyên tiêu Vĩnh Gia năm bốn mươi, Cố Vân Tiện cùng Cơ Tuân bên nhau, tại Lung Giang hồ thả hoa đăng.
Nước sông Giang chảy dài, cũng như sáu năm về trước.
Lần đó, nàng tại đây thả đèn ước nguyện, nhưng kết quả lại chỉ nhận được trái tim đầy đau đớn. Bây giờ, cũng tại đây, bên cạnh lại là một nửa của nàng, là đấng lang quân tâm tâm niệm niệm của nàng, nhưng nàng lại không thể ước nguyện được gì.
Hoa đăng càng trôi càng xa, nàng cảm thấy tay Cơ Tuân từ từ trượt khỏi vai nàng. Nàng mỉm cười, ngoan ngoãn tựa đầu vào vai hắn, trong lòng lại tĩnh lặng như mặt hồ tháng ba.
Thời điểm thả đèn cuối cùng cũng kết thúc, mấy sạp bán hàng cũng lần lượt thu dọn đồ đạc về nhà. Nhà Đồng Nghĩa ở phường Vĩnh Bình, phía tây phụ cận thành, lúc này chỗ ấy vẫn còn tiếng nói cười náo nhiệt.
Vừa mở cửa liền ngửi được một cỗ mùi thơm phức, một thân ảnh nhỏ xinh bước ra, cười nói: “Ca ca, Lục lang, hai người về rồi à! Nhanh tới đây ăn đi, muội vừa nấu xong đó.”
Đồng Nghĩa thả mấy chiếc hoa đăng chưa bán hết xuống, ngồi ngay vào bàn ăn cơm, vừa ăn vừa mơ hồ nói: “Mệt chết tôi thôi, cậu không thấy chứ, tối nay Lung Giang hồ toàn người là người!” Dương thanh vẫy tay, “Lục lang, mau lại thưởng thức này, Vân Huyên nấu ăn ngày càng ngon nha!”
Đồng Vân Huyên cười hi hi nói: “nha, cũng không xem muội muội của ca là ai chứ!” Nói rồi khẽ chớp đôi mi dài nhìn Thôi Sóc cười cười, “Ta nói này Lục lang, cũng về nhà cả rồi, sao lại còn mang thứ đó nữa chứ, tháo xuống đi!”
Nói xong, cũng không chờ hắn phản ứng, nhanh tay tháo lớp mạng che xuống.
Lớp vải che màu đen vừa rớt xuống, liền lộ ra gương mặt cực kì anh tuấn.

Đồng Vân Huyên mê đắm nhìn hắn một hồi, rồi nói như là mộng du: “Vô luận nhìn bao nhiêu lần, Lục lang chàng đều làm người ta thất thần nha, thật ngưỡng mộ!”
Thôi Sóc đối với ánh mắt của tiểu nha đầu này tựa hồ như đã quen thuộc rồi, nên cũng bỏ qua cho nàng ta, chỉ từ tốn ngồi xuống, nhìn một bàn đồ ăn xong cũng không phát ra âm thanh gì.
Đồng Vân Huyên thấy khuôn mặt của hắn không giống mọi khi, hướng mắt với Đồng Nghĩa nháy một cái. Đồng Nghĩa kinh ngạc một tiếng, nói: “Vân Huyên, muội đem những thứ này dọn dẹp chút đi, xếp ở đó có vẻ không ổn lắm.”
Đồng Vân Huyên biết ca là muốn nói chuyện riêng, trong lòng cũng không tình nguyện; nhưng thấy thần tình của Thôi Sóc, vẫn cảm thấy có một người tâm sự một chút sẽ tốt hơn, nên đứng dậy từ từ ôm mấy chiếc đèn lồng đi ra.
“Đêm nay ngươi làm sao vậy?” Thấy muội muội đi rồi, Đồng Nghĩa mới lên tiếng hỏi.
Thôi Sóc cười cười từ tốn đáp; “Làm sao cái gì?”
“Ngươi còn muốn tránh ta?” Đồng Nghĩa cau mày, “Là chiếc hoa đăng đó, huynh đã dành cả nửa năm làm cái đó, xem nó như là bảo bối, thậm chí Vân Huyên cũng không được nhìn một cái. Vậy mà đêm nay đột nhiên lại muốn bán cho vị phu nhân đó?”
“Ta không phải nói rồi sao, gặp được người hiểu được nó, thì bán thôi.” Hắn đáp.
Đồng Nghĩa cau mày, nhìn hắn hồi lâu rồi thở dài, “Người mấy năm nay càng ngày càng cổ quái nha. Được rồi được rồi, ngươi không nguyện ý nói cho ta biết, ta cũng không ép ngươi. Ta biết, các ngươi là người đọc nhiều sách, tâm tư ắt cũng nhiều; nhưng ta là người trưởng thành có thể hiểu được. Bất quá, ta muốn cho ngươi biết, Đồng Nghĩa ta tuy chỉ là dân buôn bán, vô quyền vô thế, nhưng cũng đường đường là nam nhân. Nhưng là bạn thân của ta, ngươi có khó khăn gì, cho dù liều cái mạng này, ta cũng sẽ giúp ngươi.”
Thôi Sóc nhìn hắn, trầm mặc hồi lâu rồi vỗ vỗ vai hắn, “Ngươi yên tâm, ta biết rồi.”
Đồng Nghĩa uống một hớp canh rồi nói, “Mùng chín tháng hai là thi hương rồi, ngươi nắm chắc không?”
Thôi Sóc cúi đầu, hồi lâu mới cười đáp, “tất nhiên, lần này, vô luận thế nào ta cũng phải thành công.”
HẾT CHƯƠNG 47

CHƯƠNG 48

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 48: NGỌC LANG

Edit: Đinh Hương

Vĩnh Gia năm thứ tư, mùng chín tháng hai, tân đế tổ chức kỳ thi hội lần thứ hai tại Dục Đô. Khảo thí do Lễ bộ chủ trì, địa điểm là tại Cống Viện. Thời gian gồm ba ngày, mùng chín tháng hai, mười hai tháng hai, mười lăm tháng hai. Vì được tổ chức vào mùa xuân, nên còn được gọi là "thi hương", hay "xuân khảo". Những ngày này, toàn bộ thanh niên tài giỏi nhất trong toàn quốc đều tụ họp về đây, để tham gia vào kì khảo thí nghiêm khắc này.

Hậu cung đối với sự kiện này cũng xôn xao ít nhiều, đôi lúc Cố Vân Tiện dạo ngang Ngự Hoa viên đều nghe mấy tiểu cung nữ bàn luận sôi nổi. Nghe nhiều lần, nàng không thể không để tâm, "Hình như năm nay mọi người đối với kì xuân khảo rất hứng thú, mấy năm trước cũng không thấy bọn họ náo nhiệt như vậy."

Thái Hà mỉm cười đáp, "Tất nhiên rồi ạ, năm nay khác với mấy năm trước."

"Vì sao chứ?"

"Nương nương thường ngày không để tâm mấy chuyện này, tất nhiên là không biết. Khảo thí năm nay, có một vị rất đặc biệt tham gia."

"Ai?"

"Chính là vị có cốt cách và thông tuệ hơn người, Thôi Sóc, Thôi lục lang đó!" Khẩu khí của Thái Hà cũng có chút kích động, "Năm ngoái thu cống*, hắn là người đứng nhất bảng của quận Thanh Hà, năm nay tham gia xuân khảo, tất cả mọi người đều mong chờ."

*thu cống: kì thi vào mùa thu

Thôi Sóc

Nàng nhớ lại, năm ngoái khai xuân không lâu, có người đã chửi mắng tả thừa tướng Chu Thế Đạo và học sinh Quốc Tự Giám của bệ hạ, chính là Thôi Sóc. Cũng chính hắn là người dâng tấu sớ, gián tiếp giúp cuộc tranh chấp thêm rối ren, làm Chu Thế Đạo trong quá trình điều tra cũng không dám xuất lực quá nhiều.

Lúc đó, nàng đã từng nghi ngờ, Thôi Sóc có thể là người do Thái hậu an bài; nhưng Thái hậu lại nói với nàng, nam nhân kiêu ngạo này làm sao lại để một nữ nhân trong cung sai khiến chứ.

Mặc dù cuối cùng nàng chưa thể lên làm Hoàng hậu, nhưng chung quy, thì hắn cũng có thể coi là có ân với nàng.

"A, hắn cũng tham gia khảo thí sao?"

“Thưa phải, Thôi Sóc công tử vì chuyện dâng tấu lần trước nên bị Quốc Tự Giám gạch tên. Không thể ghi tên tham gia khảo thí tại Kinh Quán, nên công tử phải trở về quê hương tham gia thi cống, rồi từ thi cống mới được đề tên lên kinh thành khảo thí.”
“Hắn từ lúc đề danh đệ nhất, thì khẳng định đã là người học vấn uyên bác rồi, không khó để cá vượt long môn, “ Nàng điềm đạm nói, “Em đừng vì hắn mà lo lắng.”
Thái Hà ngại ngùng hỏi: “Nương nương nhìn ra được nô tỳ lo lắng sao?”
“Nhìn bộ dáng của em là hiểu rồi.” Cố Vân Tiện chỉ chỉ vào đầu nàng, “Bình thường thấy em làm việc gọn gàng sạch sẽ, tưởng rằng em đã sành sỏi. Không ngờ qua việc lần này lại phát hiện, thì ra em còn có tâm tình của tiểu nữ tử nha!”
Thái Hà cúi đầu, mỉm cười ngại ngùng.
Sau khi xuân khảo kết thúc, ngay cả với kết quả của kì thi, mọi người cũng không còn hứng thú nhiều nữa, tất cả mọi người đều hồi tâm, chuyển sự chú ý vào một chuyện quan trọng khác: Đó là tháng tư năm nay, vừa hay là có cuộc bầu cử gia nhân ba năm một lần; so với chức danh Trạng Nguyên Lang huyền thoại hư vô kia, thì chuyện này đối với cuộc sống của họ gần gũi hơn.
Hoàng đế những năm trước đều chủ trì sự kiện này, năm nay lại giao cho Dục thục nghi và Nguyên quý cơ đồng chủ khảo. Cố Vân Tiện năm Vĩnh Gia đầu tiên đã từng làm qua một lần, cũng coi như là có kinh nghiệm, mọi việc xử lý cũng coi như là không nhiều. Tuy nhiên, Dục thục nghilại không may mắn như vậy, mỗi ngày đều phải chống chọi với một đống công văn, rất đau đầu nha.
Tam Giáp tân khoa đề danh sẽ có trong nay mai; Cố Vân Tiện ngồi trong rừng đào ở Hàm Chương điện đọc sách. Lúc này là mùa xuân, rừng đào nở rộ, rực rỡ cả một góc điện trông rất đẹp mắt.
Nàng đang chăm chú đọc một trang sách lại vô tình ngẩng đầu, liền thấy có một nam tử rất anh tuấn đang nhìn mình cười ấm áp.
“Thần thiếp tham kiến Bệ hạ, Bệ hạ đại an.” Nàng khiêng thân hành lễ, “Không biết Bệ hạ đến thăm, thần thiếp không kịp nghênh đón, xin Bệ hạ thứ tội.”
“Được rồi.” Hắn kéo nàng đứng lên, “Đang đọc sách gì đó?”
“Thi Kinh”
Hắn ngồi xuống vị trí của nàng lúc nãy, kéo nàng ngồi theo ôm trong lòng, “Xem ra nàng đang rất nhàn hạ, Trẫm lại thấy Trúc Ương rất bận rộn đó.”
“Dục thục nghi chưa từng làm qua cuộc đại tuyển chọn như vậy, bận rộn một chút cũng là chuyện đương nhiên, thần thiếp lại không

giống.” Cố Vân Tiện mỉm cười nói, “Thần thiếp thực ra cũng muốn giúp tỷ ấy, chỉ là tỷ ấy khẳng định có thể tự làm, thần thiếp cũng không nói nhiều làm gì.”
Hoàng đế khinh thường một tiếng, “Trẫm thấy là nàng ta muốn ngừa nàng thì có, sợ nàng cướp công của nàng ta.”
Cố Vận Tiện chỉ mỉm cười không nói.
Hoàng đế nghĩ lại nghĩ, cũng cảm thấy hơi nhàm chán, liếc thấy cuốn sách torng tay nàng, “Để trẫm xem nàng đang đọc bài gì: ‘Đào yêu’?” Ngẩng đầu thấy phong cảnh trước mắt, cười một cái, “Quả là ứng với cảnh: Đào chi yêu yêu, chước chước kì hoa, chi tử vu quy, nghi kì thất gia.”
Khẽ chạm vào trán nàng, “’Nghi kì thất gia’ Vân nương, nàng xinh đẹp như vậy, quả thật là ‘Nghi kì thất gia’.”
“Bệ hạ chỉ toàn chê cười thần thiếp thôi.” Nàng mỉm cười né tránh, “Thần thiếp nào có tài làm chuyện như thế, thần thiếp chỉ có thể mỗi ngày lười biếng ở đây, an nhàn hưởng phúc thôi!”
Hắn đảo mắt, “Vậy trẫm không phải là phiền phức lớn sao, nàng người hiền nội trợ này, bị tổn thương như vậy. “Hắn thân thủ từ bên cạnh nàng hái một đóa hoa đào, “đáng đánh đáng đánh, trẫm vì phu nhân hái một đóa hoa, thỉnh phu nhân miễn lao tâm lao lực nữa.”
Nàng thực không mong đợi hắn có động tĩnh gì, lúc này cơ thể đều cứng lại.
Ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng xoắn nhẹ cành đào, làm những cánh hoa đào rơi trên tóc nàng. “Từ tầm nhìn của nàng chỉ có thể thấy được đường nét hàm dưới xinh đẹp của hắn, lại còn nụ cười mỉm trên môi nữa.
Hắn lại cười, nụ cười giống như bảy năm về trước.
Hắn làm hoa đào rơi trên tóc nàng, rồi lại chầm chậm hạ tầm mắt cẩn thận nhìn nàng; bất quá lại thấy dáng vẻ sợ sợ của nàng.Hắn không hiểu sao cảm thấy một màn này thập phần quen thuộc, hơi khẻ cau mày.
Ngón tay để trên má nàng hỏi, “Chúng ta trước đây có phải đã từng ở chỗ này gặp nhau rồi không?”
Nàng đột nhiên tỉnh táo lại, trả lời dứt khoát, “Chuyện gì trước kia ạ?”
“Chính là…”Hắn vẫn còn băn khoăn, với lại một số ký ức cũng đã qua lâu lắm rồi, hắn đã dùng toàn lực cũng không thể tra ra một chút gì, tất cả cũng là chuyện cũ rồi, “Bỏ đi, coi như Trẫm nhớ sai thôi.”
Hắn thần tình hơi bất lực, còn nàng nở một nụ cười, trong đôi mắt đen láy là tâm tình không rõ được.

“Đúng rồi, Trẫm hôm nay tìm nàng là muốn nói cho nàng một chuyện.”Hắn hồi sau mới nhớ ra nguyên nhân tự mình đến đây, “Tân khoa tam giáp đã có rồi, nàng có muốn biết là ai không?”
Nàng nháy nháy mắt, đáp: “Còn ai sao, có phải vị Thôi lục lang kia không?”
“Nàng cũng biết hắn sao?” Hoàng đế đảo mắt.
“Là vì trong cung đâu đâu cũng có thảo luận, thần thiếp nghe hoài cũng quen thôi.”
“Danh tiếng của Thôi Sóc này xem ra so với trẫm lớn hơn rồi.” Hoàng đế khẽ thở dài, buồn rầu nói.
Chuyện này tính ra thì đúng là thật. Trước khi hoàng đế đăng cơ, hầu hết tất cả thiếu nữ trong kinh thành đều ái mộ hắn; nhưng từ sau khi hắn – Ngọc Lang lên ngôi thiên tử, mọi người cũng không dám mơ nghĩ xa xôi nữa, chỉ có thể chuyển đối tượng mà thôi. Thôi Sóc thật là đối tượng mới tuyệt vời trong lòng bọn họ.
“Bệ hạ, Người sao lại nói vậy, sao lại đi ghen tị với một vị thần tử chứ?” Cố Vân Tiện cười đùa nói, “Người là cửu ngũ chí tôn, đừng so đo với thần tử như vậy, rất mất phong độ đó.”
“Trẫm tự nhiên không cùng một thần tử so đo.” Hắn chống cằm nhìn nàng, “Trẫm là đặc biệt muốn hỏi nàng, như thế nào, ba ngày sau ở Kim điện sẽ xướng danh Tam giáp, nàng có muốn đến đó xem náo nhiệt không, sẵn tiện có thể nhìn xem phong thái của tân khoa tiến sĩ?”
Nàng nghĩ một chút rồi đột nhiên hiểu được ý tứ của hắn.Việc xướng danh ở Kim điện có thể cho tất cả cung nhân từ Lạc Thành các của Tuyên Chánh điện đều có thể nhìn thấy tân quan, làm cho sinh hoạt trong cung thú vị một chút.
“Mọi người đều tham gia náo nhiệt như vậy, thần thiếp tự nhiên là muốn đi rồi,” Nàng mỉm cười, “Bệ hạ cho phép chứ?”
“Trẫm không cho phép thì nói với nàng làm gì chứ?” Hắn mỉm cười, khẩu khí thập phần ấm áp, “Bây giờ nàng muốn làm gì, Trẫm đều cho phép.”
Ngày xướng danh ở Kim điện, trong Lạc Thành Các thập phần náo nhiệt.Giờ Thìn ba khắc, tất cả cung tần đều tề tựu tại ngự môn; Cố Vân Tiện nhìn tứ phía, giữa đám đông thấy được mỹ nhân của Tuyết Phu Vân Tấn, mặt mày như gió xuân, so với cung yến xem ra còn náo nhiệt hơn ba phần. Mà điều làm nàng ngạc nhiên là ngoại trừ cung tần, thậm chí các công chúa cũng có mặt ở đây.
“Nhị muội, tứ muội, các muội không phải cùng phò mã xuất kinh du ngoạn sao? Sao lại ở đây?”

Lật Dương trưởng công chúa nghe lời nàng nói, cười hì hì nói: “Muội vốn dĩ là ra ngoài du ngoạn, nhưng tháng trước nghe được tin tức Thôi Sóc năm nay tham gia xuân khảo, liền hủy chuyến du ngoạn rồi. Thôi lang tài học cao như vậy, chắc là đạt đầu bảng rồi, cho nên muội mới về đây để xem phong thái của chàng đó!”
Một bên, Hầu Phụ trưởng công chúa cũng mỉm cười: “Nhị tỷ gửi cho muội một phong thư, nên muội trở về luôn này.”
Cố Vân Tiện kinh hách.
Hai vị công chúa này cũng thật không quý trọng thân phân tôn quý của mình chút nào, hành sự như vậy có vẻ tùy tính quá.Tác phong này, nếu là nàng từ nhỏ, sợ cũng không học được.
Từ xa xa nghe thấy tiếng vó ngựa, đoàn người cũng dần bớt ồn ào; liền thấy cửa cung mở ra, thân ảnh của ba vị tam giáp ngồi trên thân ngựa khoan thai đến gần.
Được cưỡi ngựa tiến vào trước Tuyên Chánh điện là đặc quyền của tam giáp tiến sĩ, điều này cũng hiển thị cho sự xem trọng của triều đình với họ.
Lật Dương trưởng công chúa chen chúc lên phía trước nói, “Mau nhìn mau nhìn đi, vị thứ hai chính là Thôi lang đó. Ta chỉ mới nhìn xa xa mà đã nhận ra phong tư của chàng rồi đó!”
Dục thục nghi đứng một bên, nheo một mắt mỉm cười nói, “Quả thật là phong tư không tồi, chỉ tiếc xa quá, nhìn không ra dáng vẻ thôi.”
“Phong tư hắn tốt thật, nhưng bất quá, bằng vào đó thì sao qua được Bệ hạ chứ.” Minh sung nghi nói.
Hầu Phụ trưởng công chúa mỉm cười, “Sung nghi nương nương nói vậy là sai rồi.Hoàng huynh là cố nhiên là tướng mạo hơn người, nhưng Thôi lang tất cũng không kém nửa phân.”
Minh sung nghi đảo mắt: “Cũng không biết ai cao thấp?”
“Ẩn dụ này không hợp lý chút nào, cái này phải nói là <Xuân hoa thu nguyệt, các sinh phong lưu>” Hầu Phụ trưởng công chúa mỉm cười đáp.
Thấy Minh sung nghi còn có vẻ không tin, Hầu Phụ trưởng công chúa chỉ nói: “nếu có cơ hội, nương nương tự mình diện kiến thì biết.”
Bọn họ bên này mỉm cười nói chuyện, Trang tiệp dư quay đầu, thấy Cố Vân Tiện vẫn đứng trong các, liền hỏi: “Tỷ tỷ mau qua đây đi, tỷ đứng đó sao có thể thấy gì chứ?”
Cố Vân Tiện cười cười đi lại đứng bên cạnh nàng, chỉ thấy trong quảng trường rộng phía trước tiền điện, Tam giáp đang cưỡi ngựa đi vào.Trong đó, thân ảnh mặc trường bào màu xanh, cao lớn thẳng tắp, nhìn qua phong tư quả thật bất phàm.

“Sao lại thấy quen vậy chứ?” Nàng lẩm bẩm
Nàng một bên còn đang ngẩn ra, thì bên đây ba vị tam giáp đã xuống ngựa tiến vào đại điện.Một khắc sau, thấy lễ bộ thượng thư từ nội điện bước ra, bắt đầu xướng tên tam phẩm: đầu tiên là trạng nguyên, tiếp sau là bảng nhãn và thám hoa.
Lật Dương trưởng công chúa khẽ thở dài một hơi, “Thậm chí mặt còn chưa nhìn rõ, đã đi vào rồi!”
“Tỷ gấp như vậy làm gì, không phải có A Tẩu ở đây sao?Một chút nữa Trạng nguyên lại bái kiến, lúc đó tỷ lại có thể thấy rồi sao!” Hầu Phụ trưởng công chúa vui mừng đáp; một khắc sau mới phản ứng lại, “A đúng rồi, A Tẩu, tỷ không phải…”
Trong điện nhất thời đông cứng.
Mọi người mặc nhiên không nói, nhưng đều hiểu ý tứ của Hậu Phụ trưởng công chúa: A Tẩu trong lời nói của nàng chính là ám chỉ Cố Vân Tiện. Án chiếu thông qua, sau khi xướng danh ở Kim điện, ngô hoàng và hoàng hậu sẽ đến Lạc Thành các ban chức quan, sau tam giáp ở Nhu Chí các bái phỏng, cho nên trưởng công chúa mới nói lời này. Không may là lúc này, nàng lại quên mất Cố Vân Tiện không phải là hoàng hậu, tất sẽ không có cơ hội này nữa.
Cố Vận Tiện bất lực, chỉ cảm thấy vị tứ muội này thật là tâm tư quá mà thôi.
Đang cố gắng không biết nên nói gì đây, thì một tiểu thái giám chạy ra ngoài điện đưa tin tức, vừa thấy Lật Dương trưởng công chúa thì bẩm báo lớn: “Đậu rồi! Đậu rồi! Thôi công tử là tiến sĩ đầu bảng! Trạng nguyên!”
Hai vị công chúa đều liền bộc lộ vẻ vui mừng không che giấu.
Tuy bọn họ đối với Thôi Sóc là hâm mộ cuồng nhiệt, cũng nghe qua hắn có chút học vấn; nên hôm nay mới vì phong thái đó mà đến.Không ngờ rằng học vấn hắn lại cao thâm đến vậy, cũng tâm viên ý mãn, cảm thấy chuyến đi lần này thật không uổng công.
“A, tỷ nhìn xem, đó là Thôi lang phải không?”
Mọi người chợt dừng lại, Minh sung nghi chậm nhìn về hướng bàn tán, liền thấy hình bóng của một người đang hướng về Lạc Thành các, bên cạnh còn có một vị thái giám đi theo.
“Hắn, không phải là một qua đây bái phỏng chứ” mọi người đều nhìn nhau, “Bên cạnh còn có thái giám đi cùng nữa, này là ý của Bệ hạ sao?”
Cố Vân Tiện không nói, chỉ nhìn thân ảnh càng ngày càng gần.
Đầu đội ngọc quan, thân mặc triều phục dành cho Tân khoa tiến sĩ hàng đầu màu xanh, càng làm cho thân ảnh của hắn thêm cao lớn, thẳng tắp như cây trúc, phong tư lỗi lạc thanh kì, rõ ràng có phong

thái đỉnh cao, tôn quyền bậc nhất cả nước là đây. Cố Vân Tiện tức cảm thấy hắn phảng phất như ngọn núi, phân hoa phật liễu, như bước ra từ trong nước, chỉ vì một đóa phù dung mà bỏ cả giang sơn.
Thật rung động lòng người.
Trong lúc còn hoảng hốt, hắn đã tới trước các, thanh âm trầm thấp nhưng rõ ràng: “Tân khoa tiến sĩ Thôi Sóc bái kiến chư vị.”
Mọi người đều vô hồn, không biết trong một khắc ai mở miệng trước, vẫn là Lật Dương trưởng công chúa đẩy Cố Vân Tiện một cái, “Đừng để Thôi lang quỳ lâu vậy, mau nói vài câu đi.”
Nàng cũng bị buộc nói, nên hơi thanh thanh cổ họng, bình tĩnh nói: “Bình thân.”
Thôi Sóc nghe lệnh đứng lên, cũng không tạ ân, chỉ hơi ngẩng đầu nhìn về hướng trên lầu các.
Cố Vân Tiện cuối cùng cũng nhìn rõ mặt hắn.
Trong nhiều năm nay, Hoàng đế là nam tử đẹp nhất mà nàng từng gặp. Kể cả lúc này đây, khi nàng đối với hắn đầy hận ý, cũng không thể phủ nhận là: luận về tướng mạo, hắn thực sự khó có đối thủ.
Nàng luôn nghĩ trên thế gian này sẽ không thể có người hơn hắn được.Nhưng xem ra, người trước mắt đây rõ ràng nói cho nàng biết nàng sai rồi.
Kết quả đúng như Hầu Phụ trưởng công chúa nói, Thôi Sóc và Hoàng đế cho người ta cảm giác không giống nhau. Hoàng đế ngũ quan anh tuấn, mê hoặc lòng người; còn vị Thôi lang này thập phần ấm áp; mắt mũi như thủy mặc, phảng phất như bức danh họa tuyệt thế, nhìn một lần chưa đủ kinh tâm, nhưng thực tế thì mỗi nét đều tỉ mỉ thận trọng.
Hắn tĩnh lặng đứng đó, tư thái tự nhiên, thong dong điềm đạm, như thế ngoại tiên nhân, làm cho người ta nhìn rồi không muốn dời mắt đi.
Tuy nhiên dường như đây không phải là phong thế của công tử phong lưu.
Tức thời hắn nhìn nàng bằng đôi mắt đẹp như ngọc bích của mình, hồi lâu mới cười nhẹ.
Vân phá nguyệt lai, nhất thời làm nàng kinh tâm động phách.
Hắn thấp người, điềm đạm mở miệng, trong thanh âm không mang cảm xúc gì: “Sóc, tạ nương nương ân điển.”
HẾT CHƯƠNG 48
Mọi người thông cảm dạo này mình bận nhiều việc quá nên rảnh chút là lười chả muốn gõ cái gì cả, vì vậy chưa beta được các chương này.

CHƯƠNG 49

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 49: TỰ TRỌNG

Edit: Đinh Hương

Lúc Đông Vân Huyên mở cửa, không nghĩ là nhìn thấy Thôi Sóc. Ánh trăng đêm nay rất sáng, đổ xuống trong viện, phảng phất như một lớp tuyết mỏng. Thôi Sóc ngồi ở đó, thân vẫn còn mặc áo bào màu xanh lúc sáng, bên cạnh đặt một nhánh diệp thanh, tầm mắt vọng về phương xa: phong tư tuyệt đẹp khó nói nên lời.

Đông Vân Huyên không bị quan cảnh tuyệt đẹp trước mắt quyến rũ, chỉ ngạc nhiên hỏi: “Lục lang, sao huynh lại về đây?”

Thôi Sóc hơi ngẩng đầu nhìn ánh trăng, nhưng vẫn không nói tiếng nào.

“Chẳng phải huynh nên ở cùng bằng hữu sao?” Đông Vân Huyên tiến lại gần một chút hỏi, “Không phải có chuyện gì chứ?’

Hắn lấy hũ rượu, tu một ngụm, chậm rãi nói, “Không có gì.”

Nhãn cầu Đông Vân Huyên đảo vài vòng, rồi chợt lóe lên tràn ngập sự vui mừng. Qua một khắc, nàng mạnh dạn bình tĩnh nói, “Hoạt động chúc mừng lúc sáng vô cùng náo nhiệt, muội rất thích, rất muốn tham gia, nhưng ca ca không cho phép.”

Mỗi năm sau khi công bố bảng Tiến Sĩ, những người đồng bảng đều tụ họp lại cùng tổ chức hoạt động chúc mừng. Lúc đó, mọi người đều tập trung lại Hạnh Viên tham gia yến tiệc, đồng thời sẽ chọn ra hai vị thiếu niên trẻ tuổi nhất trong bảng Tiến Sĩ, dùng tên của họ để đặt tên cho hai loại hoa, tục lệ này gọi là “Thám Hoa Sử”. Sau yến hội, họ lại cùng nhau đến Từ Ân tự đích thân đề tên mình trên tháp, đây là một niềm vinh dự rất lớn được người xưa truyền lại từ lâu, còn gọi là “Nhạn Tháp Đề Danh”.

“Có gì mà thích với không thích, bất quá chỉ là theo thông lệ thôi, ta không đi thì lại không hợp lễ.”

Đông Vân Huyên nghe hắn nói vậy, niềm vui trong mắt còn sâu hơn, thanh âm cũng cao hơn ba phần, “Huynh về cũng tốt, đêm nay muội

vẫn chưa thấy huynh đó."

Hắn rốt cuộc cũng quay đầu nhìn nàng, "Ta ở Dục Đô chỉ có muội và Đại lang là hai người bạn, không về đây thì có thể đi đâu?"

Đông Vân Huyên xấu hổ cúi đầu, không dám nói ra ý nghĩ trong lòng.Thời này, hầu như tất cả sĩ tử đều phong lưu, tân khoa tiến sĩ ngay đêm hôm đó sẽ thường đến Bình Khang phường vui chơi hưởng lạc. Cũng bởi vì thường lệ này mà nàng đã rầu rĩ cả ngày nay, ai bết được là thì ra nàng nghĩ nhiều quá rồi.

Thôi Sóc cau mày suy nghĩ một chút rồi chợt hiểu được, nhất thường cũng ngẩng ra tại chỗ không biết nói gì cho tốt đây.

Đang trầm mặc, cửa đột nhiên mở ra, Đông Nghĩa cất cao giọng đi tới hỏi, "Lục lang, ngươi sao lại về rồi, không phải đi…"

Thấy muội muội cũng ngồi đó, hắn chợt im bặt.Đông Vân Huyên mặt đỏ bừng cất bước chạy về phòng.

"Nha đầu này sao vậy chứ?"Đông Nghĩa mờ mịt không hiểu gì.

Thôi Sóc kắc đầu cười khổ, "Tâm tư tiểu công nương, ngươi hiểu được sao, nhanh qua đây uống rượu với ta."

Hắn vừa nói thế, Đông Nghĩa lập tức hiểu đối với phản ứng của tiểu muội mình quăng ra sau ót; đi tới nhận lấy bình rượu, giơ lên, "Lại đây, lại đây, đề chúng ta kính Trạng nguyên lang một chén nào."

"Chén thì không có, dùng bình thích hợp hơn."Thôi Sóc vẻ mặt lãnh đạm nhưng lời nói ra thì đầy ý trêu ghẹo.

Đông Nghĩa cười to, ngước cổ uống một hớp lớn.

"À, sao ngươi lại về sớm vậy? Kim bảng đề danh-đời người là một đại hỷ đó, ta còn tưởng ngươi đã theo chân bọn họ ăn mừng một trận lớn rồi." Hắn ngồi xuống kế bên Thôi Sóc, cười hì hì hỏi.

"Ăn mừng cả ngày rồi còn chưa đủ sao?"

“Ai nói chuyện đó!Thái nhất hoa đề nhất tự có ý gì chứ? Đêm nay trong Bình Khang Phường mỹ nhân mỹ tửu tràn ngập, cái này mới gọi là khoái lạc thực sự…”

Hắn nói với vẻ mặt phấn khởi vậy mà Thôi Sóc lông mày cũng không động một cái.Chớ hắn nói xong, rốt cuộc cũng nhàn nhạt nói, “Đối với ngày này, ta đã sớm không còn hứng thú.”

Thấy Thôi Sóc vẻ mặt tiêu điều, Đông Nghĩa rốt cuộc cũng thu lại nụ cười, quan sát hắn hồi lâu mới khẽ thở dài, “Ngươi như vậy hoài cũng không phải là biện pháp. Tiền phu nhân (ý nói là vợ trước) ra đi bao nhiêu năm rồi, ngươi định vì nàng mà cả đời không lập gia đình sao?”

Thôi Sóc không nói.

“Lúc trước ngươi bị gia tộc trục xuất, không ai đề ý, tự nhiên có thể tùy tâm làm việc.Nhưng nay không giống nữa, ngươi đã có địa vị, mắt thấy là tiền đồ vô lượng.Sợ là chỉ qua vài ngày nữa, Thôi thị liền đến tìm ngươi rồi, muốn ngươi nhập tịch lại cho xem. Xuất phát từ đạo nghĩa bạn bè, ta khuyên ngươi, trước khi bị gia tộc an bài cho một người, thì không bằng tự chọn một người đi. Chung quy cũng không để bọn họ chiếm tiện nghi là được.”

Từng câu từng chữ đều rất có lý, Thôi Sóc chỉ cảm thấy vô lực.

Giọng của Đông Nghĩa thêm vài phần trịnh trọng, “Cái gọi là tam điều bất hiếu, thì vô hậu là lớn nhất (ý nói không có con nối dõi), cho dù không có đại vị như bây giờ, thì qua hai năm nữa ta cũng khuyên ngươi lấy vợ thôi.”Vỗ vỗ vai Thôi Sóc, hắn nói, “Ngươi suy nghi cho tốt đi.”

Hắn xoay người rời đi, chỉ để lại Thôi Sóc ngồi trong viện.

Hít một hơi sâu, Thôi Sóc từ từ nhắm mắt lại, trong đại não thoáng nhìn thấy gương mặt thanh tú, làn da trắng nõn kia.

Hôm hắn cưỡi ngựa vào cung, từ xa xa đã chú ý đến một nhân ảnh trên Lạc Thành các. Từ khoảnh khắc ấy, tâm tư hắn đều không đặt tại thứ bậc nữa; lúc quỳ gối trong nội điện, hắn vẫn không nhịn được cứ suy nghĩ xem nàng còn đứng ở đó hay không. Lúc sau, thái giám

dẫn hắn đến Lạc Thành các bái kiến, hắn cơ hồ không khống chế được hai bàn tay run rẩy.

Tâm tình này cũng như đêm Nguyên Tiêu hôm ấy: hắn đứng bên bờ sông đầy đèn, cách một tầng hắc sa mỏng, liếc một cái liền nhận ra nàng ngay giữa đám đông.

Hắn không ngờ Nguyên tiêu năm nay lại đợi được nàng.

Hắn từ sớm đã thôi không còn tưởng niệm nữa, mỗi năm bất quá làm điều này chỉ vì thói quên mà thôi.Nhưng thiên ý khó đoán, qua sáu năm sau, bọn họ cư nhiên lại tại chỗ ấy gặp lại nhau.

Bên tai vẫn còn văng vẳng tiếng Đông Nghĩa nói, hắn chỉ có thể lộ nụ cười khổ.

Hắn sao lại có thể lấy vợ nữa chứ?

Hắn đã qua một lần đò, hại chết một nữ tử đáng thương. Hắn đã từng quỳ gối trước mộ nàng, hạ quyết tâm: nếu hắn còn sống, sẽ không bao giờ tục huyền.

Nếu như người bên cạnh không phải người trong lòng, thì hắn cũng không muốn hại thêm ai nữa.

Thập trượng nhuyễn hồng, tử mạch hồng trần – Hắn vẫn tự nguyện sống kiếp cô độc.

P/S: Ý nói cho dù đường đời nhiều bóng hồng đi chăng nữa, hắn vẫn tự nguyện sống kiếp cô độc.

Cố Vân Tiện thả bộ pha trà trong tay xuống, hay tay khéo léo dâng chén đưa tới, “Bệ hạ, mời dùng”

Hằn thưởng thức một ngụm, “Trà ngon, nàng pha cũng rất ngon.”

Cố Vân Tiện mỉm cười, “Nếu không phải Bệ hạ cứ nhìn thần thiếp như vậy, làm hại thần thiếp khẩn trương, nhất định thiếp sẽ pha tốt hơn nữa.”

Hoàng đế cầm tay nàng, “Trẫm nhìn nàng, nàng khẩn trương gì chứ?”
“Bị phu quân nhìn không chớp mắt như vậy, bất kì nữ tử nào cũng khẩn trương thôi.”

Hắn cười rộ lên, thân thủ ôm nàng vào trong ngực, “Thế nào, hôm nay xem náo nhiệt có thích không?”

Nàng vuốt cằm, “Bệ hạ đúng là hiểu thiếp, biết bọn thiếp đứng ở đó không thấy rõ, cố ý phân phó Thôi Sóc tới bái kiến… Nhị muội cùng tứ muội đều vô cùng thích!”

“Chỉ họ thích thôi sao?”Hắn đảo mắt, “Nàng thì sao, có thích không?”

“Được diện kiến đỉnh đỉnh đại danh Thôi lang, thiếp đương nhiên thích rồi.”

Cách làn huân hương lượn lờ, nàng cảm thấy trên môi hắn nở nụ cười mơ hồ.

Nàng thoáng cảnh giác, “Nhưng cũng chỉ lần này thôi.” Ngẩng đầu lên, nhìn hắn bằng đôi mắt trong suốt, “Được Bệ hạ ôm trong ngực như vậy, đây mới chân chính là điều thiếp yêu thích.”

Hắn chỉ cảm thấy trong lòng xuân ý nhộn nhạo, thân thể nàng lại ấm áp như vậy, làm hắn nhịn không được càng muốn ôm nàng chặt hơn.

Hắn nhớ lại bút tích trên chiếc hoa đăng đêm Nguyên tiêu đó, nhìn một cái liền nhận ra đó là chữ của Thôi Sóc. Dựa vào cá tính của Thôi Sóc, loại chuyện này thật là muốn lấy ra làm trò cười mà, nhưng lúc đó trong lòng lại bị một loại tâm tình khó tả xung đột, nên không có nói cho nàng biết.

Hắn không nói rõ được là mình cố kỵ điều gì, chỉ tựa hồ trong lòng cũng có đáp án, chỉ là không muốn thừa nhận.Dù sao cũng chẳng phải đại sự gì, hắn sao lại tự đi hạ mình như vậy chứ.

Mùng ba đầu tháng tư là ngày hoàng đạo, mọi sự đều tốt.

Năm Vĩnh Gia, lần thứ hai cử hành đại tuyển chọn gia nhân tại Triều Vân điện.

So với những lần trước, lần này là Dục thục nghi và Nguyên quý cơ đồng chủ trì, cho nên tất cả chủ vị cung tần đều đi cùng. Giờ Tỵ một khắc, chư vị nương nương đều tề tụ tại Triều Vân điện, chuẩn bị vì hậu cung tuyển người mới.

Hoàng đế giờ này còn chưa đến, Cố Vân Tiện ngồi ở vị trí của mình, mỉm cười nói, “Bệ hạ trước có sai người đến báo, Người đoán chừng tối nay có thể đến trễ một chút, chúng ta cứ bắt đầu trước đi.”

“Tuyển chọn nữ nhân , loại chuyện phong lưu này bệ hạ cũng không tích cực, xem ra năm nay tuyển không ra được người tốt nào.” Minh sung nghi lười biếng xoa xoa thái dương nói.

Vĩnh Gia nguyên niên lần đó (năm Vĩnh Gia đầu tiên), tiên đế băng hà chưa đến một năm, hoàng đế không có tâm tình gì, chỉ tuyển không tới mười người.

“Bệ hạ không tới cũng không gấp gì.Chúng ta mau rửa mắt xem kĩ một chút, giúp Ngài chọn vài người tốt chút đi.”Dục thục nghi nói.

Minh sung nghi miễn cưỡng cười một cái, “thực ra muội muốn nói, cần gì phải tuyển chọn mỹ nhân gì chứ, trong cung này có bao nhiêu tỷ muội hầu hạ rồi, cũng vậy thôi!”

“Khương muội muội nói sai rồi.Trang tiệp dư cùng Nhu uyển nghi là Vĩnh Gia nguyên niên tuyển chọn ra, chẳng phải hai vị muội muội này cũng đã vì bệ hạ mà hạ sinh hoàng tử sao.” Cố Vân Tiện mỉm cười đáp, “Tổ tông đã hạ chỉ: ba năm tuyển chọn một lần, đây không chỉ là giúp quân vương tuyển người hầu hạ, mà còn vì hậu tự sau này: khai chi tán nghiệp là quan trọng nhất.”

Minh sung nghi ngước mắt, tựa như tráo phúng nhìn nàng chốc lát, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Nguyên quý cơ nói phải. Kể cả đại hồng nhân của bệ hạ như người còn không quan tâm, vậy ta cũng không nói nhiều nữa.”

Bọn họ bên này nói xong, thái giám Phương Tiến bước lên trước hỏi: “Giờ tốt đến rồi, có thể bắt đầu chưa ạ?”

Dục thục nghi đáp, “Bắt đầu đi.”

Thái giám cao giọng tuyên bố, tốp người thứ nhất liền tiến vào trong điện.

Tự Văn Tông hoàng đế là người khởi đầu quy củ này, gia nhân tử tuyển chọn không được là cung nữ trong cung, tất cả đều chọn từ nhân gian. Sau đó theo thời gian từ từ nới lỏng, cung nữ trong cung cũng có thể nhập tuyển; tuy nhiên, nữ tử nhân gian vẫn chiếm đại đa số.

Làm như vậy có thể tránh cho nhiều thế gia có thêm quyền hành, tức cũng tránh tạo thêm một loại phiền phức.Nhân gian nhiều khổ sở, nữ tử ít học thức cũng khó làm cho hoàng đế để mắt.Cố Vân Tiện đợi đoàn người đến đông đủ, nhìn một lượt hai mươi người này, cũng chỉ chọn được vài người.

“Lục Lan của Minh Châu đó và Hạ Nhị của Đích Dương cũng không tệ,” Dục thục nghi nói, “Miệng nhỏ mắt nhỏ, tức khó được thông mẫn cơ trí.”

“Trầm tỷ tỷ thích hai người đó, thần thiếp liền cảm thấy Nguyễn Thanh Dứu của Hầu Phụ cũng tốt nha.” Minh sung nghi nói, “Vị kiều nữ đó thiếp là nữ tử nhìn còn nhịn không được động tâm nữa, thì huống chi bệ hạ.”

“Đều nói là Hầu Phụ xuất mỹ nhân, quả nhiên không giả. “ Cố Vân Tiện mỉm cười, “Vị Thanh Dứu của Nguyễn Thị đó cũng có vài phần phong vận giống Trinh muội muội, Bệ hạ thích Trinh muội muội như vậy, về sau Người chắc cũng sẽ thích Nguyễn muội muội thôi.”

Trinh quý cơ phảng phất nghe thấy ý tứ châm chọc trong lời nói của nàng, chỉ cười nói, “Bàn về ân sủng, thần thiếp sao dám so bì với tỷ tỷ được? Có tuyển thì phải tuyển người có tướng mạo giống tỷ tỷ thì bệ hạ mới cao hứng chứ.”
“Cái này có vẻ khó nha.” Minh sung nghi cười như không cười nói, “Nguyên quý cơ cửu khúc tâm trường, lại đoan nhàn trang trọng, người bình thường há sánh được sao?”

“Minh sung nghi chê cười rồi.”

Đang nói, thì một nhómngười lại đi vào, mọi người quay đầu lại nhìn liền sững sờ tại chỗ, chỉ có Dục thục nghi và Cố Vân Tiện là sắc mặt bình thường.

Một bên, thái giám cao giọng hô: “Triệu Thị – Vô Song của Lạc Thành, năm nay mười bốn tuổi; Hứa Thị – Bích Phù của Bình Châu, năm nay mười ba tuổi; Bạc thị – Cẩn Viện của Cận Dương, năm nay mười lăm tuổi; Bạc Thị – Hi Vi của Cận Dương, năm nay mười bốn tuổi.”

“Cận Dương – Bạc Thị?”Minh sung nghi nói, “Không phải là cùng vị trấn thủ Tây Bắc – Bạc tướng quân có quan hệ gì đi?”

“Hồi nương nương, chính là gia phụ.”Thanh âm của vị cô nương kiều diễm bên trái vang lên.

Minh sung nghi đảo mắt, “Ngươi là Bạc Cẩn Viện?”

“Vâng”

“Ngươi cùng vị năm trước – Bạc Bảo Lâm có quan hệ gì?”

Bạc Cẩn Viện mím môi, hồi lâu mới nói, “Bạc Bảo Lâm là trưởng tỷ ruột của tiểu nữ.”

“Nha,” Minh sung nghi mặt vẫn tự nhiên, quay sang hướng Bạc Hi Vi, “Ngươi thì sao?”

Bạc Hi Vi thần tình bình tĩnh đáp, “Tiểu nữ là muội muội ruột của Bạc Bảo Lâm.”

“Thì ra là ruột thịt,” Minh sung nghi gật gật đầu, “Khó trách sao lại giống nhau như vậy.”

Nói xong câu này, nàng quay đầu nhìn hướng Cố Vân Tiện và Dục thục nghi, “Hai vị sớm đã biết?”

Dục thục nghi sắc mặt không biến, “Danh sách dâng lên, tự nhiên là biết.”

Minh sung nghi nhìn hai người các nàng, rồi lại nhìn sang hướng Trịnh quý cơ, hồi lâu cười một tiếng, “Thật là thú vị.”

HẾT CHƯƠNG 49

Hôm nay tặng mọi người 3 chương mới của PH nhé ^^ Cả nhà đón Tết thế nào rồi

CHƯƠNG 50

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 50

Edit: Đinh Hương

Trang tiệp dư thấy không khí trong điện xôn xao, cũng khẽ cười, "Chư vị tỷ tỷ đừng có chỉ lo nói chuyện như vậy, mau xem bốn vị này có cần lưu lại không nào?"

"Triệu Thị cùng Hứa Thị đều đưa trở về Dịch đình đi, giao cho Dịch đình an bài cho tốt. " Dục thục nghi từ tốn nói, "về phần hai vị Bạc Thị này, thân phận đặc thù, vẫn nên chờ một chút bệ hạ đến rồi quyết định."

Tiếng nói vừa dứt, liền nghe thái giam ngoài điện thông truyền: Hoàng đế đã thay triều phục, một thân huyền sắc, chậm rãi tiến vào.

Mọi người nhanh chóng quỳ xuống bái kiến, hoàng đế ngồi trên cao nhìn xuống, vẻ mặt mang theo vài phần lười biếng, "Bình thân"

Mọi người tạ ân rồi cùng đứng dậy.

"Tuyển sao rồi?"

"Hồi Bệ hạ, thần thiếp đã nhìn qua sáu tổ tổng cộng hai mươi bốn vị, từ trong đó lại chọn ra được tám vị.Hiện giờ trong điện là toổ người thứ bảy."Dục thục nghi mỉm cười đáp.

Hoàng đế chậm chạp gật đầu, tầm mắt nhìn về hướng những gia nhân tử được tuyển chọn.Đột nhiên hơi nhíu mi, nhìn Bạc Cẩn Viện hồi lâu cũng không dời mắt đi.

Cố Vân Tiện cùng Trang tiệp dư nhìn thấy một màn này, trong lòng thờ dài một tiếng <Quả nhiên>

Vị Bạc Cận Viện này cùng đích tỷ Bạc Cẩn Nhu sinh thời đúng là mười phần giống nhau: rực rỡ diễm lệ, giống như vườn đào nở rộ nhất trong ngày xuân, làm người nhìn hoài cũng không cảm thấy đủ.

Nàng biết, Bạc Cẩn Nhu cuối cùng tuy bị xử tội chết; nhưng thực là trước đây, bệ hạ rất mực sủng ái Bạc Cẩn Nhu. Hôm nay người xưa

đã đi rồi, những lỗi nàng phạm qua đều đã định luận, chỗ tốt trước kia lại lần nữa vươn lên rồi.

Hôm nay gặp lại gương mặt hao hao, bệ hạ động tình xưa, cũng là chuyện thường tình.

Hoàng đế nhìn Bâc Cẩn Viện một hồi, chầm chậm mở miệng, “Nàng tên gì?”

“Thiếp Bạc Thị- Cẩn Viện, tham kiến bệ hạ.”

“Cẩn Viện?” Hắn hơi trầm ngâm, “Trẫm đã nghe Cẩn nương nói qua, nàng ta có một vị muội muội kém bốn tuổi, chính là nàng sao.”

Bạc Cẩn Viện vẻ mặt vui mừng, cao giọng đáp: “Vâng”
Tầm mắt Hoàng đế lại quét qua Bạc Hi Vi, “Vị bên cạnh là muội muội nàng à?”

Bạc Cẩn Viện thấy hắn không có ý hỏi trực tiếp Bạc Hi Vi, ngược lại lại hỏi mình, niềm vui sướng trong mắt càng sâu thêm; “Hồi bệ hạ, đây là đích muội của thần thiếp.”

“À” Hoàng đế gật gật đầu, “vậy thì cùng giữ lại hết đi.”

Hắn chỉ nói mấy câu liền quyết định, mọi người chỉ có thể thở dài.Bốn vị thái giám cùng đưa người rời đi, vẻ mặt vui mừng của Bạc Cẩn Viện lúc rời đi không sao che giấu được.

Cuộc đại tuyển chọn lại tiếp tục tiến hành, tâm tư tất cả mọi người lúc này đều khác nhau, nhưng đều không biểu đạt gì. Mấy tổ tiếp theo cũng không có ai thực xuất sắc, rốt cuộc chỉ chọn ra thêm ba người.

Mắt thấy cuộc tuyển chọn năm nay cuối cùng cũng sắp kết thúc, tâm tư mọi người đều lụi tàn vài phần. Cố Vân Tiện trên mặt vẫn ung dung, nhưng bàn tay giấu trong tay áo không tự giác nắm thành quyền.

Nàng biết, hôm nay khảo nghiệm lớn nhất đối với nàng đã xuất hiện rồi.

Lúc tố cuối cùng tiến vào, nàng không không biết nên ứng phó thế nào.

“Xương Châu – Triệu Cộng Cẩm, năm nay mười lăm tuổi; Dục Đô – Cố Vân Thiến, năm nay mười lăm tuổi; Dục Đô – Cố Vân Hạm, năm nay mười bốn tuổi; Tụ Thành – Tống Thanh Ngu, năm nay mười lăm tuổi.”

Vừa nghe <Dục Đô – Cố Vân Thiến> năm chữ này, tất cả mọi người đều hớp một hơi hàn khí. Vốn đã có chút không nhịn được, Minh sung nghi chợt ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn về hướng nội điện.

Bốn vị nữ tử đứng thành một hàng đồng loạt quỳ xuống, tất cả đều mặc y phục thống nhất trong cung là quần áo lụa trắng.Trong đó có hai vị có tướng mạo cùng nàng tương tự sáu phần, cũng điềm đạm tiếu lệ, khí chất lạnh lùng.

Quân vương trước mặt, đại đa số nữ tử đều thần tình khẩn trương, chỉ hai vị bọn họ là ung dung bình tĩnh, môi mỏng nhẹ cười.

Duc Đô – Cố Thị, mẫu nghi là thái hậu, Cố Vân Tiện cũng là mẫu nghi.

Cho nên năm nay tiến cung cũng tiến một đội tỷ muội.

Mọi người sau khi kinh ngạc, đều không khỏi cảm thán: quả nhiên cao trào lúc nào cũng để cuối cùng, hôm nay thật là quá thú vị!

Minh sung nghi nhìn về hướng Cố Vân Tiện, trong đầu xoay chuyển không ngừng.

Lục cung đều biết, Cố Vân Tiện không phải là đích nữ chi chánh của Cố Thị. Nàng chỉ là con gái họ hàng xa, bị dẫn vào cung gặp Hoàng hậu lúc đó.Ai ngờ lại được Hoàng hậu giữ nàng lại làm khách trong cung, về sau gả cho Thái tử làm Thái tử phi.

Nàng (Minh sung nghi) lúc trước đã từng nghĩ qua, Cố Vân Tiện nửa đường xuất hiện, đoạt đi vinh dự vốn dĩ thuộc về nữ tử chi chánh của Cố Thị, người bên kia không có não sao? Hiện tại xem ra, người bên đó không phải là không có não, chỉ là lúc trước còn ngại Thái hậu mà thôi, không tiện hành động.Nay xem ra Thái hậu không còn,

Cố Vân Tiện lại bị tước hậu vị, họ liền không cố kỵ nữa, vội vàng đem con gái tiến cung.

Nhìn một đòn thế này, cũng không biết bọn họ là muốn giúp Cố Vân Tiện hay là muốn đoạt lại hậu vị nữa.

A, cái này cũng thú vị nha, cũng không biết Cố Vân Tiện đối với hai vị muội muội này…hạ thủ được không?

“Cố Vân Thiến, Cố Vân Hạm,” Hoàng đế thấp giọng nói hai tên này, “Trẫm nhớ hai người.”

“Biểu ca trí nhớ thật tốt!”Cố Vân Thiến mỉm cười, dùng giọng điệu thân thiết nói chuyện, “A Thiến hai năm trước có cùng mẫu thân nhập cung bái kiến thái hậu.”

“Ừ, trẫm nhớ.”Hoàng đế mỉm cười, “Muội còn dùng tuyết cầu ném trẫm nữa.”

Cố Vân Thiến tỏ vẻ quẫn ý, “Lúc đó A Thiến không biết là biểu ca lại ở trong đó….”

Hoàng đế lắc đầu, cười một tiếng, nhìn về hướng Cố Vân Tiện, “Vân nương, nàng sớm đã biết hai vị muội muội nhập cung sao?”

Cố Vân Tiện tay phải nắm lại hơi run run, nhưng trên mặt vẫn vân đạm phong khinh, “Vâng, thần thiếp nhìn danh sách, liền biết rồi.”

“Nàng sao lại không nói với trẫm chứ?”Hắn cau mày, lộ vẻ hơi trách cứ.

Cố Vân Tiện mím môi, không hồi đáp.

Từ lúc nghe cuộc đối thoại thân thiết của hoàng đế và Cố Vân Thiến, tâm nàng đã có chút trầm xuống. Cảm giác này cũng giống như khi nàng nhìn bảng danh sách kia. Nàng biết Cố Thị không coi trọng nàng, nhưng không ngờ bọn họ lại tuyệt tình như vậy.Nàng ở trong cung chật vật như vậy, bọn họ còn đem con gái tiến cung làm địch với nàng nữa.Lúc trước bọn họ không tiến cung là vì nể mặt mũi của Thái hậu cùng các đại thần ủng hộ nàng thôi.

Trong lòng nàng rầu rĩ đến cực điểm, nhưng tự biết bản thân không có biện pháp nào ngăn bọn họ tham gia cuộc tuyển chọn. Duy chỉ mong chờ Hoàng đế không xem trọng họ, chính miệng kêu bọn họ lui xuống thôi.

Nhưng…Hoàng đế sao lại không xem trọng bọn họ chứ?
Nàng cười khổ, tự cảm thấy mình quá ngây thơ: cư nhiên lại trông cậy hắn hiểu được tình cảnh khó khan của nàng, mở miệng giúp nàng thoát qua một kiếp này.

Nàng không phải sớm đã hiểu sao: trong cung này có thể dựa vào ai…chỉ có bản thân mà thôi.

Được rồi được rồi, dù sao nàng cũng từ cõi chết sống lại, còn sợ gì nữa chứ?

Mặc dù nể mặt mũi của Thái hậu, nàng không thể hạ thủ; nhưng chung quy cũng phải tìm cách đối phó với họ.

“Bệ hạ tha tội, thần thiếp đã nghĩ qua, dù sao đến ngày tuyển chọn Bệ hạ cũng gặp mặt hai vị muội muội, nên mới không bẩm báo trước.”Cố Vân Tiện nhẹ giọng trả lời, “Thần thiếp không biết bệ hạ lại muốn biết tin tức này trước.”

Cố Vân Thiến thấy Cố Vân Tiện bày bộ dáng nhận lỗi, trong lòng không khỏi khoái ý. Cái nữ nhân này, vốn là người đã đoạt đi vị trí Hoàng hậu của trưởng tỷ. Nàng còn nhớ đêm Thái tử thành thân, trưởng tỷ một mình ở hậu viên uống rượu đến say mèm, ôm nàng khóc không thành tiếng, “A Thiến, ta không phục, ta không phục! Phụ thân vốn muốn chọn ta, cô mẫu cũng thích ta nhất! Dựa vào gì mà cái kẻ cản đường từ chi tộc nhỏ bé lại nhảy ra cướp đi thứ thuộc về ta! Ta có chết cũng không phục!”

Nàng lúc đó chỉ có thể ôm trưởng tỷ, không biết nên an ủi gì nữa.

Năm thứ hai, trưởng tỷ gả cho một vị tướng quân, trước ngày xuất giá, sắc mặt cũng không có nét vui mừng nào, chỉ từ tốn nói: “Ta cả đời này, tốt xấu chỉ có như vậy, không có gì cả.”

Trưởng tỷ, tỷ nhìn thấy không? A Thiến có cơ hội báo thù rồi! Trưởng tỷ chờ muội, A Thiến nhất định có thể thay tỷ hung hăng dạy

dỗ con tiện nhân đó, không để cho nàng ta phách lối nữa!

“Nàng nên sớm một chút nói với trẫm, Trẫm có liền có thể chào hỏi Cố Thị trước rồi.”Hoàng đế nhìn Cố Vân Tiện, không đồng ý lắc đầu, “Như vậy cũng không mệt mỏi cho hai vị muội muội đi không chuyến này.”

“Đi…đi không chuyến này?”Cố Vân Tiện ngạc nhiên.

“Phải rồi.” Hoàng đế thần tình bình tĩnh đáp, lời hắn nói phảng phất ý tứ như việc này chẳng có gì bất thường, “Nữ nhi tốt nhất của Cố thị đã ở bên trẫm rồi, hà cớ gì lại cần thêm người khác nữa?”

Phảng phất như có ai niệm chú, toàn thể nội điện đều đông cứng lại.

Hoàng đế dường như không cảm giác điều này, chỉ nhìn Cố Vân Thiến và Cố Vân Hạm như hai tượng đá, ôn hòa nói: “Sinh thời, mẫu hậu luôn dặn dò trẫm là phải chiếu cố tỷ muội Cố thị, trẫm không dám không tuân. Trong cung này không phải là nơi gì thú vị, hai vị muội muội lại toàn sắc vẹn toàn, nên được gả để làm hiền thê tốt, đừng tự ủy khuất bản thân như vậy.”

Cố Vân Thiến phản ứng lại, luôn miệng nói: “A Thiến không ủy khuất, A Thiến là tự nguyện…”

Thanh âm nàng chợt cứng lại trong cổ họng. Hoàng đế vẫn ôn hòa mỉm cười, nhưng nàng nhìn được trong mắt hắn ánh lên tia sáng đáng sợ, khiến nàng cảm thấy lạnh lẽo đến tận xương cốt.

“Muội đừng sợ, trẫm biết, là gia phụ hy vọng muội nhập cung.Muội chỉ là vâng lệnh phụ thân thôi.” Hoàng đế nói, “Cha nàng làm vậy cũng là bày tỏ sự trung thành; bất quá, bên cạnh trẫm đã có tỷ tỷ của muội là đủ rồi, không cần liên lụy tỷ muội hai người chung thân được.”

Cố Vân Thiến cắn môi.

“Vậy được rồi, cứ quyết định vậy đi.” Hoàng đế lấy giọng như vị huynh trường từ ái nói, “Trẫm sẽ cân nhắc giúp các muội tìm được đấng lang quân như ý, bảo đảm làm hài lòng phụ thân muội.”

Cố Vân Thiến nắm chặt hai tay, không nói được câu nào; bên cạnh, Cố Vân Hạm ra sức kéo ống tay áo của nàng, nhưng nàng cũng không để ý. Bất đắc dĩ, Cố Vân Hạm chỉ có thể ráng nặn ra một nụ cười, cúi người lạy, “A Hạm tạ Bệ hạ ân điển.”

Cố Vân Tiện một mực vẫn ngơ ngác trước tình huống hiện tại, cho đến khi Hoàng đế nhìn về hướng nàng, nàng mới phản ứng lại.

“Vân nương, trẫm không lưu lại muội muội của nàng, nàng đừng giận nhé.”Hắn mỉm cười nói, “Trẫm biết nàng rất nhớ tỷ muội, muốn có người thân làm bạn.Bất quá, trẫm là vì hạnh phúc của các muội ấy thôi, nàng nhẫn nại một chút ha.”

Hắn nói như vậy, nhưng trong mắt lại ánh lên một ý cười giảo hoạt.Cố Vân Tiện nhìn vào mắt hắn, rốt cuộc cũng xác định được ý nghĩ của mình.

Hắn thật sự biết: biết tình cảnh khốn khổ và tâm trạng rầu rĩ của nàng trong cung, biết tính toán của Cố Thị; cho nên hắn mới chủ động giúp nàng giải quyết rắc rối, còn phí tâm đem hai người ấy đuổi ra khỏi cung.

Tự đáy lòng có một tia tâm tình khác thường xông lên, khiến nàng cảm thấy hoảng hốt.

Ho nhẹ một tiếng, nàng cố trấn định nói: “Hết thảy theo sự phân phó của bệ hạ, thần thiếp không dị nghị gì.”

Dục thục nghi một bên nhìn nhìn hai người, mỉm cười nói: “Vậy trong tổ cuối cùng này, bệ hạ không giữ lại tỷ muội Cố thị, vậy cuộc tuyển chọn năm nay tất cả chọn được mười một người, vẫn là hơi ít một chút.”

Hoàng đế hơi suy nghĩ một chút, rồi lại gật đầu, “Thôi cứ đem hai người này xuống đi.”
HẾT CHƯƠNG 50
Đáng nhẽ mình định tặng vài chương mới của ASDN, nhưng quả thực mấy hôm nay mình quá bận, không có thời gian biên tập câu chữ được. Nên mời cả nhà đọc chương mới của PH nhé. Xin thay mặt cả team chúc tất cả mọi người có một năm Mậu Tuất bình an nhiều sức khỏe. Có sức khỏe là có tất cả mà ^^

P/s: team mình cũng xin nghỉ mấy ngày tết, sẽ quay lại vào mùng 6 Tết với ASDN ha ❤ Yêu cả nhà

CHƯƠNG 51

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 51

Edit: Đinh Hương
[Nguồn edit :]
Chuyện buổi sáng ở Triều Vân điện nhanh chóng lan rộng ra khắp lục cung, tất cả mọi người đều biết: Bệ hạ ở trước mặt tỷ muội nhà Cố thị nói: “Nữ nhi tốt nhất của Cố thị sớm đã ở bên trẫm rồi.”, cái này thật là lời tán dương công khai mà, làm người ta không khỏi cảm thán, Nguyên quý cơ ngày nay thật sự là được sủng ái nhất trong lục cung nha!

Bên ngoài náo nhiệt như vậy, trong Hàm Chương điện cũng tràn ngập không khí vui mừng. A Từ dâng trà cho Cố Vân Tiện cũng không do dự mang ý cười, “Cố Thị muốn tính kế với tiểu thư, lại bị Bệ hạ làm cho rối loạn như vậy, thật là hả giận mà!” nàng càng nói càng vui vẻ; “Mấy vị tiểu thư nhà đó, ai ai cũng nhìn người không vừa mắt, lúc này lại còn đột nhiên muốn tiến cung tranh sủng, thật quá đáng! Cũng may bệ hạ không lưu lại hai người đó!”

Cố Vân Tiện nhàn nhạt liếc mắt nhìn nàng một cái, nàng le lưỡi cúi đầu, “Tiểu thư yên tâm, nô tỳ chỉ nói ở đây thôi, bên ngoài sẽ cẩn thận ạ.”

Biết tính cách của con bé hay a a ô ô như vậy, nhất thời cũng không đổi được, Cố Vân Tiện cũng lười nói nàng, chỉ hỏi: “Dục thục nghi bên kia có ý tứ gì? Mấy vị gia nhân tử này định làm sao?”

Thái gia dâng cho nàng một bảng văn thư: “Thích tài bên Dục Tú diện phái người đưa đến, nói thục nghi nương nương đã viết hết ý kiến trên đây, mời nương nương xem qua.”

Cố Vân Tiện nhận lấy, “Bạc Cẩn Viện, sách vị làm Ngũ phẩm phương hoa; Bạc Hi Vi, sách làm Chánh lục phẩm quỳnh chương; Lục Lan, Nguyễn Thanh Dứu, Hạ Nhị Sơ lập làm Từ lục phẩm bảo lâm; tám người còn lại thì đều lập làm Chánh thất phẩm huy nga.” Khép lại văn thư, “Khắc biệt như vậy, phong vị của tỷ muội Bạc thị có phải cao quá hay không?”

Thái gia đáp: “Ý của Thục nghi nương nương bên đó là nương nương Người có thể châm chước hỏi ý kiến bệ hạ một chút.”

Cố Vân Tiện nghĩ một chút, “Cũng tốt”

Buổi sáng hoàng đế ghé qua, Cố Vân Tiện một mực vẫn trầm mặc không nói. Hắn thân thủ thay nàng gắp món ăn, nàng cũng vẫn không biểu lộ gì.

“Nàng sao vậy?”Hắn cuối cùng cũng hỏi.

Nàng nhăn nhăn hàng chân mày, giống đang giận lẫy, cũng giống làm ra vẻ không biết nên làm gì cho phải, dáng vẽ khổ não, bộ dạng rất đáng yêu.

Hắn sinh lòng trìu mến, đi tới bên nàng, nắm vai nàng hỏi, “Sao vậy, ai chọc nàng không vui?” rồi hơi nghĩ ngợi một chút, “Hay là cuộc đại tuyển chọng ngày đó làm nàng không vui?”

Nói hết câu cuối cùng, bàn tay để trên vai nàng hơi dùng sức.

Nàng buồn bã đáp, “Bệ hạ sao lại hỏi vậy?Hậu cung đại tuyển chọn là chuyện tốt, thần thiếp sao lại không vui?”

Hắn nhìn nàng, “Cho nên, nàng rất vui?” cười nhẹ một tiếng, “Đúng rồi, cuộc đại tuyển chọn mấy ngày nay là Vân nương nàng chuẩn bị, mọi chuyện suôn sẽ, tất cả đều rất chu đáo.”

“Cái này không tốt sao?”

Tốt, rất tốt; nhưng nàng quá mức bận tâm, bận tâm đem hắn nhường đi một cách thoải mái.

Lâu vậy cũng không nghe câu trả lời của hắn, nàng mím môi, chậm chạp hỏi: “Nếu thần thiếp nói mình không vui, bệ hạ nghĩ như thế nào?”

“Hử?”

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt, trên mặt lộ vẻ oán trách mơ hồ, “Bệ hạ, Người hôm nay hôm nay không ở cùng A Thiến va A

Hạm sao?”

Hắn hơi thất thần, “Sao? Nàng thật hy vọng mấy nàng ta được lưu lại?”

“Thần thiếp…tự nhiên là không hy vọng.” nàng thanh âm thấp nhẹ đáp, :Nhưng, Người sao lại làm vậy?”

Hắn cười một tiếng, giọng nói thản nhiên, “Vân Tiện, Vân Thiến, Vân Hàm…bên cạnh trẫm có một Vân nương là đủ rồi.Hai người bọn họ tiến cung, trẫm không biết xưng hô với bọn họ thế nào nữa.” Ngón tay lướt qua gò má mát lạnh trên mặt nàng, “Huống chi, người A Thiến đó ánh mắt nhìn nàng đầy oán hận như vậy, nàng ta tiến cung, khẳng định sẽ có chuyện không tốt xảy ra.”

Vẫn còn một lý do rất quan trọng nữa hắn vẫn chưa nói ra: Đại tấn năm xưa trong một thời gian dài bị kẹt trong tình huống thế gia chi loạn, hơn nữa thế gia làm loạn nhiều nhất là bên họ ngoại. Nếu Cố thị đã có Vân nương trong cung rồi, cặp tỷ muội Cố thị này lại tiến cung nữa, chỉ sợ cục diện sẽ không khống chế được.

Thân là hậu nhân của Cơ thị, hắn không thể lại để cho họ ngoại chuyên quyền tái diễn lần nữa.

Lùi vạn bước, cho dù hắn có thể nắm các nàng trong tay, để không gặp loạn chi tử (ý nói là con cái tranh đoạt với nhau); nhưng có ba vị nữ nhi nhập cung làm phi, vậy thì quyền hành của Cố thị quá mạnh rồi, hắn cũng không thể cho Vân nương phẩm vị cao hơn được.

Tình huống này là tình huống hắn không muốn thấy.

“Bệ hạ vì sao lại vì thần thiếp cân nhắc như vậy? Nàng cắn môi, có mấy phần tức giận nói.

Hắn nhăn mi, “Nàng cố nhiên khổ não là vì cái này sao?”

Nàng hơi cúi đầu, giống như đang tự lẩm bẩm một mình, “Thần thiếp vốn dĩ là có ý tốt thôi, hâu cung ba năm tuyển chọn một lần, đây là thông lệ, không cách nào đổi được. Thần thiếp tự nói với bản thân, cho dù có thêm người mới trong cung cũng không sao, chỉ cần trong lòng bệ hạ thương nhớ thần thiếp là tốt rồi.” tay phải nắm lấy

áo bào của hắn, “Nhưng sáng nay người ở Triều Vân điện nói như vậy, thần thiếp…thần thiếp mặc dù rất vui, nhưng cũng cảm thấy…”

Ánh mắt hắn nhìn nàng càng ngày càng phát sáng, bên mép cũng không tự giác mang theo tia ý cười, nhẹ giọng, ôn hòa, màng theo sự dụ dỗ nói, “Cảm thấy cái gì?”

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, bốn mắt gặp nhau, nàng hơi đỏ mặt, trong ánh mắt đầy sự ủy khuất, “Nhưng cũng cảm thấy rất tức giận.Bệ hạ đối với thần thiếp tốt như vậy, thần thiếp tự không thể lừa gạt bản thân nữa.Thần thiếp không thích bệ hạ chọn người mới, nhìn bọn họ, thần thiếp trong lòng rất không vui.”

Ngón tay hắn rơi trên trán nàng, dán trên da thịt, từ từ phủ xuống. Hồi lâu cảm thán một hơi, “Thật là một cô nương ngốc.Neuế nàng không thích, sao lại cố giả vờ bày ra bộ dạng không có chuyện gì? Hại trẫm…”

Câu nói sau kẹt lại trong yết hầu của hắn.

“Bởi vì thần thiếp hiểu, vô luận là làm thê làm thiếp, đều cần hiền huệ độ lượng.Ghen tỵ là phạm vào thất xuất chi điều, thền thiếp không muốn thừa nhận bản thân mình lại nhỏ mọn như vậy.”

Hắn tựa hồ cười cười, “Nàng nếu thật độ lượng vô tư, trẫm sẽ rất tức giận đó.”

Nàng thần tình hơi ngạc nhiên, hắn không muốn cứ vòng quanh cái chủ đề này nữa, liền nói, “Nàng là vì chuyện này tức giận, vậy thì không cần, trẫm cho phép nàng nhỏ mọn.Bộ dáng nàng như vậy, trẫm cảm thấy rất khả ái.”

Hắn nói thật bình thản, nàng lại tựa hồ như bị hắn chọc cho giận, nói, “Bệ hạ nói lời này mà được sao.Cho dù bệ hạ cho phép, thần thiếp cũng không thể để bản thân mất khí độ được. Những tân nhân mới nhập cung kia, không lẽ thần thiếp lại cho các nàng ta sắc mặt khó coi sao?” Nàng khẽ thỏ thẻ, “Người không tuyển nhiều tân nhân như vậy, thần thiếp cũng không cần phải chống đỡ như vậy.”

Hắn dở khóc dở cười, “Được được được, là trẫm không phải, không nên cho nhập cung nhiều người như vậy.”

Lời vừa nói ra, liền nhịn không được trong lòng đầy ủy khuất.Không đề cập đến chuyện xa xôi, chỉ nói thời tiên đế lúc trước, đại tuyển chọn không phải tầm bốn năm mươi người sao?Thời bình này thì các châu các huyện càng ra sức tiến cống mỹ nhân không ngừng; so với tác phong của tiên đế, thì xem ra hắn coi là giữ mình tốt lắm rồi.

Cố Vân Tiện khôi phục lại tâm tình, lúc này mới lấy ra văn thư, nói: "Cái này là danh sách thục nghi nương nương đưa tới, đã định phong vị cho mấy gia nhân tử rồi, bệ hạ muốn xem qua không?"

Nàng nói những lời này chân chính với gương mặt nghiêm túc, đôi môi anh đào hồng diễm hết lần này tới lần khác đều mấp máy không ngừng, dụ hoặc hắn không kiềm lòng được, nghĩ tới muốn hôn vào.

Liều mạng khắc chế rung động này, hắn nhận lấy văn thư, nhìn một lượt rồi bỏ xuống, nói: "Cũng không có gì, bất quá thứ xuất nữ Bạc thị kia phỏng vị không phải quá cao rồi sao: Chánh lục phẩm quỳnh chương? Lắc đầu một cái, "Phong thành huy nga đi."

Cố Vân Tiện ngạc nhiên. Cho dù Bạc Cẩn Nhu là đích xuất, Bạc Cẩn Hi là thứ xuất, nhưng một người là ngũ phẩm, một người là thất phẩm, không phải quá khác biệt sao?

"Cẩn nương phạm tội bị xử chết, Bạc thị trên dưới cũng không khỏi lo sợ, biên cương còn có vị Bạc tướng quân nữa. Hắn lần này một lần lại đưa đến hai vị nữ nhi, là vì trong lòng thấp thỏm không yên. Trẫm nếu không thu, hắn càng không an tâm rồi."

Cố Vân Tiện vuốt cằm, biểu lộ hiểu rồi; quay đầu thấy hắn vẫn nhìn mình, nàng có chút sững sờ, cẩn thận suy nghĩ lại, hậu tri hậu giác phản ứng lại được: Hắn đây là…đang giải thích với nàng vì sao lưu lại Bạc thị sao?

Thấy thần tình của nàng, hắn có chút quẫn bách, lúc này phát hiện bản thân đã để tâm quá mức, có mấy phần lúng túng quay đầu đi.

Thần tình hắn như vậy quá là hiếm thấy, nàng trợn to hai mắt, nhất thời cũng không biết phản ứng ra sao, ngây ngốc như người đất.

Nửa tháng sau, mười ba vị gia nhân tử được tuyển chọn đều được đón vào trong cung, giao cho Thượng nghi đại nhân dạy dỗ lễ nghi quy củ.

Theo như quy củ, tân nhân mới vào cung tất nhiên tập thể phải cùng đến bái kiến tất cảchư vị cung tần đương nhiệm.

Lúc trước cuộc bái phỏng này đều diễn ra tại Truồng Thu cung để tiết kiệm thời gian hoàn thành; sau này hậu cung không có hoàng hậu, cũng không có thái hậu, thỉnh an sớm hay muộn cũng không ấn định rõ ràng, nên cũng khó đem mọi người gom lại một chỗ được.

Cố Vân Tiện thấy vậy liền đề nghị "nếu không liền cho mấy vị muội muội đến Dục Tú điện hành đại lễ đi. Bọn họ đi trước thụ lễ là được."

Hoàng đế lại cự tuyệt, "Hậu cung ngày nay tuy lấy Trúc Ương để phân vị cấp bậc, nhưng nàng rốt cuộc không phải là hoàng hậu. Mọi người đều là thiếp thân, chẳng lẽ còn muốn ai thỉnh an ai đây?
Lời này nói cũng có lý, Cố Vân Tiện cũng không có biện pháp phản bác. Thấy tầm mắt hoàng đế vẫn rơi trên người nàng, cười cười nói: "Bệ hạ nếu nói vậy, hình như cũng phải. Như vầy đi, địa điểm vẫn là Dục Tú diện, chỉ thay đổi thời gian thành sau giờ Ngọ; vậy thì sẽ không coi là thỉnh an nữa."

Hoàng đế suy nghĩ một hồi, vuốt cằm đồng ý.

Vì vậy mà mấy vị tân nhân qua ngày kế tiếp mới chính thức vào cung, Cố Vân Tiện cùng cung tần khắp lục cung đều tề tụ lại Dục Tú điện, nhìn mười ba vị giai nhân đoan đoan chính chính, quy củ chắp tay bái lạy.

Dục thục nghi ngồi phía trên, mỉm cười nói: "Các vị muội muội mời đứng dậy, về sau đều là người nhà. Những vật này, xem như là lễ vật gặp mặt ta tặng các muội." vừa nói, vừa phân phó cung nhân bên cạnh ban thưởng.

Mọi người cung kính nhận lấy. Bạc phương hoa trong đám tân nhân là người có phong vị cao nhất, quỳ gối cúi đầu, cao giọng nói: "Thần

thiếp tạ thục nghi nương nương ban thưởng, về sau nhất định làm đúng bổn phận, hầu hạ các vị nương nương thật tốt.”

Dục thục nghi mỉm cười gật đầu.

Cung nhân bày chỗ ngồi xong, các nàng theo cấp bậc thân phận lần lượt ngồi xuống. Minh sung nghi nhìn Bạc phương hoa, thở dài nói: “Hôm nay nhìn thấymuội, bổn cung lại có chút hoảng hốt. Tình cảnh này, cũng giống như trước đây chúng ta ở Trường Thu cung, lúc đó còn có Bạc mỹ nhân nữa!” mặt mũi tràn ngập sự thương cảm.

“Khương muội muội sai rồi, Bạc mỹ nhân gì chứ, là Bạc bảo lâm.”Dục thục nghi cười nhắc nhở.

Minh sung nghi lúc này mới tỉnh ngộ, “Phải rồi phải rồi, thần thiếp nhất thời suýt quên mất diều này.”

“Nhìn nương nương như vậy, cũng làm thần thiếp kinh ngạc.Làm sao nương nương và Bạc bảo lâm có quan hệ tốt như vậy chứ? Trinh quý cơ mìm cười nói, “Lâu rồi còn một mực tưởng nhớ nàng ta.”

Minh sung nghi cười như không cười: “Tự nhiên không so được muội muội cùng nàng tình thâm. Bất quá, không như mối quan hệ tốt nhưng không còn ghi nhớ của muội, thì bổn cung cũng chỉ thay mặt nhớ giùm thôi.”

Trinh quý cơ liếc mắt nhìn Bạc phương hoa, chỉ thấy nàng mím chặt đmôi, biểu tình cứng nhắc, tựa như đang cực lực khắc chế tâm tình.

Trong lòng lạnh lùng cười một tiếng, nàng chầm chậm nói, “Bạc thị là vì tội thân vong, bệ hạ vì phong vị bảo lâm của nàng cũng đã nể mặt an táng thỏa đáng. Sung nghi nương nương vì Bạc thị bất bình như vậy, hay là đang muốn ám chỉ đối với vụ án này, bệ hạ xử trí bất công?”

CHƯƠNG 52

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 52

Edit: Đinh Hương

“Bổn cung sao dám nghi ngờ bệ hạ? Chỉ là nhất thời mềm lòng, tỷ muội năm xưa không còn ở đây nữa, khó tránh được thương cảm. Hôm nay đột nhiên lại thấy muội muội của nàng ấy, nên mới động tâm tư như vậy.” Minh sung nghi lười biếng thở dài, nói từng chữ một, “Muội muội không cần gấp gáp định tội cho ta. Cần biết, chỉ sợ bệ hạ hôm nay không giống như trước, một lòng đều tin nghe muội.”

Mắt Trinh quý cơ run lên, dùng sức nắm chặt tay phải đến nỗi khớp xương trắng bệch.

Cố Vân Tiện thờ sơ nhìn sắc mặt của Trinh quý cơ, trong lòng không nhịn được cảm thán. Dáng vẻ nàng ta như vậy, tựa hồ bị người ta chạm vào nỗi đau. Nhưng cũng không hẳn đâu! Tuy hiện tại bệ hạ đối với Trinh quý cơ phai nhạt hơn xưa, nhưng vẫn là ôn nhu sủng ái, mức độ chỉ thua mình một chút thôi.

Nàng ta không đến mức do đó mà giận thành như vậy chứ.

“Thì ra là thần thiếp hiểu lầm rồi.” Trinh quý cơ thở dài một tiếng, mỉm cười nói, “Từ trước tới nay thần thiếp đều hiểu lầm sung nghi nương nương rồi.”

Nghe ra ý tứ trong lời của Cảnh Phức Thù, Minh sung nghi cũng không mở miệng, chỉ nhàn nhã nghe nàng ta nói nốt câu sau.

“Sung nghi nương nương tấm lòng đại lượng, cho dù là người phạm sai lầm lớn cũng không tính toán. Nhưng thần thiếp nhớ, Nhu uyển nghi không có được sự rộng lượng như vậy của nương nương.”

Trinh quý cơ mỉm cười, “Hình muội muội, muội có thể tha thứ cho Bạc bảo lâm không?”

Nhu uyển nghi chống lại ánh mắt của nàng ta trong chốc lát, liền sợ hãi tránh đi.

“Phải rồi, Hình muội muội tất nhiên là không thể rồi. Bạc bảo lâm là bởi vì đối với hài tử trong bụng muội có ý đồ bất chính, nên mới bị xử chết. Thân là một mẫu thân, làm sao có thể tha thứ cho kẻ có ý bất lương với hài tử của mình chứ?” Nàng cau mày, “Thần thiếp vốn tưởng rằng, sung nghi nương nương cũng là đã gặp qua người làm ra sự tình như vậy, nên hẳn mới thấu hiểu với sự tình của Nhu uyển nghi nhất, cũng thống hận hành động này nhất. Ai ngờ hôm nay xem ra, là thần thiếp quá nhỏ nhen rồi, sung nghi nương nương cũng không để trong lòng…”

“Cảnh Phức Thù!”

Trinh quý cơ dừng lại, nhìn vành mắt như muốn xé rách mình của nàng ta, mỉm cười khom người, “Thần thiếp lỡ lời, nương nương thứ tội.”
Người từ lúc vào cửa tới giờ cũng không mở miệng, lại đột nhiên nói: “Lời của Trinh quý cơ nói cũng có lý, chỉ tiếc là người đã đi rồi. Bất luận Bạc bảo lâm đã làm gì sai, cũng bị trừng phạt rồi. Bệ hạ nói sao thì cứ cho là vậy đi, nếu không cũng đã không lưu hai vị muội muội ở lại rồi.” Ánh mắt long lanh bình tĩnh vô tư nhưng lại lạnh lẽo quét qua, “Lại càng không ngờ được phân vị của Bạc phương hoa lại cao như vậy, một người khác lại…”
Lời nói này đều làm mọi người rùng mình. Đúng rồi, Bạc Cẩn Viện và Bạc Hi Vi đều cùng lúc xuất môn, mặc dù một người là đích nữ, một người là thứ nữ, nhưng bệ hạ lại đối xử quá mức khác biệt rồi. Huống chi các nàng còn nghe nói, trong danh sách lúc đầu của thục nghi nương nương định Bạc Hi Vi là Chánh lục phẩm quỳnh chương, nhưng sau lại bị bệ hạ giảm thành huy nga.
Hiện tại nghĩ lại, đại khái là vì Bạc Cận Viện và Bạc Cẩn Nhu có tướng mạo giống nhau hơn là Bạc Hi Vi.
Cho nên, Bệ hạ quy là xử tử Bạc Cẩn Nhu, nhưng sâu thẳm trong tim thì vẫn còn mấy phần tình cảm với nàng ta?
Dục thục nghi giờ phút này bước ra khỏi Đả Viên Trường, “Hôm nay là ngày vui của mấy vị muội muội, nói chuyện này làm gì?” Sau đó cho người bày biện ổn thỏa, “Chuyện của Bạc bảo lâm đã định luận rồi, các vị muội muội cũng không cần nhắc lại nữa.”
“Vâng”
“Hỏng rồi.”Cố Vân Tiện cau mày kêu lên, làm mọi người đều nhìn về hướng nàng.
“Làm sao vậy?”Dục thục nghi hỏi.
Cố Vân Tiện khổ sở đáp: “Thần thiếp vừa nói ra, ngày trước lúc an bài chỗ ở, không nghĩ đến ý của Trinh muội muội, đã an bài Bạc phương hoa ở Hợp Tập cung rồi.” Áy náy nhìn Trinh quý cơ, “muội muội sẽ không để tâm chứ.”
Dục thục nghi cũng chợt tỉnh ngộ, “Phải rồi phải rồi, lúc đó chúng ta có thảo luận qua muội muội cùng vị trước kia…cùng vị trước rất hợp, nên mới sắp xếp cho muội muội của vị đó ở trong cung của muộ. Nhưng không nghĩ đến muội lại nghĩ như vậy. Nếu đã như vậy, việc an bài kia xem ra không hợp rồi, hay là…”
“Không cần.” Trinh quý cơ mỉm cười ngắt lời nàng, “Nương nương yên tâm, thần thiếp hiểu rõ tỷ tỷ là tỷ tỷ, muội muội là muội muội. Bản chất hai người không giống nhau, cho nên sẽ không có thành kiến với Bạc phương hoa đâu.”

“Vậy rất tốt.” Dục thục nghi vui mừng, “Bốn cung biết, muội muội là một người rất hiểu chuyện.”
Bởi vì hôm nay không có thỉnh an, lục cung phi tần lại ít có cơ hội tụ họp chung một chỗ như vậy; từ trước đến giờ có một nhóm người tụ họp uống trà đánh cờ đã là khó lắm rồi. Hôm nay khó có được cơ hội như vậy, mọi người phá lệ quý trọng. Ngươi nói ta tiếp, khá là vui vẻ.
Hai canh giờ sau, việc bái kiến hao tâm hao lực này cuối cùng cũng kết thúc. Tiêu điểm của cả buổi là Bạc phương hoa khá mệt mỏi, lúc ra khỏi cửa vui mừng ra mặt.
Cố Vân Tiện về đến Hàm Chương điện đã là chạng vạng tối, Ngự trù đã chuẩn bị thiện, chỉ chờ nàng trở lại là dùng ngay được.
Nàng vừa cởi áo ngoài, vừa thuận miệng hỏi: “Bên đại chánh cung đã có tin tức, tối nay là vị nào thị tẩm chưa?”
Trong cung có quy củ, người mới nhập cung, theo thông lệ thay phiên nhau được lâm hạnh một lần.
“Hồi nương nương, là Bạc phương hoa.” Thái Hà đáp.
“Quả nhiên là nàng ta” Cố Vân Tiện cười một tiếng, “Ban đầu Bạc Cẩn Nhu nhập cung bất quá cũng chỉ là quỳnh hương, xem ra danh tiếng của vị tiểu Bạc thị này còn lợi hại hơn tỷ tỷ của nàng ta nữa.”
“Danh tiếng quá thịnh cũng không phải chuyện gì tốt.” Thái Hà nói, “Tỷ tỷ nàng ta lúc trước thụ địch quá nhiều, nàng ta hôm nay không biết thu liễm, chỉ e không phải là chuyện tốt.”
“Xem bộ dáng của nàng ta cũng không giống là người hiểu đạo lý này.” Cố Vân Tiện nói, “Ngược lại vị thứ muội đó nghe phong thanh, hình như có phần thành thục hơn.”
“Nữ nhi thứ xuất ở trong nhà so với đích nữ quả thật khó khăn hơn, thành thục hơn cùng là chuyện thường tình.”
“Có lẽ vậy.”
Nàng vừa ngồi xuống trước bàn ăn, Liễu thượng cung đã cho ngự trù lui xuống, mỉm cười nói: “Nô tỳ thấy gần đây nương nương ăn uống không ngon, nên đặc biệt làm một chút thức ăn khai vị, nương nương mời người dùng một chút.”
Cố Vân Tiện kinh ngạc nói: “Làm sao đại nhân người có thể đích thân xuống bếp vậy chứ! A Từ, Thái Hà, sao các ngươi không ngăn lại?”
“Không sao, là nô tỳ tự mình muốn làm.” Liễu thượng cung nói, “Lúc trước nô tỳ cũng hay làm mấy thứ này cho Thái hậu, nay người không còn nữa. Nô tỳ chỉ có thể làm cho nương nương người ăn thôi, trong lòng thực sự rất vui.”

Bà nói những lời này làm Cố Vân Tiện cũng không biết nói gì cho tốt nữa, gật đầu nói, “Vậy A Vân cung kính không bằng tuân mệnh rồi.”
Liễu thượng cung đợi nàng dùng thiện xong, sau đó mới nói, “Hôm nay tình huống ở Dục Tú điện như thế nào?”
Cố Vân Tiện vẫn còn đang dùng khăn trắng lau miệng, nghe vậy từ từ để xuống, qua một lúc mới nói, “Náo nhiệt, thập phần náo nhiệt.Trong cung này lâu lắm rồi chưa náo nhiệt như vậy rồi.”
“Nghe khẩu khí của nương nương, hình như rất hoài niệm.” Liễu thượng cung nói.
“Nói hoài niệm thì không đúng lắm, là cảm khái thôi.” Cố Vân Tiện đáp, “Thì ra qua nhiều năm vậy rồi, chúng ta vẫn là tái diễn sự tình này.”
Câu tâm đấu giác, ngươi tranh ta đoạt.
Trước giờ cũng không thay đổi gì,
Liễu thượng cung trong lòng buồn bã. Qua nhiều năm như vậy, nàng hầu hạ Thái hậu từ lúc còn là Thái tử phi, mỗi ngày đều là thê thiếp tranh đấu, âm mưu chém giết. Nay Thái hậu đi rồi, lại đến cháu gái Người cũng đi trên con đường này.
Thật là dưới bầu trời này, không có chuyện gì mới.
Trong cung vĩnh viễn là như thế, chỉ cần còn có người sống thì còn tranh đoạt không ngừng.
Không muốn nghe những điều này nữa, nàng chuyển đề tài, “Dục thục nghi hôm nay lại phối hợp với nương nương?”
“Rất phối hợp.” Cố Vân Tiện đáp, “Lúc ta muốn đề cập đến việc an bài Bạc phương hoa đến ở tại Hợp Tập cung Thúy Vân hiên lúc trước, nàng ta liền hiểu ý, biết ta muốn đối phó Cảnh Phức Xu. Lúc đó nếu đáp ứng, thì hôm nay sẽ không khó khăn nhự vậy.”
“Dục thục nghi kia cũng coi như là giúp nương nương một chuyện rồi.” A Từ nói.
“Bất quá chỉ là tọa sơn quan hổ đấu mà thôi. Ta động thủ như vậy cũng không ảnh hưởng đến nàng ta. Nàng ta chỉ là vui mừng vì ta và Cảnh Phức Thù chém giết nhau thôi.” Cố Vân Tiện nói.
“Bất quá nô tỳ cảm thấy, Dục thục nghi làm vậy vẫn là hướng nương nương có ý tốt.” Thái Hà nói, “Đêm trừ tịch hôm đó, nàng ta có ý đồ xấu: muốn hiến vũ cơ cho bệ hạ. Về sau tuy nương nương không đề cập qua chuyện này, nhưng không nhất định là nàng ta một mực đối với nương nương ghi hận!”
Cố Vận Tiện cười lạnh không nói.
“Nương nương an bài Bạc phương hoa và Trinh quý cơ ở cùng nhau, sợ rằng không đơn giản là bởi vì làm cho Trinh quý cơ không

vui, đúng không?" Liễu thượng cung hỏi.
"Tất nhiên," Cố Vân Tiện lấy tay di di, "Nếu Bạc Cẩn Nhu lúc sinh thời đã từng đề cập với Bệ hạ về vị muội muội này, nói vậy thì quan hệ hai người này cũng không tệ. Ban đầu Bạc Cẩn Nhu làm sao mà chết, trong cung đã có rất nhiều lời đồn rồi. Những lời nàng ta mắng Cảnh Phức Thù trước khi chết, ta nghĩ vẫn còn không ít người nhớ."
"Nương nương là muốn: nếu có cơ hội phái người đến trước mặt Bạc phương hoa chuyển những tin tức này, để nàng ta đối với Trinh quý cơ sinh lòng oán hận?"
"Đại nhân , người thử nghĩ một chút: người đích nữ ngu xuẩn này ngày ngày đối mặt với kẻ thù của mình, sau một thời gian thì sẽ nháo thành chuyện gì đây?"
A Từ hít một hơi khí lạnh, "Người nói là: Bạc phương hoa có thể nhẫn không được đối với Trinh quý cơ…hạ thủ sao?"
"Đây chỉ là suy đoán của ta thôi.Nàng ta sẽ làm ra mức độ nào thì phải xem chính bản thân cô ta rồi." Mỉm mỉm cười, "Bất quá có lẽ Cảnh Phức Thù cũng đoán được kế hoạch của ta, cho nên hôm nay trước mặt mọi người mới trách cứ Bạc Cẩn Nhu, làm cho tất cả mọi người đều biết nàng ta và Bạc phương hoa thật có vấn đề. Quay đầu lại, nếu nàng ta có tốt xấu gì, tự nhiên liền tính lên người Bạc phương hoa, hảo dạy nàng ta không dám kinh động nữa."
"Nàng ta sao không trực tiếp cự tuyệt ở cùng với Bạc phương hoa trong Hợp Tập cung chứ?"
"Làm thế tất sẽ đem chuyện náo lớn hơn. Nếu để bệ hạ cảm thấy nàng ta không tha cho muội muội của Bạc Cẩn Nhu, thì càng không tốt. Nàng ta sẽ không ngu ngốc như vậy."
"Trinh quý cơ đề phòng chặt chẽ như thế, kế hoạch này có thành công không?"
"Đương nhiên, ngươi không cần gấp.Hai người bọn họ cứ như thế, nhất định sẽ có chuyện xảy ra." Cố Vân Tiện thấp giọng nói, khẩu khí khẳng định.
Sáng sớm ngày thứ hai, tin tức nhanh chóng truyền ra, bệ hạ phong ban cho Bạc phương hoa phong hào "Như", tỏ vẻ rất ân sủng.
"Như?" Minh sung nghi chê cười, "Như ai? Như vị tỷ tỷ đã mất của nàng ta ư? Như vậy xem ra đây cũng không phải phong hào tốt gì mấy."
Đối mặt là Linh sung viện vẫn im lặng dùng thiện không nói.
"Kính nương, ta sáng sớ đã đi tìm muội, muội đừng có lạnh lùng như vậy được không?" Minh sung nghi không hài lòng, "Ta mang theo bánh táo của Tiểu trù tử làm, đa tạ muội hôm qua ở Dục Tú điện đã giải vây cho ta, muội muốn thử một chút không?"

Linh sung viện không quan tâm nàng ta, vẫn tiếp tục dùng bữa của mình.
Không nghe lời đáp lại, Minh sung nghi cũng không trách cứ, tiếp tục nó, “A, Kính nương muội nói xem, bệ hạ Bệ hạ đối với Như phương hoa kia hứng thú được bao lâu đây? Nàng ta có thể đè ép được phong độ của Cố Vân Tiện không?”
Linh sung viện dùng xong thiện, lại ăn tráng miệng, qua một hồi mới xoay người chậm chạp nói, “Bằng vào nàng ta? Đè ép phong độ của Cố Vân Tiện? Nguyện nương, tỷ tối qua không ngủ ngon sao?”
Tính cách nàng ta lãnh đạm, đôi khi cười giỡn cũng mang khẩu khí nghiêm túc, giống như là đang nói chuyện nghiêm túc vậy, thực làm người ta quẫn bách.
Minh sung nghi bị nàng ta làm cho sửng sốt, hồi lâu mới nghĩ đến long sủng của Cố Vân Tiện gần đây, đúng cảm thấy không gì là không thể.
“Cũng không biết bệ hạ có vấn đề ở chỗ nào, đột nhiên đối với nữ nhân đang chán ghét lại trở nên hứng thú như vậy.”Nàng cau mày, “làm phá hoại biểu diễn của Kính Trọng viên.”
“Tỷ không cảm thấy hơn một năm trở lại đây, Cố Vân Tiện thay đổi rất nhiều sao?” Linh sung viện mang theo giọng suy tư, “Không hề giống trước đây, bị đố kỵ che mất lý trí. Hành động rất hào phóng, cùng bệ hạ càng ngày càng chung sống hòa thuận. Rốt cuộc là phát sinh chuyện gì, mà có có thể làm cho một nữ nhân chuyển biến lớn như vậy?’
“Việc này chúng ta làm sao biết?” Minh sung nghi đáp, “Ta hiện tại không rảnh quan tâm Cố Vân Tiện phát sinh chuyện gì, ta chỉ muốn biết giữa Cảnh Phức Thù và Bạc Cẩn Viện sẽ phát sinh những chuyện gì thôi.”
Nhếch đôi môi hồng nhuận, khẩu khí cũng mang theo vẻ mong đợi, “Muội có dự cảm, sẽ không phải đợi lâu đâu.”
HẾT CHƯƠNG 52
Phúc lợi đầu tiên cho việc page đạt con số đẹp hôm qua là 2 chương PH, sang tuần sẽ có quà nữa nha ❤

CHƯƠNG 53

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 53

Edit: Đinh Hương

Lúc Bạc huy nga rẽ vào trước Hợp tập cung thăm Như phương hoa, theo quy củ phải đi thỉnh an Trinh quý cơ trước. Từ lúc nhập cung đến giờ đã gần nửa tháng,, nàng cơ hồ cứ cách hai ngày lại đến Hợp Tập cung, cũng đều qua thỉnh an như vậy. Trước đây mỗi lần Trinh quý cơ đều nói thân thể không khỏe, làm nàng phải ở trước cửa dập đầu coi như bái kiến.

Ai ngờ vừa đến cửa điện, cung nữ Bạch Du bên cạnh Trinh quý cơ đã mỉm cười, "Huy nga người đến rồi, nương nương chúng tôi hôm nay đoán hôm nay huy nga sẽ đến Hợp Tập cung, sáng sớm đã bảo nô tỳ đợi ở đây, mời nương tử vào trong!"

Bạc huy nga lộ vẻ kinh ngạc, "Trinh quý cơ nương nương muốn thần thiếp vào sao?"

"Không phải sao. Mấy lần trước thân thể nương nương không khỏe, lãnh đạm nương tử rồi, trong lòng cũng không thoải mái. Hôm nay thân thể nương nương đã tốt rồi, có thể cùng nương tử nói vài câu."

Bạc huy nga thụ sủng nhược kinh, được Bạch Du dẫn vào trong điện.

Trinh quý cơ ngồi nhàn nhã trước bức bình phong họa hoa mai trắng; trên thân cũng mặc chiếc áo trắng thêu hoa hải đường trước ngực, tay áo thêu vân thủy màu xanh, cùng chiếc quần lụa mỏng; sắc mặt có vài phần tái nhợt, càng làm lộ vẻ yêu kiều yếu ớt của nàng.

Sau khi Bạc huy nga chắp tay vái lạy, nàng mỉm cười nói: "Muội muội mời đứng lên." Rồi phân phó, "Dâng trà cho huy nga."

Bạc huy nga ngồi đối diện trước điện án, vẫn cúi thấp đầu, không nói một lời.

"Hôm cung bái ở Dục Tú điện hôm đó, bổn cung muốn nói với muội muội vài câu, không biết sao vẫn chưa có cơ hội. Mấy lần trước muội muội đến thỉnh an, thân thể bổn cung lại không khỏe, có gì chậm trễ, muội muội chớ thấy lạ nhé."

"Nương nương đừng nói vậy, thân phận người tôn quý, thần thiếp sao lại dám trách nương nương?"

"Nói cái gì mà thân phận với không thân phận, mọi người nhập cung thì đều là tỷ muội, đừng khách khí như vậy." Trinh quý cơ mỉm cười, "Nương nương nói phải, thần thiếp thụ giáo."

Trinh quý cơ thấy nàng ta vẻ mặt câu nệ, khấu khí càng thêm thân thiện: “Muội muội nhập cung cũng hơn nửa tháng rồi, sống có quen không?”
“Tạ nương nương quan tâm, thần thiếp hết thảy đều tốt.”
“Bổn cung nhớ, muội muội là cung nhân trong điện của Dục thục nghi, đúng không?”
Quy củ Đại Tấn, các cung đều có một chủ vị từ tam phẩm tần ngự trở lên, vị còn lại là tần ngự thấp hơn thì là người trong cung.
“Thưa phải, thần thiếp hiện đang ở tại Vĩnh Hoa cung – Nhàn Tư các, thục nghi nương nương đối với thần thiếp rất tốt.”
Trinh quý cơ cười cười, trong lời có thâm ý nói, “Dục thục nghi đa số thời gian vẫn chung đụng tốt”, dừng một chút lại nói tiếp, “Muội muội đến thăm Như phương hoa sao?”
“Dạ phải.”
“Mấy ngày nay đều thấy muội muội qua đây, nói vậy tình cảm tỷ muội hai nguờii rất sâu đậm đúng không?”
Bạc huy nga hơi biến sắc, hơi thấp giọng nói, “Thần thiếp cùng tỷ tỷ xuất môn, đương nhiên là so với người bên cạnh là thân thiết rồi.”
Mắt Trinh quý cơ chợt lóe lên, “A, nghe lời muội nói, tựa hồ tỷ muội hai người cũng không phải thân thiết cho lắm.”
Bạc huy nga mím môi, cúi đầu nói, “Tỷ tỷ là đích nữ, thần thiếp là thứ nữ, sao dám quá thân thiết.”
“Ra là vậy.” Trinh quý cơ chậm rãi nói, “Bổn cung vốn nghĩ, huy nga muội tuy cũng có tư vị vô song, nhưng tỷ tỷ lại được sủng ái hơn, nếu nàng ta chịu giúp muội nói vài câu tốt, con đường về sau cũng đi tốt hơn nhiều.” Thở dài một tiếng, “Ai ngờ, tỷ muội hai người lại là tình huống này.”
Lại tựa hồ nhớ điều gì đó, nàng hỏi Bạc huy nga, “Nhập cung đến nay, bệ hạ vẫn chưa sủng hạnh muội sao?”
Bạc huy nga gò má chợt hồng, ấp úng không nói.
Trinh quý cơ thấy thần tình của nàng liền hiểu, lắc đầu một cái, “Tư dung của muội muội như vậy…Ai, thật đáng tiếc.”
Bên ngoài chợt nghe tiếng người truyền tới, nàng hơi nhăn mày, “Sao vậy?”
Bạch Du đi ra ngoài dò xét, trở lại bẩm báo, “Là Thúy Vân hiên bên kia cho người đến, nói phương hoa nương tử nghe nói Bạc huy nga tới rồi, nên mời nàng qua.”
Bạch Du một bên nói, một bên nhịn không được nhăn mi. Trinh quý cơ là chủ vị của Hợp Tập cung, nàng đang cùng Bạc huy nga nói chuyện, mà Như phương hoa thân là người trong cung của nàng, lại

dám trực tiếp phái người tới mời khách của nàng qua. Thật là không để Trinh quý cơ nàng trong mắt mà!
Trinh quý cơ sắc mặt không đổi, chỉ nhàn nhạt nhìn Bạc huy nga, nói: “Đã như vậy, muội muội liền qua đó đi.”
Bạc huy nga đứng lên, hành lễ, rồi theo cung nhân ra ngoài.
Thấy nàng ta đi rồi, Bạch Du mới nói, “Như phương hoa càng ngày càng hống hách, mấy ngày trước nô tỳ còn nghe nói nàng ta trước mặt cung nhân nói lời không tốt về nương nương.Nàng ta thật tưởng là bệ hạ sủng nàng ta nên cái gì cũng không sợ sao?” Dáng vẻ như không thể hiểu được, “Nương nương sao lại để nàng ta như vậy?Người là chủ của một cung, có thể trực tiếp xử phạt nàng ta, không cần bẩm báo bệ hạ, cần gì người phải ủy khuất như vậy?”
“Bệ hạ nếu như đối với nàng ta sủng ái như vậy, ta lại bỏ qua mặt mũi bệ hạ, xử phạt nàng ta, cho dù ta có lý đến đâu, chỉ sợ bệ hạ đều không vui.”
“Vậy…vậy có thể bẩm báo bệ hạ, để bệ hạ quyết định. Người cũng không phải không gặp được bệ hạ, chỉ là chọn đúng thời điểm nói với bệ hạ, bệ hạ nhất định sẽ vì người trút giận.”
Trinh quý cơ lắc đầu, môi cong cong, vui vẻ nói, “Bất quá tên ngu ngốc đó là bị long sủng nhất thời che mất lý trí thôi, cần gì để ý. Trong cung này, loại người giống như nàng ta không có thực lực, liền dám khinh người, chỉ càng chết nhanh thôi.”
Mấy ngày nay nàng đã âm thầm quan sát, Bạc Cẩn Viện và tỷ tỷ nàng ta không khác nhau bao nhiêu, đều là những người đẹp không não. Ngược lại, vị thứ muội của nàng ta mới là người có tâm địa. Nàng ta vốn lo lắng hai người kia nếu hợp lại, khó có thể đối phó. Nhưng ai ngờ, Bạc Cẩn Viện lại ngu xuẩn đến mức độ này, bên cạnh có người thực lực giúp đỡ mà không biết trân trọng; ngược lại còn hay trực tiếp mắng chửi, tùy ý coi nhẹ; làm cho cả nô tỳ ở Thúy Vân hiên cũng phải thương cảm cho Bạc Hi Vi.
Căn cứ vào những điều này, nàng hôm nay mới đặc biệt mời Bạc Hi Vi vào đây nói với nàng ta những câu này.
Nàng ta thông minh như vậy, tự nhiên nên hiểu ý mình.
Bạc huy nga tiến vào chánh đường của Thúy Vân hiên, thì một thân ảnh màu tím chợt lóe lên xông tới trước mặt nàng.
Đứng một hồi, nàng quay đầu lại, liền thấy Như phương hoa nhíu đôi mi thanh tú, nghiến răng nghiến lợi, “Ngươi và con tiện nhân kia nói chuyện gì rồi?”
Bạc huy nga hít sâu một hơi, cung kính quỳ xuống, “Trinh quý cơ chủ yếu là mời muội muội vào nói vài câu thôi, không có gì khác.”

“Chỉ nói vài câu?” Nàng ta tiến lại gần, “Vậy sao lại nói lâu như vậy, còn phải bắt ta mời ngươi qua đây?’
“Trinh quý cơ hỏi thăm muội ở Vĩnh Hoa cung có quên không, cũng hỏi lúc bình thường muội thích làm gì, muội chỉ hồi đáp thôi. Mặc dù chỉ là tán chuyện, nhưng nàng ấy không nói, muội muội cũng không dám tùy tiện xin cáo từ.” Bạc huy nga ngẩng đầu, thần khẩn nhìn nàng ta nói, “Nhị tỷ, tỷ đang hoài nghi gì chứ?Muội là muội muội của tỷ, muội tất nhiên là hướng về tỷ rồi.”
Tức giận của Như phương hoa giảm xuống, nhưng lại đổi thành vẻ mặt khinh thường, “Ngươi nói lời này, cứ như coi mình là thánh nhân ấy. Ta tất nhiên biết ngươi không dám có tâm ý gì khác; cứ coi như ngươi muốn, cũn chẳng là gì. Chỉ bằng vào thân phận của ngươi, Cảnh thị khó thành còn muốn lôi kéo ngươi?”
Nàng miệng lưỡi cay nghiệt nói, Bạc huy nga cũng đã quen rồi, vẫn cúi đầu không nói lời nào.
“Bất quá ngươi tốt nhất nên nhớ, Cảnh thị đã hại chết đích trưởng tỷ, ta và nàng ta không đội trời chung.” Giọng nói nàng đằng đằng sát khí, “Ngươi nếu như dám không biết sống chết đi lấy lòng nàng ta, vậy đừng trách ta không nghĩ tỷ muội tình thân!”
Tỷ muội tình thân? Làm khó ngươi còn nhớ ta là muội muội của ngươi, ngươi đối xử với ta… so với con chó có gì khác chứ?
Từ nhỏ đã như vậy, cũng chỉ bởi vì ta là thứ nữ, mẹ ta chỉ là thiếp thân mà thôi; ta thà lúc mới vừa sinh ra chết quắt cho rồi, thì ngươi đây giờ đã không vì ta không có chỗ nương tựa mà lấn lướt như vậy, còn đem ta ra cho nô tỷ nhìn nữa.
Mãi cho đến lúc rời khỏi Thúy Vân hiên, Bạc huy nga vẫn không có biểu tình gì, trong đầu vẫn còn hỗn độn, bất quá là mấy ngày nay trong cung đụng phải người cùng chuyện, còn có Bậc Cẩn Viện từ nhỏ đã ức hiếp mình…
“Bạc muội muội,” Một âm thanh mang theo tiếng cười làm nàng chợt tỉnh. Quay đầu liền thấy cũng là người mới nhập cung: Triệu thị Cộng Cẩm.
Bạc huy nga lúc trước có nghe nói qua, vị Triệu Cộng Cẩm này cùng một vị khác là Tống Thanh Ngu là vì bệ hạ không chọn hai vị tỷ muội Cố thị, thuận miệng giữ lại cho đủ số. Hai người này phong vị khởi điểm cũng giống nàng: huy nga; nhưng hôm nay đều được lâm hạnh, tấn phong thành bảo lâm rồi.
“Triệu bảo lâm.”Nàng nghiêng thân hành lễ.
“Bạc muội muội sao lại qua đây?” Triệu bảo lâm rõ ràng biết còn hỏi, “A, nhìn theo phương hướng, là Hợp Tập cung rồi. Sao, muội muội cũng đi tìm phương hoa tỷ tỷ của muội à?”

Nàng mỉm cười đáp, “Vâng.”
“Ta xem ra, vị tỷ tỷ này của muội cũng không thể dựa được rồi.”
Triệu bảo lâm nói, “Chỉ tự mình hưởng long sủng, nửa phần cũng không muốn cho muội muội của nàng, làm khó muội phải đi lấy lòng như vậy.”
Triệu Cộng Cẩm là xuất thân bình dân, không đọc qua sách vở nhiều, dung mạo cũng chỉ coi là thanh tú. Muốn lọt vào mắt của bệ hạ, tuyệt đối là còn khó hơn lên trời, chỉ là vận khí nàng ta quá tốt, cùng ở một tổ với tỷ muội Cố thị, thân phận ngày nay mới ở trên tiểu thư quan gia Bạc Hi Vi như vậy.
“Bảo lâm nói đùa rồi, tỷ muội cùng một nhà, tất phải thân thiết rồi.”
Triệu bảo lâm kêu nàng lại cũng chỉ là muốn tỏ uy phong thôi. Lúc trước mọi người cùng nhau học tập lễ nghi với Thượng nghi đại nhân, nàng ta tự biết thân phận thấp hèn, đối với hai tỷ muội Bạc thị đều e dè sợ hãi. Nay địa vị này đã cao hơn Hạc Hi Vi, cảm thấy rất khoái trá, nên nhịn không được mà muốn tỏ uy phong mấy lần.
“Được rồi, ta còn muốn đi Dương Chiêu cung bồi Minh sung nghi nương nương nói chuyện, đi trước nha!”
Bạc huy nga phúc thân hành lễ tiễn nàng đi, nhìn theo thân ảnh màu đỏ của nàng ta, trong mắt lóe lên tâm tình khó lường.
Cho dù đi theo Thượng nghi học lễ nghi, nàng ta cũng khó bỏ được khí chất thấp kép đó. Bộ dáng đi đứng đoan trang cũng không có, bất quá chỉ là một nữ nhân nông cạn ngu ngốc, nhưng nàng lại đối với nàng ta không thể không tươi cười chào đón.
Chỉ vì ân sủng kia không đơn giản chỉ là ân sủng, mà sau lưng còn là quyền thế người người thèm muốn và được tôn trọng.
Cố Vân Tiện nhìn Hoàng đế đối diện, hồi lâu mới chầm chậm nói, “Bệ hạ, người lại động đậy rồi, thần thiếp không vẽ được.”
Hoàng đế thở dài một tiếng, thành khẩn nói, “Trẫm ngồi như vậy một canh giờ rồi, toàn thân bây giờ cứng cả rồi, nàng phải thông cảm chứ.” Giọng nói mang theo sự khốn hoặc, “Sao mà họa sư lúc trước họa cho trẫm, đâu có giống như nàng, động cũng không cho động một chút nữa.”
“Những họa sư đó đều là đan thanh điệu thủ, tất nhiên chỉ cần bệ hạ ngồi ở đó thôi thì bọn họ đã vẽ được rồi. Nhưng thần thiếp vốn không vẽ được, người lại bắt thiếp vẽ, một năm cũng chưa chắc đặt bút vẽ lại…làm sao giống nhau chứ?”
Lời nói này cũng có lý, hắn chỉ có thể thở dài, “Xem ra hoàn toàn là trẫm tự chuốc lấy khổ rồi.”
“Không phải sao.”
Thấy mặt nàng lộ vẻ đương nhiên, hắn bất đắc dĩ lắc đầu.

Gần đây cũng phải mấy ngày rồi không thấy nàng, hôm nay không dễ gì mới đến đây một chuyến, có một chút phấn khởi. Dùng thiện xong, hắn thấy một bức họa trên tường, liền nói muốn nàng vẽ cho hắn một bức. Nàng từ chối, nhưng hắn vẫn như cũ không cho nàng cự tuyệt, cuối cùng nàng chỉ có thể bất đắc dĩ nói, “vậy được, nếu bệ hạ kiên trì muốn vậy, thần thiếp sẽ vẽ. Bất quá phải nói trước, khi thần thiếp bắt đầu vẽ rồi, bệ hạ không được đổi ý, tất cả phải nghe theo thần thiếp đó.”
Không biết bấy ở phía trước, hắn mỉm cười đáp ứng với nàng.
Về sau…liền giữ cùng một tư thế ở bên cửa sổ ngồi cả một canh giờ.
Hắn cuối cùng cũng hiểu, lúc ấy bên mép nàng lộ nụ cười không ý tốt đó là vì cái gì rồi.
Đang hối tiếc, thì bên ngoài nghe tiếng người truyền đến. Qua một lúc thì thấy Thái Hà đi vào, hành lễ nói, “Bệ hạ, Thành An điện có chuyện rồi.”
HẾT CHƯƠNG 53

CHƯƠNG 54

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 54

Edit: Lynn

[Nguồn edit :]

Chiếc bút trong tay Cố Vân Tiện khẽ run lên, đường cong ban đầu lưu loát trượt xuống một chấm đen, nhìn qua thập phần chướng mắt.

Thật đáng tiếc nàng đã vẽ lâu như vậy.

"Sao thế?" Hoàng đế hơi nhíu mi, dùng âm giọng trầm thấp hỏi.

"Nô tì cũng không rõ, là Bạch Du hầu hạ bên người Trinh Quý cơ tự mình tới, nói Quý cơ nương nương sau khi dùng bữa xong bỗng nhiên không khỏe, hình như… hình như là trúng độc!"

Trúng độc. Lại là trúng độc.

Chuyện câu vẫn của Nhu Uyển nghi còn chưa tra ra thủ phạm, không ngờ lại thêm một tần ngự trúng độc.

Con mắt của Hoàng đế thâm trầm, không nhìn ra suy nghĩ cái gì. Cố Vân Tiện đứng bên hắn nói, *"Bệ hạ mau đi qua xem thử, thần thiếp sẽ đi theo người."* Bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, "Đúng rồi, bệ hạ nhanh chóng hạ chỉ, lệnh cho tất cả Ngự y trong Thượng Dược cục tới Hợp Tập cung chẩn trị. Không có thánh chỉ, bên Trinh Quý cơ chắc chắn không mời được Ngự y."

Cũng giống như các triều đại khác, y sư trong cung đình Đại Tấn cũng chia thành nhiều đẳng cấp. Ngoài Thái y thự còn có Nữ y viện, lựa chọn cung nữ làm nữ y, theo học năm năm các lớp do thái y giảng dạy rồi xuất sư, đa số xem bệnh cho cung nữ hoạn quan, cấp bậc thấp nhất. Chức quan trong Thái y thự có thấp có cao, có người am hiểu nhiều thứ thì có thể châm chước khám bệnh tại nhà. Nhưng cấp bậc cao nhất là bốn vị ngự y trong Thượng Dược cục. Bọn họ là những thầy thuốc giỏi nhất Đại Tấn, thân phận còn cao hơn cả chưởng quản của Thái y thự, không có ý chỉ của Đế Hậu, sẽ tuyệt đối không tiến vào cung xem bệnh cho phi tần.

Hoàng đế gật đầu, *"Lữ Xuyên, tới Thượng Dược cục truyền khẩu dụ của trẫm, lệnh cho Ngự y trực ban tối nay vào Hợp Tập cung ngay lập tức."*

Lữ Xuyên lĩnh mệnh đi, Cố Vân tiện cao giọng gọi: *"Thái Hà, phân phó cung nhân chuẩn bị liễn. A Từ, đi lấy áo khoác của ta và bệ hạ lại đây."*

A Từ mang áo khoác tới, Cố Vân Tiện đem áo khoác lên người Hoàng đế, nói một cách trấn an: *"Bệ hạ đừng gấp, nếu là Bạch Du*

tự mình tới đây, nói vậy tình huống không quá nghiêm trọng. Lần trước Nhu muội muội hung hiểm, không phải cuối cùng cũng khỏe mạnh không có việc gì sao?"
Hoàng đế cầm tay nàng, không nói gì.
Khi kiệu liễn của Hoàng đế và Nguyên Quý cơ đến Hợp Tập cung, đã có không ít ngự tần nghe tin theo tới.
Dục Thục nghi dẫn đầu đi ra nghênh giá, quỳ xuống đất hành lễ: *"Thần thiếp bái kiến bệ hạ, bệ hạ đại an."*
Cố Vân Tiện đứng sau Hoàng đế, nhạy bén tiếp thu được tầm mắt Dục Thục nghi đưa qua, trong lòng hiểu được suy nghĩ của nàng ta. Nàng ta đang hỏi Cố Vân Tiện, chuyện này có liên quan đến nàng không.
Dời tầm mắt, nàng chỉ coi như không biết, cùng Hoàng đế bước vào Thành An điện.
Tình hình trong điện giống như lần trước Nhu Uyển nghi trúng độc, chỉ có điều lúc này hơi thở mong manh nằm ở trên tháp đổi thành Trinh Quý cơ. Hoàng đế ngồi bên tháp nhìn vào chốc lát, quay đầu lại, *"Tình huống nương nương thế nào?"*
"Hồi bẩm bệ hạ, thái y nói đã không còn nguy hiểm đến tính mạng."
"Nàng ấy hôn mê bao lâu rồi?"
"Đã được một lúc ạ." Cung nữ đáp, *"Dùng xong bữa nương nương liền nôn mửa không ngừng, sau đó… Ngất đến giờ."*
Tay phải chậm rãi thu lại, nắm chặt thành quyền, hắn gật gật đầu, nhìn sang Trương Thái y, *"Nói đi, lần này là vì cái gì?"*
Trương Thái y vội vàng quỳ xuống, nói: *"Khởi bẩm bệ hạ, Trình Quý cơ tự nhiên bị như vậy là do dùng cam thảo và cá chép, dẫn đến trúng độc."*
"Cam thảo và cá chép?"
"Vâng. Cam thảo và cá chép chính là những thứ tương khắc, tách ra ăn không có vấn đề, nhưng nếu dùng chung, tất sẽ dẫn đến trúng độc, thậm chí nghiêm trọng còn nguy hiểm đến tính mạng!" Trương Thái y nặng nề dập đầu, *"Thần đã kiểm tra qua bữa tối của Trinh Quý cơ, trong nồi cá chép hầm kia quả thật lẫn vào cam thảo!"*
Hoàng đế không nói gì, Minh Sung nghi xoa ngực, dáng vẻ lòng còn sợ hãi, *"Cũng không biết đầu bếp của Thành An điện làm ăn thế nào, đồ ăn như vậy cũng dám bưng lên! Thực sự làm cho thần thiếp nghĩ mà sợ."* Nhíu chặt mày, "Chẳng lẽ đầu bếp trong cung không trải qua dạy dỗ, không biết có vài thứ là tương khắc sao?"
Liễu thượng cung đứng bên trả lời: *"Trước khi đầu bếp nhậm chức ở các cung, đều hết lòng trải qua dạy dỗ kinh tư thiện, những thứ tương khắc này cũng nằm trong nội dung học tập."*

Minh Sung nghi nhướn mày, *"Nói cách khác, cá chép hầm này bỏ thêm cam thảo không phải sơ suất, mà có người cố ý cho vào?"*
Dừng một chút, lại nói: *"Trái lại kẻ ác độc này chọn biện pháp thật là xảo diệu. Ngân châm thử không ra thứ tương khắc sinh độc, cũng khó có thể phát hiện trong đồ ăn có vấn đề."*
Cung nữ một bên nghe vậy mặt có chút lúng túng, ấp a ấp úng hình như có cái gì muốn nói.
Minh Sung nghi thấy thế thoáng nhướn mày, *"Làm sao? Có chuyện gì nói ngay!"*
Cung nữ kia sợ tới mức run lên, vội vàng dập đầu nói: *"Bẩm Sung nghi nương nương, đồ ăn này không phải đầu bếp Thành An điện làm, là… là…"*
"Là cái gì?"
"Là Bạc Mỹ nhân tự tay làm!"
Minh Sung nghi sửng sốt, *"Ngươi nói, là Bạc Mỹ nhân của Nhàn Tư Các thuộc Vĩnh Hoa cung tự tay làm?"*
"Vâng…" Cung nữ hít sâu, rốt cuộc dũng khí nổi lên, *"Bởi vì một tháng nay, Bạc mỹ nhân thường xuyên đến Hợp Tập cung vấn an Như Phương hoa, cũng sẽ đến Thành An điện vấn an. Sau vài lần nương nương cùng Mỹ nhân nương tử trò chuyện, cảm thấy rất hợp ý, liền thường xuyên giữ nàng lại dùng bữa. Hôm nay cũng như thế. Nhưng xế chiều nay, Mỹ nhân nương tử đột nhiên đề nghị, nói khi nàng còn ở nhà thường thích xuống bếp, làm cá vô cùng ngon, hy vọng có thể một lần tự tay làm cho nương nương, để tạ ơn sự yêu mến của nương nương. Nương nương cảm động tấm lòng của nàng, rất vui vẻ đáp ứng, nhưng ai ngờ…"*
Câu sau không cần nói mọi người đều biết.
Mọi người theo tầm mắt cung nữ nhìn lại, thế mới phát hiện Bạc Mỹ nhân sắc mặt lại trắng bệch quỳ gối ở một góc hẻo lánh. Khi bọn họ tiến vào đều chú ý đến Trinh Quý cơ, chưa từng để tâm tới bên này. Cho dù có người phát giác, cũng không có thời gian đi quan tâm đến một nhân vật nhỏ chưa từng được triệu hạnh một lần này.
Tầm mắt của tất cả đều rơi xuống người Bạc Mỹ nhân, toàn thân nàng ta run rẩy, sắc mặt càng trở nên trắng bệch, hai mắt nhìn thẳng xuống đất, dường như lâm vào kinh hãi cực đại nào đó.
"Ngươi có gì muốn nói sao?" Hoàng đế nhìn nàng ta chậm rãi hỏi.
Cánh môi của Bạc Mỹ nhân phát run, thật lâu sau hít sâu rồi đáp, *"Thần thiếp không còn lời nào để nói."*
Mọi người ồ lên!
Đây, đây là nhận tội rồi?

Thực ra cung nữ vừa nói xong, trong lòng mọi người đều chứa vài phần nghi hoặc. Chỉ vì tất cả đều cảm thấy, cứ cho là Bạc Mỹ nhân quả thật muốn mưu hại Trinh quý cơ, cũng không nên lựa chọn phương thức ngu xuẩn như vậy.
Hạ độc vào chính thức ăn mình tự làm, lại còn giáp mặt đưa cho nàng, quả thực là cách giải quyết đồng quy vu tận.
Nếu không phải có thâm cừu đại hận không đội trời chung gì đó, ai lại điên cuồng như vậy?
Hoàng đế nghe vậy cẩn thận đánh giá nàng ta một lát, mỉm cười đứng lên, *"Nói vậy, chắc ngươi rất hận Trinh Quý cơ. Có thể nói cho trẫm nguyên nhân không?"*
Toàn thân Bạc mỹ nhân còn đang không ngừng phát run, như lá mùa thu chọc người thương tiếc. Nàng ta cúi đầu, cũng không trả lời vấn đề của Hoàng đế, chỉ một mực nói: *"Thần thiếp có tội."*
"Không nói?" Hoàng đế nhướn mày, nhìn sang phía Như Phương hoa, *"Ngươi là nhị tỷ của nàng, có lẽ ngươi sẽ biết nguyên nhân nàng ta làm như vậy?"*
Như Phương hoa sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, *"Thần thiếp không biết! Hành vi của Bạc Mỹ nhân không liên quan đến thần thiếp nửa phần!"*
"Ồ? Nhưng chẳng phải hai người là tỷ muội sao, chuyện của nàng ta ngươi không biết?"
"Nàng ta mới không phải muội muội của thần thiếp!" Như Phương hoa vội vàng nói: *"Chẳng qua là thứ xuất tiện tỳ, thần thiếp với nàng ta vốn chẳng thân cận, sao có thể biết chuyện của nàng ta?"*
Vẻ mặt của Hoàng đế hơi biến đổi, sau một lúc lâu nhìn Như Phương hoa chằm chằm, cười khẽ gật đầu, *"Thì ra là vậy. Trẫm đã hiểu."* Quay đầu nhìn sang phía Bạc Mỹ nhân, *"Trẫm hỏi lại ngươi một lần nữa, ngươi thật sự không có gì muốn nói?"*
Bạc Mỹ nhân kinh ngạc nhìn Như Phương hoa, đối phương cúi đầu, căn bản không dám tiếp xúc với tầm mắt của mình, giống như sợ dính phải ôn dịch gì đáng sợ.
Lát sau, nàng ta cười khổ một tiếng, trong ánh mắt là buồn rầu vô hạn.
Nặng nề dập đầu, Bạc Mỹ nhân gằn từng chữ: *"Thần thiếp tội ác tày trời, thỉnh bệ hạ ban chết cho nô tỳ."*
Hoàng đế trầm mặc nhìn nàng ta một lát, *"Ngươi muốn chết như vậy ư?"* Hắn khẽ cười, *"Nhưng trẫm cũng không muốn giết ngươi."*
Quay đầu lại hắn phân phó, *"Dẫn nàng ta đi, không được có bất cứ sơ xuất nào."*

Hoạn quan tiến lên, muốn chế trụ tay Bạc Mỹ nhân đem nàng ta ra ngoài, lại bị tránh được. Bạc mỹ nhân chậm rãi đứng dậy, tự mình sửa sang lại thường phục, bước chân vững vàng đi khỏi.
Tính cách thật là quật cường,
Gần như là cùng lúc, Lữ Xuyên dẫn theo Ngự y tiến vào. Hoàng đế nhường vị trí lại cho hắn, phân phó, *"Chẩn trị cẩn thận, cần làm cho nương nương nhanh chóng tỉnh lại."* Ngẩng đầu nói với những người còn lại, *"Được rồi, bên này cũng không còn việc gì, các ngươi trở về đi."*
Đám người Dục Thục nghi và Minh Sung nghi liếc nhìn nhau, hành lễ cáo lui.
Sau khi tất cả mọi người rời đi, Hoàng đế chậm rãi bước khỏi Thành An điện, Cố Vân Tiện đi theo hắn. Tối nay ánh trăng rất đẹp, đổ xuống như nước, tạo nên một tầng ánh sáng nhu hòa trên trang phục. Hoàng đế hơi ngẩng đầu lên, nhìn trăng tròn trầm mặc không nói.
Hồi lâu sau, hắn mới chậm rãi nói: *"Chuyện đêm nay, nàng thấy thế nào?"*
Cố Vân Tiện hỏi, *"Bệ hạ muốn nói đến phương diện nào?"*
"Nàng hiểu ý trẫm mà."
Cố Vân Tiện hít sâu rồi đáp, *"Thần thiếp cảm thấy, việc này còn có ẩn tình lớn. Cam thảo vốn không phải Bạc Mỹ nhân cho vào."*
Hắn quay đầu, dường như kinh ngạc với sự thẳng thắn của nàng, *"Vì sao nàng lại nghĩ vậy?"*
"Thần thiếp cho là vậy, chủ yếu có hai lý do. Thứ nhất, giống như mọi người, thần thiếp cảm thấy cứ coi như Bạc Mỹ nhân muốn mưu hại Trinh Quý cơ, cũng chưa cần chọn loại biện pháp này, quả thực chính là tự tìm đường chết. Sự tình vừa xảy ra, nàng tuyệt đối không chạy thoát liên can, hơn nữa độc tính cá chép thêm cam thảo có hạn, chưa chắc có thể hại chết Trinh Quý cơ. Nếu nàng ta thật sự tính toán đồng quy vu tận, hoàn toàn có thể lựa chọn phương thức đảm bảo hơn."
Thấy Hoàng đế nghe mà không nói, nàng tiếp tục: *"Về phương diện khác, thần thiếp cảm thấy nàng không có lý do làm vậy."*
"Không có lý do gì sao?" Hoàng đế cười rộ lên, *"Vân nương, lời đồn đại trong hậu cung, tuy rằng trẫm không quan tâm, nhưng không phải không hề biết gì."*
Cố Vân Tiện nhìn hắn.
"Trong cung có một dạo lưu truyền, nói là A Thù hại chết Cẩn nương. Có lẽ Bạc Mỹ nhân nghe được và tin lời đồn này, cảm thấy A Thù là kẻ thù sát hại tỷ nàng, nên mới bí quá hóa liều?"

“Bệ hạ nói cũng có lý. Nhưng dù sao thần thiếp vẫn cảm thấy. quan hệ giữa Bạc Mỹ nhân và Bạc Bảo lâm chưa tốt đến mức này…” Cố Vân Tiện nói, *“Tối nay xem thái độ của Như Phương hoa với nàng, trong nhà Bạc Mỹ nhân là nữ nhi thứ xuất, không có địa vị. Nàng sẽ vì một tỷ tỷ chẳng thân thiết, cái gì cũng không cần?”*
“Bệ ha, bệ ha! Nô tỳ có lời muốn nói! Bệ hạ!”
Đột nhiên có giọng nói truyền đến khiến Hoàng đế chau mày. Quay đầu nhìn lại, đã thấy một cung nữ đứng ở cách đó không xa, đang cố gắng tránh thoát sự kiềm chế của thị vệ.
“Sao lại thế này?”
“Hồi bệ hạ, là thị nữ bên người Bạc Mỹ nhân, nói có chuyện quan trọng muốn tâu.” Lữ Xuyên nói.
Hoàng đế hơi trầm ngâm, *“Cho nàng ta vào đây.”*
Thị vệ buông tay, cung nữ ba bước chạy đến trước mặt bọn họ, bùm một tiếng quỳ xuống, dập dầu từng cái từng cái một nói: *“Bệ hạ minh giám! Nguyên Quý cơ nương nương minh giám! Nương nương nhà nô tì bị oan!”*
“Bị oan?” Cố Vân Tiện nói, *“Ngươi hãy khoan nói đến, nếu lời ngươi nói là thật, đương nhiên bệ hạ sẽ giải quyết theo lẽ công bằng.”*
“Vâng!” Cung nữ kia khóc thút thít nói, *“Nô tỳ tên Minh Châu, là thị nữ hầu hạ Bạc Mỹ nhân ở nhà được mang tiến cung theo, làm một nô tì nhỏ bé bên người nương tử. Nô tỳ hiểu rõ tính tình tiểu thư, luôn an phận thủ thường, giúp mọi người làm điều tốt, tuyệt đối sẽ không hại Trinh Quý cơ nương nương!”*
“Vậy chuyện đêm nay giải thích thế nào?”
“Đồ ăn kia quả thật là nương tử tự tay làm, chỉ vì từ khi nương tử vào cung tới nay, chưa được thánh sủng, mọi người trong cung cũng xa cách với chủ nhân, chỉ có Trinh Quý cơ không chê hèn mọn, còn tán chuyện vui đùa với nương tử. Trong lòng chủ nhân cảm kích, không có gì báo đáp, mới quyết định tự mình xuống bếp làm một món ăn. Nương tử đối với quý cơ nương nương chỉ có cảm kích, tuyệt đối không có lý do hại nương nương.”
“Nhưng Thái y đúng là từ nồi cá chép hầm kia phát hiện cam thảo. Ngươi không định nói cho bản cung, nương tử nhà ngươi không biết cá chép và cam thảo không thể dùng chung chứ?”
Minh Châu nghe vậy lắc đầu, *“Từ nhỏ nương tử thích xem y thuật, tất nhiên biết điều này. Chuyện này còn do nương tử nói cho Như Phương hoa…”*
“Như Phương hoa?” Cố Vân Tiện nhíu mi.
“Vâng.. Hồi trước khi còn ở trong phủ, có một lần nấu ăn đầu bếp không biết cấm kỵ này, trong cá chép bỏ thêm cam thảo, suýt chút

nữa thì thành đại họa. May là tiểu thư kịp thời phát hiện, nên mới cứu được mọi người. Lúc ấy Như Phương hoa sợ hãi không nhẹ, từ đó vẫn luôn ghi nhớ."
Mắt Cố Vân Tiện khẽ biến sắc, *"Đợi đã, ngươi nhắc đến Như Phương hoa, chẳng lẽ muốn nói cho bản cung…"*
Minh Châu hít thật sâu, lại dập đầu một cái, *"Vâng! Trong cá chép có cam thảo không phải nương tử thêm. Nếu nô tỳ đoán không sai, chắc là Như Phương hoa phái người thừa dịp nương tử chưa chuẩn bị, bỏ vào!"*
Cố Vân Tiện thổ ra một ngụm khí lạnh, chần chờ nhìn Hoàng đế. Vẻ mặt đối phương vẫn như trước, nhìn không ra cảm xúc.
"Ngươi nói như vậy, có chứng cớ không?"
"Nô tỳ… Nô tỳ không có chứng cớ." Nhìn đến người đứng trước Cố Vân Tiện, vội vàng bổ sung, *"Nhưng nô tỳ biết, nếu có một người có thể khiến tiểu thư liều mình đi bảo vệ, vậy chỉ có thể là tỷ tỷ của tiểu thư! Hơn nữa chỉ có Như Phương hoa mới có lý do làm vậy!"*
"Nói cho rõ."
"Nương nương có điều không biết, Như Phương hoa và Bạc Bảo lâm từ nhỏ tỷ muội tình thâm, sau khi Bạc Bảo lâm vào cung, Như Phương hoa vẫn nhớ thương trưởng tỷ. Vốn tưởng rằng đợi đến sau đại tuyển Vĩnh Gia năm thứ tư, nàng có thể vào cung đoàn tụ với tỷ tỷ, ai ngờ Bạc Bảo lâm lại… Sau khi Như Phương hoa vào cung nghe được lời đồn đại, nhận định là Trinh Quý cơ hại chết Bạc Bảo lâm, đã bao nhiêu lần tức giận mắng Quý cơ trước mặt nương tử, còn nói sớm muộn gì cũng phải báo thù cho trưởng tỷ. Nương tử nhà nô tỳ cũng không tin mấy lời đồn vô căn cứ này, nói trong cung thích nhất là lời đồn không rõ trắng đen, đừng cả tin. Tiểu thư từng biện giải thay qQuý cơ nương nương, nhưng làm gì được khi Như Phương hoa căn bản nghe không vào." Minh Châu nói, *"Gần đây bởi vì Quý cơ nương nương đi lại thường xuyên với nương tử nhà nô tỳ, lửa giận của Như Phương hoa càng lớn, có lần còn trực tiếp quăng cái chén vào người nương tử. Nàng chửi mắng nương tử là đồ phản bội, lại có thể cấu kết với hung thủ sát hại tỷ tỷ làm việc xấu. Nương tử hết đường chối cãi, chỉ có thể cố gắng né tránh nàng, giảm bớt xung đột."*
Nói tới đây, thanh âm của Minh Châu trở nên nghẹn ngào, tựa hồ ức chế bi thương, *"Nhưng ai ngờ, cho dù làm vậy cũng không có biện pháp né tránh mầm tai vạ. Nô tỳ thấy chuyện đêm nay, căn bản là kế nhất tiễn song điêu* của Như Phương hoa. Vừa có thể hại Trinh Quý cơ, còn có thể giá họa cho nương tử nhà nô tỳ, nhất cử lưỡng tiện.*

Đáng thương cho nương tử còn niệm tình tỷ muội, không muốn chỉ ra nhị tỷ, còn muốn thay nàng chịu chết!"
***nhất tiễn song điêu**: *một mũi tên trúng hai con chim.*
Nàng ta nói xong liền chắp tay quỳ gối, chỉ rơi lệ không nói gì thêm.
Cố Vân Tiện chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Hoàng đế, *"Bệ hạ, ngài xem chuyện này nên làm sao mới phải?"*
Hoàng đế lười biếng đáp, *"Còn có thể làm gì?"* Ánh mắt hắn lạnh lùng, *"Tra. Cẩn thận tra cho trẫm."*
Chuyện Trinh Quý cơ trúng độc sáng sớm ngày thứ hai liền phát sinh nghịch chuyển cực kỳ lớn.
Lữ Xuyên tự mình dẫn người thẩm vấn cung nhân trong Thúy Vân hiên và Nhàn Tư các, cuối cùng khiến cho một cung nhân trong Thúy Vân hiên thú nhận, là nàng thừa dịp người khác chưa chuẩn bị, bỏ vào chút vụn cam thảo trong món ăn của Bạc Mỹ nhân.
Hoàng đế sau khi hạ triều tự mình đi đến Thúy Vân hiên. Như Phương hoa đối mặt với bằng chứng, vẫn không nhận, luôn mồm nói bản thân bị oan.
"Bệ hạ, không phải thần thiếp làm! Thần thiếp thừa nhận trong lòng oán hận Cảnh thị, nhưng thần thiếp không hại nàng ta!" Như Phương hoa khóc không thành tiếng, *"Thần thiếp vừa mới vào cung, chả quen biết ai, sao phải thiếu kiên nhẫn như vậy!"*
"Ồ?" Hoàng đế ngồi xổm xuống, nhìn thẳng Như Phương hoa nắm lấy cằm của nàng ta, *"Ý của ngươi là, cho dù lúc này không phải ngươi làm, chờ đến khi ngươi đứng vững gót chân, sẽ hạ độc thủ với ái phi của trẫm?"*
Như Phương hoa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, *"Không, không phải! Thần thiếp không có ý này! Bệ hạ ngài hiểu lầm rồi!"*
"Mà thôi, trẫm cũng không có hứng thú dây dưa với ngươi." Thu tay, hắn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Như Phương hoa, *"Cũng không biết phụ thân ngươi thế nào, lại liên tiếp sinh ra hai nữ nhi không hiểu chuyện! Quả nhiên là gia môn bất hạnh!"*
Như Phương hoa bị trách cứ như vậy thì sợ tới mức đứng tại chỗ, nói không nên lời.
Hoàng đế quay đầu nhìn về phía Dục Thục nghi và Cố Vân Tiện, *"Theo cung quy, phạm tội như vậy phải xử trí như thế nào?"*
Dục Thục nghi cân nhắc nói: *"Hạ độc cung tần, theo lý nên ban chết."*
Như Phương hoa toàn thân mềm nhũn, như bùn nhão ngồi phịch xuống đất.
Hoàng đế nhíu mi suy tư một lát, *"Thôi, nể tình Bạc tướng quân, giữ lại mạng cho nàng ta. Nhốt vào Vĩnh Hạng, vĩnh viễn không thả ra."*

Vĩnh Hạng, là một cái hẻm nhỏ nằm trong cung phía Tây Bắc, chuyên dùng để giam giữ cung nhân phạm sai.
Đó là chỗ còn đáng sợ hơn cả Lãnh cung.
Nữ nhân này, mấy ngày trước còn ân ái hoan hảo với hắn, là tân sủng của hắn. Nhưng đảo mắt đã bị hắn ném như giày rách. Nếu không phải vì phụ thân, có lẽ ngay cả mạng cũng không còn.
Trong lòng Cố Vân Tiện phát lạnh, mạnh mẽ tự trấn định: *"Vâng, thần thiếp sẽ phân phó xuống."*
Hoàng đế xoay người rời khỏi Thúy Vân hiên, không quan tâm đến tiếng khóc tuyệt vọng của Như Phương hoa ở phía sau.
Tại thời gian ngọ thiện Cảnh Phức Thù tỉnh dậy, kinh ngạc phát hiện đứng bên cạnh lại không phải thị nữ của mình, mà là… Cố Vân Tiện?
"Muội tỉnh rồi?" Cố Vân Tiện khẽ cười nói, *"Bệ hạ còn có chuyện quan trọng cần xử lý, không thể ở đây trông chừng muội, ta liền tự mời qua thay ngài chiếu cố muội muội."*
Nàng ta chậm rãi hỏi: *"Bạch Du đâu?"*
"Hôm qua nàng một đêm không ngủ, ta đã cho nàng đi nghỉ ngơi rồi." Cố Vân Tiện vừa nói vừa ngồi xuống cạnh tháp, cười dài nhìn nàng ta, *"Trái lại nàng không chịu đi, khuyên can mãi, cuối cùng ta giả vờ tức giận, nàng mới bất đắc dĩ rời đi. Muội không thấy được vẻ mặt ngay lúc đó của Bạch Du, giống như sợ ta nhân cơ hội không có ai bóp chết muội vậy."*
Năm chữ cuối cùng được nói vừa mềm mại lại êm ái, dường như đang thì thầm với tình nhân.
Cảnh Phức Thù đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng.
Nàng ta nhạy cảm phát hiện ra, hôm nay Cố Vân Tiện có chút bất thường. Ánh mắt nàng rất kỳ quái, khiến nàng ta vô thức muốn né tránh.
Chống người dậy, định dịch người ra bên cạnh một chút, nhưng hai tay lại không có tí sức nào.
Cố Vân Tiện chú ý tới động tác của nàng ta, ý cười càng sâu, *"Muội vừa tỉnh lại, đừng lộn xộn. Muốn cái gì thì nói cho ta biết, ta giúp muội."*
Cảnh Phức Thù lạnh lùng nhìn nàng.
"A, xem ra muội cũng không cần gì." Cố Vân Tiện vẻ mặt sáng tỏ, *"Vậy động tác mới vừa rồi của muội là vì sao?"*
Làm ra bộ dáng suy tư, nàng chậm rãi nói: *"Chẳng lẽ ta nói đúng rồi? Không chỉ Bạch Du hoài nghi, muội cũng lo lắng?"* Hai tay chậm rãi đưa lên, cuối cùng dừng lại trên cái cổ trắng ngần của nàng ta, *"Lo lắng ta cứ như vậy bóp chết ngươi?"*

HẾT CHƯƠNG 54

Mọi người thử đoán xem liệu người hạ độc có thật sự là Như Phương hoa?

CHƯƠNG 55

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 55

“Bóp chết nàng ta là xong”

Edit: Đinh Hương

Tay của Cố Vân Tiện rơi trên cần cổ mình, Cảnh Phức Thù phát hiện đầu ngón tay của nàng hơi lạnh, không nhịn được run lên một cái, *“Ngươi muốn làm gì?”*

Cố Vân Tiện nhìn nàng ta hồi lâu, cười khẽ một tiếng, “Nhìn ngươi sao lại sợ hãi như vậy?” Ngón tay vẫn ôn nhu vuốt ve da thịt nàng ta, *“Ngươi yên tâm, tuy ta muốn ngươi chết, nhưng cũng sẽ không chọn phương thức này đâu.”*

Nàng nói vậy, lực trên tay cũng tăng lên một chút.

Cảnh Phức Thù lạnh lùng nhìn nàng, hơi thở mỏng manh, *“Ngươi giết ta như vậy, ngươi có thể thoát được liên quan sao? Ta không biết là ta lại có phân lượng lớn như vậy, có thể làm cho Cố tỷ tỷ ngươi cam lòng cùng ta đồng quy vu tận!”*

“Phải đó, ngươi tất nhiên có phân lượng rồi.” Cố Vân Tiện chậm rãi nói, *“Trong lòng ta, phân lượng của ngươi không ai có thể so được đâu.”*

Tay nàng để trên làn da cổ mỏng manh của nàng ta, Cố Vân Tiện thậm chí còn có thể cảm nhận được mạch đập rõ ràng bên dưới. Lực trên tay cũng không quá mạnh, mặc dù nàng có sát ý với Cảnh Phức Thù, chỉ có điều chưa từng nghĩ tới phải dùng cách trực tiếp như vậy. Nhưng dần dần, nàng cảm thấy tự mình cũng không thể khống chế tâm tình bản thân được.

Nàng nhìn Cảnh Phức Thù trước mắt, suy nghĩ từng chút có phần rối loạn.

Chính là nữ nhân này, nửa đường xông vào sinh mệnh của nàng, rồi từng bước từng bước đẩy nàng tới đường chết. Cho dù đã qua lâu như vậy, nhưng chỉ cần nhắm mắt lại, nàng vẫn thấy được chuyện cũ xảy ra trước mặt: ở trong tay nàng ta lụi bại, quân lính tan rã thế nào.

Nếu không phải ông trời có mắt, cho nàng sống lại lần nữa, thì nàng chỉ có thể ôm hận xuống cửu tuyền mà thôi.

Hôm nay nhìn nàng ta yếu ớt như vậy, giống như món đồ sứ mỏng manh, không cẩn thận liền bị người làm vỡ. Phải rồi, nàng ta nhất quán như thế, mỹ nhân yêu kiều không chịu nổi, liễu yếu đào tơ, mới có thể được bệ hạ yêu thích như vậy.

Nhưng cứ yếu ớt mãi cũng không phải chuyện tốt.

Hiện tại, cố nàng ta nằm trong tay mình, chỉ cần dùng lực một chút, thì gương mặt xinh đẹp này sẽ không còn xuất hiện trước mặt nàng nữa. Phải, nàng ta chết như vậy, nhưng bản thân mình thì cũng xong luôn rồi. Nhưng chuyện này thì có sao chứ? Chỉ cần Cảnh Phức Thù chết rồi, mối thù lớn của nàng đã được báo. Nàng sống hay chết cũng chẳng còn quan trọng nữa.
Cung nhân đều ở ngoài điện, nàng lệnh cho Thái Hà canh giữ ngoài cửa, không cho ai vào. Cho nên, chỉ cần nàng động thủ đủ nhanh, bọn họ sẽ không kịp đến cứu nàng ta.
Chỉ cần mình dùng sức ấn xuống thôi.
Cảnh Phức Thù cảm thấy lực đạo trên cổ mình thay đổi, người trước mắt cũng thay đổi. Ánh mắt Cố Vân Tiện không còn mang thâm ý nữa, mà đã chuyển thành loại thù hận thấu xương. Dường như cả người đắm chìm trong loại dục vọng cuồng nhiệt nào đó, không cách nào khống chế hành vi được nữa!
Nàng ta điên rồi!
Cảnh Phức Thù cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn, dùng hết sức lực cầm lấy tay đang bóp cổ mình, *"Ngươi…buông ra!"*
Lực đạo trên cổ buông lỏng, Cố Vân Tiện chợt lùi về sau hai bước, ngơ ngác đứng đó nhìn nàng ta. Cảnh Phức Thù vuốt ngực, thở hổn hển từng ngụm, nhưng mắt cũng không dời đi, lạnh lùng nhìn thẳng nàng.
Hồi lâu, Cố Vân Tiện cuối cùng cũng phản ứng lại, tay phải từ từ nắm lại thành quyền, nàng hít một hơi, cố nặn ra nụ cười, *"Nhìn ta xem, không biết nặng nhẹ rồi, đã làm muội muội sợ rồi?"*
Cảnh Phức Thù không nói.
Nàng ngồi xuống lần nữa, cẩn thận quan sát cổ nàng ta, *"Vẫn may, ta dừng kịp thời, không có máu đọng lại, chỉ hơi hồng hồng một chút, chút nữa sẽ tan thôi."*
"Tỷ tỷ sợ cái gì chứ?" Cảnh Phức Thù cười lạnh, *"Cho dù bị bệ hạ thấy được vết bầm thì sao, ngài cũng chỉ nghĩ là do thứ khác thôi, chẳng lẽ lại hoài nghi tỷ tỷ muốn bóp chết muội?"*
Trong lời nói nàng ta đầy giễu cợt, Cố Vân Tiện lại giống như nghe không hiểu, cũng gật đầu một cái, *"Muội muội hiểu là tốt, hiện giờ bệ hạ sẽ không hoài nghi ta."* Nàng cười nói, *"Cũng giống như lúc trước không hoài nghi muội muội vậy."*
Lời nói ra chạm đúng vào nỗi đau của Cảnh Phức Thù, nàng ta liều mạng khắc chế tâm tình mới không nói thêm những lời đáng sợ.
Cố Vân Tiện thản nhiên xoay người, đi đến trước án rót một chén trà, chậm rãi đưa qua cho nàng ta, *"Uống đi, không có độc đâu."*

Cảnh Phức Thù nhận lấy chén, uống một hớp. Nước trà chảy xuống cổ họng, làm chỗ đau cũng giảm đi bớt.
"Sao ngươi lại bỏ qua như vậy?"
Nàng ta bất thình lình đặt câu hỏi, làm Cố Vân Tiện ngẩng đầu.
Vẻ mặt Cảnh Phức Thù bình tĩnh, *"Vừa nãy ta cảm thấy được, có một khắc ngươi muốn bóp chết ta, vậy cái gì làm ngươi bỏ qua như vậy?"*
Cố Vân Tiện suy nghĩ một lúc, mỉm cười đáp: *"Là ta quá manh động rồi."* Nhìn đầu ngón tay trắng noãn của mình, nàng nhẹ nhàng nói, *"Nếu bây giờ ta bóp chết ngươi, chẳng phải là quá tiện nghi cho ngươi sao?"*
Nếu như hiện tại Cảnh Phức Thù chết đi, trong lòng Hoàng thượng hình ảnh về nàng ta vĩnh viễn sẽ trở thành hoàn mỹ xinh đẹp. Nàng ta làm qua bao nhiêu chuyện như vậy cũng không bị phát hiện, lại được an táng trong vinh quang. Trên đời này sao có chuyện tiện nghi như vậy!
Nàng muốn đem những hành vi tội lỗi xấu xa của nàng ta từ từ từng chút một phơi bày ra, nàng muốn cho Hoàng đế thấy rõ ràng, nữ nhân mà hắn từng sủng ái rốt cuộc có bộ mặt thật là gì!
Nàng cùng Thái hậu chịu qua bao nhiêu đau khổ, nàng muốn toàn bộ phải trả lại trên người nàng ta!
Cảnh Phức Thù trầm mặc nhìn Cố Vân Tiện, khẩu khí của nàng vẫn bình tĩnh, giống như chỉ là đơn giản tường thuật một câu chuyện thôi. Nhưng đó rõ ràng là câu nói rất oán độc.
Nàng ta chậm rãi nói, *"Ngươi thật sự thay đổi rồi."*
Cố Vân Tiện không phủ nhận, *"Không thay đổi, làm sao có tư cách cùng muội muội đây phân cao thấp chứ?"*
Cảnh Phức Thù không mở mắt, chỉ hỏi, *"Bệ hạ đi đâu rồi?"*
"Nửa canh giờ trước, người nói trên triều có chuyện, về Đại Chính cung rồi. Chẳng qua lúc này, tỷ đoán chắc người đang đi gặp Bạc Hi Vi rồi."
Cảnh Phức Thù nghe ra hàm ý trong lời của nàng, hơi cau mày.
"Nói ra thì muội muội thật sự làm ta kinh ngạc. Vừa mới chết đi sống lại, sau khi tỉnh dậy thì việc đầu tiên cũng không quan tâm là bản thân trúng độc gì." Cố Vân Tiện nhíu mi, *"Hay là nói, muội muội đối với chuyện này, trong lòng đã sớm toan tính, cho nên cũng lười hỏi?"*
Thấy Cảnh Phức Thù không đáp, nàng đến gần một chút, hạ giọng nói, *"Cam thảo cùng với cá chép, tự lấy thân làm mồi, chiêu này tuyệt lắm."*
"Vẫn là học hỏi từ tỷ tỷ người thôi." Cảnh Phức Thù mỉm cười, *"Trong câu vẫn lần trước của Nhu Uyển nghi, là bút tích của tỷ tỷ*

đúng không?"
"Tỷ cũng là chẳng còn cách nào. Nhu Uyển nghi sợ muội sợ đến gần chết, muốn tỷ bảo hộ nàng ấy. Tỷ chỉ là cho nàng ta cơ hội bày tỏ sự trung thành mà thôi."
Thấy Cảnh Phức Thù cười không nói, Cố Vân Tiện tiếp, *"Mặc dù chiều nay muội muội hôn mê, nhưng lại vẫn suy tính chu đáo như vậy, trước đem mọi chuyện sắp xếp ổn thỏa, thật khiến cho tỷ tỷ bái phục." Ánh mắt nàng trở nên thâm trầm, "Món ăn không phải là Như Phương hoa động tay động chân, mà chính muội làm. Ngay từ đầu là muốn làm người ta sinh lòng hoài nghi với Bạc Mỹ nhân, bất quá lại sai một nước, về sau lại đưa đến trên người Như Phương hoa, đem hết mọi tội lỗi đổ trên người nàng ta, có đúng không?"*
Suy nghĩ một chút, nàng lại không nhịn được mà cảm thán, *"Cái người gọi là nô tỳ Minh Châu đó, miệng lưỡi cũng rất lanh lợi, câu chuyện dài như vậy, mà ở trước mặt bệ hạ, nói không sai một từ nào."*
Có Vận Tiện nhìn Cảnh Phức Thù, trong giọng nói khâm phục thật sự, *"Muội muội quả là bản lĩnh. Trước hại chết Bạc Bảo lâm, sau kết oán với Như Phương hoa, thù lớn như vậy, lại còn dám đi mượn sức thứ muội của họ. Bạc Hi Vi đó cũng không phải người hiền lành gì, muội không sợ nàng ta cắn muội lại một nhát sao?"*
Cảnh Phức Thù chậm rãi nói, *"Muội đã làm, thì trong lòng đã có tính toán."*
"Ta biết muội làm thế nào." Cố Vân Tiện nói, *"Không phải là làm cảm động, mà là lợi dụng thôi. Bạc Hi Vi không thân với đích tỷ, mọi người đều nhìn ra được, muốn cá tự chui vào rọ, cũng không phải là việc khó gì."*
Dừng một chút, nàng kéo dài thanh âm, *"Bất quá muội có nghĩ qua, với tính cách thâm trầm đa nghi của Bạc Hi Vi, sao lại tin tưởng người đã hại chết đích tỷ của mình chứ? Một người có thể không do dự đem nàng ta làm người hi sinh, thì tuyệt đối không thể làm nàng ta tâm phục khẩu phục được. Muội không sợ nàng ta cắn một nhát, nhưng nàng ta lại sợ muội mài dao giết…"*
Đồng tử của Cảnh Phức Thù chợt phóng đại.
Nhàn Tư các được xây dựng ở cánh đông của Vĩnh Hoa cung, tổng cộng sáu phòng, có tiểu viện riêng. Chỗ này tuy không lớn, nhưng quan cảnh thanh nhu, là một chỗ tốt để thư giãn tâm tình.
Bạc Hi Vi đêm qua từ Hợp Tập cung trở về, vẫn bị giam ở nơi này. Lúc Hoàng đế đẩy cửa ra, đúng lúc nàng ta đang ngồi trước án xuất thần. Trong ánh trăng, thân ảnh nàng tinh tế yểu điệu, cũng có ý vị riêng.

Nghe thấy đằng sau có tiếng bước chân, nàng ta chậm rãi nói, *"Là tới bắt ta đi sao? Phiền các vị rồi."*
Qua hồi lâu không thấy hồi âm, nàng ta nặng nề quay đầu, nhìn thấy người trước mắt không khỏi cả kinh, *"Bệ …bệ hạ?"*
"Là trẫm"
Bạc Hi Vi quỳ xuống dập đầu, *"Thần thiếp tham kiến bệ hạ."* Rồi nàng ta khẽ ngẩng đầu lên, *"Bệ hạ sao lại qua đây?"*
Hắn tự mình đỡ nàng ta đứng dậy, giọng điệu ôn hòa, *"Trẫm tới nói cho nàng biết, nàng có thể đi rồi."*
"Đi?" Vẻ mặt Bạc Hi Vi càng kinh ngạc, *"Nhưng…nhưng thần thiếp đã phạm đại tội, vốn là…nên ban chết."*
"Sao nàng vẫn muốn chết như vậy?" Hoàng đế cười, rồi đưa tay thay nàng ta chỉnh lại trâm cài tóc, *"Chuyện đã tra ra rõ ràng rồi, độc trong thức ăn là do nhị tỷ nàng bỏ, không liên quan đến nàng."*
"Nhị tỷ?" Biểu cảm của Bạc Hi Vi giống như bị cái gì làm cho hoảng sợ, *"Không! Không phải nhị tỷ!"*
Ánh mắt của Hoàng đế khẽ động, *"A, vậy là ai?"*
Bạc Hi Vi im lặng, hồi sau mới dứt khoát nói, *"Bệ hạ, chuyện này thực sự là thần thiếp làm, không liên quan đến nhị tỷ!"*
Nụ cười trên môi Hoàng đế nhạt dần, trong mắt có tia sáng, *"Đừng nói hồ đồ, là người trong cung của nhị tỷ nàng nhận tội, bằng chứng rành rành, nàng muốn thay nàng ta nhận tội cũng nên biết phân lượng của mình đi."*
Bạc Hi Vi mở to mắt, bên trong toàn là kinh ngạc. Sau đó kinh ngạc giảm đi, chỉ còn lại thương xót.
Hoàng đế đem hết biểu cảm trong ánh mắt của nàng ta thu vào mắt, bất động thanh sắc, *"Nàng trung can nghĩa đảm, lại nguyện ý vì đích tỷ mình mà hy sinh tính mạng. Không biết sao nàng ta lại không hiểu tâm tình của nàng."*
Bạc Hi Vi nhắm mắt lại, nước mắt theo gò má rơi xuống.
Hoàng đế nhíu mi, *"Khóc cái gì?"*
"Bệ hạ…thứ tội." Bạc Hi Vi nói, *"Thần thiếp chỉ là trong lòng bi thương, nhất thời không khống chế được."*
"Trong lòng bi thương? Vì sao?"
Bạc Hi Vi chỉ lắc đầu khóc thút thít, không trả lời.
Ánh mắt Hoàng đế hơi lóe lên, thấp giọng hỏi, *"Đúng rồi, trẫm có câu muốn hỏi nàng."*
Nàng thấp giọng đáp, *"Bệ hạ…mời hỏi."*
"Thị nữ của nàng nói, từ nhỏ nàng đã thích học y, cho nên sớm đã biết cam thảo và cá chép tương khắc, lúc còn bé cũng đã phát hiện ra được nên cứu gia đình trên dưới một lần." Ánh mắt hắn khóa chặt

nàng, *“Nếu như ban đầu nàng phát hiện trong món ăn có cam thảo, cá này lại dâng cho Trinh quý cơ, thì phải cẩn thận mới đúng, nàng vì sao không phát hiện ra?”*
Thân thể Bạc Hi Vi hơi run lên, mắt không ngừng chớp, môi ngậm chặt không nói lời nào.
“Có lời nói thẳng với trẫm. Nàng yên tâm, vô luận nàng nói cái gì, trẫm cũng không trách tội.”
Bạc Hi Vi nâng mắt, giọng run run nói: *“Vô luận thần thiếp nói gì, bệ hạ đều đã đi điều tra sao?”*
“Tất nhiên.” Hắn ôn hòa nhìn nàng, trong mắt lóe lên dứt khoát, Bịch- một tiếng, nàng quỳ xuống chân hoàng đế, nặng nề dập đầu nói, *“Bệ hạ minh giám, món cá chép hầm thần thiếp dâng cho Trinh quý cơ, trước đã thử qua, trong đó căn bản không có cam thảo gì hết!”*
Phảng phất như đột nhiên rơi xuống hầm băng, nhiệt độ trong phòng nhanh chóng hạ xuống.
“A?” Hoàng đế chậm rãi nói, *“Ý nàng là, không có người động tay động chân vào món đó?”*
“Dạ phải. Thần thiếp có thể lấy tính mạng ra bảo đảm, món ăn đó lúc đưa cho Trinh quý cơ, không có bất kỳ thứ gì cả!”
“Nàng muốn nói, Trinh quý cơ trúng độc, không liên quan đến món ăn của nàng?”
“Cũng không thể nói không có liên quan.” Bạc Hi Vi nói, *“Bệ hạ có điều chưa biết, thực ra cá chép và cam thảo tương khắc sinh ra độc tính cũng không cần xen lẫn vào nhau, nếu có người ăn cam thảo rồi sau đó lại dùng cá chép, thì cũng sẽ trúng độc như vậy…”*
HẾT CHƯƠNG 55
Đọc chương này sảng khoái gì đâu á, dự là chương sau còn sảng khoái hơn chương này =))))

CHƯƠNG 56

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 56

“Chính thức bắt đầu ngược Trinh Quý cơ”
Edit: Đinh Hương | Beta: Lynn
[Nguồn edit :]
“Ý nàng là…Trinh Quý cơ tự mình ăn cam thảo trước, sau đó mới dùng món cá nàng làm, là vì muốn giá họa cho nàng?” Vẻ mặt của Hoàng đế khó lường, khó đoán được tâm tình, *“Nàng đã có phỏng đoán này, sao tối qua lại không nói?”*
Bạc Hi Vi trong mắt vẫn rung rung, vẻ mặt do dự.
“Nói, ngay cả câu này nàng cũng nói rồi, vẫn còn gì không thể nói sao?” Hoàng đế nhàn nhạt nói.
“Phải…” Bạc Hi Vi cúi thấp đầu, *“Bởi vì thần thiếp cảm thấy có nói ra cũng vô dụng thôi.”*
Hoàng đế không lên tiếng, nàng ta đành phải tiếp tục thút thít: *“Thần thiếp chẳng qua vừa mới nhập cung, không được long sủng, thân phận thấp kém. Mà nàng ấy lại là Quý cơ nương nương được bệ hạ sủng ái, khoảng cách giữa chúng thiếp lớn như vậy, thực sự đến nửa điểm thần thiếp cũng không nắm chắc…”* Dừng một chút nàng ta lại nói, *“Một mặt thần thiếp cảm thấy vô vọng sửa lại án sai, một mặt lại sợ hãi chính mình kéo dài không nhận tội sẽ kéo theo nhị tỷ vào, cho nên tối qua mới có thể…”*
“Đã như vậy, sao bây giờ ngươi lại nói?”
“Là bởi vì nhị tỷ!” Giọng điệu của Bạc Mỹ nhân đột nhiên kích động, *“Thần thiếp vốn dĩ cho rằng tự nhận tội là được rồi, nhưng ai ngờ nhị tỷ lại bị liên lụy vào.Thần thiếp tự biết mình thân phận ti tiện, chết cũng không sao. Nhưng nhị tỷ là đích nữ của Bạc gia, là niềm hy vọng còn lại của phụ thân! Thần thiếp không hy vọng nhị tỷ lại bị oan khuất như vậy!”*
“Ta và muội đều là đích nữ trong nhà, không hiểu tâm tư của thứ nữ. Chẳng qua, muội muội à, ta phải nói với muội, tâm tư của Bạc Hi Vi so với muội nghĩ có khi còn sâu hơn nhiều.” Cố Vân Tiện chậm rãi nói.
Đối mặt với nàng, Cảnh Phức Thù toàn thân cứng nhắc, không nhúc nhích, con ngươi đen tuyền đảo qua đảo lại liên hồi, khó đoán được cảm xúc.
“Muội muội, ta thấy muội là thuận buồm xuôi gió quá lâu rồi, cho nên xem người bên cạnh ai cũng đơn giản như vậy. Thực ra người thông

minh trên đời này rất nhiều, muội cho rằng họ đều tự nguyện cho muội lợi dụng, sau cùng rơi vào kết cục thê thảm sao?"
"Là ngươi?" Cảnh Phức Thù nhìn nàng chằm chằm, *"Ngươi lôi kéo Bạc Hi Vi?"*
"Phải" Cố Vân Tiện đáp dứt khoát, *"Nàng ta trong cung cô lập không ai dựa dẫm, cũng không tin tưởng 'người tốt duy nhất' là ngươi, vừa hay cho ta thừa cơ lợi dụng."*
Cảnh Phức Thù nghiến chặt hàm răng, trong lòng bận rộn suy tính, rốt cuộc là từ lúc nào Cố Vân Tiện tìm đến Bạc Hi Vi vậy? Mình vẫn một mực chú ý Vĩnh Hoa cung, nếu bọn họ gặp mặt, mình nên biết chứ!
Dừng như biết trong lòng nàng ta đang nghĩ gì, Cố Vân Tiện mỉm cười nói: *"Dục Thục nghi"*
Cảnh Phức Thù chợt ngẩng đầu.
"Muội muội, ta nghĩ chắc ngươi vẫn chưa quên, Vĩnh Hoa cung là chỗ của Dục Thục nghi, mà Bạc Hi Vi lại là người trong cung của Dục Thục nghi. Có vị cung chủ giúp đỡ, ta tất nhiên có thể lừa gạt mọi người, cùng Bạc Hi Vi 'uống trà đàm đạo' rồi."
Cảnh Phức Thù không thể tin được, *"Thẩm Trúc Ương lại có thể giúp ngươi?"*
Cố Vân Tiện gật đầu, *"Nàng ta biết chúng ta đều đang lôi kéo Bạc Hi Vi, vui vẻ giúp ta thuận nước giọng thuyền. Dù sao, bất luận ai thắng ai thua, đối với nàng ta đều là chuyện tốt."*
Tay của Cảnh Phức Thù từ từ siết chặt chiếc chăn lụa trên giường.
Cố Vân Tiện không chớp mắt nhìn nàng ta, chậm rãi làm rõ trọng điểm của vấn đề, *"Cho nên, muội không ngại đoán xem, bây giờ ở Nhàn Tư các, Bạc Hi Vi và bệ hạ đã nói những gì?"*
Chỉ một thoáng sắc mặt Cảnh Phức Thù đã trở nên trắng bệch, trên môi chẳng còn chút máu, dường như trong nháy mắt bị người ta rút hết khí lực.
Cố Vân Tiện lạnh lùng quan sát ánh mắt của nàng ta, trong lòng thống khoái một hồi!
Nàng chờ ngày này đã rất lâu rồi! Nàng mong đợi nàng ta nếm trải đau khổ đã quá lâu!
Ông trời có mắt, rốt cuộc nàng ta cũng nếm thử tư vị bị người khác tính kế rồi!
Ha, nghĩ như vậy là xong sao?
"Ngươi cho rằng cái chết của Bạc Cẩn Nhu, bệ hạ chưa từng sinh nghi sao?" Cố Vân Tiện đưa tay túm lấy cổ áo nàng ta, nụ cười giả dối trên mặt dường như bị hủy diệt, tất cả chỉ còn lại hận ý rõ mồn một.

Cảnh Phức Thù bị kéo đến trước mặt nàng, hai người gần như chạm mặt nhau. Cố Vân Tiện dùng giọng điệu sảng khoái từ đáy lòng nói, *"Thực ra trong lòng bệ hạ đã sớm hoài nghi ngươi rồi! Để Như Phương hoa đến Hợp Tập cung, không phải chỉ là vỏ bọc của ta, chỉ sợ trong thâm tâm bệ hạ cũng đã chú ý đến phản ứng của ngươi rồi! Ngươi đúng là không làm chúng ta thất vọng, nhanh như vậy đã ra tay!"*
"Bệ hạ…và ngươi cùng nhau thử ta sao?" Giờ phút này sắc mặt của Cảnh Phức Thù mới thực sự là trắng bệch như quỷ, không thể tin nhìn Cố Vân Tiện.
Cố Vân Tiện lạnh lùng nói, *"Ta nào có bản lĩnh đó, có thể bắt tay với bệ hạ. Chẳng qua là ta đoán được tâm ý của Người, theo sự ngờ vực của Người mà bố cục thôi."*
Nàng buông nàng ta ra, nhìn năm ngón tay trắng noãn của mình, lấy khăn ra lau một cách cẩn thận, giống như trên đó dính thứ gì không sạch sẽ vậy.
Cảnh Phức Thù co quắp ngồi trên giường, cảm thấy rét lạnh của mùa đông đã qua ấy lại đang thổi về phía mình. Nữ nhân trước mặt này từng là ác mộng của nàng, làm nàng hận đến ngàn vạn lần. Đã lâu như vậy, không dễ dàng gì nàng mới thoát khỏi nó, nhưng chỉ chớp mắt một cái, cơn ác mộng này lại trở về.
Không chỉ có trở lại, mà còn trở nên đáng sợ hơn.
Nàng ta cứ như vậy lạnh lùng đứng đối diện nhìn mình, âm mưu đoạt đi thứ gì đó không dễ dàng, như tính mạng chẳng hạn.
"Lát nữa bệ hạ sẽ đến gặp muội!" Cố Vân Tiện sửa sang lại xiêm y, khôi phục lại thần thái đoan trang, *"Đừng nói tỷ tỷ không cho muội cơ hội, giữ lại nhiều nước mắt một chút, cầu xin nhiều một chút, có lẽ bệ hạ sẽ niệm tình cho."*
Nói xong, nàng bước khỏi tẩm điện, không mang theo chút lưu luyến nào
Hoàng đế trầm mặc nhìn Bạc Hi Vi khóc lóc không ngừng, qua hồi lâu, chậm rãi đưa tay về phía nàng ta.
Bạc Hi Vi ngây ngốc nhìn: mười ngón tay thon dài, vân tay trong lòng bàn tay rõ ràng; cứ như vậy đưa ra trước mặt mình, giống như đang thi ân.
Chần chừ chốc lát, nàng ta chậm rãi đặt tay mình vào lòng bàn tay hắn. Hoàng đế thu hẹp khoảng cách, dùng sức kéo một cái, trực tiếp đem nàng ta kéo vào trong lòng.
Đập vào mặt là hơi thở của nam nhân xa lạ, tay hắn lại đặt lên hông nàng, mang theo một sức lực mãnh liệt, tràn ngập dục vọng chinh

phục. Đây là lần đầu tiên nàng được một nam tử ôm như vậy, trước đây phụ thân hay huynh trưởng cũng chưa từng ôm nàng như vậy. Toàn thân Bạc Hi Vi không thể khống chế được run rẩy, nhưng hắn lại chầm chậm ghé tai nàng, thấp giọng nói, *"Nghe khẩu khí của nàng, chắc là rất quan tâm phụ thân của nàng đi?"*
"Dạ phải."
"Vậy nhị tỷ nàng thì sao? Trẫm thấy nhị tỷ nàng vốn không để tâm đến người muội muội là nàng; nếu không phải vì phụ thân nàng, nàng vẫn nguyện ý vì nàng ta mà chết ư?"
Bạc Hi Vi không nói lời nào.
Thấy phản ứng này của nàng ta, hắn lộ ra nụ cười trong dự liệu. Ngón tay chậm rãi lướt trên tóc mai của Bạc Hi Vi, *"Vậy trẫm hỏi nàng, nàng có hy vọng sau này trước mặt phụ thân nàng, không còn có đích nữ nữa? Nàng có hy vọng trong mắt ông ấy chỉ có tam nữ nhi thôi không, tin chắc chỉ có nàng mới là niềm tự hào của ông ấy? Hi Vi, nàng có hy vọng không?"*
Nàng ngơ ngác nhìn hắn.
"Thần thiếp…không biết"
"Hai năm nay lệnh tôn làm trẫm có chút nhức đầu, không biết nên làm sao mới phải." Giọng điệu của hắn thoải mái nói, *"Đại nữ nhi của ông ấy bị trẫm ban chết, rồi lại đưa đến hai nữ nhi nữa. Thịnh tình khó chối, trẫm đành phải tiếp nhận thôi. Nhưng vì nguyên nhân nào đó, trẫm chỉ có thể giữ lại một người trong hai tỷ muội nàng. Cho nên, nàng hy vọng người đó là nàng, hay là nhị tỷ của nàng?"*
Nàng há miệng định nói, nhưng lời đến môi rồi lại nuốt xuống.
Hắn thấy vậy cười một tiếng, *"Vậy đi, trẫm đổi cách hỏi khác. Nàng hy vọng sau này trong Bạc gia nhà nàng, trong tim của phụ thân nàng, người được coi trọng là nhị tỷ nàng hay là nàng?"*
Cố Vân Tiện cho đến lúc trở về Hàm Chương điện, trong đầu vẫn còn hỗn loạn. Mặc dù trước mặt Cảnh Phức Thù nàng giả vờ đã dự tính trước mọi việc, nhưng thực tế, sự việc đã phát triển ngoài tầm tay của nàng.
Minh Châu ở trước mặt Hoàng đế nói những lời thoại kia, thực ra là ý của nàng, trong lời nói còn để lại nhiều dấu vết, là để thu hút sự chú ý của Hoàng đế, làm hắn hoài nghi chuyện này với Như Phương hoa, Bạc Hi Vi đều vô can, Trinh Quý cơ mới là người bày mưu.
Lấy tâm tính của hắn, không thể không chú ý đến chi tiết này. Nhưng hắn lại lựa chọn đi gặp Bạc Hi Vi trước, rồi liền định tội Như Phương hoa.

Nhớ lại từ lúc Như Phương hoa nhập cung tới nay, hắn đối với nàng ta cũng không giống sủng ái cho lắm, còn có cái chữ “Như” trong phong hào đó nữa, nàng càng nghĩ càng cảm thấy quỷ dị.
Tất cả các dấu hiệu đều thể hiện, dường như Hoàng đế, liên tục chỉ dẫn để Như Phương hoa phạm sai lầm…
Chẳng lẽ nói, thật ra hắn vốn không muốn giữ lại Như Phương hoa? Vì sao chứ?
Nàng nhắm mắt lại, nhíu mày, trong đầu ra sức nghĩ lại những chuyện có liên quan.
Bạc Cẩn Nhu, Bạc Cẩn Viện, Bạc Hi Vi…Cận Dương Bạc thị…Bạc Trung An!
Tướng quân trấn thủ Tây Bắc – Bạc Trung An! Phụ thân của ba tỷ muội Bạc thị!
Nếu như nàng nhớ không nhầm, Bạc Trung An cùng tả tướng lúc trước Chu Thế Đạo có quan hệ cá nhân rất sâu, mà cách đây không lâu Hoàng đế đã bổ nhiệm tả tướng mới rồi.
Mặc dù ở ngoài nhìn vào, Chu Thế Đạo là tự từ quan, nhưng nàng lại luôn cảm thấy thực ra là bệ hạ đã âm thầm tính toán điều gì đó.
Là bệ hạ không hài lòng tả tướng Chu Thế Đạo này, cho nên thiết kế ép ông ta từ quan. Mà Bạc Trung An và Chu Thế Đạo giao tình tốt như vậy, cho nên…bệ hạ cũng kiêng kỵ ông ta?
Sau khi đích trưởng nữ bị định tội mà chết, Bạc tướng quân luôn thấp thỏm trong lòng, nên lại cho hai nữ nhi tiến cung lần nữa. Vì nể mặt mũi ông ta bệ hạ đều giữ lại. Chẳng biết sao hai nữ nhi của ông ta đều không an phận, song song bước vào vòng thị phi. Hắn bắt giam một người, để lại một người, vừa đánh lại đồng thời lưu lại đường sống cho hai bên.
Là vậy sao? Hắn thực sự nghĩ như vậy sao? Những điều này chỉ là suy đoán của nàng, nhưng trước mắt nàng chỉ có thể nghĩ ra lời giải thích như vậy thôi.
Muốn kiểm chứng suy đoán này cũng không khó, nàng chỉ cần chờ đến ngày mai, xem hắn làm thế nào kết thúc chuyện này, xem kết quả của Bạc Cẩn Viện và Bạc Hi Vi ra sao, thì tất cả sẽ sáng tỏ.
Cảnh Phức Thù đợi đến khi trời tối, mới thấy được bóng dáng ấy.
Hắn chỉ mang theo một mình Lữ Xuyên, chậm rãi tiến về Thành An điện; mà nàng thì vẫn một mực đứng bên cửa sổ, nhìn chăm chú bóng hình của hắn.
Góc độ này làm nàng nhớ lại lúc trước, khi mình còn là Chu Vương phi, có một lần đang ở trong Tiêu Phòng điện hầu hạ Hoàng hậu nói chuyện, cung nhân đột nhiên tiến vào bẩm báo, nói Thái tử điện hạ đã đến cửa cung rồi.

“Đến rồi, sao lại không vào?” Hoàng hậu hỏi.
“Thái tử phi thấy hoa hải đường trong đình quá đẹp, nên nhìn đến mê mẩn, không muốn đi nữa, điện hạ liền ở bên cạnh phụng bồi ạ.”
Mọi người trong cung đều mỉm cười, Từ Thục dung nói, *“Rốt cuộc vẫn là vợ chồng son, thật là như keo như sơn vậy.”*
“Còn không phải sao.” Cố Hoàng hậu cũng mặt mày vui vẻ nói.
Mọi người đều vui thay cho vị Thái tử chưa thấy mặt kia, chỉ có Cảnh Phức Thù là không.
Nàng ở trong lòng nói: không, không phải vậy.
Cảnh Phức Thù biết nam nhân kia, hắn chính là vậy. Trời sinh luôn thương hoa tiếc ngọc, tính tình phong lưu, từ xưa tới nay đối với nữ tử bên cạnh đều ôn nhu chu đáo. Tuy vậy, hắn đối với nữ nhân ôn nhu chu đáo, không thể hiện là hắn để nữ nhân đó trong lòng.
Cũng không biết thê tử hiện tại của hắn có thể hiểu điều này một chút hay không. Nếu như không hiểu, bị sự ôn nhu đó làm mê muội đầu óc, sớm muộn gì cũng có ngày vì tham lam đòi hỏi quá nhiều, hành xử thất thố bị hắn chán ghét.
Nàng rất chờ mong, chờ mong kết quả của nàng ta.
Một lát sau, có lẽ hai người họ đã ngắm đủ rồi, rốt cuộc cũng đi tới Tiêu Phòng điện.
Vị trí của Cảnh Phức Thù hướng ra cửa sổ, vừa hay có thể nhìn thấy bên ngoài. Cơn gió nhẹ thoáng qua, làm mấy cánh hoa hải đường tung bay, nam nhân trong lòng nàng – một thân huyền y, cười nhạt đi về phía nàng.
Phai rồi, nàng tự nói trong lòng: chàng ấy là đi về phía mình.
Nhiều năm sau, thế cuộc đổi dời. Bây giờ hắn đang bước đến phía nàng, nhưng nàng lại âm thầm mong mỏi, con đường này vĩnh viễn không có điểm dừng.
“Nàng ở đó làm gì thế?”
Cảnh Phức Thù quay đầu, hắn đã đứng trước mặt nàng, ánh mắt lãnh đạm nhìn nàng.
HẾT CHƯƠNG 56
Rất hận Trinh Quý cơ, nhưng thiết nghĩ Cơ Tuân cũng chẳng phải kẻ tốt lành gì. Nên sau này chàng ta có bị ngược lên ngược xuống cũng là xứng đáng.

CHƯƠNG 57

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 57

“Lần thiên vị cuối cùng”

Edit: Đinh Hương | Beta: Lynn

[Nguồn edit :]

“Nàng ở đây làm gì?’

Cảnh Phức Thù quay đầu, thấy Hoàng đế đã đứng trước mặt, dùng ánh mắt lãnh đạm nhìn mình.

Nàng mỉm cười: *“Thần thiếp đang nhìn bệ hạ.”*

“Nhìn trẫm?”

“Dạ phải, Bạch Du nói cho thiếp biết là bệ hạ tới, thần thiếp vốn định ra ngoài nghênh đón, nhưng không hiểu sao thân thể vô lực, vậy nên chỉ có thể đứng đây nhìn người thôi.”

Nghe vậy, hắn hơi nhếch môi, lộ ra nụ cười, nhưng chỉ là nụ cười nhạt, chưa đạt tới đáy mắt, *“Bây giờ nàng cảm thấy sao rồi? Khá hơn chút nào chưa?”*

“Tạ ơn bệ hạ quan tâm, tốt hơn nhiều rồi.”

Cảnh Phức Thù nói vậy, mắt lại trộm nhìn hắn. Hoàng đế thấy vẻ mặt cổ quái của nàng, không khỏi hỏi, “Sao thế?”

“Không sao ạ…chỉ là lúc thần thiếp tỉnh lại, vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy bệ hạ ở bên cạnh, kết quả lúc mở mắt ra, lại thấy Nguyên Quý cơ.” Nàng thấp giọng nói, *“Mặc dù Nguyên Quý cơ nói với thần thiếp, bệ hạ có chuyện quan trọng cần xử lý, nên mới không thể không đi, nhưng thần thiếp vẫn có chút khó chịu.”*

“Khó chịu? Khó chịu cái gì?” Hắn nhìn Cảnh Phức Thù thật sâu.

“Bệ hạ không hiểu?” Nàng mở to đôi mắt như nước hồ thu, *“Phàm là nữ tử bị bệnh, đều hy vọng phu quân sẽ ở bên…”*

Giọng điệu mềm nhẹ, êm tai như tiếng hót của chim hoàng oanh. Còn hắn lại ngưng mắt quan sát nàng ta trong giọng nói nũng nịu đó.

Bởi vì nằm trên giường tĩnh dưỡng, Cảnh Phức Thù cũng không mặc nhiều, trên người chỉ có trung y màu trắng trân châu, búi tóc đơn giản, phần đuôi tóc buông xõa trước ngực, một màu đen tuyền như nhung, làm cho da thịt nàng thêm trắng nõn, càng thêm tĩnh mỹ không kiềm được.

Lúc nói những lời này, ánh mắt của Cảnh Phức Thù tựa như oán thán, còn có bi thương ẩn hiện. Tư thái như thế thường dễ làm nam tử thương tiếc trong lòng, nhưng Hoàng đế lại khó có thể thưởng thức giống như trước đây.

Dời ánh mắt đi, hắn chậm rãi nói, *"Nàng có biết vì sao nàng đột nhiên bất tỉnh không?"*
Ánh mắt Cảnh Phức Thù buồn bã, *"Biết ạ, Nguyên Quý cơ đã nói với thiếp rồi. Nàng ấy nói…thiếp bị trúng độc."*
"Nàng ấy có nói là độc gì không?"
"Có, là cá chép thêm cam thảo, hai thứ tương khắc, lỡ tay bỏ quá nhiều có thể ảnh hưởng tính mạng." Cảnh Phức Thù ngước mắt nhìn về phía Hoàng đế, *"Nghe nói, là Như Phương hoa làm?"*
"Đúng vậy." Hắn chậm rãi nói, *"Nàng ta một mực không chịu nhận tội, chỉ có điều chứng cứ quá xác thực, nàng ta không thể chối cãi được."*
Thấy Cảnh Phức Thù cúi đầu không nói, hắn chậm rãi hỏi, *"A Thù, nàng có biết, vì sao nàng ta làm vậy không?"*
"Có lẽ…biết." Nụ cười của Cảnh Phức Thù có chút ảm đạm, *"Nàng ta…nàng ta hận thiếp."*
"Hận nàng? Vì sao?"
Nàng mím môi, *"Hình như Như Phương hoa nghe được lời đồn trong cung, cảm thấy là thiếp hại chết tỷ tỷ nàng ta. Cho nên nàng ta vẫn hận thiếp."*
"Nàng hại chết Cẩn nương?" Hoàng đế nhíu mày, *"A, đúng rồi. Cẩn nương lúc sinh thời với A Thù nàng có giao tình tốt, trước khi chết lại không ngừng kêu tên nàng chửi mắng không dứt, trẫm có nghe qua những chuyện này."*
Mí mắt của Cảnh Phức Thù run lên bần bật.
Bạch Du đứng bên không nhịn được nói, *"Bệ hạ, ngài không biết Như Phương hoa quá đáng như thế nào! Nàng ta đã nhiều lần trước mặt các cung nhân, nói những lời bất kính với nương nương. Cũng nhờ nương nương tính khí tốt, đổi thành người khác, sớm đã theo cung quy trừng trị nàng ta rồi! Nô tỳ rất bất bình, muốn sang bên đó nói chuyện, nhưng bị nương nương cản lại.!"*
"Lại có chuyện này sao?" Hắn nói chẳng chút để tâm, *"Chẳng qua Bạch Du nói đúng, A Thù nàng không cần dễ dàng tha thứ như vậy. Nàng ta là người trong cung của nàng, nàng trực tiếp xử lý nàng ta, trẫm cũng sẽ không nói nửa câu."*
Cảnh Phức Thù cúi đầu, *"Thần thiếp cũng muốn, nhưng mà…"*
"Nhưng cái gì?"
"Nhưng hiện tại bệ hạ thích nàng ta như vậy, thần thiếp lo lắng nếu xử trí nàng ta, bệ hạ sẽ không vui." Nàng nói, *"Thần thiếp bị ủy khuất cũng không sao, chỉ cần bệ hạ đừng giận thôi."*
Giọng nói của Cảnh Phức Thù vô cùng động lòng người, trong đó đầy ắp thâm tình không hối hận. Lưu luyến si mê như vậy, đủ để đả

động cõi lòng của bất kỳ nam tử nào trên cõi đời này.
Nhưng trong mắt Hoàng đế không có lộ vẻ xúc động gì cả, chỉ trầm mặc nhìn nàng.
Kéo tay nàng qua, nụ cười trên mặt hắn như có như không, làm lòng người xao động, *"Sao có thể chứ? Chỉ cần điều nàng làm là đúng, trẫm sẽ không giận đâu."*
Câu này ân chứa hàm ý, Cảnh Phức Thù cảm thấy lòng mình run lên kịch liệt, gần như muốn rút tay về.
Ánh mắt hắn khóa chặt nàng, trong đầu còn đang nghĩ tới những lời nàng vừa nói.
Đúng vậy, không sai, nàng là người trong trí nhớ của hắn, cái người mà hắn đã quen biết từ xưa tới nay. Vẫn thông suốt chu toàn như trước, vĩnh viễn luôn biết là lúc nào nên nói cái gì.
Trước kia hắn thích nhất là sự thông minh của nàng, nhưng giờ hắn cảm thấy, có lẽ nàng đã quá thông minh rồi!
Cười tự giễu một tiếng, hắn không muốn vòng vo nữa.
"Không biết có ai nói với nàng chưa, trẫm đã đi gặp Bạc Mỹ nhân. Nàng ta đã nói với trẫm một số chuyện rất thú vị."
Vẻ mặt Cảnh Phức Thù khốn khổ nhìn hắn: *"Nói gì ạ?"*
Hắn cũng không trả lời, chỉ nói, *"A Thù, đêm qua nàng hôn mê, cho nên đại thể không rõ tình hình bên ngoài. Trẫm không ngại nói lại với nàng một lần nữa. Bởi vì nàng ăn cá chép Bạc Mỹ nhân làm, cho nên lúc đó nàng ta là người đầu tiên bị tình nghi. Nàng ta cũng nhận tội, còn muốn trẫm nhanh chóng ban chết cho nàng ta. Nhưng mà trẫm cảm thấy chuyện này có điểm kỳ quái, liền sai người đem giam nàng ta lại, tính để thẩm vấn sau. Nhưng còn chưa chờ trẫm điều tra, nô tỳ thân cận trong cung nàng ta đã gặp trẫm khóc lóc kể lể, nói nương từ nhà nàng ta bị oan, là Như Phương hoa hãm hại. Vì vậy, chuyện về sau nàng cũng biết rồi, cung nhân trong cung Như Phương hoa đã nhận tội, thừa nhận động tay động chân vào món ăn."*
Nàng gật đầu, *"Vâng, Nguyên Quý cơ cũng đã nói chuyện này với thiếp rồi, có vấn đề gì sao?"*
"Vốn dĩ không có vấn đề gì, nhưng mà sau khi trẫm hiểu rõ mọi chuyện, đích thân đến Nhàn Tư các gặp Bạc Mỹ nhân, định hỏi nàng ta vì sao lại thừa nhận việc chưa từng làm như vậy. Ai ngờ, nàng ta sau khi nghe nói Như Phương hoa bị định tội, lại bỗng cả kinh thất sắc, quỳ xuống đất khóc lớn, rồi nói ra một số chuyện tối qua chưa nói."
Hoàng đế bình tĩnh nhìn nàng, *"Nàng ta nói, món cá chép hầm nàng ta dâng cho nàng trước đó, vốn không hề có cam thảo."* Dừng một

chút hắn tiếp tục, *“Còn nói, độc nàng trúng không liên quan đến món ăn kia. Hoặc nên nói, nếu như nàng có ăn món cá đó, thì cũng không thể trúng độc được.”*
Trong phút chốc Cảnh Phức Thù trợn to mắt, ngạc nhiên nhìn hắn. *“A Thù, nàng có gì muốn nói không?”*
Nàng cúi thấp đầu, sau khi kinh ngạc suy xét một lúc lâu, rốt cuộc vẻ mặt như chợt tỉnh ra, *“Thiếp hiểu rồi. Ý của Bạc Mỹ nhân là thần thiếp tự mình ăn cam thảo, sau lại ăn món cá của nàng ta, là vì muốn giá họa cho nàng ta, đúng không?”*
Hắn không lên tiếng.
“Bệ hạ, những câu hoang đường như vậy, người cũng tin ư?” Cảnh Phức Thù nói, *“Vì sao thần thiếp phải hại nàng ta, lại còn phải mạo hiểm lớn như vậy, lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn?”*
“Có lẽ là vì nàng lo lắng: nếu bản thân không ra tay trước, thì sẽ bị đối phương chiếm mất thời cơ?”
Nàng nghe vậy, sững sờ nhìn hắn, sau một lúc mới chậm rãi nói, *“Bệ hạ, người nói vậy, ý là tin tưởng chuyện đó sao?”*
“Nếu như trẫm tin chuyện này, thì sẽ không đến đây hỏi nàng.” Hắn thản nhiên nói, *“Nàng có lời gì thì cứ nói ra hết đi. Trẫm luôn luôn cho nàng cơ hội giải thích.”*
Nàng khẽ cười ra tiếng, *“Bệ hạ, người nói là không tin, nhưng thật ra là đã tin rồi, đúng không? Không trách được vì sao khi mới vừa bước vào, ánh mắt nhìn thần thiếp lại lãnh đạm như vậy. Thần thiếp còn tưởng là vì bệnh tình của mình, mê sảng đã nói gì chứ!”* Thanh âm Cảnh Phức Thù trở lên bi thương, *“Giải thích? Còn cần sao?” Dù sao người gần như đã nghĩ là thiếp làm rồi mà!”*
Hai người nhất thời lâm vào cục diện bế tắc.
Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng người, một lúc sau, Lữ Xuyên tiến vào bẩm báo, *“Bệ hạ, bên phía Hàm Chương điện phái người tới chuyển lời, nói Nguyên Quý cơ thân thể không khỏe, muốn xin bệ hạ truyền ý chỉ, mời ngự y Thượng Y cục vào cung chẩn bệnh.”*
Chân mày Hoàng đế chau lại, *“Bệnh gì mà phải đặc biệt truyền ngự y?”* Trong giọng nói của hắn mang theo vài phần lo lắng, *“Nghiêm trọng lắm sao?”*
“Bệ hạ yên tâm. Nô tài thấy vẻ mặt của Thái Hà, chắc cũng không quá nghiêm trọng đâu.”
Hắn suy nghĩ một hồi rồi nói, *“Vậy đi, phái Hà Tiến – đồ đệ của ngươi mang theo khẩu dụ của trẫm, truyền thái y đến trước, không được chậm trễ. Lát nữa trẫm sẽ đích thân qua Hàm Chương điện thăm nàng ấy.”*
“Vâng.”

Lư Xuyên lĩnh mệnh ra ngoài, Hoàng đế vẫn suy tư một hồi, lúc này mới quay đầu nhìn Cảnh Phức Thù, nhưng lại đụng phải vẻ mặt kinh ngạc của nàng.
Cảnh Phức Thù cứ vậy nhìn hắn, trong mắt là sự bị thương chẳng cách nào che giấu.
Không ai rõ ràng hơn nàng, biểu hiện của hắn trong nháy mắt lúc nãy là thật tâm lo lắng cho người kia. Cố Vân Tiện nói nàng ta không thoải mái, hắn liền tâm tư không yên rồi. Nàng thậm chí hoài nghi: nếu như không phải đang cùng mình nói phải trái, hắn sẽ lập tức đến Hàm Chương điện thăm nàng ta rồi.
"Được rồi, nàng không muốn nói cũng không cần gấp, dù sao chuyện này bất luận có đúng là nàng làm hay không, trẫm đều sẽ không công khai ra ngoài." Hoàng đế thản nhiên nói, *"Trẫm đã phán tội cho Như Phương hoa, nhốt nàng ta vào Vĩnh Hạng, vĩnh viễn không được thả ra rồi. Bạc Mỹ nhân cũng được trẫm dặn dò, nàng ấy sẽ đem những lời này giữ trong lòng, vĩnh viễn không được nói với bất cứ ai."*
Nàng nhìn hắn hồi lâu, *"Tại sao? Nếu như bệ hạ cho rằng thiếp có tội, sao lại không tra xét tới cùng?"*
Hắn bình thản đáp, *"Bởi vì không cần thiết…"*
Phải rồi, không cần thiết…
Dù sao hắn muốn cho Như Phương hoa một tội danh, chẳng qua bây giờ lại vừa đúng lúc thôi. Hắn không cần thiết cho người bên cạnh biết, nàng ta thật ra là vô tội.
"Hôm nay trẫm tới gặp nàng, chỉ là muốn nhắc nhở nàng một tiếng, tự thu xếp cho tốt đi."
Hắn xoay người muốn đi, Cảnh Phức Thù ngồi tại chỗ nhìn hắn, đột nhiên the thé gọi, *"Bệ hạ!"*
Hắn dừng chân.
"Bệ hạ, người đã chán ghét thần thiếp rồi đúng không?" Nàng khóc không thành tiếng, *"Người rõ ràng đã đáp ứng, sẽ bảo hộ thần thiếp, người quên rồi sao?"*
Hắn xoay người, bình thản nhìn nàng, *"Trẫm chưa quên, chính vì chưa quên, nên nhiều năm như vậy trẫm vẫn một mực thiên vị nàng. Dù là lần này, cũng không tính định tội nàng. Nhưng đây là lần cuối cùng.Về sau nếu còn phát sinh chuyện gì, trẫm nhất định công tâm xử lý, tuyệt không lưu tình nữa."*
Trong Hàm Chương điện, Cố Vân Tiện mở hé một mắt, dựa trên giường. A Từ đem một chén thuốc đen xì cho nàng, rốt cuộc không nhịn được nghi hoặc trong lòng, thấp giọng hỏi:*"Nương nương, người hà cớ gì muốn bệ hạ đi gặp Trinh Quý cơ chứ? Người không*

sợ sau khi bệ hạ gặp nàng ta, bị nước mắt của nàng ta làm mềm lòng sao?"
"Ngươi cho rằng ta không cho, thì bệ hạ sẽ không đi gặp nàng ta sao?" Cố Vân Tiện bất đắc dĩ nói, *"Trong lòng ngài chất chứa nghi hoặc lớn như vậy, nhất định là muốn đi hỏi cho ra lẽ rồi. Ta một mực ngăn trở không những vô dụng, có khi còn làm ngài ấy không vui."*
*"Cho dù như vậy, trước đó người cần gì phải đi gặp Trinh quý cơ để nói chuyện này chứ?"*A Từ hỏi, *"Nàng ta biết là nương nương thiết kế hại nàng ta, nàng ta nói với bệ hạ thì sao?"*
"Ta có nói hay không thì nàng ta cũng sẽ đoán được là ta làm, không khác gì cả. Hôm nay nàng ta tự cứu mình còn chưa xong, còn có thời gian rảnh để kéo ta xuống nước sao?" Cố Vân Tiện nói, *"Chuyện này lớn như vậy, nàng ta không thể thừa nhận, chỉ có một con đường là giả bộ không biết gì thôi. Nếu chuyện này nàng ta đã coi như không biết gì, thì sao có thể chứng minh là ta hãm hại nàng ta được. Huống chi, bệ hạ đã nghi ngờ nàng ta từ lâu, em nghĩ những lời mà nàng ta nói bệ hạ sẽ tin được mấy phần?"*
Thấy A Từ làm bộ dáng như đang suy nghĩ, nàng lại nói: *"Còn nữa, em lo lắng bệ hạ thấy nàng ta sẽ mềm lòng, thực chất chỉ là nghĩ nhiều quá thôi. Bệ hạ đã nghi ngờ Trinh Quý cơ, thì không phải với mấy tiếng khóc lóc ấy là hóa giải được. Chỉ có điều, chúng ta sợ không thể trông mong gì nhiều. Bệ hạ hơn phân nửa là chỉ lạnh nhật với nàng ta, sẽ không định tội nàng ta đâu."*
A Từ mở to mắt, *"Vì sao ạ? Rõ ràng Trinh Quý cơ phạm tội lớn như vậy, dựa vào cái gì mà không xử lý nàng ta?"*
Căn cứ vào việc bệ hạ đã xử lý Như Phương hoa rồi.
Đã qua mấy canh giờ rồi, nàng vẫn chưa nghe thấy Như Phương hoa được đặc xá, vậy thì chuyện này hơn phân nửa là cứ như vậy mà chấm dứt. Nếu Như Phương hoa đã bị định tội rồi, tất nhiên không thể lại nói Trinh Quý cơ tự mình hạ độc mình được.
Kết quả này có chút khác biệt so với mong muốn của nàng, nhưng cũng không sao, nàng vốn dĩ cũng chẳng trông đợi đánh một cú là có thể hạ được Cảnh Phức Thù.
Chỉ cần nàng ta tạm thời bị thất sủng là tốt rồi.
Trong cung này, thất sủng là thất thế. Những người trước giờ luôn dựa vào Cảnh Phức Thù cũng bắt đầu thấp thỏm bất an, thời điểm này, chính là thời cơ tốt nhất mình thừa dịp vườn không nhà trống mà vào, tra xét nguyên nhân cái chết của Thái hậu.
HẾT CHƯƠNG 57
Càng đi sâu vào mạch truyện thì Cơ Tuân chỉ càng khiến cho Lynn ghét hơn. Hắn quá vô tình, may là kiếp này Vân nương đã tỉnh ngộ,

không dùng chân tình đế đối đãi với hắn nữa. Mai mình sẽ đăng tiếp 1 chương PH và 1 chương ASDN (thực hiện theo nguyện vọng của em Giang Too nhé)

CHƯƠNG 58

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 58

“Thế cục biến ảo”
Edit: Đinh Hương | Beta: Lynn
[Nguồn edit :]
Sau khoảng hai chung trà thì Hoàng đế đến Hàm Chương điện, mà lúc này Thái Hà vừa dẫn ngự y Bạch Thạch tới nội điện, ngay cả mạch còn chưa chẩn, đã nghe thấy thanh âm của thái giám bên ngoài truyền tới.
Người trong điện cuống quýt quỳ thành hàng, Cố Vân Tiện đang muốn đứng dậy, liền bị Hoàng đế từ xa ngăn trở: *“Nằm đó, đừng cử động.”*
Hắn vừa tới cửa điện, người còn chưa đến gần, trước tiên đã nói câu này. Cố Vân Tiện thuận theo trở về chỗ nằm, tựa vào gối mềm, gật đầu với hắn một cái coi như hành lễ, *“Thần thiếp tham kiến bệ hạ.”*
Hoàng đế ngồi xuống bên cạnh Cố Vân Tiện, *“Lữ Xuyên nói nàng không thoải mái, trẫm liền vội tới đây.”* Hắn cẩn thận quan sát nàng một phen, *“Sao sắc mặt lại trắng như vậy?”*
Nàng mỉm cười, dáng vẻ có vài phần yếu ớt.
“Chẩn qua chưa? Là bệnh gì?”
Ngự y Bạch Thạch liền vội dập đầu, *“Khởi bẩm bệ hạ, thần vừa tới nội điện, còn chưa kịp chẩn bệnh.”*
Hắn cau mày, *“Vừa tới? Sao lại chậm chạp như vậy?”*
Hà Tiến phụ trách đi mời ngự y thấy vẻ mặt chê trách của bệ hạ, trong lòng không khỏi kêu khổ. Bệ hạ à bệ hạ, lão nhân gia người đừng yêu cầu quá cao được không? Người cũng không nghĩ xem, tiểu nhân chạy từ Thành An điện đến Thượng Dược cục, lại từ Thượng Dược cục đến Hàm Chương điện, so với Người chỉ từ Thành An điện qua đây, đoạn đường gần như gấp đôi đó! Huống chi Bạch ngự y tuổi cũng đã lớn, đi không nhanh, tiểu nhân có thể đến kịp lúc so với ngài đã là tròn bổn phận lắm rồi!
Bạch Thạch thấy sắc mặt bệ hạ không vui, nhất thời bị dọa, nghĩ mình đã làm trễ nải đại sự gì đó. Cuối cùng vẫn là Lữ Xuyên không nhìn được nữa, nhắc nhở, *“Bạch đại nhân, người mau chẩn bệnh chữa trị cho quý cơ nương nương đi.”*
Ông ấy dập đầu, *“Vâng”*
Đặt một chiếc khăn tay trắng lên cổ tay nương nương, lúc này ngón tay Bạch Thạch mới đặt lên, khép hờ hai mắt trầm tư một lát, sau lại

thấp giọng hỏi nữ y bên cạnh, lúc này mới nói, *"Không sao, chỉ là đau bụng tới ngày thôi, uống vài thang thuốc là được."*
"Đại nhân, ngài nói không sao, nhưng lúc nãy nương nương rất là đau đớn, nếu không cũng không đang đêm lại mời người tới đây! Xin đại nhân nhanh chóng kê đơn, không thể để nương nương chịu đựng như vậy được."
Bạch Thạch nói, *"Xin bệ hạ và nương nương yên tâm."*
Hoàng đế lại nghĩ tới chuyện khác, *"Trẫm nhớ tín kì của Quý cơ không phải là cuối tháng sao? Nay mới trung tuần, sao lại sớm như vậy?"*
Nữ y mỉm cười, *"Khởi bẩm bệ hạ, chính là do mấy ngày gần đây Quý cơ nương nương mệt nhọc quá độ, tin kì mới đến sớm."*
Nàng ta vừa nói, Hoàng đế liền nhớ ra lúc tối qua: tình hình tối qua Cố Vân Tiện ở Thành An điện chăm sóc, gần như không có lúc nào chợp mắt. Nghĩ lại chắc vì chuyện này, mới làm cho nàng khổ cực như vậy.
Trong mắt hoàng đế lóe lên chút áy náy, hắn ôn nhu nói, *"Là trẫm sơ suất, quên là thân thể nàng yếu đuối, lại làm nàng mệt nhọc đến vậy."*
Cố Vân Tiện lắc đầu, *"Bệ hạ đừng tự trách, thần thiếp quản lý lục cung, phát sinh chuyện như vậy tất nhiên nên ở đó trông chừng rồi."*
Quay đầu lại nàng nói với Bạch Thạch, *"Làm phiền đại nhân chạy qua một chuyến rồi, Thái Hà, dẫn Bạch đại nhân xuống kê đơn đi."*
Bạch Thạch hành lễ, rồi theo sau Thái Hà ra ngoài.
Hoàng đế đưa tay sờ trán nàng, trên làn da lạnh băng có lớp mồ hôi mỏng, không nhịn được nói, *"Sao mỗi lần tín kì của nàng tới lại khó chịu như vậy, trẫm thấy những người khác không ai giống nàng."*
Đến tháng đau bụng là bệnh cũ của Cố Vân Tiện, từ lúc còn ở Đông cung đã vậy rồi, mỗi lần tới đều có thể huyên náo đến người bên cạnh.
Cố Vân Tiện căng thẳng trong lòng, đây là vấn đề nàng không muốn thảo luận nhất, *"Có lẽ là do thần thiếp vô dụng thôi."*
Hắn nhìn nàng không nói lời nào.
Cố Vân Tiện có chút chột dạ. Tối nay lấy cớ đau bụng tín kì vốn không nằm trong kế hoạch của nàng. Mặc dù nàng cho Trinh Quý cơ cơ hội gặp mặt hoàng đế, nhưng không muốn cho bọn họ quá nhiều thời gian, để tránh phát sinh chuyện không hay. Cho nên theo kế hoạch, nàng sẽ uống một loại thuốc, lấy lý do ngã bệnh, kéo hắn qua đây. Chẳng biết sao kế hoạch lại có biến hóa, xế chiều đột nhiên phát hiện tín kì tới, thân thể liền không khỏe. Tự nhiên vào thời điểm

này không nên dây vào, chỉ khiến thân thế đau muốn chết, nên dứt khoát lấy nó làm cái cớ.
Nhưng vừa nghĩ tới nguyên nhân đau đớn thực sự của nàng, trong lòng liền hỗn loạn, sợ có người phát hiện được.
Nóng lòng đổi chủ đề, nàng xoay người, dựa vào lòng hắn, ôn nhu nói, *"Hay là ông trời cảm thấy, hiện tại bệ hạ đối với thần thiếp quá tốt, không thể chuyện tốt gì cũng để thần thiếp hưởng hết, vậy nên mới khiến thần thiếp ở phương diện này chịu nhiều khổ sở hơn một chút."*
"Nói năng linh tinh." Hắn không nhịn được trách mắng, *"Theo như nàng nói, thì trẫm đối tốt với nàng là họa, không phải phúc rồi?"*
Khẩu khí của hắn nghiêm khắc, nhưng Cố Vân Tiện biết hắn chẳng hề tức giận, cũng không hoảng không vội, nói, *"Thần thiếp không có ý đó. Chỉ là thần thiếp vẫn cảm thấy. Phúc khí một đời của mỗi người đều có hạn. Ở mặt này thần thiếp đã chiếm hết lợi ích, thì ở mặt khác phải chịu thua lỗ."* Nàng mỉm cười nhìn hắn, *"Như hiện giờ, thần thiếp cảm thấy rất tốt. Nếu như ngày ngày đều thuận buồm xuôi gió, thì thiếp lại bất an. Ngược lại mỗi ngày sẽ hoài nghi có phải mình đã một hơi tiêu phí hết phúc khí cả đời rồi không. Có lẽ ngày nào đó, bệ hạ sẽ không thích thiếp nữa."*
Nàng đem tay quàng qua cổ hắn, *"Thần thiếp hy vọng có thể ở bên bệ hạ thật lâu thật lâu, thần thiếp không muốn chia li với người."*
Hoàng đế sửng sốt ôm lấy thân thể gầy yếu của nàng, vẻ mặt xúc động. Hồi lâu, mới chậm rãi nở nụ cười bất đắc dĩ, trong mắt tràn ngập yêu thương, *"Đúng là một cô nương ngốc."* Hắn thở dài một tiếng, *"Trẫm thích nàng, cho nên hy vọng nàng có thể sống thật vui vẻ."*
"Bệ hạ ôm thần thiếp như vậy, thần thiếp cũng rất vui rồi…" Thanh âm của nàng giống như mê sảng, lọt vào tai Cơ Tuân, làm tâm tình của hắn giống như chìm trong hũ mật, mềm nhũn không nói nên lời.
Cung nhân trong điện thấy bóng dáng hai người ôm nhau như vậy, liếc mắt với nhau một cái, chưa có ý chỉ của chủ nhân có cần ra ngoài không đây?
Đang lúc tâm tình của mọi người bấn loạn, Cố Vân Tiện đã kịp thời giải cứu; nàng dùng khẩu khí như chợt nhớ ra gì đó hỏi, *"Đúng rồi, bệ hạ đi gặp Bạc Mỹ nhân, nàng ta nói thế nào?"*
Cơ Tuân gác cằm lên đỉnh đầu nàng, nhắm mắt trầm mặc một hồi, mới bình thản đáp, *"À, nàng ta bởi vì cố kỵ đến tình cảm tỷ muội, cho nên gánh tội thay Như Phương hoa. Trẫm đã trách cứ nàng ta rồi."*
Quả nhiên.

Cố Vân Tiện thầm nghĩ, quả nhiên Hoàng đế đang âm thầm chuẩn bị chuyện gì đó. Có liên quan đến vận mệnh của triều đình, của thiên hạ.
"Thần thiếp thấy Bạc Mỹ nhân cũng là nhất thời hồ đồ. Tuy nói nàng ta có chút không phân biệt được đúng sai, nhưng có thể bỏ qua tính mạng của mình để cứu người thân, tấm lòng hiếu thuận thuần khiết này rất đáng quý. Bệ hạ không nên trách nàng ta."
Hoàng đế muốn nâng đỡ Bạc Mỹ nhân, mình đành giúp hắn một tay vậy. Thuận theo ý hắn, hắn mới có thể tự mình xuất ra thật tâm.
Quả nhiên, nàng vừa nói lời này ra, hoàng đế liền nở nụ cười nhạt, *"Ừ, nàng nói đúng, mai trẫm sẽ thả nàng ta ra."*
Cố Vân Tiện mỉm cười, *"Vậy thần thiếp thay mặt Bạc muội muội tạ ơn bệ hạ trước."*
Hai người đang nói cười, Thái Hà từ sương phòng bên bưng chén thuốc đã nấu xong đi vào, *"Nương nương, thuốc đây, thừa dịp còn nóng người mau uống đi ạ."*
Hoàng đế đưa tay đón lấy, ôn nhu nói, *"Trẫm đút nàng."*
Mặt Cố Vân Tiện đỏ lên, "Bệ hạ…"
Da mặt nàng mỏng, cảm thấy hành động đút thuốc này quá mắc cỡ mà, thật khó tiếp nhận. Hắn rõ ràng biết tính khí của nàng, lại hết lần này tới lần khác bắt nàng uống cho bằng được.
Thấy vẻ mặt hắn kiên định, Cố Vận Tiện bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cố trấn định tiếp nhận "sự hầu hạ" của hắn, uống thuốc xong gò má vẫn còn hồng hồng.
Cũng không quá lâu, dược liệu liền phát huy tác dụng, Cố Vân Tiện cảm thấy cả bụng ấm áp, vô cùng thoải mái, sau đó mệt mỏi cũng theo tới.
Hoàng đế nhìn thấy vẻ mặt nàng, mỉm cười nói, *"Buồn ngủ thì ngủ đi."*
Nàng nằm xuống, đầu tựa vào gối, chớp mắt hỏi: *"Bệ hạ thì sao?"*
"Tất nhiên là ở đây canh nàng ngủ rồi." Hắn nhíu mày, *"Trễ vậy rồi, Vân nương nàng sẽ không đuổi ta đi chứ."*
Nàng liếc hắn một cái, đưa lưng xoay về hướng hắn, trong thanh âm đã mang ba phần mơ hồ, *"Thần thiếp mệt rồi, không quan tâm bệ hạ nữa. Mời người tự nhiên."*
Hắn bị lời nàng nói làm cho sững sờ, hồi lâu mới lắc đầu một cái, mỉm cười bất đắc dĩ.
Cung nhân trong điện thấy tình hình này, đang muốn đi chuẩn bị dụng cụ tắm rửa, lại bị hắn ngăn lại.
"Ra ngoài hết đi."

Bọn họ chợt sửng sốt. Mắt thấy bệ hạ đã dẫn đầu đi ra khỏi nội diện, hồi lâu mới phản ứng lại được. Bệ hạ đây là…sợ làm ồn quý cơ nương nương nghỉ ngơi sao?
Thật là có lòng mà.
Sự việc Trinh Quý cơ trúng độc oanh oanh liệt liệt cuối cùng cũng kết thúc, Như Phương hoa bị kết tội; hai ngày sau, Như Phương hoa bị phế chức vị, rồi đày vào Vĩnh Hạng, từ nay về sau biến mất trước mặt mọi người.
Từ một tần sủng chạm tay có thể bỏng, đến phụ nhân tù tội trong u cung, chẳng qua chỉ ngắn ngủi hơn tháng. Mọi người đều không khỏi cảm thán, tâm tư đế vương thật sâu khôn lường, đúng là thứ khó đo được nhất trên thế gian này.
Cuối tháng năm, Hoàng đế lâm hạnh muội muội của Như Phương hoa: Bạc Mỹ nhân; cùng ngày đó phong vị cho nàng ta thành Ngũ phẩm Mục hoa.
Một lần mà thăng tới hai cấp, lần tấn phong này lớn đến vậy, trong cung rất hiếm thấy, chỉ sợ cũng chỉ có Cố Vân Tiện khi trước được phong từ Quỳnh chương lên hàng Mỹ nhân là phân cao thấp được thôi.
Nhưng Cố Vân Tiện vốn là phế hậu, nàng ở tại vị trí nào cũng đều xem xét được, nhưng Bạc Mỹ nhân là người mới, lại long trọng như vậy, không khỏi khiến người ta chắt lưỡi hít hà.
"Long sủng tuy được người hâm mộ, chỉ có điều ngẫm lại, cũng không phải là chuyện gì tốt đẹp." Đối với chuyện lần này, Minh Sung nghi giống như trào phúng thảo luận, *"Chỉ nhìn vào kết quả của hai người tỷ tỷ cũng biết là vận khí Bạc thị không tốt rồi, sinh ra hai nữ nhi vô dụng. Cũng không biết là Bạc tam tiểu thư còn sống này có thể chống đỡ bao lâu?"*
So với Minh Sung nghi cay nghiệt nham hiểm, Nguyên Quý cơ lại có vẻ rộng lượng hơn. Mọi người nghe nói, bệ hạ vốn chỉ muốn thăng Bạc thị thành Chánh Lục phẩm Quỳnh chương, vẫn là Quý cơ nương nương cảm thấy Bạc thị đã mất đi hai nữ nhi rồi, sợ Bạc tướng quân thấp thỏm không yên, không bằng hậu đãi Bạc Hi Vi, biểu hiện là hệ hạ đối với Bạc thị không có thành kiến, lúc này mới đề thêm nửa cấp nữa.
Bệ hạ thấy nàng suy tính thấu đáo như vậy, rất tán thưởng, liền cho nàng quyết định phong hào cho Bạc thị. Nguyên quý cơ cân nhắc cẩn thận, sau liền chọn chữ "Cẩn".
"Cẩn giả, cũng là mỹ ngọc, dùng để ví von mỹ đức. Thần thiếp cảm thấy chữ này rất xứng với Bạc muội muội." Cố Vân Tiện mỉm cười

nói, “Nàng ấy có thể xả thân vì đích tỷ, cũng coi như là người có đức hạnh rồi.”
Hoàng đế nghe vậy vuốt cằm, *“Trong **‘Khuất Nguyên liệt truyện’** có nói: Phẩm chất tốt đẹp của con người, không phải cái có thể chỉ ra được. Trẫm thấy Hi Vi gặp phải nàng, ngược lại là gặp được tri âm rồi. Nàng ta có gì tốt, nàng đều hiểu rõ.”*
Đối với sự khích lệ của hắn, Cố Vân Tiện hoàn toàn đón nhận, còn chẳng khách khí chút nào nói, “*Mắt nhìn người của thần thiếp rất tốt.”*
Vậy mà đối với cái phong hào này, người ngoài lại không tán thành như Hoàng đế.
Ngày Cẩn Mục hoa nhận phong hào, Minh Sung nghi gặp nàng ta ở Chước Cừ trì. Cẩn Mục hoa một thân quần lụa, áo gấm, ngực áo thêu khổng tước vân lam, khuỷu tay có đính thu hương phi bạch, toàn thân cao quý, bước đi uyển chuyển; đã không còn là Bạc Mỹ nhân chất phác khiêm tốn trước đây nữa, quả nhiên là một mỹ nhân không tầm thường.
Minh Sung nghi quan sát nàng ta từ trên xuống dưới một phen, lấy tay che miệng, cười khẽ: *“Muội muội sắc sảo hơn rồi, quả thực giống như là biến thành một người khác vậy!”*
Cẩn Mục hoa cũng cười, *“Sung nghi nương nương chê cười rồi, thần thiếp bất quá là được may mắn thôi, làm sao có thể sánh với nương nương được!”*
“Muội muội khiêm tốn rồi. Vận may…cái thứ này, cũng là phải xem người nào thôi. Hai tỷ tỷ của muội không có vận khí tốt, nhưng kết quả của muội hôm nay ta đều chứng kiến tận mắt.” Thanh âm của Minh Sung nghi có chút miễn cưỡng, lại có vô vàn thân thiết, *“Đã có vết xe đổ rồi, muội muội phải nhớ rõ đấy!”*
Cẩn Mục hoa đáp: *“Đa tạ nương nương quan tâm, thần thiếp lĩnh ngộ.”*
Minh Sung nghi mỉm cười gật gật đầu, liền muốn rời đi, sau lại dừng bước, xoay đầu hỏi: *“Nghe nói, phong hào của muội là Nguyên Quý cơ ban, đúng không?”*
“Vâng, chính là Quý cơ nương nương ban tặng.”
“Cẩn, Cảnh. Về tổng thể chữ này làm ta nhớ đến vị ở Thành An điện kia…” Đang nói thì dừng lại, Minh Sung nghi khẽ cười một tiếng, *“Chỉ có điều ý của chữ là ý tốt, muội muội phải cảm tạ Nguyên Quý cơ nhé!”*
Vẻ mặt của Cẩn Mục hoa không thay đổi, *“Điều này là tất nhiên rồi ạ.”*

So với xuân phong đắc ý của Cấn Mục hoa, tình hình ở Thành An điện lại khác biệt hoàn toàn.
Lúc người trong cung chưa kịp nhận ra, thì Trinh Quý cơ đã lặng lẽ thất sủng.
Biến cố này làm mọi người không hiểu đầu cua tai nheo gì cả. Dựa theo câu chuyện, lần này Trinh Quý cơ tự dung bị hại, bệ hạ nên thương tiếc mới đúng. Nhưng từ lúc Quý cơ tỉnh lại hắn chỉ qua thăm lần đó, rồi không còn trở lại Thành An điện nữa.
Cung nhân trong cung liền đoán, có lẽ là ngày đó lúc Trinh quý cơ bị bệnh, đã nói điều gì sai chọc giận bệ hạ rồi.
Từ lúc Đại Tấn năm thứ hai, tháng năm nhập cung tới giờ, Trinh Quý cơ vẫn luôn được sủng ái, cho dù một năm qua Cố Vân Tiện đoạt đi đầu ngọn gió, dường như bệ hạ cũng không hề lạnh nhạt với nàng ta. Vậy mà hôm nay, mọi người đều thấy rõ ràng, mấy tháng nay Cảnh thị không được lâm hạnh, quả thật là đã đánh mất lòng vua rồi.
HẾT CHƯƠNG 58
Mọi người đừng quên còn 1 chương ASDN đang đợi nhé ^^

CHƯƠNG 59

PHẾ HẬU XOAY NGƯỜI KÝ

CHƯƠNG 59

Edit: Đinh Hương

Đối với việc Trinh quý cơ bị thất sủng, Cố Vân Tiện giống như vô ý hỏi Hoàng đế: *"Trinh muội muội đã làm gì sai sao?"*

Bàn tay bạch ngọc của nàng đưa tới một chén trà, *"Cũng đã mấy ngày bệ hạ không đi thăm muội ấy rồi."*

Hoàng đế nhận chén trà đưa qua, nhưng không uống, nhíu mi hỏi nàng, *"Nàng hy vọng trẫm đi gặp nàng ta à?"*

"Thần thiếp chỉ cảm thấy bệ hạ sủng ái Trinh muội muội như vậy, chuyện này có phải là có hiểu lầm gì không…"

Nàng còn chưa dứt lời, Hoàng đế đã gật gật đầu, *"Nếu Vân nương đã nói thế, vậy trẫm đây liền đi thăm một chuyến vậy."*

"Bệ hạ!"

Lúc này vẻ mặt Hoàng đế ngập ý cười nhìn nàng, *"Rộng lượng, nhưng đừng giả bộ quá mức!"* Như thói quen, hắn gõ nhẹ lên trán nàng một cái, *"Ghen tị thì cứ nói thẳng đi."*

Cố Vân Tiện thẹn quá hóa giận, quay đầu đi chỗ khác, khẩu khí cứng nhắc, *"Thần thiếp mới không có ghen tị; chẳng qua chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi, bệ hạ nghĩ nhiều quá rồi. Người muốn đi đâu thì cứ đi, thần thiếp không quan tâm nữa!"*

Hắn vốn chỉ là đùa nàng thôi, lại thấy sắc mặt của nàng như vậy, liền nghiêm túc lại. Cẩn thận hồi tưởng lại những chuyện trước đó, hắn chậm rãi hỏi, *"Lúc tân nhân mới nhập cung, trẫm hay đi thăm Như Phương hoa, lúc đó nàng nghĩ gì?"*

Cố Vân Tiện thoáng sững sờ.

Đôi mắt đen nhánh thâm sâu của hắn yên lặng nhìn nàng, trong đầu chợt lóe tia chờ mong chính mình cũng không hiểu tại sao.

Nàng cúi thấp đầu, giống như đang suy tư, hồi lâu sau mới đáp, *"Có một chút mất mát, còn có chút lo sợ."*

"Chỉ thế thôi?"

"Chỉ thế thôi." Nàng nhìn hắn, ánh mắt yếu đuối, *"Bởi vì lúc đó mặc dù người sủng ái tân nhân, nhưng cũng không quên thần thiếp. Thần thiếp biết bệ hạ không quên thiếp, trong lòng liền tốt hơn rất nhiều."*

Trả lời như vậy, biết tiến thoái có chừng mực; vốn là làm hắn yêu thích. Nhưng sao đối với câu trả lời quá mức hiểu chuyện này, hắn lại trở nên trầm mặc.

Cố Vân Tiện thấy Cơ Tuân không nói lời nào, trong lòng hơi hoang mang. Hắn chống lại ánh mắt thăm dò của nàng, phút chốc thanh

tỉnh, sau đó lại mờ mịt.
Rốt cuộc hắn đang chờ mong cái gì chứ?
Trong đầu đột nhiên đau đớn, giống như bên trong có thứ gì đó bị xé rách, làm cho hắn nhíu mày.
"Bệ hạ?" Nàng cả kinh vội hỏi, *"Người sao vậy?"*
Hắn hít sâu một hơi, *"Không sao…chỉ là đột nhiên đầu rất đau thôi."*
Nói xong câu này, nhịn không được lại hít một hơi khí lạnh.
Cố Vân Tiện biết tính cách hắn mạnh mẽ, chưa từng tùy tiện nói tiếng 'đau' bao giờ. Lúc này hắn suýt thì nói không ra lời, lập tức hiểu là không thể coi thường được, vội nói, *"Thần thiếp sai người mời ngự y đến! Lữ đại nhân! Nhanh đi Thương Dược cục!"*
Khoảng chừng một chung trà sau, bốn ngự y từ Thượng Dược cục đều tề tụ tại Hàm Chương điện, mặt mũi đầy ngưng trọng bắt mạch cho Hoàng đế.
Hắn tựa trên giường, đã khôi phục lại trạng thái, chỉ nói, *"Chỉ là một cơn đau chợt đến mà thôi, giờ cũng khá hơn rồi. Không cần kinh động mọi người."*
"Bệ hạ!" Cố Vân Tiện trừng mắt với hắn, rõ ràng không cho phép hắn nói nhảm.
Hoàng đế bị ánh mắt nàng hù đến sững sờ, liền đóng miệng lại, ngoan ngoãn cho chẩn trị.
Hà Tiến đứng bên cạnh nhìn muốn lòi cả tròng mắt xuống. Ngoan ngoãn, Nguyên quý cơ bây giờ thật khó lường a! Ngay cả bệ hạ cũng dám trừng mắt! Mấu chốt là bệ hạ thế mà còn liền dính chiêu này!
Sau khi ngự y cẩn thận xem bệnh chẩn mạch xong, khom người báo, *"Khởi bẩm bệ hạ, nương nương, chúng thần cũng không thấy có bệnh gì đáng ngại, chỉ là gần đây suy nghĩ quá độ, có chút mệt mỏi thôi."*
Bệnh này làm hoàng đế không biết nên khóc hay cười nữa, mày kiếm khẽ nhíu, còn có chuyện như vậy sao?
Cố Vân Tiện cũng có chút kinh ngạc, nhìn hoàng đế một lát, không biết suy nghĩ cái gì.
"Thần sẽ châm cứu giúp bệ hạ, sau đó ngủ một giấc thì sẽ không sao nữa."
Cố Vân Tiện nói, *"Vậy mau mau châm cứu đi."* Thấy hoàng đế dường như có điều muốn nói, nàng nhịn không được nghiêm mặt, *"Xin bệ hạ nghe ngự y dặn dò, bảo trọng long thể. Đây là việc nhất thiết của xã tắc vững chắc."*
"Nghiêm túc vậy…" Hắn có chút không vui nhún vai, phàn nàn.

Cố Vân Tiện tiến lên, hai tay mềm mại đỡ lấy cánh tay hắn, đế hắn nằm xuống thuận tiện cho ngự y châm cứu. Hắn nhìn cần cổ trắng như tuyết, đôi môi hồng thắm của nàng, không khỏi mềm lòng, thuận theo động tác của nàng nằm xuống.
Ngự y châm cứu xong, liền lui ra ngoài kê đơn thuốc.Cố Vân Tiện ngồi bên giường, nhìn chằm chằm hoàng đế còn nhắm mắt, thử dò xét hỏi, *"Bệ hạ, sao rồi? Cảm thấy tốt hơn không?"*
Hắn vẫn nhắm mắt, nghe vậy thì chậm rãi đáp, *"Ừm, tốt hơn chút rồi."*
Tay nàng xoa lên trán của hắn, thấy có chút lạnh, *"Ngự y vừa mới nói, bệ hạ đau đầu là vì quá mệt nhọc. Thần thiếp có thể hỏi là có chuyện gì làm Người ưu phiền vậy không?"*
Nàng tận lực để thanh âm của mình nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy, không muốn cho thấy vẻ khẩn trương. Thần trí hắn lúc này cũng buông lỏng, cố gắng nói ra chuyện hữu ích một chút.
Hắn trầm mặc hồi lâu mới chầm chậm nói, *"Cũng không có gì, là chuyện trên triều thôi. Trẫm còn tưởng mình nhiều năm như vậy rồi sẽ thành quen, thì ra lại vẫn cảm thấy mệt mỏi như vậy."*
Nàng mỉm cười nói, *"Mấy ngày trước thần thiếp lo liệu cung vụ mệt nhọc, hôm nay lại đến bệ hạ mệt nhọc vì triều đình. Chúng ta cũng coi như là kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên, cúc cung tận tụy rồi."*
Hắn bị lời nàng nói chọc cho cười, kéo tay nàng, trực tiếp che lên trán mình, hít một hơi sâu, thở dài, *"Nàng bên cạnh như vậy thật tốt. Có nàng cạnh trẫm, trẫm cả người đều thả lỏng, trăm sự cũng không muốn nghĩ."*
"Vậy ở bên mấy muội muội khác, hoàng thượng không thả lỏng sao?"
"Mấy nàng ta?" Bên môi Hoàng đế nở nụ cười nhạt mỉa mai, *"Ở cùng mấy người đó, với khống chế tiểu thần cũng chẳng khác gì nhau."*
Da đầu nàng run lên.
"Là vậy sao? Vậy, bệ hạ là yêu thích Như Phương hoa…không, là Bạc thứ dân sao?" Nàng nhẹ giọng hỏi.
"Nàng ta? Không có cái gì thích với không thích, nàng ta với mấy nàng khác cũng vậy thôi." Hắn lười nhác nói, "Lúc đó trẫm sủng ái nàng ta, chẳng qua chỉ vì trẫm nên sủng ái thôi."
Nói xong câu đó, hắn đột nhiên trở mình, trực tiếp đem nàng kéo đến bên giường, ôm eo nàng nói, *"Bồi trẫm ngủ một chút."*
"Nhưng bệ hạ…" Nàng nhìn thấy mình chưa cởi giày, có chút bất đắc dĩ.

“Đứng nói, có chuyện gì tỉnh rồi nói tiếp…” Thanh âm hắn hàm hàm hồ hồ trầm thấp, dường như đã tiến vào mộng đẹp.
Nàng không dám lên tiếng, đành phải nháy mắt cho Thái Hà, nàng ấy lập tức đến quỳ trước giường, giúp nàng cởi giày.
Cố Vân Tiện nằm bên cạnh Hoàng đế, nhìn hắn ngủ yên, bỗng suy nghĩ miên man.
Hô hấp hắn bình chậm, nhưng lông mày lại nhíu lại; nàng trước kia cũng chưa từng thấy, thì ra khi hắn ngủ lông mày luôn nhíu lại như vậy.
Có chuyện gì mà hắn ngay cả đi ngủ cũng không an tâm như vậy? Trong mộng hắn đang suy nghĩ gì chứ?
Mười lăm tháng tám, lại Trung Thu nữa.
Trung Thu năm trước bởi vì là lúc Thái hậu băng hà chưa đến nửa năm, cho nên bệ hạ cũng không có tâm tình, chỉ cùng sáu cung tần cử hành một bữa gia yến, năm nay lại không thể tiếp tục qua loa như vậy.
Cung yến được cử hành tại Khánh An điện, ngoại trừ quan lớn tam tỉnh lục bộ, năm nay còn đặc biệt cho tam giáp tiến sĩ vào cung. Chuyện như vậy rất là hiếm gặp.
Bởi vì Khánh An điện có quy mô lớn, kết cấu đặc thù, từ ngày xây dựng tới nay, vẫn là nơi tốt nhất thiết đãi bách quan Đại Tấn, mà bách quan một mực cũng cho rằng có thể vào được Khánh An điện dự tiệc là chuyện rất vinh dự. Ngoại trừ hoàng thân quốc thích, bình thường quan viên phải từ tứ phẩm trở lên mới có vinh hạnh đặt chân vào đây; nhưng lần này bệ hạ lại phá lệ mời tam giáp tân khoa tiến sĩ cùng dự yến: bọn họ dù làm việc ở các bộ, chức quan lại hết sức nhỏ bé, tốt nhất như Thôi Sóc cũng bất quá là chính bát phẩm mà thôi.
Mặc dù hoang mang, nhưng ý chỉ của bệ hạ cũng không ai dám ngăn cản. Cho nên lúc màn đêm Trung thu buông xuống, danh chấn Dục Đô mấy năm nay, gần đây danh tiếng lại như ánh mặt trời ban trưa- Thôi Sóc- hiện tại đã xuất hiện ở yến tiệc tôn quý nhất đế quốc này.
Ngự tọa thiết lập tại chính giữa cửu giai, hai bên trái phải rèm châu là chỗ của các vị phi tần, cửu giai phía dưới là chỗ cho chư vị quan viên sắp xếp theo thứ tự cấp bậc chức quan. Ba người Thôi Sóc ngồi ở bàn cuối cùng, một chỗ thập phần u tối không đáng nói tới. Nhưng vị trí này cũng không ngăn được ánh mắt của đám người kia nhìn về phía hắn.
Trong cung điện sáng như ban ngày, sáo trúc vang lên đều đều, tiếng ca uyển chuyển, vũ cơ tư thái thướt tha, bước chân dịu dàng.

Nhưng tất cả sự kiều diễm phong tình này gộp chung một chỗ, đều không bằng nam tử lạnh nhạt uống rượu kia – càng động lòng người.
Hắn một thân quan bào màu xanh, đầu đội mũ quan, mặt như bạch ngọc, rõ ràng là ngồi ở nơi yến tiệc náo nhiệt, lại như là lễ Phật cư sĩ, quả nhiên là tiêu sái siêu nhiên.
"Nhìn thấy cảnh này, làm trẫm nhớ tới lời nói đùa của mấy tiểu nương tử ở Dục Đô, rằng khắp tú lệ gian sơn trong thiên hạ này cộng lại, cũng không bằng phong thái động lòng người như khanh."
Hoàng đế lười biếng, cười nói, *"Ánh mắt của mấy nương tử Dục Đô thật hơn người, khẩu tài quá nhân, lời này rất chuẩn xác, rất chuẩn xác."*
Thôi Sóc nghe vậy mỉm cười, *"Bệ hạ chê cười rồi. Câu nói này của mấy vị nương tử kia, trong đó còn có Ngũ Lang của Lư gia, không chỉ mình vi thần."*
Cha của Lư Ngũ Lang – lại bộ thượng thư Lư Lãng Tri cười nói, *"Khuyển tử nào dám so qua dáng vẻ như ngọc của ngài? Hai mươi tám tuổi mới thi đậu Tiến sĩ đệ nhất, tài học này, xem ra thì cả lịch sử triều ta cũng không nhiều."*
"Nói rất đúng! Tài học tướng mạo xuất sắc như vậy, khó trách làm khuynh đảo toàn bộ nữ tử Dục Đô." Phu nhân Lư Lãng Tri – Quản thị một bên cười nói, *"Thiếp trước khi đến cũng rất hiếu kì, không biết con cái khuê tú nhà ai có phúc khí, có thể làm bạn bên cạnh Thôi lang đây?"* Thấy một thân nghiêng nghiêng của hắn, nói tiếp, *"Sao hôm nay không thấy tôn phu nhân?"*
Tiết Trung Thu, gia đình đoàn viên, phần là quan viên dự tiệc đều có thể mang theo chính thất của mình. Toàn bộ trong điện đều là phu thê ngồi cùng nhau, chỉ có Thôi Sóc là cô đơn một mình.
Trong đôi mắt Côn Sơn Ngọc hiện lên vài tia ảm đảm, hồi lâu mới nghe thanh âm Thôi Sóc bình thản đáp, *"Nội tử sáu năm trước đã qua đời rồi."*
Lư phu nhân sững sờ, áy náy mở miệng, *"Thiếp không biết, khơi lại chuyện thương tâm của đại nhân, xin người thứ tội."*
"Phu nhân quá lời rồi."
Thấy phu nhân nhà mình vẻ mặt lúng túng, Lư Lãng Tri không nhịn được liền giải vây, *"Đại trượng phu lo gì không có vợ, Như Cảnh ngài đừng quá mức bi thương."* (Như Cảnh là tên hiệu của Thôi Sóc) lên giọng, *"Hôm nay là ngày tốt như vậy, không bằng liền xin bệ hạ chỉ hôn cho một chỗ tốt đi."*
"A, nghe Lư khanh nói vậy, là muốn tự gả nữ nhi cho Như Cảnh sao?" Hoàng đế thanh âm lười biếng hỏi.

Lư Lãng Tri cười ha hả đáp, *"Nếu đích nữ của thần thích hợp, tất nhiên là không từ chối.Chỉ tiếc, tất cả đích nữ đều có hôn phối cả rồi, không có phúc phận này."* Dừng một chút, *"Chẳng qua kiều nữ của vị đồng liêu ngồi bên kia còn chưa hứa gả, hay là nhân cơ hội này vì nàng tìm một mối tốt đi. Tin rằng có thể gả cho Thôi lang vang danh thiên hạ, nhất định là giấc mộng của tiểu nương tử bọn họ."*
Lời vừa thốt ra, liền đưa đến không ít tiếng phụ họa. Những đại thần có nữ nhi trong nhà chờ gả đi, trong lòng không khỏi vui vẻ.
Mặc dù chức quan của Thôi Sóc hôm nay có hơi thấp kém, nhưng rõ ràng là có tiền đồ vô lượng. Hai mươi tám tuổi đã là tiến sĩ đầu bảng, ngay cả tả tướng đương nhiệm cũng không sánh bằng. Mặc dù hắn đã có thê tử nguyên phối, nữ nhi nhà mình bất quá chỉ có thể làm tục huyền, nhưng cũng may vợ trước không lưu lại con cái, thân phận cũng kém một chút, tính ra cũng không ảnh hưởng gì lớn.
Nghĩ vậy, đã có một quan viên cười nói, *"Bổn quan nhớ trong nhà Chư đại nhân có một đích nữ thích hợp, sao không thỉnh bệ hạ làm chủ, vì lệnh ái tìm hiền tế chứ?"*
"Cao đại nhân chớ chỉ giúp thế huynh của mình chứ, bổn quan còn muốn đề cử thiên kim nhà Hứa đại nhân đó!"
"Ta nói, Đức Thăng Quân ngươi cũng là quá phận đi. Không phải bảng đăng khoa năm đó, ta đứng trên ngươi thôi, kể từ đó ngươi chuyện gì cũng đều cùng ta phân cao thấp vậy! Hôm nay ta muốn làm người mai mối, giới thiệu một mối hôn sự cho tiểu nữ nhi, ngay cả cơ hội này người cũng muốn cướp sao?"
Lời vừa nói ra, mọi người đều không nhịn được đều câm nín, ngay cả tả tướng nghiêm túc Từ Khánh Hoa cũng không chịu được mà lắc đầu, hoàng đế lại vỗ tay phấn kích, *"Nói hay lắm, nói hay lắm. Chư vị ái khanh không ngại tranh cao thấp, vậy các khanh cứ phân thắng bại đi, trẫm sẽ làm chủ ban hôn!"*
Mọi người càng cười lớn.
Từ khi Lư Lãng Tri đề nghị, Thôi Sóc vẫn một mực trầm mặc. Người chung quanh vì muốn cướp người con rể này là hắn, người tới ta đi nói mãi không thôi; hắn tuy vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ, thần tình lơ đễnh, phảng phất như hắn và chuyện này không có nửa phần liên quan.
Trong lúc mọi người đang sắp phân thắng bại, hắn hít sâu một hơi, từ từ đứng dậy đi đến hành lễ, cất cao giọng nói, *"Bệ hạ thứ tội! Chư vị đại nhân thứ tội!"*
Trong nội điện nhất thời yên tĩnh trở lại, mọi người đối mặt nhìn nhau, chỉ có Hoàng đế ý cười không tan, nói, *"A, Như Cảnh khanh có tội gì?"*

“Thần có tội, thần cô phụ ý tốt của bệ hạ cùng tất cả chư vị.” Thôi Sóc ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, không nhìn tới được đằng sau bức rèm châu có thân ảnh hắn ngày đêm tương mộ, *“Sau khi nội tử tạ thế, thần đã lập lời thề, cuộc đời này sẽ không tục huyền. Đây là lời hứa đối với người thần yêu kính, thỉnh bệ hạ cùng chư vị đại nhân thông cảm.”*

HẾT CHƯƠNG 59

Lynn: Sang quyển 3 rồi đấy các chị em à =)))))

Protected: CHƯƠNG 60

Từ đây các chương đều set pass các bạn vui lòng đọc tiếp tại: https://lynnloveall.wordpress.com/khu-chuyen-ngu/phe-hau-xoay-nguoi-ky-hoi-senh/

Protected: CHƯƠNG 61

Protected: CHƯƠNG 62

Protected: CHƯƠNG 63

Protected: CHƯƠNG 64

Protected: CHƯƠNG 65

Protected: CHƯƠNG 66

Protected: CHƯƠNG 67

Protected: CHƯƠNG 68

Protected: CHƯƠNG 69

Protected: CHƯƠNG 70

Protected: CHƯƠNG 71

Protected: CHƯƠNG 72

Protected: CHƯƠNG 73

Protected: CHƯƠNG 74

Protected: CHƯƠNG 75

Protected: – CHƯƠNG 76

Protected: CHƯƠNG 77

Protected: CHƯƠNG 78

Protected: CHƯƠNG 79

Protected: CHƯƠNG 80

Protected: CHƯƠNG 81

Protected: CHƯƠNG 82

Protected: CHƯƠNG 83

Protected: CHƯƠNG 84

Protected: CHƯƠNG 85

Protected: CHƯƠNG 86

Protected: CHƯƠNG 87

Protected: CHƯƠNG 88

Protected: CHƯƠNG 89

Protected: CHƯƠNG 90

Protected: CHƯƠNG 91

Protected: CHƯƠNG 92

Protected: CHƯƠNG 93

Protected: CHƯƠNG 94

Protected: CHƯƠNG 95

Protected: CHƯƠNG 96

Protected: CHƯƠNG 97

Protected: CHƯƠNG 98

Protected: CHƯƠNG 99

Protected: CHƯƠNG 100

Protected: CHƯƠNG 101

Protected: CHƯƠNG 102

Protected: CHƯƠNG 103

Protected: CHƯƠNG 104

Protected: CHƯƠNG 105

Protected: CHƯƠNG 106

Protected: CHƯƠNG 107

Protected: CHƯƠNG 108

Protected: CHƯƠNG 109

Protected: CHƯƠNG 110

Protected: CHƯƠNG 111

Protected: CHƯƠNG 112

Protected: CHƯƠNG 113

Protected: CHƯƠNG 114

Protected: CHƯƠNG 115

Protected: CHƯƠNG 116

Protected: CHƯƠNG 117

Protected: CHƯƠNG 118

Protected: CHƯƠNG 119

Protected: CHƯƠNG 120

Protected: CHƯƠNG 121

Protected: CHƯƠNG 122

Protected: CHƯƠNG 123

Protected: CHƯƠNG 124

Protected: CHƯƠNG 125

Protected: CHƯƠNG 126

Protected: CHƯƠNG 127

Protected: CHƯƠNG 128

Protected: CHƯƠNG 129

Protected: CHƯƠNG 130

Protected: CHƯƠNG 131

Protected: CHƯƠNG 132

Protected: CHƯƠNG 133

Protected: CHƯƠNG 134

Protected: CHƯƠNG 135

Protected: CHƯƠNG 136

Protected: CHƯƠNG 137

Protected: CHƯƠNG 138

Protected: CHƯƠNG 139

Protected: CHƯƠNG 140

Protected: CHƯƠNG 141

Protected: CHƯƠNG 142

Protected: CHƯƠNG 143

Protected: CHƯƠNG 144

Protected: CHƯƠNG 145

Protected: CHƯƠNG 146

Protected: CHƯƠNG 147

Protected: CHƯƠNG 148

Protected: CHƯƠNG 149

Protected: CHƯƠNG 150

Protected: CHƯƠNG 151

Protected: CHƯƠNG 152

Protected: CHƯƠNG 153

Protected: CHƯƠNG 154

Protected: CHƯƠNG 155

Protected: CHƯƠNG 156